PHILIP SHELBY

Autor al bestsellerurilor *PRINTRE ŞACALI, OAZA VISELOR, JOCURI MURDARE* şi *CASSANDRA COMPACT*

ATAC LA PREŞEDINTE

Philip Shelby

ATAC LA PREȘEDINTE

Traducere: Mihaela Mărculescu

EDITURA LIDER
EDITURA SIRIUS

I.S.B.N.: 973-629-005-0

BY DAWN'S EARLY LIGHT
Copyright© **2002 by Philip Shelby**

Toate drepturile asupra acestei ediții
în limba română sînt rezervate Editurii LIDER

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 761061-București,
Tel: 337.48.81, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 337.48.22,
E-mail: lider@fx.ro, Web Site: www.trustul-lider.ro

PROLOG

Patruzeci de copii se aflau în Cazarma 6, secțiunea de orfani, a lagărului de refugiați din partea de vest a Coreei de Nord. Cel mai mic avea cinci ani, iar cel mai mare unsprezece, vîrstă care constituia limita maximă. Cei care împlineau doisprezece ani erau mutați la un loc cu toți ceilalți oameni care populau tabăra.

Copiii trăiau într-un univers al frigului, al înfometării, al fricii şi nici măcar somnul nu le oferea relaxarea. Fiecare era ținut captiv într-un imaginar cocon al durerii. Încăperea nu le oferea nici o clipă de liniște, zilele şi nopțile fiind tulburate de permanente accese de tuse, precum şi de plînsete la fel de ascuțite ca dinții de piraia.

Cei mari îi chinuiau pe cei mai mici decît ei, ori de cîte ori aveau ocazia. Ei le furau rațiile de mîncare şi apa şi, atunci cînd nu izbuteau asta, le răsuceau brațele şi picioarele cu indiferenta curiozitate a unor torționari patentați.

Colonelul care avea în grijă lagărul păşea pe noroiul înghețat dintre barăcile închisorii. Cu un an în urmă, din neatenție, el nu-i acordase unui superior respectul cuvenit. Ca urmare, fusese eliberat din funcția pe care o deținuse pînă atunci şi surghiunit la conducerea acestui „morman de excremente", pe care Organizația Națiunilor Unite şi Crucea Roşie Internațională îl denumeau tabără pentru persoane strămutate. Acum, însă, simțea că norocul îi dădea din nou tîrcoale, datorită bărbatului care păşea alături de el.

Acest străin, de rasă albă, era înalt şi suplu, avea un păr scurt şi des, de un cenuşiu metalic şi nişte trăsături mohorîte şi asprite de vreme. Era greu de spus dacă avea în jur de patruzeci şi ceva de ani sau dacă trecuse de cincizeci, căci părea foarte viguros şi păşea vioi prin aerul tăios de rece al începutului de primăvară.

Colonelul fusese anunţat despre vizita pe care urma s-o primească abia după ce elicopterul care îl aducea pe străin se afla deja în drum spre el. Primise ordin să coopereze necondiţionat cu persoana respectivă.

Lagărul adăpostea multe secrete nemărturisite inspectorilor internaţionali, dar colonelului i se ordonase într-un mod cît se poate de explicit să-i arate oaspetelui tot ce acesta va dori.

Aceste instrucţiuni îl convinseseră pe colonel că vizitatorul era o persoană importantă. Ba chiar extrem de importantă. Şi, dacă-i va fi foarte folositor acestei persoane, faptul va fi adus la cunoştinţa comandamentului. Cine ştie, poate vreun cuvînt bun sau chiar două, din partea străinului, acolo unde trebuia, vor fi îndeajuns ca să-l scoată din purgatoriul în care trăia acum.

Musafirul, cunoscut în domeniul său de activitate drept „Meşterul", era conştient de situaţia neplăcută în care se afla colonelul. Nu dădea doi bani pe asta, decît în măsura în care l-ar fi făcut pe acesta mai uşor de manevrat.

Colonelul deschise uşa Cazărmii 6 cu mai multă forţă decît ar fi fost necesar. Din interior năvăli o duhoare de carne intrată în putrefacţie.

Baraca, lungă de aproape douăzeci de metri şi lată de aproximativ zece, era împărţită de trei şiruri de paturi suprapuse. Lumina, oferită cu zgîrcenie de becurile chioare din tavan, murea pe stratul gros de mizerie care acoperea ferestrele şi scîndurile brute ale duşumelei. Formele de pe paturi

începură să se miște și Meșterul remarcă privirile hăituite care îi pîndeau mișcările.

Luminile din tavan pîlpîiră și apoi străluciră mai tare, iar Meșterul trecu în revistă o succesiune de imagini întîlnite și în alte locuri asemănătoare din lume, ca, de exemplu, în taberele de refugiați din Cambodgia și Laos, în Valea Bekáa sau în ghetourile negrilor din apropiere de Johannesburg.

Cei mai mulți copii zăceau ghemuiți în culcușurile lor. Era imposibil să-ți dai seama, la o primă vedere, care dintre ei erau băieți și care fete. Toți erau palizi din cauza malnutriției. Fețele livide și supte făceau ca ochii lor să pară incredibil de mari. Genunchii și arcadele erau proeminente, iar pielea întinsă și lipită de niște oase ce păreau să aibă fragilitatea cretei.

Trecînd printre rîndurile de paturi, Meșterul cerceta fețele copiilor, nezăbovind în dreptul acelora care arătau complet amente duși, cîntărindu-i în sinea lui, potrivit unor criterii numai de el știute, pe cei care ar mai fi putut fi salvați.

Rolul de mîntuitor îl făcea să nu se prea simtă în apele lui, deoarece era socotit printre primii patru asasini profesioniști din lume care împărțea moartea în dreapta și în stînga, cu grăunțe de metal. Era angajat în egală măsură de guverne, cît și de persoane particulare care își puteau permite plata onorariului solicitat de un asemenea expert. De data aceasta însă, Meșterul avea o sarcină total diferită și neobișnuită pentru el. I se ceruse să aleagă și să protejeze pe cineva, și, pe cît posibil, să nu apese pe trăgaci.

Printre stîlpii paturilor suprapuse, Meșterul remarcă un copil care stătea întins pe saltea, cu spatele sprijinit de perete. Avea opt-nouă ani, era slab, dar nu vlăguit. Privea în gol, cu o față inexpresivă. Ochii îi erau însă limpezi, ca aceia ai unui pește proaspăt pescuit dintr-o copcă și aruncat pe gheață.

Meșterul se apropie de pat și respirația lui deveni

şuierătoare. Copilul părea a fi exact ceea ce căutase el, în ultimele săptămîni, în toate acele locuri mizere, parcă uitate de Dumnezeu.

Meşterul se aşează pe marginea patului şi-i simţi tresărirea, atunci cînd îi puse mîna pe umăr. Copilul avu o clipă de ezitare, după care îl lăsă pe bărbatul cu braţe puternice să-l pipăie. Meşterul remarcă urmele de sînge de pe turul pantalonilor, semn evident al faptului că băiatul fusese victima unui abuz sexual. El îi scoase cămaşa jegoasă şi îi examină braţele, pieptul şi spatele. Avea răni şi vînătăi peste tot, dar nimic nu părea fracturat – cu excepţia vieţii dindărătul privirii aceleia goale. O viaţă pierdută.

Meşterul se ridică în picioare. El fusese instrumentul celor mai atroce crime inventate de om, sarcini pe care le executase în mod impecabil. Dar ceea ce i se cerea acum era total diferit. Privindu-l pe băiat, Meşterul vedea în el o viitoare maşină perfectă destinată să ucidă cu sînge rece. Copilul părea atît de nevinovat, încît ar fi putut trece de orice obstacol, de orice barieră, dar şi de oricare persoană care s-ar fi interpus între el şi ţintă. Claudia Ballantine, investită în funcţia de preşedinte al Statelor Unite ale Americii, avea să simtă îmbrăţişarea acestui copil, înainte de a muri.

Meşterul se întoarse către colonel.

– Ce-i cu băiatul ăsta?

– N-are nici un nume. Provine din sud-est.

Meşterul ştia că zona respectivă era plină de gropi comune şi avea toate motivele să presupună că părinţii acelui copil sau eventualele rude nu aveau cum să-l caute.

– I s-a dat numărul 1818, se grăbi colonelul să adauge.

Meşterul îl privi pe colonel drept în ochi, lucru care avu darul să-i usuce acestuia gura.

– Scoate-l imediat de-aici. Să fie examinat cu mare atenţie de un doctor, şi în caz că îi găseşte ceva, să îi administreze

medicamentele necesare vindecării. Vreau să fie spălat, îmbrăcat și gata de drum, în trei ore.

Meșterul tăcu o clipă, după care continuă:

– Dacă totul se va face așa cum trebuie, voi aminti în raportul meu și de faptul că ai cooperat cum se cuvine.

Colonelului i se izbi mărul lui Adam de nodul cravatei.

– Am înțeles.

– Acestea fiind spuse, am terminat ceea ce aveam de făcut aici.

Meșterul îl mai privi încă o dată pe băiat, înainte de a ieși din baracă. După duhoarea din Cazarma 6, aerul rece de afară i se părea ca o mană cerească. Își scoase pachetul de țigări, îl servi pe colonel cu o țigară și-și aprinse și el una. Nu fusese însă totalmente sincer atunci cînd îi spusese acestuia că terminase treaba pe care o avea acolo. Colonelul era unicul martor al existenței numărului 1818. S-ar fi putut să pălăvrăgească ulterior despre cel care venise acolo ca să caute un anume copil. În plus, se va lăuda că făcuse totul pentru ca străinul să-l găsească. Ținînd seamă de importanța deosebită a întregii acțiuni, aceste lucruri nu puteau fi acceptate. În consecință, colonelul trebuia să rămînă definitiv cooperant prin moartea lui subită, atunci cînd Meșterul se va întoarce să-l ia cu el pe copilul cu numărul 1818.

1

Sloane Ryder începuse să se foiască în aşternut. Prin fereastra de la dormitorului micuţului ei apartament de pe Strada 47, încă nu pătrunsese lumina zorilor. Ea mai zăbovi puţin pentru a se trezi, apoi încercă să-şi scoată binişor piciorul de sub acela al lui Peter Mack. De obicei bărbatul dormea iepureşte, lucru atribuit de el educaţiei pe care o primise în FBI. Sloane ştia că îl putea trezi chiar şi cel mai mic zgomot sau cea mai uşoară mişcare.

Se rostogoli cu grijă înspre marginea patului, trăgîndu-şi cît putu mai încet piciorul de sub al lui.

În semiobscuritatea din încăpere vedea maldărul de haine aruncate de-a valma pe comodă, cu o seară în urmă. Dacă ajungea să pună mîna pe ele, se putea considera ca şi scăpată.

Izbuti să-şi elibereze piciorul şi tocmai era pe cale de a ridica aşternutul, cînd o mînă sigură o prinse de şold.

– Încotro?

Bărbatul avea glasul răguşit de somn, iar intenţiile sale erau evidente.

Sloane se mişcă.

– La birou. Doar ţi-am spus.

– Astăzi e sîmbătă, mormăi Mack, dînd să se lipească din nou de ea.

Bărbatul îi puse o mînă pe un sîn şi o prinse de ceafă cu cealaltă.

– Peter, parcă erai de serviciu astăzi, acasă la Dodge French.

– Mai tîrziu. Mult mai tîrziu.

Bărbatul se mişcă în pat, încercînd să o tragă înapoi, lîngă el.

Sloane avea douăzeci şi opt de ani, era o foarte bună alergătoare şi înotătoare, dovedindu-se neaşteptat de puternică, în ciuda trupului ei suplu şi mlădios. Se eliberă din strînsoarea lui, antrenînd în mişcare aşternutul de pe pat. Rămase în picioare, în faţa patului, goală puşcă, trecîndu-şi degetele prin părul castaniu, tuns scurt.

Peter Mack se rezemă de perne. La cei patruzeci şi unu de ani ai lui se afla într-o foarte bună formă fizică. Braţele puternice şi pieptul musculos erau rezultatul antrenamentelor regulate din sala de gimnastică de la serviciu. Pe stradă, părul lui negru ca pana corbului şi ochii verzi făceau ca majoritatea femeilor să întoarcă instantaneu capul după el, lucru de care era conştient.

– Dumnezeule, cît de tare te-ai îndepărtat de mine! zise el.

Sloane închise ochii. Lucrurile erau clare: viaţa lor sexuală ternă i se datora exclusiv ei şi, inevitabil, îi provocase lui Peter un foarte normal sentiment de frustrare. Asta dura de multe luni: nepotriviri de timp liber, de chef şi de dorinţe, crize de nervi şi tăceri de gheaţă. Relaţia lor fusese cîndva frumoasă şi plină de pasiune, însă între timp se cam răcise.

Şi totul numai din vina mea, gîndea Sloane.

Dar oricît de mult ar fi dorit, acum nu putea face nimic. Poate mîine. Dar nu în clipa aceea. Dacă reuşise să-şi ţină secretul atîta timp, îl mai putea ţine încă vreo cîteva ore. Ştia că dacă n-ar mai fi ţinut totul secret, Peter Mack ar fi încercat s-o oprească, pentru că o iubea şi, în plus, ar fi fost de datoria lui, ca poliţist, să intervină. Ar fi încercat s-o cruţe, iar ea nu-şi putea permite acest lucru.

Sloane se grăbi să meargă la baie, făcu un duş, apoi îşi

trase pe ea pantalonii, o cămaşă de denim şi o geacă Escada veche, la care ţinea foarte mult. Controlă dacă are tot ce-i trebuie în geantă şi apoi privi către Peter.

– Am plecat, zise. Te sun eu.

I se strînse inima cînd sărutîndu-l îi simţi buzele reci, dar păşi hotărîtă spre uşă.

Începea week-end-ul, care includea şi ziua comemorării celor căzuţi în războiul civil şi cafeneaua de la parter era închisă, astfel încît Sloane fu nevoită să se lipsească de mult dorita cafea. Era nevoită să aştepte pînă va ajunge la gara Grand Central. Îşi puse geanta pe umăr şi o porni la drum, gîndindu-se la bărbatul pe care tocmai îl lăsase, mofluz, în pat.

Îl cunoscuse pe Peter Mack cu unsprezece luni în urmă, la scurt timp după ce începuse să lucreze la firma de investiţii bancare Young, Pullen, cu ocazia unei petreceri pe care o dăduse firma ei la Plaza, pentru clienţii preferaţi. În prima oră a petrecerii, Sloane fusese asaltată asiduu de către diverşi investitori care se dovediseră a fi cu mult mai interesaţi de viaţa ei personală decît de cine ştie ce chestiuni profesionale. Agasată, hotărîse să plece, cînd de ea s-a apropiat un bărbat înalt, cu glas plăcut, care îi spuse:

– Presupun că eşti la curent cu faptul că îi poţi da în judecată pentru hărţuire sexuală.

Numai la gîndul că vacile bune de muls de bani grei, ale firmei Young, Pullen, ar fi putut fi tîrîte de ea prin tribunale, Sloane izbucni în rîs. Peter Mack îi spusese multe trăsnăi – atît atunci, cît şi pe întreg parcursul legăturii lor. Îi spusese că avusese de gînd să meargă să bea ceva după serviciu, dar că o zărise pe ea prin uşile deschise ale restaurantului unde avea loc petrecerea.

– Aşa încît m-am alăturat şi eu veseliei generale.

Flatată, ea îl ascultase cu mult interes, în timp ce el îi povestise pe scurt despre munca lui de agent secret la New York. Acceptase, fără să stea prea mult pe gînduri, să se mai

întîlnească cu el. Nu ezitase să-l invite în apartamentul ei, după a treia întîlnire, ca să bea ceva împreună, înainte de culcare.

Sloane detesta dintotdeauna ideea de a avea un bărbat pretenţios, căruia să i se dedice în totalitate. În schimb, un bărbat la fel de ocupat ca şi ea, unul care putea înţelege şi accepta dorinţa ei de a-şi făuri o carieră, un bărbat care, în acelaşi timp, i-ar fi recunoscător pentru orele petrecute împreună cu el corespundea cerinţelor ei. Sloane nu se simţise disperată, dar fusese conştientă de golul din viaţa ei, încă dinainte de a-l cunoaşte pe Peter Mack. Îi făcea realmente plăcere să-i vadă trusa de bărbierit în dulăpiorul din baie şi hainele de schimb în şifonier.

O vreme, avuseseă o relaţie bună, simplă, plăcută. Duminica mergeau în Central Park sau navigau de-a lungul coastei, lîngă Long Island şi luau cina tîrziu la West Village ascultînd ritmul plăcut al jazz-ului. Sîmbăta erau doar ei doi şi trupurile lor. Pentru ea fusese mai mult decît bine. Avea un trecut plin de vise pierdute şi de speranţe năruite şi era conştientă de pericolul reprezentat de năzuinţe mult prea îndrăzneţe. Înţelegea cît de riscant ar fi fost să le dea curs.

Sloane ocoli parcul şi o luă spre gară. Nu voia ca, în timpul întîlnirii pe care o va avea, să se gîndească la problemele dintre ea şi Peter. Nu voia să fie deranjată de nimic, în timp ce se vor petrece acele lucruri la gară şi nici mai tîrziu, cînd urma să acţioneze, ca să pună capăt, o dată pentru totdeauna, problemelor care o reţinuseră la serviciu, seară de seară, în ultimele două luni. Probleme despre care nu putea vorbi nimănui.

Totul va fi bine, îşi zise ea. *Cînd o să-i spun, Peter o să mă înţeleagă.*

Gara Grand Central, asemenea unei catacombe aproape pustii, era populată doar de funcţionari care se grăbeau să prindă trenul, ca să ajungă alături de consoartele şi de odraslele lor, deja plecate în week-end. În schimb, cafeneaua, singurul loc din zonă deschis în ziua respectivă, era plină. Sloane

îl căută cu privirea pe singurul bărbat care o interesa şi îl descoperi la o măsuţă din colţ, sorbind din ceaşca cu cafea.

Frank Ryder avea cincizeci şi opt de ani, dar părea cu cincisprezece ani mai bătrîn, în parte din cauza fumatului, dar şi a unei mai vechi probleme legată de băutură.

Sloane se apropie de el şi-l salută:

– Bună, tată.

Ryder îşi ridică privirea. Avea ochii limpezi şi un zîmbet blînd, ceea ce îi spunea lui Sloane că se ţinea în mod conştiincios de tratament.

– Bună, comoara mea, zise Frank Ryder. Acel apelativ, pe care îl ştia încă din copilărie şi care o făcuse pe Sloane să se simtă mereu deosebită, o întrista acum, cînd era rostit de gura unei fiinţe ce ajunsese o epavă.

Se aşeză în faţa lui.

– Azi arăţi bine, tată.

El îi zîmbi, cu capul întors într-o parte.

– Chiar mă simt bine. Vremea e frumoasă. Mă plimb în fiecare zi.

– Asta-i bine. Ce mai face Paulina?

– Mi-a adus tocăniţă, săptămîna asta.

– Grozav, tată.

Paulina Sanchez era bătrîna infirmieră pe care o angajase Sloane ca să-i facă menajul tatălui ei de trei ori pe săptămînă. Frank Ryder se putea îmbrăca, se putea hrăni şi, în general, se putea descurca şi singur. Avea însă momente de confuzie şi de pierdere a memoriei şi era imperios necesar să-şi ia în mod regulat medicamentele.

Sloane îşi comandă o cafea şi începu să-i povestească tatălui ei ce se mai întîmplase la serviciu în ultima săptămînă. De fapt, nu era o conversaţie, ci un monolog, pentru că Frank Ryder nu făcea altceva decît să zîmbească politicos şi să privească în gol. Oricît se străduia, Sloane nu se putea obişnui cu tăcerea tatălui ei. Cîndva, acesta fusese un bărbat vesel şi vorbăreţ, pus numai pe şotii. Acum, se refugiase într-o lume

numai de el ştiută. Întregul lui univers era cuprins între pereţii micuţului său apartament dintr-un cartier din Queens.

Tatăl ei fusese un bun inginer în domeniul naval. Ajuns în pragul bătrîneţii, el se pensionase şi îşi deschisese o firmă proprie, punînd la bătaie economiile sale de-o viaţă. După doi ani, concepuse un nou procedeu, prin care calele metalice ale petrolierelor marine erau ranforsate, fără a se adăuga nici un plus de greutate, fapt care ajuta la prevenirea scurgerilor de petrol, în cazul unor eventuale coliziuni.

Cînd Frank Ryder ceruse să i se recunoască drepturile de autor al invenţiei, fostul său patron intervenise prin tribunal pentru a-l împiedica să şi le obţină, pretinzînd el dreptul de proprietate intelectuală asupra acelui ingenios procedeu, susţinînd că Frank Ryder începuse realizarea procedeului în cauză în timp ce mai era angajatul lui. Au început negocieri, care apoi s-au blocat, apoi a apelat la avocaţi care l-au costat o mulţime de bani.

După ani şi ani de zile, atunci cînd toată tevatura s-a terminat, Frank Ryder a devenit falit şi văduv. În cel de-al cincilea an de procese, soţia sa, după o depresie cronică de peste zece ani, cedase din punct de vedere psihic şi se aruncase în faţa metroului, în staţia de la intersecţia Străzii 34 cu Herald Square.

La şase luni după înmormîntarea mamei ei, la internatul de la Harvard unde se afla Sloane au venit doi poliţişti din Cambridge, care i-au comunicat că tatăl ei fusese adunat de pe străzile New York-ului. Cînd a ajuns la spitalul Bellevue, după ce condusese maşina toată noaptea nu l-a recunoscut pe tatăl ei, în cămaşă de forţă, flancat de doi infirmieri viguroşi.

Sloane clipi şi alungă imaginea aceea de coşmar.

– Tată, aş vrea să discutăm ceva.

– Sigur, comoara mea. Spune.

Sloane scoase din geantă un teanc de hîrtii şi-l puse pe masă. Documentele includeau ipoteca plătită a apartamentului din Queens, o chitanţă cu datoriile către proprietari pe următorii cinci ani şi cîteva scrisori de la o firmă specializată în rente

viagere, firmă care urma să verse o sumă constantă în contul lui Frank Ryder, în fiecare lună.

Sloane i-a dat toate explicațiile, cît mai simplu cu putință, păstrînd un ton vesel. Era mulțumită că el părea să înțeleagă întregul mecanism al demersurilor ei. El nu a întrebat-o pe Sloane de unde avusese toți banii ăia. Și nici ea nu i-a spus că banii veneau din prima promisă de funcționarul de la organizarea muncii. În starea în care se afla Frank, s-a gîndit pur și simplu că fiică-sa se ocupa acum și de viitorul lui.

– Dar ce faci tu, comoara mea, te muți cumva în alt oraș?

Întrebarea o luă prin surprindere pe Sloane. Ea îi prinse mîna și îi spuse:

– Nu, tată. Nu plec nicăieri.

El își încleștă degetele de ale ei.

– Comoara mea?

Sloane reveni cu picioarele pe pămînt.

– Am mult de lucru la serviciu. S-ar putea să se mai facă și niște schimbări...

– Ai necazuri?

– Nu, tată. *Nu încă,* își spuse Sloane în sinea ei.

Frank Ryder răsfoi hîrtiile.

– Și-atunci, pentru ce toate astea?

Sloane inspiră profund.

– S-ar putea întîmpla ceva urît, la mine la serviciu. Dacă voi avea probleme, s-ar putea să fac ceva...

– Chiar așa, comoara mea? Chiar trebuie?

Întrebarea răscoli toată groaza cu care Sloane trăise în suflet, în ultimele luni. Ce ușor i-ar fi fost să poată face abstracție de acea problemă, despre care unii i-ar fi spus chiar că nu e treaba ei. De fapt, era treaba ei, iar ea se simțea răspunzătoare față de acei oameni care îi acordaseră atîta încredere și care investiseră atîția bani în ea.

Dar ca să facă ceea ce trebuia, ar fi costat-o...

Sloane își puse mîna peste cea a tatălui ei. Știa că nu putea fugi de răspundere. Nu ar fi făcut niciodată așa ceva. Bărbatul

acela, care şedea în faţa ei, o învăţase cum să promită ceva – şi cum să se ţină de cuvîntul dat, chiar dacă soarta ar fi fost necruţătoare.

Birourile companiei Young, Pullen se aflau la ultimele zece etaje ale unei clădiri de pe Strada Washington. Birourile şefilor şi sala de consiliu, locul unde erau chemaţi funcţionarii de la investiţii în fiecare a doua marţi din luna ianuarie ca să-şi ridice primele aveau o vedere extraordinară spre fluviul Hudson.

Sloane coborî din taxi la Bursa din New York şi parcurse restul drumului pe jos. Nu pînă la uşa principală a clădirii, care era sigilată şi blocată, ci pînă la o intrare laterală. Fu nevoită să sune de trei ori ca să-l trezească pe paznic. Îl văzu, prin geamul gros, deplasîndu-se, precum un urs trezit din hibernare, trăgîndu-şi în sus cureaua de care-i era prins pistolul.

Pe lista de la poartă, cu funcţionarii care ar fi urmat să intre în acea zi în clădire, nu mai exista nici un nume. Ce bine, îşi zise Sloane. Era sigură că nu avea să mai vină careva. În săptămîna ce tocmai se încheiase, ea trăsese cu urechea la discuţiile colegilor ei despre planurile lor pentru week-end şi îi ştersese mintal din lista cu eventualii angajaţi ce ar fi putut veni sîmbătă la serviciu.

Lifturile funcţionau cu cartelele codificate. Sloane ajunse la etajul treizeci şi doi în mai puţin de un minut. Trecu rapid pe lîngă recepţie, o realizare de marcă, după modelul dickensian al camerei avocaţilor, şi ajunse în zona unde se aflau birourile funcţionarilor de la investiţii. Conform statutului datorat vechimii sale de un an, biroul ei se afla în centru, spre partea din spate, şi nu avea geam.

Sloane aprinse lampa fluorescentă şi deschise computerul, apelînd un client, ca să se vadă că avea treabă, în cazul în care totuşi ar fi intrat cineva.

Cunoştea programul paznicilor. În week-end şi de sărbători, aceştia supravegheau birourile dintr-o încăpere octogonală aflată în subsolul clădirii. În timpul unei vizite făcute acolo, pentru a-şi

lua permisul de intrare în clădire, ea observase că toate cele trei rînduri de monitoare funcționau într-un sistem de releu, scanînd, la intervale precise de timp, diversele zone de pe cele zece etaje ale firmei. Exista şi o reluare, pentru cazul în care paznicii ar fi vrut să supravegheze mai bine o anumită zonă.

Cu o săptămînă în urmă, sub pretextul că şi-ar fi pierdut cheia codificată pentru parcare, Sloane se dusese în încăperea paznicilor. Atunci le spusese acestora că s-ar putea să vină să lucreze şi sîmbătă şi îi întrebase dacă avea nevoie de o aprobare specială pentru acest lucru. Nu. Procedura era aceeaşi: vii, te cuplezi, lucrezi, te decuplezi, mergi acasă.

Era timpul să se apuce de lucru.

Sloane n-avea de unde să ştie dacă era sau nu văzută. Cu cheia de la toaletă în mînă, se întoarse la recepție, apoi trecu de uşa dublă şi o luă iute la stînga pe hol. Intră în toaletă, auzi cum uşa se închide şi se rezemă de ea. Numără în gînd treizeci de secunde.

Dacă o înregistrase vreo cameră de luat vederi, şi dacă o urmărise vreun paznic, acesta o văzuse intrînd în toaletă. Omul ar fi înregistrat acest lucru şi şi-ar fi văzut apoi, liniştit, de cafeaua lui.

Sloane şopti „treizeci" şi ieşi pe hol. Păşi grăbită şi ajunse la uşa de la scară, pentru care nici un angajat nu avea cheie. Ştia însă că, atîta timp cît era cineva în birouri, ieşirile de incendiu rămîneau deschise.

Sloane răsuci clanța şi ieşi pe scară. Îi luă mai puțin de un minut ca să coboare în fugă cele trei etaje pînă la cel la care se aflau birourile şefilor. Se opri la uşă ca să-şi revină şi pe urmă o deschise.

Lambriurile, covoarele orientale aşezate peste mocheta groasă, lumina plăcută, birourile spațioase ale secretarelor şi mai ales cel al onorabilului domn Paul MacGregor, creau o atmosferă de opulență.

Sloane nu-l întîlnise pe MacGregor decît de cîteva ori. La patruzeci şi nouă de ani era director, un tip distant, plin de el,

rece, cu un accent afectat, îmbrăcat numai în costume englezeşti. Pe comoda din biroul acestuia, văzu fotografii cu soţia şi copiii săi, de care el nu vorbise niciodată. Restul fotografiilor îl înfăţişau cu diverse personalităţi celebre şi bogate.

Sloane ocoli masa lungă din lemn de mahon şi cireş, şi scaunele din piele. Lui MacGregor îi plăceau antichităţile şi portretele întunecate şi sinistre ale unor bărbaţi cu care s-ar fi putut sau nu înrudi. În schimb, computerul său era de ultimă generaţie.

Sloane se aşează în fotoliul mare, din piele neagră, al lui MacGregor. Degetele i se mişcară repede. Computerul funcţiona, aşteptîndu-i comanda, numai că era nevoie şi de parolă.

Sloane îşi luase licenţa la Harvard, după care urmase doi ani la Ravenhurst, un colegiu de elită din Pennsylvania, unde se ţineau cursuri de spionaj industrial şi al firmelor concurente, referitoare la diverse practici necurate în afaceri, ca şi la altele, la care, majoritatea, absolvenţii nici măcar nu visează. Profesorii de la Ravenhurst, foşti agenţi secreţi şi funcţionari de firmă însărcinaţi cu securitatea, o învăţaseră pe Sloane că, în imensa lor majoritate, directorii îşi alegeau un cod simplu. Au mai învăţat-o şi unde şi cum să îl găsească.

Sloane îl întîlnise sporadic pe MacGregor şi nu fusese în biroul acestuia. De asemenea, nu avuseseră proiecte sau clienţi comuni, lucru ce i-ar fi permis să fie de faţă cînd el se cupla la computer. În consecinţă, aşteptase ca el să facă o greşeală şi să devină vulnerabil. Cu şase săptămîni în urmă aceasta se produsese – o concediase, pentru o singură greşeală minoră, pe secretara lui, care lucrase pentru el timp de zece ani.

Dacă MacGregor ar fi făcut acest lucru aşa cum scrie la carte, nu ar fi riscat nimic, însă el îi redusese salariul cuvenit la concediere şi nu-i dăduse nici asigurarea de sănătate, deşi ştia că fiul ei era dependent de dializă.

Sloane o vizitase pe femeia respectivă şi îndepărtase cu uşurinţă bănuielile acesteia, arătîndu-i o scrisoare din partea

biroului juridic al firmei. Sloane o convinsese în prealabil pe consiliera şefă de faptul că MacGregor ar fi scăpat mai ieftin dacă evita un eventual proces. Consiliera îşi însuşise sugestia şi ordonase, fără a face nici un fel de tam-tam, restabilirea asigurării.

Secretara, o femeie isteaţă, se arătă gata să o răsplătească pe Sloane pentru bunăvoinţa ei. Cînd Sloane o întrebă despre parola şefului, femeia i-o spuse rîzînd şi adăugă:

– Foloseşte-te de ea şi bagă-i un ghimpe în inimă.

În timp ce tasta cuvîntul OLYMPUS, Sloane îşi zise că tocmai asta făcea.

Profesorii de la Ravenhurst o învăţaseră pe Sloane că directorii nu prea foloseau capcane după parolă. Astfel de precauţii îi iritau, deoarece îi făceau să piardă timp. Sloane n-avea nici un motiv să creadă că stimatul domn Paul MacGregor ar fi făcut excepţie de la regulă.

Dacă ar fi ştiut însă ce fel de informaţii era pe cale să acceseze, probabil că ar fi renunţat. Dar nu ştia. La cincisprezece secunde după introducerea parolei, se declanşă primul apel de alarmare electronică.

Imediat începură să sune două telefoane în acelaşi timp, unul într-o cameră de oaspeţi de pe o proprietate din Long Island, iar al doilea în birourile unei echipe formate din doi oameni, de la firma „Guardian Security", o companie privată de informaţii, specializată în asigurarea protecţiei şi pazei instituţiilor. Fondată de un funcţionar CIA pensionat, firma avea ca angajaţi foşti agenţi guvernamentali şi foste cadre din armată.

La trei minute de la apel, o limuzină ieşi dintr-un garaj, situat în partea de sud a Manhattan-ului.

Tot ceea ce ştia Sloane despre stimatul domn Paul MacGregor, de altfel destul de puţin, fusese obţinut din cîteva articole din ziare financiare şi mondene şi de la Biroul de stare civilă din New York.

Se născuse într-o familie înstărită, ca unicul băiat dintre

cele cinci odrasle. Cei din familia sa lucraseră ca avocați pe Wall Street încă din secolul al XIX-lea, dar el făcuse abstracție de tradiție neglijînd afacerea de familie și preferînd să se lanseze în domeniul investițiilor bancare.

Ca funcționară cu doar un an vechime, în mod normal Sloane n-ar fi trebuit să aibă de-a face cu MacGregor. Cei de la serviciul de corespondență greșiseră însă și astfel documentele acelea ajunseseră în mod întîmplător la ea. Își amintea bine de acea clipă: vorbea la telefon cu un client și își căuta pe birou notițele făcute de ea, cînd curierul venise și îi dăduse un plic gros. Ea îl desfăcuse fără să se mai uite cui îi era adresat.

Sloane nu citise decît scrisoarea de însoțire.

Mai tîrziu, cînd fusese chemată la etajul treizeci și cinci, în fața unui MacGregor nervos și a altor doi directori, ea se jurase că nu citise scrisoarea propriu-zisă, ceea ce era adevărat.

MacGregor intenționase s-o dea afară, însă ceilalți doi directori, constatînd că sigiliul scrisorii era neatins și temîndu-se de un proces pentru concediere pe nedrept, îl convinseseră să renunțe. Ei îi cerură lui Sloane să promită solemn că nu va vorbi nimic despre ceea ce văzuse.

Sloane fusese de acord, dar nu-i ieșeau din minte cele citite în scrisoarea de însoțire. Considerîndu-le destul de alarmante, în final, își călcă cuvîntul dat.

Scrisoarea se referea la petrol. La începutul și pe la mijlocul anilor '90, guvernul chinez demarase un program rapid de privatizare și de reducere a birocrației din industriile de stat. Printre firmele privatizate se afla și East China Oil Company, condusă de un anume Mi Yang, cel care semnase scrisoarea de însoțire a plicului sigilat. Sloane înțelesese din acea scrisoare că Yang și MacGregor aveau legături strînse, de luni de zile. Ea cercetase cu discreție și aflase motivul: East China Oil se pregătea să devină o companie de renume, iar MacGregor se ocupa de acest lucru, în numele firmei Young, Pullen, care era principala firmă de asigurare.

Totul părea a fi o afacere obișnuită, pînă cînd, cu ajutorul

unui client al ei din Houston, Sloane pusese mîna pe un raport geologic în care se afirma că rezervele de petrol din care extrăgea East China Oil erau extrem de reduse. Acesta era unul din motivele pentru care respectiva companie pierdea atîția bani.

Sloane se tot întreba pentru ce, în scrisoarea de însoțire a plicului sigilat, Mi Yang amintise despre „noi acțiuni" și despre „necesitatea păstrării secretului total", ca și despre „deosebitul eveniment de Ziua Recunoștinței".

Pentru Sloane era foarte greu să obțină date despre o companie de petrol de peste mări și țări. Ea s-a folosit de clientul ei din Houston și a realizat o rețea de puncte de informare în domeniul petrolului, care se întindeau și peste Pacific. În mare parte, datele nu erau decît zvonuri. I-a trebuit mult timp ca să le selecteze, dar în cele din urmă a apărut o schemă uluitoare.

De fapt, East China Oil descoperise o imensă rezervă de petrol. Ținuse totul secret, și cumpărase în același timp terenuri petroliere de care companiile Mobil, Texaco și Exxon fuseseră fericite să scape. Acum, East China Oil avea în total terenuri petroliere care însumau o suprafață egală cu cea a statului Oklahoma. Nimeni nu observase acest lucru, nici măcar nu-l bănuise, pentru că nimeni nu se obosise să purceadă la corvoada la care se înhămase Sloane. Celelalte companii de petrol sau firme legate de prelucrarea lui nu-și vedeau decît de propriile interese. Sloane coroborase datele și zvonurile și ajunsese la concluzii pe care toți ceilalți le ignorau.

Dar mai rămînea întrebarea: „Pentru ce atîta secret, și care era rolul lui MacGregor în cadrul ambițiilor companiei chineze?" Răspunsul era pe cît de covîrșitor, pe atîta de simplu: MacGregor și Mi Yang țineau secret acel zăcămînt imens de petrol, pentru a obține bani cu nemiluita după deconspirarea rezervelor reale.

Din cîte se știa despre East China Oil și despre perspectivele sale funeste, Sloane calculase că, înainte de a fi dată știrea spre publicitate, acțiunile acesteia ar fi scăzut drastic, pînă la o cotare între 11 și 12 dolari. MacGregor, Mi Yang și alții pe care i-ar fi preferat ei, ar fi putut cumpăra pe o nimica toată miliarde de

acțiuni, ar fi ținut totul secret o vreme, şi pe urmă ar fi urmărit cum le creşte vertiginos valoarea, după anunțarea imenselor rezerve, descoperite chipurile peste noapte.

Era cea mai clară şi mai simplă formă de tranzacționare total ilegală.

Sloane descoperise că la oferta publică inițială, marii cumpărători fuseseră cei de la East China Oil. Nici nu le fusese prea greu, pentru că acțiunile acelea păreau mult prea speculative pentru cumpărătorii tradiționali. Cîțiva dintre cei mai curajoşi directori de fonduri mutuale preluaseră sute de mii de pachete de acțiuni, în timp ce restul a fost cumpărat de cei ce-şi încercau norocul.

Excepție făcea un pachet de trei milioane de acțiuni, cumpărat se pare de o companie de petrol din Antilele Olandeze.

Sloane ştia că nu avea cum să afle numele bancherilor şi avocaților care conduceau acea companie. Legile secretului bancar din Antile erau dintre cele mai dure din lume. În consecință, ea a aşteptat anunțul marii „descoperiri" de noi rezerve, făcut de către cei de la East China Oil, văzînd cum o singură acțiune ajunsese, în mai puțin de trei săptămîni, la optzeci de dolari.

Atunci s-a gîndit să încerce să afle mai multe despre compania petrolieră din insulele Antile. Singura posibilitate însă era accesul la computerul lui MacGregor. Undeva, în fişierele lui secrete, ar fi putut găsi vreo legătură între el şi acea companie. Dacă ar fi găsit dovezi că MacGregor fusese cel care cumpărase acele acțiuni de la bursă, atunci aceste dovezi, împreună cu toate datele adunate de ea cu grijă, ar fi fost suficiente ca să îl oprească să ruineze zeci de mii de mici investitori, asemeni celor pentru care lucra ea.

Sloane era încordată. Cele cincisprezece minute, de cînd se afla acolo, i se păreau ore. Se ruga la Dumnezeu ca videocamerele să n-o fi prins în timp ce intra la toaletă. Sau, măcar, să n-o fi observat paznicii şi să aştepte să o vadă ieşind de acolo.

Sloane se aplecă şi mai mult peste tastatură, ca şi cum astfel degetele ei ar fi reuşit să danseze mai repede pe clape. Fişierele erau parcurse rapid. MacGregor avea o foarte proastă memorie a datelor şi mai era şi un tîmpit arogant. Sloane mizaze pe faptul că ţine fişiere pentru memorare şi pe convingerea lui că sanctuarul personal era inviolabil. Trebuia să existe acolo, în computerul acela, legătura pe care ea o căuta.

Limuzina cobora rampa spre garajul de la subsol. Şoferul, un fost ofiţer de contrainformaţii, cu o faţă pătrăţoasă, puse o frînă bruscă în faţa porţii electronice, introduse în aparat o cartelă codificată şi aşteptă, bătînd darabana cu degetele pe volan, pentru ca poarta să se ridice.

Alături, colegul lui, un bărbat de culoare, tuns chilug, verifica încărcătorul pistoletului.

Maşina lăsă o dîră de cauciuc pe ciment cînd demară în forţă spre uşile lifturilor. Pe inelul său de chei şoferul avea şi o cheiţă pentru lift.

– Ce facem cu paznicul dinăuntru? întrebă şoferul.

Colegul lui scutură din cap.

– Nu e nevoie să-i facem de petrecanie şi ăstuia. Apoi scoase un telefon celular şi formă numărul biroului de pază, informîndu-l pe paznic că au sosit detectivii de la Young, Pullen şi că doreau să ştie cine venise la birou în acea dimineaţă.

Ajunsese la antepenultimul fişier, denumit, cu nevinovăţie, „Plan de vacanţă".

– Ce mai vacanţă, murmură Sloane, care auzise că MacGregor nu lipsise nici măcar o zi de la serviciu în ultimii trei ani.

Totul se afla acolo, aşa bănuia ea. Adnotări, procese-verbale, semnături şi contrasemnături, ordine de cumpărare, confirmări de executare a plăţii, şi toate sumele. Banii. Atîta bănet...

– Pentru ce toate astea? şopti Sloane, introducînd o dischetă şi apăsînd pe butonul de copiere.

MacGregor era oricum bogat. Averea familiei sale era imensă. Oare de ce mai avea nevoie de şi mai mulţi bani? Să fie vorba de lăcomie sau doar de spirit de aventură? Toate acestea îi sugerau lui Sloane existenţa unui defect, pe care ea nu îl putea identifica.

Sloane scoase discheta şi o puse în geantă. Abia în clipa aceea îşi dădu seama că aproape nu respirase.

Mai rămase o clipă acolo, cu ochii aţintiţi pe ecran. Avea ceea ce-şi dorise. Acum trebuia să plece.

Tocmai se ridica de pe scaun, cînd auzi nişte zgomote slabe de paşi grăbiţi, dincolo de uşă. O trecu un fior şi simţi cum i se ridică părul pe ceafă.

N-avea unde să fugă. Nici unde să se ascundă.

Se uită la computer şi înţelese că probabil declanşase vreo alarmă. Sloane mai tastă nişte cifre, în timp ce uşa încăperii se deschidea brusc.

Un glas rosti cu duritate:

– Ia-ţi imediat mîinile de pe tastatură şi rămîi în picioare, cu spatele la noi.

2

Clădirea principală, grajdurile, poarta şi acareturile alăturate datau de pe la sfîrşitul secolului al XIX-lea. Richard Morris Hunt, un prieten al familiei Vanderbilt, fusese arhitectul ales pentru lucrare. Frederick Law Olmstead se ocupase de grădină.

Familia French, proprietara a o sută cincizeci de mii de acri, pe coasta oceanului şi spre interiorul uscatului, teren care avea să devină districtul Suffolk, din statul New York, a inaugurat zona în august 1885. După zece ani, a fost inaugurată în mod oficial şi proprietatea Brandywine.

De-a lungul anilor, au tot fost vîndute pe rînd suprafețe reprezentînd nouăzeci la sută din proprietatea inițială, dar casa rămăsese totuşi înconjurată de imense întinderi de teren. Şi astăzi locuia acolo tot un descendent al familiei French. Era cea mai grandioasă clădire dintre toate casele presărate prin Long Island aparținînd familiei.

Dodge French îşi termină de băut cafeaua, apoi puse deoparte ceaşca şi farfurioara de Meissen. Era în vîrstă de vreo şaptezeci şi ceva de ani, înalt şi zvelt, cu membre ciolănoase şi cu un păr alb, vîlvoi. Avea mîinile mari, cu pete maronii pe ele. Tenul îi era tăbăcit, din cauza zecilor de ani de muncă în aer liber. Adeseori era confundat cu un simplu fermier din New England sau cu cineva care îşi omora timpul crescînd vaci pentru carne, exemplare premiate cu multe medalii. Dar asta numai pînă i te uitai în ochii de un albastru strălucitor, care reflectau o inteligență ieşită din comun.

Avusese parte de o educație aleasă şi fusese învățat să-şi respecte imensa avere. Ca şi predecesorii săi, se dedicase serviciului public. El deprinsese arta conducerii unui stat de la oameni asemenea lui Henry Kissinger sau fraților Dulles.

Emisar prezidențial în anii administrațiilor Reagan şi Bush senior, French căzuse în dizgrație atunci cînd Casa Albă fusese invadată de oamenii lui Clinton. După instalarea lui George Bush junior primise şi multaşteptatul apel telefonic. Noul preşedinte dorea să ştie dacă French ar fi putut să contribuie la producerea unor schimbări majore în China, asemănătoare celor din fosta Uniune Sovietică.

„Să faci treaba asta, indiferent de costuri", fusese directiva prezidențială.

French se deosebea de americanul de rînd, deoarece cunoştea bine istoria şi îi purta un profund respect. Prevăzuse că America va deveni cea mai mare putere mondială şi îşi concentrase capacitățile intelectuale şi voința pentru atingerea acestui obiectiv. În timpul lui Reagan şi a lui Bush tatăl, apoi sub Claudia Ballantine, succesoarea mai tînărului Bush, French

şi-a adus contribuţia la restructurarea ordinii mondiale, după propria lui concepţie. Şi constatase că nu greşise.

Era bine, dar procesul nu se încheiase încă. Lipsea miezul acelei concepţii, dar se afla pe cale de a-l obţine. Asta dacă nu intervenea cineva ori ceva neprevăzut, sau dacă nu se făceau greşeli.

Dodge French îl studia pe stimatul domn Paul MacGregor, care stătea în picioare în faţa ferestrei de la sufragerie. Dincolo de aceasta, French îl vedea pe majordom, care vorbea cu servitorii. În cîteva ore, Mica Peluză avea să se umple de corturi şi de mese încărcate cu mîncare şi băutură. Pe la prînz, urmau să sosească ambasadorii, fiecare cu anturajul său. Serviciile Secrete erau deja prezente aşteptînd sosirea preşedintei.

French observă că MacGregor îşi rodea o unghie, gest total nepotrivit dată fiind vîrsta şi poziţia sa socială. French oftă. Îşi aduse aminte că, în ciuda marii sale averi, MacGregor nu era altceva decît un parvenit, că nu dădea pe-afară de prea multă inteligenţă şi că, pe deasupra, mai era şi un mare fanfaron. Dar toate aceste trăsături, care nu-i făceau deloc cinste, făcuseră totuşi ca MacGregor să fie omul ideal pentru sarcina pe care i-o dăduse French. El vorbea aceeaşi limbă ca şi aventurierii care conduceau marile companii multinaţionale şi semnaseră protocoalele acelea secrete de afaceri cu tipii din Beijing. După ce pierduse Iranul şi Irakul în favoarea Europei, America nu era dispusă să i se sufle de sub nas şi China. MacGregor se dovedise o verigă pe cinste, dar îl stricase lăcomia. Din păcate, tocmai îşi manifesta încă o trăsătură pe care French pînă acum nu i-o ştiuse: prostia.

– Pentru ce-ai păstrat arhiva? îl dojeni French.

MacGregor scrîşni din măsele.

– Pentru că aveam absolută nevoie de ea. Era în biroul meu, în deplină siguranţă...

– Uite că n-a fost în deplină siguranţă, spuse French. Spune-mi pentru ce. Are vreo legătură cu nevasta ta, Elizabeth?

MacGregor se pleoşti. Nu-l mira faptul că French era la

curent cu lucruri despre care nu ştia nici măcar propriul său avocat.

– Face mofturi, zise MacGregor. I-am oferit o pensie de întreţinere de cinci milioane, ca să plece, iar ea mi-a rîs în nas. Cretina mi-a zis că o să uzeze de contractul prenupţial ca să obţină jumătate din avere, dacă nu-i dau treizeci la sută din toate bunurile, în bani gheaţă, în două luni de zile.

– Şi tu te-ai dus atunci la Mi Yang, care ţi-a dat un milion de acţiuni din East China Oil, îi replică French.

– M-a înţeles, gîngăvi MacGregor. E un om cumsecade.

Yang te-a înţeles prea bine, gîndi French, *dar nu e deloc un om cumsecade. A sesizat faptul că te poate avea astfel la mînă şi a profitat de situaţie.*

– E treaba ta ceea ce faci tu cu Yang, zise el cu voce tare, dar eu te întreb: cine este?

MacGregor se uita la oamenii de afară care-şi vedeau de treaba lor. Ştia că nu-l prea înghiţea nimeni, dar nu-i păsa. Şi nici partenerilor lui nu le păsa, pentru că MacGregor era deosebit de valoros pentru ei. Relaţiile sale cu cei de la Bursă şi de pe pieţele internaţionale erau cele mai importante. Pentru faptul că el aducea mari afaceri la firmă, ei se făceau că nu aud funcţionarii plîngîndu-se că le vorbea urît, că era arogant şi că era bădăran.

Niciodată stimatul domn MacGregor nu fusese sfidat de cineva. Era amuzant chiar şi numai gîndul că ar fi încercat cineva să facă aşa ceva. Şi, totuşi cineva tocmai îndrăznise, şi aproape că reuşise. Oare *cine era?*

Se auzi celularul lui MacGregor aflat în buzunarul sacoului.

– Sînt cei de la pază, mormăi el.

Dodge French asculta cum MacGregor punea întrebări şi îi vedea expresia feţei schimbîndu-i-se, de la uimire la furie.

– Ai găsit-o pe Ryder în biroul meu? La computerul meu? urla MacGregor. Scoate-o dracului de-acolo şi du-o direct la poliţie!

– Paul... Paul.

Uimit, MacGregor îl văzu pe French făcîndu-i semn cu degetul.

– Spune-le să mai aştepte puţin. Spune-le că o să-i suni tu ceva mai tîrziu. Trebuie să stăm de vorbă. Chiar în clipa asta.

MacGregor avu o ezitare, după care rosti răspicat în telefon:

– Vă sun eu în cîteva momente. Ţineţi-o acolo. Să nu pună mîna pe nimic.

– Acum povesteşte-mi, îl îndemnă French.

MacGregor scutură din cap, uluit.

– Nu ştiu cum de a reuşit o novice care doar linge hîrtii, şi asta numai de un an de zile, o oarecare Sloane Ryder, să intre în computerul meu. Din fericire, a declanşat şi semnalizarea de alarmă, care i-a alertat pe detectivi.

– Pentru ce ar fi riscat ea să facă una ca asta? îl întrebă French. Ce-o fi căutat?

MacGregor ridică mîinile a neputinţă.

– Habar n-am. N-am avut de-a face cu ea decît o singură dată...

Îi povesti lui Dodge despre incidentul cu plicul de la Mi Yang, care avusese loc cu cîteva luni în urmă. Îi spuse cum ajunsese plicul pe biroul ei şi cum l-a deschis fără să aibă voie. Apoi adăugă:

– Dar n-a văzut nimic din ceea ce conţinea. Sigiliul era intact.

– Ceva tot a văzut. Ceva care i-a dat de bănuit.

– Nu se poate, zise MacGregor. Ar fi trăncănit ea ceva pînă acum.

Iar prietenii mei chinezi nu s-ar mai fi ales cu banii ăia, de care aveau atîta nevoie, îşi zise French.

– Mai spune-mi cîte ceva despre fată.

MacGregor făcea parte din consiliul de angajare al firmei şi îşi amintea foarte bine de Sloane.

– E născută undeva în districtul Westchester, începu el, nu într-un cartier select. A mers la şcoli particulare, apoi a urmat

cursurile de la Harvard; şi-a terminat studiile în trei ani, pe urmă şi-a luat masteratul tot acolo. Ar fi putut – ar fi trebuit – să înceapă să lucreze, dar a mai urmat nişte cursuri, într-un loc numit Ravenhurst. În Erie, Pennsylvania, parcă.

French tresări.

– Cunosc locul ăsta, a zis el. S-a gîndit cineva din consiliul de angajare să se intereseze ce-a făcut ea acolo?

– Nu cred, răspunse MacGregor. În autobiografia ei figura doar ca o notă de subsol.

Dodge dădu din cap. Numele de Ryder nu-i spunea nimic. Cu siguranţă că nu se afla pe lista de pericole legate de proiect. Oricum, avea să o verifice – şi asta cît se poate de repede.

– Ce-a căutat? întrebă el.

Faţa lui MacGregor îi amintea lui French de un bursuc prins în capcană, pe care îl omorîse el odată.

– Cei de la pază mi-au spus că avea deschis fişierul cu Antilele. Îl copiase pe o dischetă, însă i-au luat-o. Înseamnă că nu e altceva decît o hoaţă ordinară, iar hoţii merg la puşcărie – unii dintre ei chiar pentru multă vreme.

Aşadar, MacGregor avea de gînd să se răzbune. O reacţie tipică pentru el, dar într-un moment foarte prost ales.

– Există şi o altă modalitate de a rezolva situaţia aceasta, spuse French, ridicînd o mînă ca să-i potolească eventualele proteste. Paul, nu trebuie să atragi atenţia asupra ta, în clipa asta. Eşti prea important pentru proiectul nostru, ca să rişti să te expui. Fata nu pleacă nicăieri. După cum ai zis şi tu, e doar o hoaţă. Trebuie să profităm. Poate că va dori să trateze cu noi, în schimbul libertăţii sale, ce zici?

French îi lăsa timp lui MacGregor să întoarcă ideea pe toate părţile, după care continuă:

– Lasă-mi numai vreo oră, o oră şi ceva. Între timp, spune-le să o ţină acolo. Azi e zi liberă. Nu mai vine nimeni la serviciu.

Posibilităţile lui Dodge French erau mai mari decît îşi putuse închipui Paul MacGregor vreodată. După cîteva telefoane

date, răspunsurile începură să curgă din toate părțile.

French cotrobăia prin viața lui Sloane Ryder cu răbdarea și ochiul unui medic legist. Cîntărea precis fiecare detaliu, înainte să-l catalogheze, după care se ocupa de următorul. Cînd termină, o știa pe Ryder destul de bine ca să se gîndească la faptul că soluția problemei se afla chiar dincolo de ferestrele lui.

Sloane ședea în fotoliul mare, din piele, al lui MacGregor, doar la jumătate de metru de consola computerului. În fața ei se afla detectivul cel slab și cu față colțuroasă, care îndreptase spre ea un pistol de calibru mare. Încet, încet, respirația ei revenise la normal.

Îi stătuse inima în loc atunci cînd auzise zgomotul de pași în fața biroului lui MacGregor, ca și după aceea, cînd se deschisese ușa și cei doi dăduseră buzna înăuntru, cu revolverele în mînă. Aceștia îi arătaseră legitimațiile lor de angajați ai Serviciului de Protecție și Pază, în calitate de detectivi particulari pentru firma Young, Pullen. Sloane își aminti denumirea acelui serviciu, Guardian Security, pe care o aflase de la o ședință de informare, ținută la firmă.

După ce-i telefonaseră lui MacGregor, nici unul dintre cei doi nu mai scoase o vorbă. La rîndul ei, Sloane tăcea. Era așa de speriată și avea un sentiment atît de profund de vinovăție, încît nici măcar n-a protestat cînd unul din ei i-a smuls geanta, a răscolit prin ea și a găsit discheta. N-o întrebase nimic deoarece orice dischetă a companiei avea într-un colț sigla firmei Young, Pullen.

Îi treceau prin minte tot felul de scenarii cu privire la ceea ce avea să se întîmple în continuare cu ea. Firma ar fi putut s-o distrugă din punct de vedere profesional. O așteptau acuzații civile, și chiar penale. Spera totuși că compania Young, Pullen nu avea nici un interes s-o crucifice în public. Oare doreau ca ea să vorbească cu avocați și cu ziariști? Puțin probabil. Oamenii i-ar fi dat crezare, chiar dacă nu mai avea discheta ca probă.

Discheta...

Se afla la agentul negru, care avea cu vreo cincizeci de kilograme mai mult ca ea. N-avea cum să mai pună mîna pe dischetă. I-o vor înmîna lui MacGegor, care o va distruge. Aceeaşi soartă va avea probabil şi fişierul incriminator, din computerul său.

Computerul...

Încă mai era în funcţiune, iar ecranul strălucea discret. Poarta electronică, pe care apucase să o deschidă Sloane, era încă accesibilă. Doar să fi întins mîna...

Jumătate de metru distanţă, cu un revolver îndreptat către ea.

Celularul detectivului sună. Sloane îşi zise că tot MacGregor trebuia să fie.

Detectivul ascultă atent. Sloane sesiză expresia lui mirată. După ce închise telefonul, zise:

– Rămîne aici. Nu chemăm poliţia.

Colegul acestuia părea enervat.

– Pentru cît timp?

– Vreo două ore, poate chiar mai puţin.

Pentru Sloane apăru un firicel de speranţă. Nu ştia despre ce era vorba, dar ceva îl oprea pe MacGregor s-o predea imediat poliţiei. Încă mai avea o şansă.

Drumul cu maşina, din Manhattan pînă la Brandywine, îi luă două ore lui Peter Mack, timp în care încerca să-şi domolească furia pe care i-o provocase Sloane.

Erau de opt luni împreună. Niciodată nu rezistase atîta timp alături de o femeie. Chiar şi acum îşi mai amintea perfect momentul în care o văzuse pentru prima oară, la Plaza, şi emoţia care-l cuprinsese instantaneu.

Peter Mack nu dorise să se îndrăgostească de ea. FBI-ul, o amantă geloasă şi mult prea intolerantă, avea prioritate. Dar Sloane, cu rîsetul ei ca un clopoţel, cu felul în care îl ţinea de mînă pe stradă, cu şoldul ei rotunjor, atunci cînd stătea în pat lîngă el îl cucerise. Fiecare gest al ei îi demonstra că-l iubeşte.

De asta ultimele două luni i se păruseră bizare. Mack simțea cînd oamenii îi ascundeau ceva şi era clar că Sloane o făcea.

Cînd ajunse la capătul Long Island-ului, luase deja hotărîrea. Avea să stea de vorbă serios cu Sloane. Oricît ar fi durat. Pînă la urmă tot avea să afle secretul care o îndepărtase de el în ultima vreme.

Mack coborî geamul portierei şi îşi aprinse o țigară, una dintre cele trei care constituiau rația lui zilnică. Şi va mai trebui să-i spună încă ceva lui Sloane – şi anume că tensiunea din comportamentul ei îl afecta foarte mult şi se repercuta asupra muncii. Lucra de şaisprezece ani la FBI şi urcase pe scara ierarhică. La patruzeci şi unu de ani, era al treilea în rang dintre toți agenții serviciului de informații. Cum intenționa să-şi continue ascensiunea, era foarte important să se poată ocupa de serviciu, netulburat.

La douăzeci şi ceva de ani, Mack intrase în armată. FBI-ul căuta tineri bine pregătiți din punct de vedere fizic, curajoşi şi inteligenți. Agentul care-l recrutase pe el fusese impresionat de licența în drept de la Boston University, şi de faptul că jucase hochei la colegiu. În plus, Mack era un băiat deosebit de politicos, bine crescut şi avea o minte sclipitoare.

Mack ajunsese să fie instruit la Quantico şi, printr-un noroc chior, primise o muncă de teren, la New York. Fusese o experiență din care învățase multe.

Departamentul din New York era cel mai mare dintre cele cincizeci şi şase de departamente, în care lucrau o mie două sute de agenți, în clădirea federală Jacob J. Javits, vizavi de Tribunalul districtual. Din cauza prețurilor mari din metropolă, majoritatea agenților locuiau la New Jersey sau în Pennsylvania şi făceau o navetă zilnică de trei ore. Peter Mack a închiriat însă un apartament cu trei camere, în West Village. Proprietarului îi plăcea ideea de a avea un ofițer federal înarmat în clădire şi îi făcuse o reducere la chirie.

Pentru un bărbat cu ambiție, iscusință şi nevoie redusă de somn, biroul din New York era o ideală rampă de lansare. Din

cauza numărului mare şi a dificultăţii cazurilor, acest birou era condus de un director plin, şi nu de un agent special. Peter Mack a făcut tot posibilul să iasă în evidenţă. La un an şi jumătate după sosirea lui acolo, Mack a fost mutat de la secţiunea de escrocherii bancare la departamentul de contrainformaţii.

Înfiinţat în 1919, în scopul urmăririi activităţilor anarhiste, departamentul de contrainformaţii se ocupă cu deconspirarea agenţilor subversivi şi răspunde de anihilarea activităţii acestora. La New York, din cauza existenţei sediului Naţiunilor Unite şi a unui mare număr de consulate şi misiuni diplomatice, această activitate o poţi desfăşura toată viaţa. Departamentul este separat de restul birourilor, iar membrii acestuia depun o activitate ultrasecretă.

La scurtă vreme după angajarea sa aici, Peter Mack a descoperit că talentul lui la montarea microfoanelor de ascultare era la fel de mare ca şi acela pe care îl dovedise în mînuirea diverselor arme. În privinţa supravegherii diverselor obiective, el avea o răbdare de fier şi putea rămîne vigilent pe parcursul multor ore de aşteptare. Munca sub acoperire, în care trebuia să se amestece printre invitaţi, la cinele diplomatice, pentru a ţine sub observaţie o anume ţintă, a devenit specialitatea sa favorită.

În lumea plină de secrete a departamentului de contrainformaţii, Peter Mack şi-a găsit vocaţia. A ajuns la gradul GS-12, treapta 6, în mai puţin de cinci ani. La toate testele se dovedea într-o formă fizică excelentă, confirmînd speranţele directorului său. Mack se dovedea foarte bun. Nu numai că învăţase rusa şi araba, dar îşi însuşise şi îşi perfecţionase manierele lumii în care era trimis să efectueze supravegherea. În plus, era şi un bun coleg, un adevărat om de echipă. FBI-ul constituia atît chemarea, cît şi sanctuarul său. Întotdeauna privea totul şi pe toţi cei din afară cu un anume grad de suspiciune.

Mack ieşi de pe şoseaua cu două benzi pe sens, intră pe un drum privat pavat şi parcurse cei nouăzeci şi ceva de metri pînă la poarta proprietăţii Brandywine. Privi direct în camera

video aşezată pe un stîlp de piatră şi aşteptă să se deschidă cele două porţi din fier forjat, înalte de circa trei metri.

Echipa lui Mack, formată din şase membri, îl aştepta într-unul dintre grajduri, devenit sediul celor de la pază. Mack le verifică echipamentul de lucru sub acoperire – jachetă roşie de valet şi veste dungate de chelneri. Doi dintre ei purtau costume sobre, bine croite, care-i făceau să pară secretari ai unor ambasadori. Fuseseră aleşi dintre cei mai puţin pricepuţi din departament. Mack îi instruise, pentru a lucra ca o echipă cu experienţă. Avea deplină încredere în ei. Îi urmări cum îşi verifică armele ascunse sub haine, microfoanele şi căştile. O dată verificările terminate, Mark le spuse ceea ce le spunea de obicei în asemenea clipe:

– Să nu fim niciodată deconspiraţi. În departament, aceste cuvinte erau considerate a fi „Motoul lui Mack".

Peter Mack o porni de-a lungul parapetului care străjuia peluza, privi în jos spre fîşia îngustă de plajă stîncoasă, şi se întoarse, traversînd agale pajiştea, spre casă. De cînd devenise al doilea om ca importanţă în departamentul de contrainformaţii, fusese trimis de multe ori în astfel de locuri. Se simţea la largul lui în sălile de recepţii diplomatice şi în marile holuri de la Naţiunile Unite. Brandywine însă era un loc aparte, plin de strălucire, o casă de oameni avuţi, o fantezie devenită un cămin, asemănător cu legendarul San Simeon al lui Randolph Hearst.

Mack îşi verifică echipamentul şi grăbi pasul. Soseau primii dintre cei două sute de oaspeţi aşteptaţi. Dintre aceştia, treizeci erau membri acreditaţi de la ambasada şi consulatul Republicii Populare Chineze.

China. Această ţară devenise noua sperietoare, după Uniunea Sovietică, şi Peter Mack urmărise întregul proces. FBI avea două mii două sute de agenţi care lucrau pentru contrainformaţii, susţinuţi de un buget de peste jumătate de miliard de dolari. Şi totuşi, în întreg acel aparat, nu erau decît cîţiva agenţi de origine chineză, în majoritatea lor pe Coasta de Vest. Nici unul dintre ei nu lucra la biroul teritorial din New

York, şi nimeni de acolo nu vorbea chineza sau vreun dialect.

La început, Mack a încercat să vorbească cantoneza, pe urmă mandarina, dar i s-au părut foarte greu de învăţat. În schimb, a citit mult despre istoria şi filozofia chineză şi le-a găsit fascinante. Fascinant era şi modul în care se comporta China faţă de Statele Unite: sfidătoare, arogantă şi fără ascunzişuri, cînd venea vorba de a-i mitui pe politicieni sau de a forţa mîna corporaţiilor multinaţionale americane.

Cu doi ani în urmă, Mack scrisese o notă prin care cerea ca Biroul să înceapă cursuri intensive de instruire a agenţilor, pentru contracararea acelei „epidemii" care se numea spionajul economic chinez. Cum de a ajuns conţinutul acelei note în atenţia lui Dodge French, Mack nu a aflat niciodată. Într-o zi a fost chemat în biroul directorului său adjunct care l-a prezentat unui bărbat pe care-l văzuse la ştirile de seară de la televiziune şi al cărui nume devenise sinonim cu politica americană faţă de China.

Conversaţia cu Dodge French a durat trei ore. Mack a reluat informaţiile din nota pe care o făcuse citînd exemple istorice şi evenimente la zi pentru a-şi susţine ideea. După ce a terminat tot ce a avut de spus, Dodge i-a mulţumit şi l-a complimentat pentru argumentele prezentate. După două săptămîni, directorul adjunct de la New York i-a adus la cunoştinţă, unui Mack uimit, faptul că, în afara sarcinilor lui curente, avea să fie şi ofiţerul de legătură al Biroului, cu Dodge French.

Stînd în picioare, lîngă maiestuoasa fîntîna înconjurată de flori, din faţa casei, Mack îl urmărea pe French cum se descurca cu invitaţii săi. În ultimii doi ani, învăţase multe de la acest diplomat faimos. Rostind în taină cîteva cuvinte, la urechile unor oameni influenţi, French l-a ajutat pe Mack în cariera lui. Şi, ca prin minune, s-au găsit la Washington banii necesari care să-i permită lui Peter Mack să prelucreze baze de date despre toate legăturile cu China – diplomatice, politice şi industriale – din New York. A fost cercetat în amănunţime tot personalul consular, precum şi angajaţii locali preferaţi de chinezi. Judecătorii

potriviți au semnat ordinele pentru montarea de microfoane și pentru instituirea unei foarte atente supravegheri.

Tehnic vorbind, toate datele rămîneau în posesia lucrătorilor din poliție și din serviciile de contrainformații. Peter mergea adesea la Capitoliu, ca să-și informeze omologii din CIA, de la Agenția pentru Securitate Națională și din Consiliul pentru Securitate Națională. Din cînd în cînd se ducea și la Brandywine, ca să răspundă la unele întrebări și să-i transmită analize și comentarii acelui bătrîn om de stat al Americii, omul acreditat să aducă China pe scena mondială.

În timp ce French își conducea oaspeții în casă, Mack îl urmărea cu privirea pe valetul care îi arăta șoferului chinez locul unde să parcheze. Acesta l-a fotografiat pe chinez și l-a făcut să spună ceva, pentru a-i putea înregistra vocea. Cine știe cine era șoferul acela sau cine va deveni în timp? Cei mai eficienți spioni erau aceia care nu apăreau în lumina reflectoarelor, peștii pe care-i căuta Peter Mack în ape adînci.

– Ce mai faci, Peter?

Mack îi simțise parfumul, încă înainte de a-i fi auzit pașii.

Holland Tylo, numită în funcția de agent șef al Serviciilor Secrete de la Casa Albă, avea treizeci și ceva de ani. Părul ei de un blond cenușiu, tuns scurt, încununa o față în formă de inimioară. Avea peste un metru șaptezeci înălțime și era bine făcută. De la distanță, putea fi considerată chiar frumoasă, însă la o examinare mai atentă se observau mici defecte care îi trădau personalitatea: ochii șovăitori, iscoditori; micile riduri din colțul gurii, care, îndepărtate, i-ar fi conferit mai multă căldură zîmbetului ei. Ele se datorau pretențiilor deosebite impuse de munca ei, aceleași pretenții cărora trebuia să le facă față și Peter Mack. O întîlnise pe Tylo de cîteva ori și nutrea față de ea un interes mai mult decît profesional. Se simțea tentat de a explora și alte posibilități...

– Agent Tylo. Mă bucur să te văd.

Ultima oară se întîlniseră în Districtul Columbia, cu două luni în urmă, atunci cînd Dodge French îl invitase pe Mack să-l escorteze la Casa Albă.

– Eşti în avangardă?

Holland Tylo dădu din cap.

– Preşedinta se află pe drum.

Din felul în care o privea Mack, Tylo îşi dădea seama că motivul nu era doar de ordin profesional. Îi zîmbi şi ea. Mack era un bărbat frumos, dar îl preocupa prea mult felul în care arăta. Şi, în plus, ea ştia că Peter era mîna dreaptă a lui Dodge French, în materie de contrainformaţii, că aproape toţi colegii lui de breaslă îl respectau, dar nu-l prea îl invitau la o bere. Mai ştia şi că el avea o prietenă stabilă, la New York.

– Cum mai merge treaba? întrebă ea.

Mack arătă cu bărbia spre alee, unde dintr-o limuzină ieşeau mai mulţi diplomaţi chinezi.

– E mai greu, acum că şi-au mărit personalul consular, cu treizeci la sută.

Mack tăcu o clipă, după care continuă:

– Auzi, eu o să fiu la Washington peste cîteva zile. Mi-ar face mare plăcere să ne întîlnim.

– Şi mie, răspunse Tylo, iar după o uşoară ezitare, adăugă: Vine şi prietena ta?

Tylo se amuză în sinea ei cînd Mack roşi uşor. Apoi, Mack fu atenţionat de un glas din spatele lor:

– Peter!

Cei doi agenţi se întoarseră şi îl văzură pe Dodge French care se îndrepta către ei.

Mack o prezentă pe Tylo, iar French o salută politicos, dar grăbit.

– Peter, trebuie să vorbesc imediat cu tine, zise el. Agent Tylo, scuză-ne, te rog.

– Desigur, domnule.

Tylo îi privi cum se îndepărtează. French vorbea repede şi gesticula. Pe urmă, pe faţa lui Mack citi o adîncă uimire. El dădu din cap, se întoarse şi o luă repede înapoi, peste peluză. French se îndreptă spre casă.

Tylo merse după Mack. Nu-l mai văzu, în pădurícea în

care intrase, dar îl regăsi pe cînd acesta ieşea în poiană. Elicea elicopterului se pusese deja în mişcare. Mack sări pe uşa pentru pasageri.

Tylo se întoarse abia după ce elicopterul se ridicase în aer, şi porni spre ţărm.

Ce dracu' o mai putea însemna şi asta? se întrebă ea.

3

De două ori în ultima oră şi jumătate, Sloane ceruse voie să meargă la toaletă şi de fiecare dată fusese refuzată. Cei doi agenţi o supravegheau permanent.

Sloane încercă să ignore acel disconfort şi se concentră asupra timpului. Timpul era de partea ei. Cu cît trecea mai mult timp, cu atît mai bine era pentru ea. Cei care o prinseseră acolo îl aşteptau pe MacGregor. Faptul că întîrzia o făcea să creadă că venea cu maşina din Long Island. Asta însemna că mai avea un sfert de oră, poate chiar douăzeci de minute în care să găsească o modalitate de a ajunge la tastatură.

Sloane se aşezase intenţionat cu spatele la tastatură. Nu dorea să atragă atenţia detectivilor asupra acesteia.

Nu încercă nici să le vorbească fiind convinsă că erau nişte profesionişti. Dacă le punea întrebări n-ar fi reuşit decît să-i enerveze. Ea dorea ca ei să creadă că se considera înfrîntă şi să devină mai puţin atenţi, poate chiar neglijenţi. Şi atunci, dacă va avea o ocazie...

Bărbatul de culoare răspunse la telefon încă de la primul apel. Ascultă ceea ce i se spunea şi închise.

– Urcă acum, îi spuse el colegului său.

Sloane sesiză rînjetul lui răutăcios, de parcă i-ar fi aşteptat cu nerăbdare condamnarea. Ea lăsă să-i cadă mîna stîngă în jos, parcă fără vlagă. Nu-i mai era frică şi avea mintea limpede.

Două secunde. Atîta va dura, cînd se va deschide uşa. Cei doi se vor întoarce şi...

Sloane văzu cum se roteşte mînerul clanţei, dădu să se răsucească, dar înţepeni locului, atunci cînd văzu că în încăpere intrase Peter Mack.

Dodge French şedea într-unul din cele două fotolii cu aripioare, din Camera Liniştită, aşa cum o denumise el, lucru ce îi produse agentului Tylo o stare de nervozitate.

Încăperea avea o suprafaţă de treizeci de metri pătraţi şi se afla situată undeva în aripa de nord-vest a bibliotecii, în dosul unui perete din lemn de cireş, vizavi de şemineu. French ordonase echiparea spălătoriei, de lîngă bucătărie, cu un dispozitiv special de la Corpul de Ingineri ai Armatei – aceiaşi ingineri care proiectaseră şi supravegheaseră şi construcţia buncărelor de la Pentagon.

Încăperea avea grup electrogen propriu şi o unitate de aer condiţionat independentă de restul casei. Pereţii de beton, groşi de douăzeci de centimetri, erau acoperiţi cu tapet ornamental. Mocheta era de la Wilton, iar mobila de la Shaker. Aceste elemente confereau încăperii dotate cu şase faxuri mai multe linii telefonice, linii de comunicaţii prin satelit şi modemuri, toate criptate după ultimul răcnet în materie de tehnică, un aer mai intim. Singurul computer IBM legat exclusiv cu guvernul, şi softul acestuia, îi permitea lui French accesul la toate echipamentele de la guvern. El putea intra cu uşurinţă în fişierele corporaţiilor sau, în unele cazuri, în ale unui ins oarecare. O fi fost Dodge French bătrîn, însă, în domeniul computerelor, luase lecţii de la cei mai buni informaticieni de la Bell Labs.

– N-ar fi trebuit să-i permiţi lui Mi Yang să facă ceea ce a făcut cu MacGregor, zise French.

Bărbatul care şedea în fotoliul din faţa lui percepu reproşul şi ridică din umeri. Se numea Chong-Pin Dan şi era secretarul personal al premierului chinez.

– N-am ştiut că Yang şi MacGregor au încheiat şi o – cum să-i spun? – o afacere privată.

Omul avea o voce piţigăiată, care i se potrivea perfect, deoarece era slab, pipernicit, şi hainele atîrnau pe el.

French nu se lăsă îmbătat cu apă rece, de către interlocutorul său, sesizînd de altfel şi uşoara ezitare a lui Dan înainte ca acesta să folosească o expresie care-i era familiară. Chinezul studiase la Princeton şi Sorbona. Cunoştea la perfecţie şase limbi, era un foarte bun jucător de şah şi avea o inteligenţă comparabilă cu aceea a lui French.

– Din păcate, faptul nu e lipsit de însemnătate, continuă French, deoarece MacGregor s-a expus – şi a fost prins deja de cineva.

Dan deveni dintr-o dată atent, aşa cum prevăzuse French.

– Cît de rău s-a expus? întrebă în şoaptă Dan.

– Nu prea rău – sau cel puţin aşa vom face să fie. Aştept un telefon. Îţi sugerez totuşi ca Mi Yang să şteargă toate urmele acelei tranzacţii. Tăcu, apoi adăugă pe un ton ciudat: În ceea ce-l priveşte pe Yang, ai putea să iei şi alte măsuri. Nu ne permitem să periclităm acest proiect, tocmai acum.

Chinezul rămase tăcut o vreme. I se părea nepotrivit să decidă chiar aşa de repede soarta unui om.

– Fii sigur că vom rezolva problema în mod corespunzător. Pleoapele lui Dan clipiră lent, ca cele ale unei şopîrle leneşe. Şi MacGregor?

French puse mîna pe receptorul unui telefon.

– Poate o să-l angajăm pe omul ăla al tău din Hong Kong.

Dan zîmbi.

– Peter!

Mack o privea uimit. Sloane remarcă perceptibilul tic al gurii, dar şi faptul că bărbatul se străduia din răsputeri să nu dea pe-afară de furie.

– Preiau eu de-acum totul, li se adresă Mack detectivilor. Voi doi aşteptaţi afară.

Sloane îl urmări pe Peter Mack cum merge spre geam şi cum îşi vîră mîinile în buzunarele pantalonilor. Auzi cum se închide uşa, apoi glasul lui tremurat, de parcă de-abia îşi mai putea stăpîni mînia:

– Te rog să-mi spui şi mie ce s-a întîmplat, Sloane?

Femeia încercă să-şi revină. Nu se aşteptase la una ca asta. Unde era MacGregor? Peter nu-i dăduse niciodată vreun indiciu că l-ar cunoaşte şi nici că ar avea vreo legătură cu firma Young, Pullen. Nu se interesase niciodată despre ceea ce făcea ea la serviciu.

– Peter, tu ce cauţi aici? îl întrebă ea într-un tîrziu.

Peter se întoarse, iar faţa lui exprima amărăciune, de parcă ea l-ar fi trădat sau i-ar fi făcut ceva rău.

– Am venit să te scot din rahatul în care te afli. Eram acasă la Dodge French. MacGregor era şi el acolo cînd ai fost tu prinsă. Le-a spus oamenilor să te ţină aici pînă ajung şi eu.

Sloane intui ceva primejdios.

– Tu lucrezi acum pentru FBI, Peter? Sau te-au trimis pe tine pentru că ştiau despre noi doi şi au crezut că tu ai putea...

– Am venit să te ajut, Sloane, o întrerupse Mack. Ascultă-mă bine. Ai accesat computerul şefului tău. Ai copiat un material personal. Dacă vor, ei pot face din asta un caz federal. Peter făcu o pauză. Eu nu vorbesc acum în numele lui MacGregor, m-ai înţeles? Dodge French doreşte să ştie ce dracu' se întîmplă aici.

Sloane îl ştia pe Dodge French ca persoană publică şi mai ştia că Peter îi era apropiat, însă habar nu avusese că French avea vreo legătură cu Young, Pullen, şi cu atît mai puţin cu MacGregor. În cazul în care firma s-ar fi ocupat de vreo parte dintre bunurile lui French, sau poate chiar de toate, asta însemna că lucrau la nivel înalt. Oare MacGregor era de fapt directorul? Sau poate că French intervenea ca să-şi ajute un prieten?

Sloane aruncă o privire spre tastatură. Ar fi putut să termine ceea ce începuse, iar Peter n-ar fi reuşit s-o oprească sub nici o formă. Conştientă de asta, se hotărî să-i povestească totul, ca

să vadă cum va reacționa; pe urmă va vedea ce are de făcut.

– Vrei să știi pentru ce mă aflu aici?

Sloane începu să-i povestească despre plicul deschis din greșeală de ea, despre cercetările ei și despre cum dăduse peste tranzacția cu East China Oil. Îi vorbi și despre corupția în care erau amestecați cu toții. Din cînd în cînd, mai arunca pe furiș și cîte o privire către computerul aflat încă în stare de funcționare.

Din expresia uluită de pe fața lui Peter, înțelese că acesta habar nu avea de toată chestiunea.

– Și de ce nu mi-ai spus nimic despre toate astea? întrebă el după ce Sloane tăcu.

– N-am dorit să te implic și pe tine. Tu n-ai nici un amestec în tot ce s-a întîmplat. Făcu o pauză înainte de a continua: Dacă urma să se întîmple ceva rău, voiam să pot afirma, fără să mint, că tu n-ai știut nimic.

Sloane spera ca el să aprecieze intenția ei de a-l proteja, dar nu găsi la el nici înțelegere, și cu atît mai puțin mulțumire.

Se mișcă în scaun.

– Aș putea să mă ridic și eu de pe scaunul ăsta? M-au ținut două ore aici. Nici la toaletă nu mi-au dat voie să merg.

Mack se uită după ea cum se duce la bar și cum își toarnă un pahar cu apă. Urma să procedeze acum la ceva foarte delicat.

Revizui în minte tot ce-i spusese French pe Mica Peluză, în bătaia vîntului care sufla dinspre strîmtoare, atunci cînd rămăseseră singuri. French vorbise răstit, precum un comandant de pluton către soldatul său. Nici nu apucase să-și revină din șocul produs lui de vestea că era vorba despre Sloane, că French îi și dăduse instrucțiuni precise: vorbește cu Sloane Ryder și află ce a căutat în computerul lui MacGregor.

Mack știa că Sloane îi spusese adevărul.

– Sloane, eu știu că tu te crezi de partea băieților buni, dar ai intrat acum într-un mare bucluc. Ce aveai de gînd să faci cu copia?

– Să i-o duc lui Latham, șeful cel mare. Era dovada mea.

– Și ce sperai să facă el?

– Să-l anihileze pe MacGregor, şi după aceea să meargă pe urmele contului din Antile.

– Şi?

– Să ducă totul la Comisia de Control pentru Valori şi Bursă, la CCVB, ca să se clarifice problema. Young, Pullen ar fi fost amendată de CCVB şi ar fi avut destul de tras de pe urma reclamei proaste. CCVB ar fi anulat imediat tranzacţia cu East China Oil şi ar fi organizat o tranzacţionare corectă, fără să creeze panică.

– Şi toate astea pentru ca tu să-i protejezi pe investitori?

Sloane dădu din cap.

– Foarte mulţi investitori mici au cumpărat acţiuni East China Oil la un preţ ridicat. Dacă scade drastic valoarea acestora, pentru ei va fi un dezastru.

Mack se rezemă de biroul lui MacGregor şi-şi încrucişă braţele la piept.

– N-ai găsit nici o altă modalitate de a rezolva situaţia?

Sloane, cu paharul în mînă, se reaşează pe scaun.

– Nu există nici o altă modalitate. Se ajunge la închisoare pentru mult mai puţin decît atît.

– Trebuie să te gîndeşti mai bine.

Să se gîndească mai bine... Sloane simţi cum atmosfera din încăpere devenise brusc foarte încărcată, apăsătoare, încordată.

– Adică?

– Există anumite lucruri, între East China Oil şi MacGregor, despre care tu nu ştii nimic. Lucruri care afectează securitatea naţională.

De asta apăruse Dodge. Sloane încercă să vorbească cu calm.

– Peter, în fişierul lui MacGregor nu există nimic care să arate că...

– Sloane, nu-ţi mai da tu cu presupusul. Crede-mă pe cuvînt.

– Pe tine, sau pe Dodge French?

– Nu mai pune atîtea întrebări, oricum eu nu cunosc răspunsul. Îţi spun doar că pentru tine nu există decît o singură cale de ieşire. Dacă uiţi tot ce-ai văzut, ieşi în linişte de-aici şi laşi totul în urmă, poţi considera că nu s-a întîmplat nimic. MacGregor nu-ţi va mai face nimic, iar Latham nu va afla nimic, niciodată. Vei rămîne în continuare la firmă. La rîndul lui, Dodge French îţi va fi recunoscător. Cred că-ţi dai seama ce înseamnă asta.

Lui Sloane nu-i venea să creadă.

– Peter, tu încerci să mă şantajezi sau să mă mituieşti? Eşti şi tu de partea lor?

El o privi fix.

– Sloane, asta-i situaţia. Este un război pe care nu-l poţi cîştiga.

– Şi ce se va întîmpla cu investitorii? Pe ei ce-i aşteaptă? Unii nici nu vor mai avea după ce să bea apă, atunci cînd va exploda toată treaba asta. Şi va exploda, mai devreme sau mai tîrziu. Nimeni nu poate ascunde la infinit ceva atît de important – chiar dacă are legătură cu aşa-zisa securitate naţională.

Mack scutură din cap.

– Gîndeşte-te şi la tine, Sloane – la cît de mult ai muncit tu ca să ajungi aici. Vrei să se ducă totul pe apa sîmbetei? Ai o responsabilitate şi faţă de tatăl tău...

Sloane îl fulgeră cu privirea.

– Să nu care cumva să îndrăzneşti să-l amesteci şi pe el în toată mizeria asta!

Mack nici nu clipi, dar tonul lui deveni mai dur.

– Atunci, gîndeşte-te cel puţin la ceea ce-mi datorezi mie.

– *Îţi datorez ţie?*

– Vorbesc serios, Sloane. French a blocat canalele de alertare a poliţiei şi m-a trimis pe mine, pentru că ştia de legătura noastră.

Legătura noastră. Asta-i tot ce ai de spus în privinţa asta, Peter?

Sloane simți cum îi tremură buza de jos.

Să nu plîngi, ce dracu'? Sub nici o formă! își zise ea.

– Și ce dacă sîntem împreună? șopti ea.

– N-o face pe naiva. Ceea ce ți se întîmplă ție mă afectează și pe mine. Tu ești gata să renunți la cariera ta, dar la a mea te-ai gîndit?

Asta era. Pe Sloane o cuprinse un profund sentiment de amărăciune. *Asta-i tot ce contează.*

– Și intenționezi să încalci legea, Peter? întrebă ea. Vrei să închizi ochii, să te ascunzi după deget și să ocolești legea, numai pentru că așa ți-a ordonat French?

– Eu nu lucrez la CCVB, zise, și nu știu nimic despre faptul că s-ar fi încălcat legea. N-am văzut nici o dovadă în acest sens.

– Dar am văzut eu, zise Sloane. Și ți-am spus acum și ție.

Întinse mîna spre tastatură. Cu coada ochiului văzu fața uimită a lui Peter Mack, care înțelegea ce avea ea de gînd să facă.

– Sloane, nu!

Peter acționă rapid, dar avea de parcurs vreo doi metri, ca să-i poată prinde brațul. Reuși s-o prindă abia după ce Sloane apăsase tasta care încheia șirul codificat pe care-l scrisese ea înainte să intre detectivii. Remarcă privirea uimită a lui Mack care citea cuvintele ce clipeau pe ecran:

NYCCVB – PROTECȚIA BURSEI – EXPEDIAT

Sloane nu îl slăbi nici o clipă.

– Cei de la CCVB nu dorm niciodată, nici măcar în zilele de sărbătoare. Se întrerupse o clipă înainte de a-l întreba: Acum ce se va întîmpla cu mine? Mă predai poliției?

Cu un gest la care ea nu s-ar fi așteptat în acel moment, din partea lui, el îi atinse mîna cu multă tandrețe.

– Nu, Sloane. Ești liberă să pleci.

4

Dodge French îşi petrecuse ultima oră circulînd printre oaspeţii săi. Toţi ambasadorii, trimişii plenipotenţiari şi consulii doreau cîte ceva de la el. În spatele unor zîmbete grijuliu afişate, discuţiile pe un ton şoptit aveau loc rapid şi scurt, cuprinzînd propuneri, oferte şi contraoferte.

French mergea prin „Sala cea mare de bal", o adevărată bijuterie a artei italiene, decorată cu antichităţi strînse cu mare grijă de strămoşii săi cu un secol în urmă. Uneori, cînd casa era goală, venea aici doar ca să-şi admire averea. Operele de artă şi tapiseriile îi aduceau aminte că el era unicul lor stăpîn, singurul răspunzător pentru siguranţa şi păstrarea lor. Îl amuza istoria familiei lui, care de la una de corsari din tată-n fiu, devenise păstrătoarea unor comori de artă. Totuşi, instinctul de aventurier se mai făcea simţit în acea familie.

Adresă cîteva cuvinte ambasadorului din Brunei, o ţărişoară care datorită marilor rezerve de petrol pe care le avea atrăgea mult prea mult atenţia, comparativ cu dimensiunile ei minuscule. Începu să vorbească în franceză, atunci cînd îl acostă ambasadorul cocoşului galic, apoi în italiană, cu accent milanez sadea, adresîndu-se nunţiului papal. Cînd, în cele din urmă ajunse în faţa Claudiei Ballantine, preşedinta Statelor Unite îl salută zîmbind.

– Dodge, dar ştiu că te pricepi cum să-ţi întîmpini oaspeţii, zise ea. Cred că ar trebui să accepţi propunerea mea pentru Departamentul de Stat, ca să-i mai instruieşti pe molîii ăia din străinătate.

Claudia Ballantine era una din puţinele persoane cunoscute de French, în gura căreia chiar o mică obscenitate suna ca un compliment.

French o trata ca pe o nepoţică preferată. Claudia

Ballantine, o roşcată naturală, cu ten alb şi pistrui pe faţă, arăta, ca de obicei, foarte bine. Taiorul ei bleumarin, de la Chanel, îi sporea feminitatea, dar inspira şi energie. Datorită eredităţii, ca şi gimnasticii practicate frecvent, nu trebuia să se lupte cu vîrsta. La cincizeci şi trei de ani, îşi purta cu autoritate responsabilităţile funcţiei, rămînînd în acelaşi timp o femeie frumoasă.

Cei care o escortau, adică miniştrii de la Finanţe, Sănătate, Muncă şi Învăţămînt, se îndepărtară în direcţii diferite, ca să-l lase pe French singur cu ea. El strînse mîna preşedintei cu deosebit respect.

– Doamnă preşedintă, mi-e teamă că sarcina aceea mă depăşeşte.

Ea rîse.

– Ce şmecher eşti, Dodge. Foarte şmecher.

Claudia Ballantine se uită prin încăpere, trăgînd cu urechea la diverse discuţii, observînd cine cu cine vorbea, atentă mereu la vreo anomalie, la contacte între adversari. Pentru oamenii de stat, pentru politicieni şi pentru diplomaţii străini, Brandywine era unul dintre cele mai bune refugii din lume, departe de ochii nemiloşi ai presei şi de politicienii de acasă.

Claudia Ballantine îl luă pe French de braţ şi îl conduse afară din mulţime. Un alai de orăşeni, contemporani de-ai lui Rembrandt, îi priveau dintr-un tablou pictat cu secole în urmă.

– N-am avut încă ocazia să-ţi mulţumesc cum trebuie pentru ceea ce-ai făcut astăzi, îi spuse ea calmă. Înseamnă mult pentru mine.

– Doamnă preşedintă, plăcerea este de partea mea. Orice doreşti, spune şi se rezolvă.

Ea dădu din cap şi, o clipă, privi în gol. French era un vechi prieten al familiei ei. Pe cînd avea treisprezece ani, se îndrăgostise de bărbatul acela frumos şi elegant, cu douăzeci de ani mai mare decît ea. În decursul timpului, acel sentiment se transformase într-unul de afecţiune care a făcut să se reducă diferenţa de vîrstă dintre ei. Dodge French a fost prima persoană

pe care o strigase, atunci cînd un glonț tras lîngă Statuia Libertății a străpuns capul soțului ei. French a fost lîngă ea însoțind cadavrul canditatului la președinție pînă în California, statul natal al acestuia, și a participat la priveghiul ce a marcat începutul văduviei ei.

După două săptămîni de la înmormîntarea lui Robert Ballantine, ea s-a dus la French și i-a spus că dorește să preia ștafeta. Moartea candidatului provocase disensiuni în partid. Începuseră aprige dezbateri în legătură cu persoana care să-i ia locul. French a acceptat ideea și s-a implicat în acea dispută. El i-a liniștit pe șefii partidului și le-a expus planul prin care urmau să ajungă la Casa Albă. A făcut tot posibilul ca ei s-o asculte pe Claudia Ballantine și să accepte pretențiile ei. Restul a reușit să-l facă ea singură. Poporul american a dus-o în Biroul Oval, cu cea mai consistentă majoritate înregistrată de la runda de alegeri Nixon-McGovern.

Claudia Ballantine privea marea de fețe din încăpere. Îi știa aproape pe toți – oameni importanți, reprezentanți ai marilor puteri mondiale, care întîmpinaseră ascensiunea ei cu scepticism și emoție. O femeie la conducerea celei mai bogate și mai puternice națiunii din lume? În anumite locuri, acest lucru era considerat un sacrilegiu.

Cu timpul, ea a reușit să mai schimbe părerile și a instaurat calmul. Obstacolele au fost trecute, alianțele reîntărite. Cei cu prejudecăți față de femei, care afirmaseră că se va dovedi un președinte slab și timid, încă mai obiectau din cauza mișcărilor ei militare decisive din Orientul Mijlociu și Strîmtoarea Taiwan. Claudia Ballantine nu ezita să folosească forța, însă numai cîțiva consilieri, printre care și Dodge French, știau cîte nopți nu dormise după ce-i pusese pe fiii și fiicele Americii în pericol.

– Doamnă președintă, e timpul.

Zîmbi la auzul formulei aceleia de sfîrșit de secol, folosită de French. El i se adresa în public cu titlul pe care-l avea, ca de altfel și în particular, deși ea îl rugase, chiar îl certase, cerîndu-i să nu mai facă astfel. Zîmbi complice, imaginîndu-și reacția lui

la cadoul pe care intenționa să i-l facă în luna noiembrie, pentru a răsplăti anii de prietenie și de serviciu.

Cei prezenți s-au îndreptat spre podiumul ridicat în capătul sălii. Conversațiile au încetat atunci cînd președinta a urcat cele trei trepte și a ajuns în fața microfonului. Înainte de a începe să vorbească, ea a dus mîna în spate și a tras de o funie groasă, împletită, de catifea. Brusc a căzut o draperie, dezvăluind un mare poster cu copii care se țineau de mînă și formau un glob pămîntesc. În logo scria: MÎINILE SPERANȚEI – AJUTOR PENTRU COPIII BOLNAVI DE SIDA.

– Aș dori să vă mulțumesc tuturor pentru faptul că ați venit astăzi aici, începu președinta. După cum unii dintre voi știți deja, în familia mea au murit două persoane de SIDA, o soră și o nepoată, care n-avea decît șapte ani. În amintirea lor am fondat MÎINILE SPERANȚEI, un program care va aduna resurse din cadrul guvernului nostru, din întreprinderile private, cît și din lumea medicală.

În 1960, John F. Kennedy a cerut națiunii noastre să trimită un om pe Lună. Iar noi am reușit acest lucru. Astăzi, eu cer celor mai strălucite minți din America și din întreaga lume – indiferent de rasă, religie sau credință politică – să pună capăt acestui flagel, pînă în anul 2010.

Cer tuturor națiunilor să adune toate resursele pe care le au la dispoziție și să fie alături de mine. SIDA nu are limite naționale sau politice. Îi lovește și pe cei săraci și pe cei bogați, și pe cei dezvoltați și pe cei în curs de dezvoltare, fără să aleagă. Iar victimele, care sînt cel mai puțin răspunzătoare de boală, care nu se pot apăra, sînt copiii noștri.

Da, cu toții sînt copiii noștri. În Ziua Recunoștinței din acest an, o sută treizeci de copii, reprezentînd toate națiunile de pe glob, vor fi oaspeții mei, la Casa Albă. Pentru unii dintre ei, aceasta va fi ultima sărbătoare. Pentru alții, mă rog la Dumnezeu să fie prima zi de adevărată speranță.

Rămas deoparte, Dodge French sesiză cum fețele pline de îndoială și scepticism se mai luminaseră. Mesajul președintei

ajunsese drept la țintă. Femeia aceea avea darul de a învinge egoismul și interesele de moment și a ajunge la inima și la conștiința oamenilor.

French știa bine că mureau mulți oameni buni și nevinovați. Chiar el îi trimisese pe mulți dintre ei la moarte. Însă, în acea clipă, își dorea din tot sufletul ca această minunată Claudia Ballantine să aibă parte de o altă soartă, care să o țină la distanță și la adăpost de lumea întunericului, acea lume în care trăia el.

5

Meșterul coborî din taxi și înfruntă ploaia și vîntul puternic ce bătea dinspre Marea Japoniei către Hong Kong. Secția de poliție se afla la mai puțin de zece pași de marginea trotuarului, dar pînă să deschidă ușa de la intrare, sacoul și pantofii îi erau fleașcă.

Recepționă mirosul acela de pește, orez și varză stătută, condimentată, vopseaua scorojită de pe pereți, resemnarea din ochii arestaților care ședeau pe niște bănci lungi, în fața biroului comandantului. Meșterul trecu pe lîngă diverși nenorociți, dependenți de heroină, pe lîngă prostituate cu pungi sub ochi și pe lîngă mulți vagabonzi, adunați de pe străzile acelea mizere, pentru vagabondaj și tîlhărie. Noul regim din Hong Kong era mai puțin tolerant față de slăbiciunile omenești, decît fusese regimul britanic.

Polițistul de la birou abia dacă îi aruncase Meșterului o privire, atunci cînd acesta intrase pe coridorul îngust, din spatele pupitrului. Meșterul trecu dincolo de celulele cu prizonieri, din care se auzeau urlete și înjurături, coborî cîteva trepte pînă în dreptul camerelor de anchetă, cu uși metalice care nu reușeau să atenueze țipetele.

La capătul coridorului se afla o ușă prin care se intra într-o

încăpere de vreo trei metri pătrați, cu tavanul și pereții bine căptușiți cu un material izolant. Meșterul închise ușa după el, se așeză la pupitrul sofisticat și deschise computerul. Degetele îi dansau pe tastatură, în timp ce deschidea accesul electronic spre un satelit, trimis pe orbită de la o rampă de lansare a rachetelor, de pe continent, de la Lop Nor, cu patru ani în urmă. În timp ce aștepta stabilirea legăturii, se gîndea de cîtă isteține dăduseră dovadă chinezii ascunzînd acest centru de comunicații într-o circă nenorocită de poliție, din cel mai sărac cartier al Hong Kong-ului. Nici măcar agenții chinezi din zonă, lăsați acolo de britanici, în postură de Cal Troian, născuți și crescuți în acea colonie, nu aveau cum să-l descopere.

Satelitul răspunse că era gata să-i transmită informațiile. Meșterul tastă codul și așteptă. El însuși gîndise această metodă de legătură, pentru a evita orice contact direct între el și postul principal. Meșterul trimisese mesajul criptat pînă la satelit, care îl memoră. În clipa aceea se auzi un alt apel, la pagerul ieftin prins la cureaua Meșterului. Nu i se lăsa niciodată pe el vreun mesaj vocal sau codat. Faptul că pagerul suna, era semnalul așteptat de Meșter.

Acum venea mesajul decriptat pe ecran. Meșterul memoră cuvintele, încheie recepția și închise computerul. Mesajul era, ca aspect general, așa cum prevăzuse el. Nimeni nu-l apela pentru altceva. Își amintea cum cei care-l angajaseră l-au asigurat că nu aveau nevoie de talentele sale deosebite, și că îl scoteau de pe piață doar pentru cazul în care ar fi fost nevoie urgentă de el. Și momentul sosise. Meșterul parcă își imagina cum Dumnezeu dădea cu zarurile, undeva, în tunetul acela urmat de potop.

Plecă de la circa de poliție, tot așa cum venise, fără să-l bage nimeni în seamă. Afară, se interpuse rapid între un negustor și taxiul pe care omul îl chemase, urcă și îi dădu șoferului o adresă. După un sfert de oră se afla într-un apartament de la etajul șapte al unei clădiri vechi, dar în bună stare.

Spre deosebire de majoritatea apartamentelor din Hong

Kong, acesta era unul mare, construit pe la mijlocul anilor '60, vreme în care afacerile imobiliare erau destul de prospere. Mobila din lemn deschis la culoare, covoare şi draperii colorate îi dădeau un aer occidental. Singurul lucru care amintea de Orient erau mirosurile venind dinspre bucătărie.

Cînd Meşterul intră în living, un nord-coreean bătrîn ridică privirea. În faţa lui, pe masă, se aflau diverse documente: un certificat de naştere sud-coreean, nişte foi matricole şcolare, certificate de vaccinare, fişe medicale. Meşterul se uită peste umărul nord-coreeanului şi le cercetă calitatea. Păreau autentice, pînă şi în ceea ce privea cerneala aceea ştearsă, sigiliile crăpate şi dîrele de grăsime. Toate acele documente erau falsificate, desigur, şi îi fuseseră puse la dispoziţie de către cei mai buni falsificatori din cadrul Armatei Populare de Eliberare a Chinei.

– Eşti mulţumit? întrebă coreeanul, în dialectul mandarin, pe care ştia că Meşterul îl cunoştea.

– Vorbeşte englezeşte, îi ceru Meşterul. Da, sînt foarte bune. Nu vom avea probleme cu Serviciul de Imigrări. Ce-ai făcut cu paşapoartele şi cu vizele pentru tine şi nevastă-ta?

Coreeanul zîmbi. Femeia, care tocmai ieşise din bucătărie aducînd un castron aburind, plin cu tăieţei şi cu carne de porc condimentată, nu era nevasta lui. Ar fi vrut el. Era cu zece ani mai tînără decît el, avea un păr negru, strălucitor şi o siluetă zveltă, care-i trezise simţurile.

Amîndoi purtau verighete identice, erau consideraţi de vecini drept soţ şi soţie, însă în dormitorul lor existau două paturi de cîte o persoană. Bărbatul se dăduse la ea odată, dar se trezise cu un revolver lipit de tîmplă.

Femeia, tot nord-coreeancă, puse pe masă castronul şi îl rugă politicos pe bărbat să facă ordine pe masă. După ce bărbatul plecă, ea spuse:

– Paşapoartele vor sosi săptămîna viitoare. Şi vizele.

– Atunci du-te la cumpărături, spuse Meşterul.

– Am fost deja. Este foarte uşor să faci rost de haine sud-coreene. Am mai cumpărat şi cîteva de aici.

– Sper să fie ceva drăguț.

Femeia îi făcu onoarea unui zîmbet.

– Ce mai face băiatul?

Ea îl conduse, fără a rosti vreo vorbă, într-o cameră din spate.

Numărul 1818 ședea pe covor, cu niște creioane strînse bine în pumni, și scrijelea atent pe o hîrtie bună de împachetat măsline.

Nu îi păsa nici de ploaia care bătea în geam, în spatele lui, și nici de ochii care-l priveau.

Meșterul se gîndi că numărul 1818 arăta ca un copil normal. Se mai îngrășase puțin, de cînd fusese subtilizat din lagăr. Femeia, care printre altele era o infirmieră foarte bună, se ocupase de rănile lui și îi supraveghease atent regimul alimentar. Copilul pierdea, pe zi ce trecea, cîte puțin din culoarea icterică a pielii. Părul și pielea începuseră să-i lucească.

Dar cît de înșelătoare erau aparanțele. Meșterul știa că sub aparența aceea de sănătate datorată unui regim alimentar sănătos, corpul copilului era măcinat de un virus ucigaș. Baraca 6, unde-l găsise, era infirmeria SIDA a lagărului.

– Arată... acceptabil. Meșterul se ferise să spună „bine". Sau „foarte bine". Ai putea să-l faci să arate așa mai multă vreme?

Femeia ridică din umeri și îl conduse în baie. Rafturile dulăpiorului erau pline de cutiuțe cu medicamente.

– Cele mai bune medicamente americane și din Europa, zise ea. Astea îl vor ține în viață.

– A fost testat de curînd?

– Din două în două săptămîni, la clinica de aici. Fișele vor fi impresionante.

Pe altul l-ar fi deranjat tonul ei degajat. Parcă îi spunea ce preț are carnea proaspătă de rață, în piață.

– Vreo șase luni, poate chiar mai puțin, spuse Meșterul. Mai ține-l în viață, măcar șase luni.

– Bine, cred că voi reuși.

Meşterul nu se îndoia de asta. Femeia era una dintre cei mai buni agenţi cunoscuţi de el. La cei treizeci şi şase de ani lucrase deja, de circa un sfert de secol, ca agent. Nord-coreenii făceau bine cîteva lucruri printre care crearea de agenţi cu puternică infiltrare.

Bărbatul şi femeia îşi începuseră noua lor viaţă, sub acoperire, la Hong Kong, cu mulţi ani în urmă. Se dădeau drept soţ şi soţie. El era proprietarul unui mic magazin de bijuterii şi vindea contrafaceri placate cu aur, din care ieşeau puţini bani. Ea era infirmieră şi lucra la un spital militar britanic. Informaţiile culese de ea în timp se dovediseră nepreţuite.

Cei doi „soţi" l-au aşteptat pe Meşter, atunci cînd acesta a trecut ceea ce reprezentase cîndva graniţa între colonie şi continent. Ei fuseseră instruiţi de un cadru superior din securitatea nord-coreeană, care le precizase că acest om avea să îi conducă. Omul răspundea la ordinele Beijing-ului; iar ei răspundeau în faţa lui. Fuseseră informaţi şi despre băiat, despre sănătatea şi necesităţile lui. Li se spusese clar că trebuia să-l dea drept fiul lor şi că era imperios necesar ca el să supravieţuiască pînă în ziua de joi, 27 noiembrie. Răspundeau cu capul pentru toate acestea.

Omul care avea să le aducă băiatul urma să le explice pe larg întreaga lor misiune, pe etape, cînd va considera acest lucru necesar. Nu va locui cu ei, dar va ţine strîns legătura. Problema era că omul acesta călătorea mult.

Desigur, această ultimă precizare era o minciună. Meşterul a rămas la Hong Kong şi şi-a închiriat un apartament într-o clădire în care locuiau oameni de afaceri vestici. Trebuia să-i supravegheze pe cei doi ca să fie sigur că se ocupau în mod corespunzător de băiat.

El ştia că femeia îi spusese adevărul: copilul nu se comporta firesc în lume, dar ea continua să joace rolul de mamă protectoare, răbdătoare şi grijulie. Meşterul le auzise pe alte mame apreciind cît de răbdătoare era cu copilul, care părea atît de dificil.

Meşterul mai ştia că ea îşi dăduse seama de faptul că el nu părăseşte localitatea.

Uneori, cînd era cu băiatul, la cumpărături sau în parc, ea obişnuia să privească în jur, ca un soldat aflat pe front, după care împărţea terenul în zone şi examina în amănunţime fiecare parcelă în parte. Nu-l văzuse niciodată, dar simţea că e prin preajmă.

– Şi bărbatul? întrebă Meşterul.

Femeia se strîmbă scîrbită.

– Acum, că l-am învăţat să nu-şi mai pună labele pe mine, e mai bine. Se poartă frumos cu copilul. Parcă ar fi avut şi el copii.

– Şi tu crezi că nu are?

Femeia zîmbi răutăcios.

Bărbatul lipăia mîncarea de tăieţei. Îşi şterse buzele şi dădu să se ridice, dar Meşterul îi făcu semn să rămînă pe loc.

– Vă descurcaţi bine cu băiatul, li se adresă el amîndurora. Voi scrie acest lucru în raportul meu.

– Nu vrei să rămîi la masă? întrebă femeia.

– Din păcate, nu pot.

– Călătoreşti mereu. Eşti ocupat.

Meşterul scoase un plic gros, plin cu bancnote şi îl puse lîngă castronul cu tăieţei.

– Pe curînd, rosti el.

6

Drumul de la lifturi pînă la recepţia din faţa biroului lui Charles Latham părea fără sfîrşit. Sloane îşi fixase privirea pe uşa din lemn de trandafir din capătul coridorului, de pe etajul şefilor, şi încerca să nu se gîndească la nimic.

Sîmbătă, după întîlnirea neaşteptată cu Peter Mack, plecase

năucă din biroul acela. Nu-şi mai amintea cum ajunsese înapoi acasă; reținea doar faptul că tot restul zilei stătuse ghemuită pe canapea, cu pătura trasă pînă sub bărbie.

În timpul week-end-ului, aşteptase ca telefonul să sune. Deoarece o bursă de valori era deschisă pe undeva pe glob, cei de la CCVB lucrau douăzeci şi patru de ore pe zi. Datele pe care le trimisese ea prin e-mail ar fi trebuit să fie observate cel mai tîrziu pînă duminică dimineață. Cu toate acestea, telefonul şi faxul ei tăceau. Nici o veste de la CCVB. Şi nici de la Peter. Exasperată, Sloane formase de două ori numărul lui de telefon, dar nu-i răspunsese decît robotul sau mesageria vocală. Simțea o nevoie imperioasă să vorbească cu el, să încerce să afle de ce voise s-o determine să ajungă la un compromis. Privind înspre pat, îşi aminti mirosul lui Peter şi ajunse la concluzia că dorea să afle în ce situație se mai afla relația lor, dacă o mai puteau salva în vreun fel.

Telefonul mut îi crea o senzație confuză că se întîmpla ceva, nişte lucruri pe care ea nu le înțelegea, ceva ca un soi de fulger, departe, la orizont.

Luni, de Ziua Eroilor, era epuizată nervos de atîta tăcere. Îşi sună tatăl şi îl invită la restaurantul hotelului The Four Seasons. Acesta aprecie peştele, scoicile, heringii, cu cremă acrişoară şi cu ceapă, şi codul afumat.

Marți, în drum spre serviciu, recapitulă în minte pentru ultima oară toate argumentele sale. O aştepta un proces greu, era sigură de asta. Cînd păşi afară din lift, pe etaj toți păreau neschimbați. Dar, cînd trecu de birourile secretariatului, pe lîngă uşile deschise de la birourile colegilor ei observă privirile curioase şi faptul că oamenii îi evitau privirea. Păşea pe acel coridor lung cu sentimentul unui condamnat la moarte.

Cînd intră în biroul ei şi deschise computerul, găsi pe ecran un e-mail de la biroul lui Latham. Era chemată de urgență.

Secretara lui Latham o privi lung, cînd se apropie de uşa dublă din lemn de cireş.

– Te aşteaptă, domnişoară Ryder, o anunță femeia, pe un ton rece.

Charles Latham era originar din Vest, de pe la mijlocul teritoriului. Avea un păr alb ca neaua, niște pometi roz, lucioși și un burtoi ce-i ieșea de sub birou. Sub înfățișarea lui de Moș Crăciun se ascundea o minte foarte ascuțită și o fermitate neiertătoare în afaceri. Majoritatea acțiunilor Young, Pullen aparținuse familiei și firma funcționase bine timp de nouăzeci de ani, pînă cînd moștenitorii o aduseseră în pragul falimentului. Acționarii din afară au obținut în sfîrșit suficiente voturi ca să poată dizolva consiliul de conducere existent și l-au adus pe Latham ca să facă curățenie. Acesta a renunțat la acțiunile acelor moștenitori, a făcut curățenie și, după acest proces dureros, a izbutit performanța ca banca de investiții să redevină profitabilă. Acum o conducea ca pe propria lui moșie, confruntîndu-se cu alții în cele mai importante tranzacții de pe Wall Street, protejîndu-și averea de rapacitatea marilor rechini. Acțiunile firmei erau în creștere, iar acționarii îl aplaudau.

– Bună dimineața, domnișoară Ryder.

– Bună dimineața, domnule. Sloane văzu cum bărbatul se relaxează în fotoliul lui mare și-i face semn să se așeze.

– Vrei să te servesc cu ceva?

– Nu, mulțumesc.

– Atunci, să trecem la treabă. Ai fost foarte ocupată, nu-i așa, domnișoară Ryder? Sprîncenele stufoase se ridicară pentru a-i sublinia spusele.

– Da, domnule.

– Lucrezi în week-end, de sărbători... Ai putea să-mi povestești ce s-a întîmplat sîmbătă?

Sloane era absolut sigură că Latham citise cu multă atenție toate rapoartele legate de acea zi, de la cel al paznicului pînă la cel scris, probabil, de Peter Mack. Se întreba dacă Latham îi dădea acum o șansă să se explice sau voia doar să o prindă cu minciuna.

Sloane își expuse poziția, pe care o repetase în minte toată dimineața, și sublinie partea mai importantă. Spre meritul lui, Latham o ascultă fără să o întrerupă.

– Vreau să-ți pun o întrebare importantă, zise el. Pentru ce n-ai venit mai întîi la mine ca să-mi comunici ceea ce ai descoperit?

– Asta am intenționat, domnule, răspunse ea. Doar că, în condițiile date...

– Ai fost prinsă.

– Da, domnule.

– Și ai intrat în computerul lui MacGregor considerînd că era singura modalitate de a obține dovezile de care aveai nevoie. Bine, înțeleg. E o manieră neortodoxă, dar presupune imaginație și curaj.

Sloane tresări.

– Ei, haide, domnișoară Ryder, continuă Latham. Ai știut ce făceai – comiteai în mod conștient o infracțiune, considerînd că scopul scuză mijloacele. E adevărat, noi avem niște reguli de care trebuie să ținem seama, dar dumneata știi foarte bine, ca și mine de altfel, că aceste reguli pot fi adaptate, interpretate. Și, știi ceva? Sînt de acord aproape sută la sută cu ce ai făcut. Habar n-am avut că MacGregor a pus la cale o șmecherie cu East China Oil, pentru că, dacă aș fi știut, l-aș fi pus la zid, ca să zic așa. Vreau însă să știu de ce anume ai trimis mata informațiile astea la CCVB doar în ultima clipă?

– N-am avut de ales, răspunse Sloane. Am fost sigură că dovezile vor fi distruse – sau că nu voi mai avea eu acces la ele.

– Și ai făcut în așa fel încît să le vadă cineva totuși.

Ea dădu din cap.

– Nu ți-a trecut nici o clipă prin minte să le trimiți, să zicem, către computerul tău de la serviciu sau la cel de acasă?

Sloane simți cum i se urcă sîngele la cap.

– Nu, domnule, nu m-am gîndit la asta. Dar, pentru că tot avea să le vadă CCVB-ul...

Latham începu să vorbească repede:

– Nu, domnișoară Ryder, asta ai presupus dumneata! Dacă ai fi avut mai multă experiență în activitatea noastră, dacă te-ai

fi gîndit ceva mai bine la ceea ce faci, ai fi înțeles că noi ne-am fi spălat rufele murdare în familie.

MacGregor e un lacom inconștient. Dar e inconștientul nostru, domnișoară Ryder. Dacă mi-ai fi oferit mie dovezile, eu aș fi rezolvat problema dînd trei telefoane. Micii investitori, posesori de acțiuni East China Oil, pentru care dumneata ai devenit un fel de Robin Hood, n-ar fi avut nimic de pierdut.

Există posibilități de a controla ca anumite acțiuni să nu cadă în mod periculos, dar pentru asta e nevoie de cooperarea celor de la Bursă. Eu știu cum să-i fac pe oamenii aceia să coopereze.

Ceea ce, cu alte cuvinte, se mai numește și trafic de influență, gîndi Sloane, însă își dădu imediat seama că era mai bine să tacă.

– MacGregor nu poate fi dat ca exemplu demn de urmat, continuă Latham, dar este director la firma asta. Cînd ai început să-l urmărești, ai pus în pericol întreaga firmă. Ba ai mers chiar mai departe: l-ai expus pe el și ai pus și firma într-o lumină foarte proastă. Ca să folosim o metaforă, domnișoară Ryder, dumneata ne-ai umplut de pete.

Sloane avu impresia că încăperea se micșorează, că aerul devine irespirabil, din cauza amenințărilor subînțelese și a consecințelor greu de imaginat.

– Am procedat corect, zise ea.

– Ai făcut ceea ce ai crezut dumneata că e corect. Nu e același lucru. Latham tăcu o clipă. Acum sînt obligat să repar rezultatele bunelor dumitale intenții. East China Oil nu va apărea pe panou la bursă, în dimineața asta. Și, într-o oră, aștept să primesc vești de la CCVB. După asta, firma va fi asaltată de telefoane din partea presei. Directorii și restul funcționarilor știu deja ce au de făcut.

Dar eu n-am primit asemenea instrucțiuni în e-mail, gîndi Sloane.

– Bănuiesc că dumneata vei fi și mai ocupată decît mine, domnișoară Ryder. Cei de la CCVB vor petrece mult timp cu

dumneata. Şi presa te va avea în vizor. Spune-mi, te crezi cumva un fel de Ioana d'Arc?

Întrebarea o făcu să se înfioare.

– Nu, domnule.

– Ei bine, ai să vezi că ăsta-i rezultatul acţiunii dumitale, domnişoară Ryder. Şi, la urma urmei, rezultatele contează.

– Ce vreţi să fac? întrebă ea. Încercă să-şi ascundă disperarea din glas, fără să reuşească.

– Vei face ceea ce trebuie să faci. Cred că te-ai gîndit la consecinţele actelor dumitale. Sau nu doar?

Sloane ridică bărbia şi întîlni privirea glacială a lui Latham.

– Sînt concediată?

Zîmbetul lui Latham lăsă să se vadă un şirag de dinţi albi, frumoşi.

– Ai o zi grea în faţa dumitale, domnişoară Ryder, zise el. Ar fi bine să-ţi vezi de treabă.

După ce ieşi din biroul lui Latham, Sloane o porni cu paşi repezi pe coridor, înspre lifturi, privind drept înainte. Probabil că ar fi indispus-o mutra secretarei, dacă ar fi văzut-o. Sloane trecu pe lîngă biroul lui MacGregor şi simţi atmosfera încordată. Directorii stăteau în picioare, lîngă uşile deschise ale birourilor, iar secretarele priveau pe furiş de la locurile lor.

Uşa biroului lui MacGregor era închisă, dar Sloane observă, prin geamul mat, siluetele unor bărbaţi. De după geam se auzeau zgomotele specifice strîngerii precipitate a unor catrafuse. Auzi o bufnitură de cărţi aruncate într-o cutie, precum şi foşnetul hîrtiei cu care erau împachetate pahare şi porţelanuri.

Din birou ieşi o matahală îmbrăcată într-o salopetă de muncitor la transporturi, împingînd un cărucior înţesat de cutii. După el apăru colegul lui, ducînd cîte o vază în fiecare mînă. Apoi se ivi şi MacGregor. Acesta rămase ţintuit locului cînd dădu cu ochii pe Sloane. Ea îi remarcă frumosul costum şifonat, ca şi dîra lăsată de transpiraţie pe gulerul cămăşii. Mult stimatul domn Paul MacGregor dormise în noaptea precedentă îmbrăcat

– dacă dormise cumva. El o fulgeră cu privirea, iar Sloane tresări speriată de violența ce se citea în ea.

MacGregor făcu doi pași către ea, apoi încremeni auzind vocea răsunătoare a lui Latham:

– Domnișoară Ryder, inspectorii de la CCVB sînt deja în birou la dumneata și te așteaptă. Ai face bine să te grăbești.

7

Meșterul alesese compania aviatică United Airlines, pentru cursa Hong Kong–New York. Această companie era una dintre cele cincizeci și una de linii aeriene din lume, care făceau parte din Sistemul avansat de informații despre pasageri, fiind în același timp și cea mai solicitată firmă pentru zborurile trans-pacifice.

Meșterul călătorea cu un pașaport fals, pe numele unui om de afaceri franco-canadian inexistent. De-a lungul timpului, vama americană acumulase multe date privind intrările și ieșirile acestui călător, pe toate meleagurile globului. Atunci cînd intra într-un mare aeroport din lume și prezenta acest pașaport la biroul de înregistrări, Meșterul știa că numărul acestuia va fi înregistrat de unul dintre cele trei mii cinci sute de computere deținute de vamă pentru contactul cu liniile aeriene cu care avea legături. Computerul scana pașaportul și, în timpul zborului, transmitea datele unui birou vamal din Newington, Virginia. Datele erau confruntate, în cadrul unei bănci de date a poliției federale, numită „Sistem integrat de verificare a granițelor". Dacă nu apărea nimic suspect, călătorul respectiv – în acest caz omul de afaceri franco-canadian – era lăsat să treacă, la biroul de imigrări.

În ciuda acestui control, vama reprezenta totuși un pericol, din cauza bagajelor. Există trei categorii generale de control al

bagajelor. O primă categorie se ocupă de pasagerii care apăreau în banca de date ca fiind foşti infractori. A doua se ocupă de aceia care trebuie să plătească pentru bagaje sau ale căror documente atrăseseră cumva atenţia funcţionarului vamal. Meşterului nu-i păsa de primele două categorii. Pentru el, pericolul consta în faptul că vama ar fi putut chema pe cei din grupul de control al bagajelor, pentru a se asigura că respectivul bagaj nu prezenta vreun pericol. Meşterul nu avusese decît o singură experienţă de acest gen, cu un an în urmă, la aeroportul Dulles. Funcţionarul vamal controlase atunci valiza lui cu husă din piele de elefant, dar nu găsise decît o inofensivă conservă de pateu de ficat, a cărei existenţă nu încălca regulamentul.

Cursa a aterizat pe aeroportul Kennedy, la 11:05 dimineaţa. După patruzeci de minute, Meşterul se afla deja în taxi, în drum spre hotelul Four Seasons din Manhattan. Aeroportul Kennedy îi amintea de lucruri neplăcute şi Meşterul nu zăbovise prea multă vreme pe-acolo.

La hotel avea reţinut un apartament – unul cu o terasă mare şi cu o frumoasă privelişte înspre oraş – pe numele din paşaport. Meşterul prezentase o carte de credit din platină, American Express, inscripţionată cu acelaşi nume. După ce s-a înregistrat, a primit o cheie şi un plic mare, sigilat, pe care era tipărită denumirea unei mari edituri – motivul pentru care el parcursese 13 000 de kilometri.

Meşterul făcu un duş, se îmbrăcă în nişte haine lejere, de primăvară, îşi pregăti o băutură la bar şi deschise plicul. Dacă cineva – un hoţ sau poliţia – ar fi deschis plicul, i-ar fi aşteptat o mare dezamăgire, deoarece conţinea doar cîteva biografii şi nişte fotografii mari şi lucioase ale unor cunoscuţi oameni de afaceri americani. Scrisoarea de însoţire vorbea de eventuala apariţie a unei cărţi despre investitori. Titlul sugerat era: *Milionarul din tine.*

Meşterul nu citi decît una dintre biografii şi se uită doar la o singură fotografie – aceea a mult prea stimatului domn Paul MacGregor.

Meşterul zîmbi. Asta însemna că nu mai avea mult de alergat, astfel încît nu se va expune prea mult. În loc să meargă el la MacGregor, va face în aşa fel încît nefericitul acela de director să vină la el.

În timp ce Meşterul se delecta cu prînzuri copioase la 21 şi Le Cirque – locuri preferate de avocatul în materie de divorţuri al lui MacGregor, avocat care-şi taxa clientul cu trei sute de dolari pe oră, după care-i punea în faţă şi nota de plată a prînzului –, Sloane Ryder înfuleca grăbită un sandviş în faţa Tribunalului Suprem, între două mărturii depuse în faţa inspectorilor CCVB. Latham avusese dreptate: nu ştiuse ce o va aştepta.

Comisia CCVB era reprezentată de consilierii Burnett şi Reece, care lucrau în echipă. Costumele lor cenuşii se potriveau de minune cu personalităţile lor şterse, iar lui Sloane îi era greu să deosebească vocile lor monotone. Ea le zicea Bob şi Rob.

Consilierii i-au spus lui Sloane, pe un ton grav, ce trebuia să facă, într-o încăpere mică, fără ferestre, cu laptopuri legate de computerul central al CCVB-ului şi cu un reportofon care scîrţîia. Apoi i-au explicat cum se vor desfăşura lucrurile.

– Domnişoară Ryder, aveţi nevoie cumva de prezenţa unui avocat?

Ea tresări.

– Pentru ce aş putea avea nevoie de avocat?

Rob rîgîi satisfăcut după ce băuse o Cola şi îi zîmbi:

– Dată fiind situaţia, noi ne-am gîndit că...

– Vrem să vă aducem la cunoştinţă toate drepturile pe care le aveţi, chiţcăi Bob.

Sloane îşi amintea foarte bine despre cea de-a doua întîlnire a ei cu Latham, în care acesta îi ceruse să coopereze total cu cei de la CCVB. Se gîndise bine la acea discuţie, încercînd să descopere vreo capcană, dar nu găsise nici una. Latham părea animat de o singură dorinţă: aceea ca ancheta să se încheie cît mai repede.

– N-am nevoie de nici un avocat, le spuse ea consilierilor. Putem începe?

Rob şi Bob parcurseseră dosarul, însă doreau să audă din gura ei întreaga poveste, cu toate amănuntele. În timp ce ea le vorbea, reportofonul funcţiona şi scotea sunete ca de greier. Aerul din cameră devenise greu, aproape irespirabil.

Sloane considerase pînă atunci că dovada transmisă la CCVB şi mărturia ei fuseseră suficient de clare, dar în fiecare seară i se spunea să revină şi cu alte amănunte, iar a doua zi Rob şi Bob o aşteptau cu transcrieri după depoziţiile ei anterioare, cu paginile prinse cu clame galbene, cu fraze şi pasaje subliniate de ei cu roşu. Îi scociorau printre cuvinte, precum vînzătorii de peşte, prin măruntaie.

Totul a durat două săptămîni. Au mai intervenit întîrzieri, pentru că toate datele erau transmise la Washington pentru verificare, iar răspunsurile ei erau confruntate cu cele ale instituţiilor financiare de peste ocean. Uneori Sloane era anunţată că nu mai trebuie să vină în acea dimineaţă, după care modemul ei era apelat, tocmai cînd vorbea la telefon cu un client. Era solicitată să vină urgent, deoarece interveniseră „evenimente noi". De obicei acestea se refereau la lucruri de care ea habar n-avea. Erau fapte şi cifre despre care numai MacGregor, ca personaj central al întregii tărăşenii, ar fi putut vorbi. O dată, obosită şi iritată, i-a întrebat pe consilieri de ce nu discutau direct cu acesta.

– A, MacGregor şi-a făcut rost de un avocat, i-a spus Rob. Willy Preston, de la Washington. Aţi auzit cu siguranţă de el.

Într-adevăr, Sloane auzise. Preston fusese cîndva consilierul unui fost preşedinte, pe care l-a apărat contra unei acuzaţii de hărţuire sexuală.

– Preston îl ţine pe MacGregor la adăpost, în umbră, a adăugat Bob. Zice că mai întîi doreşte să vadă la ce concluzii ajungem, înainte de a-l lăsa pe MacGregor să vorbească şi cu noi.

– Credeam că ar putea fi obligat să coopereze, ripostă Sloane.

– Da, tehnic vorbind, ai dreptate, recunoscu Rob. Dar nu vrem să ne tăiem singuri craca. Dacă îl obligăm pe MacGregor să vorbească, cine ştie peste cine mai putem da.

– Un lucru e sigur, se grăbi Bob să adauge. MacGregor e un om terminat.

Nu foarte sigur, în cazul în care îl ţine de mînă un avocat de talia lui Willy Preston, se gîndi Sloane.

Declaraţia ei plină de curaj că nu are nevoie de nici un avocat îi lăsa acum un gust amar.

Chemările intempestive ale CCVB-ului făceau ca ea să nu-şi mai poată îndeplini cum trebuie atribuţiile de serviciu. N-a mai putut răspunde la toate solicitările telefonice ale clienţilor, şi-a anulat unele întîlniri, apoi şi le-a reprogramat, pentru a le anula din nou. Pe la mijlocul lunii iunie, numărul telefoanelor primite scăzuse la jumătate.

Lovitura de graţie i-a dat-o presa. *Wall Street Journal, Business Week* şi *Fortune* publicaseră articole documentate despre scandalul cu East China Oil. Sloane era prezentată uneori ca o trădătoare, ca o persoană care intenţionase să distrugă reputaţia unui om cinstit, iar alteori ca o răzbunătoare a micilor investitori, o femeie care şi-a riscat o carieră foarte promiţătoare, pentru binele acestora. Nici una dintre aceste două imagini nu-i făceau bine la serviciu.

Cei cîţiva mari investitori, de care se ocupase Sloane, au fost primii care au renunţat la colaborarea cu ea. În ciuda încercărilor ei de a-i asigura că totul este în deplină regulă, răspunsul lor a fost acelaşi: ne face plăcere să lucrăm cu dumneavoastră, desigur, ne-aţi adus mulţi bani, însă aceia pe care îi reprezentăm noi, din nefericire pentru dumneavoastră, nu suportă reclama. Şi, din păcate pentru dumneavoastră, aţi devenit prea cunoscută.

Clienţii ei individuali s-au purtat într-un mod asemănător, arătîndu-se frustraţi, cerîndu-i socoteală şi dorind să afle pentru ce i-a băgat şi pe ei în toată afacerea aceea, sau de ce nu i-a ferit de consecinţe. Sloane n-avea ce să le spună. Activitatea ei

impecabilă, actualizată cu informațiile cele mai proaspete, se dovedea acum complet inutilă. Toate oportunitățile pe care le descoperea ea erau preluate de concurență. Clienții mormăiau cîteva scuze de convenienţă şi îşi retrăgeau banii.

Darea de seamă trimestrială de la Young, Pullen demonstra volumul pagubelor. Sloane reuşise să obţină ceea ce firma denumea, eufemistic vorbind, „un aport negativ". Din contul de care se ocupa ea mai mult ieşiseră bani, decît intraseră. Într-o notă scrisă de mînă, Latham subliniase faptul că valoarea bunurilor gestionate de ea – şi, prin extensie, valoarea reprezentată de ea pentru firmă – scăzuse cu şaptezeci la sută. Acest lucru avea să fie reflectat în referatul privind activitatea ei. Nici nu mai putea fi vorba de vreo primă.

Pe la sfîrşitul celei de-a treia săptămîni a lunii iunie, consilierii au anunţat-o că urma să fie audiat şi MacGregor, de către cei de la CCVB. Ea era unicul martor împotriva lui, şi avea la dispoziţie doar trei săptămîni pentru a-şi revizui mărturia. Nici Sloane şi nici MacGregor nu aveau de unde să ştie că alte evenimente vor preceda acea programare.

Seara, Sloane se întorcea în apartamentul ei, care i se părea acum tăcut şi lugubru. Într-una dintre aceste seri, ea remarcă faptul că Peter Mack trecuse pe-acolo. Cheia pe care i-o dăduse ea se afla acum pe măsuţa din hol, iar hainele lui dispăruseră.

Mîniată de laşitatea lui, sunase la biroul FBI din New York, de unde i se spusese că Peter Mack era plecat şi că nu putea lua legătura cu el. Sloane nu se mai obosi să întrebe unde se afla şi cînd avea să se întoarcă. Pentru ea, Peter Mack devenise o fantomă.

Meşterul avusese nevoie de două săptămîni ca să-şi definitiveze planul. Acum îl considera o adevărată operă de artă şi se tot învîrtea în jurul lui, studiindu-l din toate unghiurile, pentru a descoperi vreo eventuală fisură. Nu găsi nici una.

În acest timp, ajunsese să-l cunoască foarte bine pe stimatul domn Paul MacGregor. Cunoştea nu numai programul zilnic al

acestuia, dar şi pe cel al nevestei sale, de care se despărţise, şi pe al celor două fiice adolescente, gemene, pe care MacGregor le adora. Apoi, l-a sunat la telefon pe MacGregor, acasă la el, în Long Island, şi s-a prezentat drept emisarul unui om pe care acesta nu l-ar fi putut în nici un caz refuza.

Hotelul Waldorf are o reputaţie binemeritată, pentru eleganţa şi securitatea sa. În el locuiesc multe personalităţi celebre. Nenumăraţi preşedinţi ai ţării fuseseră oaspeţii lui pe parcursul vizitelor făcute la New York. Restaurantul Peacock Alley îşi recîştigase renumele, după o scurtă perioadă de anonimat, în timpul crizei ostaticilor din Iran. Revenit la viaţă, el este, parţial, un loc pentru petreceri frecventat şi de agenţii de securitate.

Era ora zece, într-o seară de vineri. Sălile de recepţie şi barurile erau pline. În restaurant, circulaţia era intensă, lucru pe care mizase Meşterul. Conversaţii, muzică, clinchet de pahare, acesta era genul de zgomot de care avea el nevoie.

Rugase recepţionerul de la hotel să îi rezerve o masă, precauţie absolut necesară, dată fiind aglomeraţia de vineri. Din locul în care se afla, aşezat pe bancheta din piele, Meşterul îl văzu pe MacGregor croindu-şi drum spre el. Nu-l cunoştea, dar se opri în faţa lui. MacGregor nu primise nici un indiciu despre bărbatul cu care avea să se întîlnească, i se spusese doar numărul mesei.

– Domnul Smith?

MacGregor îl privi pe bărbatul într-un costum bleumarin, la care asortase o cravată galbenă. Omul părea degajat şi afişa multă siguranţă de sine; era exact genul de om la care apela de obicei Dodge French pentru a-i rezolva treburi ce necesitau discreţie şi muşchi.

– Domnule MacGregor, te rog să iei loc, i se adresă Meşterul.

MacGregor se strecură pe banchetă şi aproape că îl lovi peste mînă pe chelnerul care-i aducea ceva de băut.

– N-am comanda aşa ceva.

– E o băutură deosebită, zise Meşterul. Din rezerva specială a hotelului.

MacGregor zîmbi şi se mai relaxă puţin. Se străduia să-şi dea seama ce accent avea Smith – era european, dar de unde anume?

– Deci dumneata eşti omul lui French, zise el.

– Iar eu cred că dumneata ai nişte probleme.

MacGregor răbufni:

– Aşa este.

După ce fusese obligat să-şi ia concediu, constatase că fusese marginalizat de cei din breasla lui şi, în general, de întreaga comunitate a celor de pe Wall Street. Interzicîndu-i-se să desfăşoare orice activitate financiară, pur şi simplu nu mai ştia ce să facă. Soţia lui, oripilată la auzul zvonurilor care circulau, se refugiase în Europa pentru mai mult timp. Fiicele lui se aflau la internat şi urmau să revină acasă abia peste cîteva săptămîni.

– Mi-a spus Dodge French că ai putea să mă ajuţi, zise MacGregor.

Meşterul puse pe masă un obiect care semăna cu un portţigaret. Înăuntru se afla un dispozitiv electronic care crea un cîmp de bruiaj în jurul mesei. Apoi scoase un plic mare şi i-l dădu lui MacGregor.

– Deschide-l.

În interiorul plicului se aflau nişte fotografii, la vederea cărora MacGregor păli instantaneu. Poate că ar fi reacţionat violent, dacă ceva dulceag şi viclean din tonul domnului Smith nu l-ar fi avertizat că era mai bine să se calmeze.

– Gemenele dumitale sînt dulci, nu, domnule MacGregor? Katie şi Allie. Nişte boboci de trandafir. Studiază la Şcoala de fete din Greenwich, a doamnei Farmer, şi fac călărie la Grajdurile Lancaster. Concurează de două ori pe an la Naţionalele din Connecticut, Katie pe Black Squire, Allie pe Little Nell. Sînt lumina ochilor dumitale, nu, domnule MacGregor? Le-ai oferit totul, le-ai asigurat, financiar vorbind, de o asemenea manieră încît nu vor fi afectate chiar dacă deznodămîntul situaţiei dumitale

va fi unul nefericit. De fapt, te-ai cam îmbogățit în Antile – deşi cred că ai bani depuşi la Haga. Vrei ca fiicele dumitale să ducă o viață frumoasă, şi acest lucru mai este posibil.

MacGregor nici nu observă cînd chelnerul puse al doilea pahar pe masă. Îl luă cu un gest mecanic şi bău o parte din conținut.

– Cine eşti tu? şopti el.

– Asta chiar că n-are nici o importanță pentru dumneata. Trebuie să ştii doar că fiicele dumitale nu vor păți nimic, dacă vei face ceea ce este absolut obligatoriu să faci.

– La ce dracu' te referi?

Meşterul puse pe masă o cutie de carton de mărimea uneia de pantofi, numai ceva mai puțin înaltă. Pe capac se afla logo-ul Holland & Holland, al faimoşilor producători de arme şi accesorii pentru vînătoare.

– După ce plec eu, du-te la toaletă cu pachetul ăsta. Îți va fi clar ceea ce trebuie să faci, atunci cînd vei vedea ce se află înăuntru.

MacGregor se holba la cutie, stupefiat.

– Nu ştiu ce are de gînd French, însă poți să-i spui că nu e nevoie să fac nimic. O să-i pun la punct pe cei de la CCVB, iar avocatul meu o va pune la zid şi pe tîmpita aia de Ryder. Iar atunci cînd va termina cu ea...

– Nu despre femeie e vorba, spuse cu blîndețe Meşterul, ci de dumneata. Dumneata trebuie să pui capăt chestiunii, imediat.

– Vreau să vorbesc cu French!

Meşterul îi oferi un telefon celular.

– Încearcă. Dar te previn că nu mai vrea să vorbească cu dumneata. Niciodată.

MacGregor formă numărul şi duse telefonul la ureche. Ochii i se măreau, în timp ce secundele treceau zadarnic.

– Niciodată, repetă Meşterul.

– De ce? De ce mă lasă baltă, după tot ce am făcut pentru el? şuieră MacGregor.

– Ca să mă împiedice pe mine să le caut pe Katie şi pe Allie, îi răspunse Meşterul.

MacGregor îl privea uluit pe străinul acela laconic, sigur pe el, şi-l cuprinse groaza.

I se mai pusese în faţă încă un pahar plin.

Închise ochii şi îl dădu peste cap.

– Ce am de făcut? întrebă el cu un glas stins.

Meşterul se ridică de pe banchetă, apoi se aplecă spre MacGregor.

– Mai bea încă un pahar. Dar numai unul. După aceea, ia ceea ce ţi-am dat eu şi du-te la toaletă. Deschide cutia, scoate ce-i înăuntru, şi pe urmă ieşi. Dumneata nu mă vei vedea pe mine, dar eu te voi urmări îndeaproape. Domnul French m-a rugat să-ţi spun că n-are nimic personal cu dumneata, doar că e neapărat necesar să pui punct afacerii, cît mai repede.

Străinul plecase, iar lîngă MacGregor stătea acum chelnerul, cu un alt pahar plin. MacGregor întinse mîna şi observă pe masă trei bancnote de cîte cincizeci de dolari. Domnul Smith, gentleman pînă la capăt, plătise întreaga consumaţie.

MacGregor se uita la lichidul acela roşietic, încecînd să înţeleagă ceea ce i se întîmpla. În faţa ochilor apărea doar imaginea gemenelor lui. Parcă le auzea chicotele, răsunînd puternic, şi nu mai putu rezista.

Se ridică şi, clătinîndu-se din cauza băuturii, reuşi totuşi să ajungă pînă la toaletă. Intră într-o cabină şi se aşeză pe scaunul de toaletă. Deschise cutia, se uită indiferent la cele două părţi componente aşezate în hîrtia mătăsoasă şi le băgă în buzunar. Cînd să iasă, aruncă absent cîteva bancnote în coşul supraveghetorului. Nu-şi dădu seama că erau bancnote de douăzeci de dolari şi nici nu auzi mulţumirile omului.

Seara era rece, iar vîntul împrăştia gazele de eşapament ale limuzinelor şi ale taxiurilor care soseau la hotel. MacGregor dădu peste o pereche care intra, auzi înjurătura femeii şi se rezemă de stîlpul semaforului. Portarul observase totul, dar era prea ocupat cu cei care veneau, ca să poată face ceva.

Cînd se aprinse lumina verde, MacGregor coborî de pe trotuar şi o luă spre linia din mijlocul străzii, zgribulit şi cocoşat, aplecat înainte, ca o persoană care înfrunta vîntul din faţă. Imaginea gemenelor sale dispăruse şi în locul ei apăruse cea a lui Dodge French. Faţa aceea blajină, ca de bunic, devenise dintr-o dată rece şi neîndurătoare, şi îl urmărea, asemenea unui zeu neiertător.

Ideea de a-l suna pe French, pentru a-l implora, îi veni în minte. Dar MacGregor ştia prea bine că, după ce lua o hotărîre, Dodge French era de neînduplecat. Văzuse cu cîtă zgîrcenie îşi risipea French disponibilitatea pentru iertare.

Aşteptarea la semaforul de la intersecţia lui Park Avenue cu Strada 50 dură mult. MacGregor ar fi putut traversa, dacă ar fi vrut, dar se despărţi de cei ce porniseră o dată cu el şi, ca să nu le stea în drum, rămăsese pe linia continuă, apropiindu-se de straturile cu flori. Totul se învîrtea în jurul lui, luminile de la clădiri se amestecau cu farurile vehiculelor, faruri care mai întîi l-au luminat, apoi l-au invadat. Scrîşnetul frînelor, claxoanele acelea care nu mai încetau, şuieratul fluierului portarului de la Waldorf, cel care chema taxiurile, îl copleşeau.

MacGregor se uită la cerul luminat, care nu era niciodată întunecat.

Sîngele i se urcă la cap, ameţi şi fu pe punctul de a se prăbuşi. Îşi restabili echilibrul întinzînd braţele lateral. Auzi un glas în apropiere:

– Hei, omule, nu ţi-e bine?

Dacă nu o făcea acum, cineva ar fi ajuns la el şi l-ar fi oprit. Ar fi chemat poliţia; ar fi fost percheziţionat şi anchetat.

Şi, în timp ce el s-ar fi aflat în camera de la poliţie, domnul Smith s-ar fi apropiat de fiicele sale şi le-ar fi băgat monede în ochi, precum romanii, sau cîteva grăunţe de orez în gură, precum vietnamezii, după ce le-ar fi omorît.

MacGregor băgă mîna în buzunarul trenciului său. Hîrtia cu literele acelea imprimate era unsuroasă, tocul şlefuit al revolverului era cald şi alunecos. MacGregor se întoarse cu

fața spre clădirea Pan Am și privi spre locul în care cîndva lucise acel simbol. Butoiașul revolverului îi atinse dinții.

Nu înțelegea cum de putea urla în halul acela, cu gura plină, și nu mai avu nici timp să-și dea seama că de fapt era țipătul unei femei care traversa intersecția și care, din întîmplare, îl văzuse.

Apoi, țeasta i se fărîmiță, iar el nu mai fu nevoit să înțeleagă nimic.

8

Cercetările cu privire la moartea onorabilului Paul MacGregor s-au concentrat asupra ultimelor cîteva ore ale vieții sale. Detectivii au simțit mirosul de alcool emanat de cadavrul lui. Acest amănunt, plus depoziția portarului de la hotel, i-au îndrumat spre restaurantul Peacock Alley. Celor care serveau la restaurant nu li s-a permis să plece acasă, pînă cînd n-au fost interogați.

Chelnerul care-l servise pe MacGregor le-a explicat polițiștilor că acesta băuse patru pahare mari, fapt confirmat și de barman. Acesta l-a descris pe MacGregor ca pe un om de afaceri obișnuit. Le-a povestit și despre cel ce fusese împreună cu el, care nu băuse decît un pahar cu bere. Cum seara fusese mult prea agitată, chelnerul nu reuși să le ofere decît o descriere foarte vagă a bărbatului respectiv. Fără să vrea, el i-a indus în eroare pe detectivi, spunîndu-le că MacGregor fusese acela care plătise consumația, cu trei bancnote de cîte cincizeci de dolari, și că îi lăsase restul. Chelnerul a fost impresionat de bacșișul mare, așa că își amintea mai bine de cel care plătise, decît de cel care-l însoțise.

După ce detectivii au apelat numele lui MacGregor pe computer și au parcurs povestea problemelor lui cu CCVB-ul,

a concediului forţat de la Young, Pullen, ca şi a divorţului lui iminent, şi-au format imaginea unui om care era pe cale să piardă totul. Nu era un lucru ieşit din comun ca MacGregor, disperat, să-şi fi luat singur viaţa. Şi, apoi, o sinucidere le făcea munca mai uşoară.

Detectivii s-au preocupat de starea de spirit a lui MacGregor şi au încercat să descopere de unde făcuse acesta rost de armă, dar fără rezultat. Revolverul acela de calibrul 38 era o armă ieftină, pe care şi-o putea procura oricine. La New York, astfel de arme erau mai uşor de obţinut decît locurile de parcare.

Preocuparea de a-l găsi pe celălalt bărbat a devenit din ce în ce mai puţin importantă, acesta ajungînd doar o notă de subsol, lipsită de orice relevanţă, scrisă pe fugă într-un carneţel de detectiv.

La şapte ore după sinuciderea lui MacGregor, Sloane Ryder intra în sala de gimnastică de pe Strada Varick, ca să-şi facă exerciţiile de dimineaţă.

După ce se schimbă, ea îşi începu încălzirea pe banda de alergat, fixîndu-şi un ritm de cinci kilometri pe oră. Zgomotul paşilor pe banda de cauciuc îi făcu bine, pînă cînd, la aparatul de lîngă ea veni o femeie care, folosindu-se de telecomandă, deschise televizorul. Sloane auzi glasul precipitat al prezentatorului şi făcu greşeala să se uite către ecran.

Văzu imaginea hotelului Waldorf, iluminat, care servea la amplasare în spaţiu a evenimentului. Maşinile poliţiei erau cu farurile aprinse, poliţiştii de la circulaţie încercau să fluidizeze traficul, iar televiziunea tocmai îşi monta aparatura. Au apărut şi cei de la salvare cu o targă, pe urmă poliţiştii au împrăştiat reporterii şi mulţimea de gură-cască din zonă. Cînd cei de la salvare au trecut cu targa, o rafală de vînt a ridicat cearşaful de pe cadavru, şi Sloane a putut să vadă ceea ce mai rămăsese din faţa stimabilului Paul MacGregor.

Sloane pierdu ritmul, se împiedică de bara aparatului, îşi pierdu echilibrul şi aproape că alunecă.

– Vrei să chem un instructor? o întrebă femeia de lîngă ea.

Sloane scutură din cap, incapabilă să-şi desprindă privirea de la ecran. Numele lui MacGregor fu repetat de mai multe ori. Imaginile acelea dure, şocante, o urmăriră în timp ce se îndrepta în fugă spre garderobă. Duşul nu îi luă decît un minut. Îşi deschise dulăpiorul, se îmbrăcă repede, apoi înşfăcă geanta de sport şi ţîşni pe uşă. Alergă pînă în vestul Broadway-ului, ca să reuşească să prindă un taxi. Călătoria i se păru fără sfîrşit. În cele din urmă, văzu stîlpii şi leii din piatră care străjuiau clădirea firmei Young, Pullen. O porni repede spre intrare şi observă şirul de limuzine şi de maşini scumpe. Deşi nu era decît ora şapte, directorii sosiseră deja la firmă.

Sloane luă liftul pînă la etajul unde lucra. Cu excepţia a două birouri, celelalte erau goale. Intră din nou în lift şi merse către birourile directorilor.

Recepţionera era acolo, fapt care o miră pe Sloane. Trecînd pe lîngă femeie, observă că toate secretarele se aflau la locurile lor.

Se opri lîngă cea mai apropiată.

– Unde-i Latham?

– E în sala de consiliu, dar nu se poate să...

Sloane se pusese deja în mişcare, păşind repede printre birouri. Cînd ajunse la sala de consiliu, intră fără să bată în uşă.

Se aflau toţi acolo, aşezaţi la masa din lemn de alun american, lungă de zece metri.

Lumina pătrundea timid prin geamurile uşor fumurii, făcînd să lucească serviciile de porţelan, de cristal şi de argint. Cincisprezece capete se întoarseră brusc spre ea. Ar fi trebuit să fie şaisprezece. Locul din dreapta lui Latham era gol.

Latham se uita la ea din capul mesei.

– Domnişoară Ryder. Înţeleg, din prezenţa dumitale, că ai auzit vestea.

Sloane deschise gura să vorbească, dar se răzgîndi. Toţi acei bărbaţi, tunşi şi frezaţi, deşi perfect îmbrăcaţi, se vedea că nu dormiseră în noaptea aceea. Cum de se putea întîmpla aşa

ceva? Brusc, își dădu seama că avea șuvițe de păr umede lipite de frunte și că bluza îi era strîmb încheiată.

Nu au auzit, pur și simplu întîmplător, știrea la televizor. Cineva l-a informat pe Latham, iar acesta i-a chemat pe toți aici.

– Am auzit despre... Am auzit la știri, zise ea. Ce s-a întîmplat?

– MacGregor s-a sinucis, asta s-a întîmplat, domnișoară Ryder, spuse Latham cu răceală. Pe linia continuă din mijlocul străzii, în fața la Waldorf, puțin după unsprezece noaptea. Poliția zice că a folosit un revolver.

Sloane făcu un pas înapoi și se sprijini de ușa mare, din sticlă.

– Dar de ce...

– Mi se pare nepotrivit ca tocmai dumneata să pui o asemenea întrebare, i-o reteză Latham. Dar, pentru că tot ai întrebat, îți voi citi ceea ce scrie într-un bilet găsit la el. Asta te va lămuri.

Un bilet? Cum de a pus Latham mîna pe el?

– Ești atentă, domnișoară Ryder?

Fără a mai aștepta ca ea să confirme, Latham începu să citească:

– „Întotdeauna m-am străduit să duc o viață cît se poate de onorabilă și decentă. Am încercat să fac față ultimelor acuzații, cu demnitate și curaj, putere dîndu-mi numai faptul că mă știu nevinovat. Dar necazurile produse familiei mele au devenit de nesuportat. Nu există decît o singură cale de a-i face să tacă pe toți mincinoșii și pe toți criminalii care doresc să mă distrugă, care le înnebunesc pe soția și pe fiicele mele. Iau hotărîrea aceasta, ca să le scutesc de alte chinuri. Fie ca Dumnezeu să aibă milă de sufletul lui Sloane Ryder, care a abătut asupra noastră toată această nenorocire."

Sloane îl văzu pe Latham țuguindu-și buzele și scuturînd din cap, de parcă ar fi dorit să înlăture un miros neplăcut, pentru ca apoi să se uite din nou la ea.

– Cred că e mai mult decît edificator, domnişoară Ryder, nu eşti de aceeaşi părere?

Sloane rămăsese sprijinită de uşă, iar lacrimile îi curgeau pe obraji.

– N-ar fi trebuit să facă aşa ceva! N-ar fi trebuit să se sinucidă.

– Multe n-ar fi trebuit să se întîmple, rosti Latham. Eu te-am avertizat, domnişoară Ryder. Ţi-am spus că habar n-ai ce rotiţe ai pus în mişcare. Iată că acum s-a ajuns la consecinţe tragice.

– Vreţi să spuneţi că aţi ştiut că... sau că aţi bănuit măcar că MacGregor se va sinucide? Dacă da, de ce nu l-aţi ajutat?

– Nu e cazul să-mi judeci dumneata acţiunile! tună Latham. În tot acest timp am încercat să protejez renumele firmei noastre. Acum constat că n-am făcut totul. Nu mai eşti dorită la Young, Pullen, domnişoară Ryder. Strînge-ţi imediat lucrurile. Serviciul de resurse umane îţi va trimite, într-o oră, salariul cuvenit la concediere.

Sinuciderea lui MacGregor şi vîlva ulterioară din presă au făcut-o pe Sloane vulnerabilă. Meşterului i-a fost foarte uşor s-o urmărească din umbră, în următoarele săptămîni. Instrucţiunile primite de el, legate de afacerea MacGregor, fuseseră laconice. Femeia nu era considerată un pericol; datele obţinute de ea nu se legau de proiect. Totuşi, se luau măsuri pentru ca ea să fie obstrucţionată. Meşterul trebuia să ducă la bun sfîrşit acest lucru şi să fie pe faţă, dacă s-ar fi dovedit că ea ştie mai mult decît se părea la prima vedere.

Sloane a fost chemată la tribunalul federal, de cinci ori pe săptămînă, timp de două săptămîni. Ea se aşteptase să fie chestionată de poliţie în legătură cu sinuciderea lui MacGregor. Era sigură că, după concediere, urma să fie acuzată pentru violarea biroului acestuia şi pentru furtul din computer.

Acest lucru nu s-a întîmplat. Ba, dimpotrivă, i s-a cerut să revină în acea cameră fără aer, unde o aşteptau Rob şi Bob.

După ce mormăiseră cîteva păreri de rău pentru „tragicele circumstanțe" ale cazului, aceștia i-au spus că firma Young, Pullen coopera total în anchetă. Se aflaseră noi date. Sloane a fost rugată să vorbească despre călătoriile de afaceri ale lui MacGregor, despre asocierea acestuia cu reprezentanții chinezi, și despre alte fișiere pe care era posibil să le fi citit din computerul lui. Sloane contracară însă totul, spunîndu-le că n-avea de unde să cunoască astfel de amănunte, că nu lucrase niciodată la proiectele lui MacGregor. Dar întrebările continuau să fie puse, reportofonul înregistra. Spre sfîrșitul primei săptămîni, Sloane înțelese că cei doi nu făceau altceva decît să o învîrtă pe loc.

– MacGregor a murit, le zise ea într-un tîrziu. Nu mai există nimeni care să poată fi acuzat, cel puțin nu în jurisdicția CCVB. De fapt, ce facem noi aici?

Rob și Bob își ieșiră din sărite.

– Încercăm să înțelegem cazul, domnișoară Ryder. Vrem să dăm de capătul firului.

Sloane se uită în ochii lor lipsiți de expresie și, pentru prima oară, se simți înfricoșată. Cei doi bărbați aveau puterea s-o cheme acolo, încă multă vreme. Îi puteau pune cele mai stupide întrebări, iar ea era obligată să le răspundă. Ei aveau tot timpul și toate posibilitățile din lume, și lucrau după un program secret, ai cărui parametri numai ei îi cunoșteau. Reprezentau o comisie ca oricare alta, care avea puterea de a distruge o persoană prin uzură psihică.

Sloan simțea dorința de a-i înfrunta, însă era conștientă de faptul că nu era cea mai potrivită atitudine. Ei o izolau, o dezechilibrau, nu-i dădeau nici ocazia și nici timpul necesar ca să se apere prin tribunal, în ochii opiniei publice ostile.

Sloane primise zeci de telefoane de la ziariști. Ori de cîte ori se simțea tentată să le vorbească acestora, își amintea de avertismentul celor doi anchetatori, potrivit căruia, pînă la finalizarea raportului, nu avea voie să divulge nimic despre mersul cercetărilor. Ei o asiguraseră că va avea destul timp și

după încheierea cazului pentru a-şi expune propria versiune. Era o minciună sfruntată şi ştiau toţi trei acest lucru.

În ultima zi din cea de-a doua săptămînă, şedinţa se dovedi plictisitoare, de parcă celor doi li se făcuse lehamite de acea farsă. Reportofonul a fost oprit brusc. Rob şi Bob i-au mulţumit lui Sloane pentru cooperare şi i-au spus că putea pleca liniştită.

– Şi acum? întrebă ea. Cînd veţi da publicităţii raportul?

– La momentul oportun.

– Şi Young, Pullen? Nu v-am auzit spunînd că îi veţi sancţiona sau amenda.

– Lucrăm acum cu ei în legătură cu asta, spuse Rob. Week-end plăcut, domnişoară Ryder. Dacă va fi nevoie, vom mai discuta.

Sloane ieşi grăbită. Ştia că n-avea să-i mai revadă niciodată pe cei doi, că cineva, undeva, hotărîse că fusese „destul". Acum nu-i mai rămăsese decît amărăciune şi imaginile acelea de coşmar, care-l înfăţişaseră pe MacGregor.

Sloane nu bănui nici o clipă că doi ochi ageri o urmăriseră în acel week-end, în timp ce-şi făcea cumpărături la papetărie, şi nici că cineva luase din coşul ei de gunoi o coală cu autobiografia ei, care se mototolise în maşina de copiat, şi pe care ea o aruncase.

Sloane Ryder se comporta exact aşa cum se aşteptase Meşterul: încerca să-şi refacă viaţa. În următoarea săptămînă, el fusese la cîţiva paşi în urma ei, atunci cînd se dusese pe Wall Street ca să-şi caute de lucru şi să-şi facă dreptate. De cele mai multe ori, ea intra şi ieşea din cîte o clădire, în mai puţin de douăzeci de minute, cu un aer de frustrare. Meşterul se gîndise că n-ar fi stricat să aibă acces la computerul şi la telefonul ei, dar renunţase. Vedea rezultatul eforturilor în ochii ei, în timp ce bea o cafea, în nervoziatea cu care se uita la ceas, atunci cînd mergea la altă firmă de brokeraj sau la cine ştie ce bancă de investiţii, unde un director de personal o trimitea iar, cu o politeţe rece, înapoi de unde venise.

Ryder devenise un fel de paria, iar izolarea ei de lungă durată, gîndea Meşterul, avea să dureze mult.

Chiar înainte de 4 Iulie, care cădea într-un week-end, Meşterul primi la hotel un bilet de mulţumire, nesemnat, împodobit cu floricele. Era semnalul prin care era anunţat că trebuia să încheie supravegherea lui Sloane Ryder.

Meşterul se aşteptase la acel mesaj şi constată surprins că primirea lui îl întristase. Ryder îl impresionase; femeia avea şira spinării dreaptă. I-ar fi plăcut să facă cunoştinţă cu ea. În drumurile lui, întîlnea prea puţini oameni interesanţi.

În acea seară, aşezat confortabil în scaunul lui, Meşterul privea gînditor luminile New York-ului, care licăreau departe, sub burta avionului. Se întreba ce avea să facă Sloane Ryder în continuare.

Deoarece în timpul verii toţi cei care lucrau pe Wall Street fugeau de bulevardele Manhattanului spre casele de vacanţă închiriate în Long Island sau Vineyard, Sloane nu aştepta răspunsuri prompte la cererile ei de angajare. Aşadar rămase uluită – şi în acelaşi timp dezamăgită – de promptitudinea cu care îi veneau răspunsurile negative. De la cele mai mari firme, pînă la cele mici, răspunsul era acelaşi: avea o calificare excepţională, le-ar fi făcut mare plăcere să lucreze cu ea, însă din păcate, nu existau posibilităţi, cel puţin pentru moment.

Sloane trimisese peste o sută de cereri de angajare. Pe la mijlocul lui iulie, îi sosiseră aproape toate răspunsurile, toate negative, iar ea se întreba acum încotro s-o apuce. La Chicago, la Philadelphia, la Boston? Ar fi putut realiza o carieră de succes în oricare dintre aceste mari oraşe, însă plecarea însemna un pas înapoi pentru ea. Wall Street era locul cel mai adecvat profesiei ei. Îşi dovedise calităţile acolo, aparţinea acelui loc, numai că acum nimeni nu o mai dorea. Avusese grijă Latham de asta. De altfel procedase astfel încît scandalul legat de MacGregor să se calmeze şi-l îngropase o dată cu acesta. Din presă dispăruseră reportajele despre ancheta CCVB.

Negocierea privind acțiunile East China Oil fuseseră reluate, iar acestea au continuat să se miște liniar, dînd impresia că nu s-a pierdut nimic. La sfîrșitul lui iulie, *Wall Street Journal* a inclus un articolaș, plasat în secțiunea bursieră, în legătură cu încheierea anchetei făcute de CCVB asupra firmei Young, Pullen. Termenii înțelegerii nu au fost deconspirați.

Cînd i-a sosit cecul de reglare a contului cu Young, Pullen, Sloane a înțeles că ține în mînă ultimele vestigii ale fostei sale vieți, în care crezuse pînă atunci.

Pe la începutul lunii august, Sloane a făcut rezervări de avion, de hotel și de mașini închiriate prin Internet, iar după o săptămînă și-a luat tatăl de acasă de la el, în drum spre aeroportul Kennedy. În următoarea lună, cei doi au circulat, cu mașina, pe întreaga coastă a Californiei. S-au oprit o vreme la San Diego, apoi la Los Angeles, după care și-au văzut de drum pînă la San Francisco.

Frumusețea deosebită a litoralului, confortul rafinat al micilor moteluri, satisfacția că putea să-i facă o bucurie tatălui ei, toate acestea au ajutat-o să-și mai alunge tristețea și sentimentul de nesiguranță. Cînd s-au suit în avion la San Francisco, pentru zborul de întoarcere, se simțea odihnită și cu tonus ridicat. După Ziua Muncii, avea să reînceapă căutările – sau poate că va opta pentru o afacere proprie. Începutul va fi greu și costisitor. Îi trebuia vreo doi clienți stabili și importanți și cîteva afaceri bune, ca să simtă că revine în lumea afacerilor.

Cînd intră în apartament, Sloane remarcă faptul că becul robotului telefonic clipea. Apăsă tasta de redare a mesajului, pe care îl ascultă cu luare-aminte, în timp ce deschidea ferestrele ca să aerisească încăperea. La un moment dat încremeni, și apoi alergă înspre robot. Derulă banda și ascultă din nou mesajul, încercînd să-și închipuie de ce o sunaseră de la guvern, ca să-i ofere de lucru.

9

Lee Porter obişnuia să meargă cu trenul, atunci cînd avea treabă la New York. Altfel, ar fi trebuit să ajungă la Aeroportul Național Ronald Reagan, apoi să ia de-acolo avionul, după care să ajungă pînă în Manhattan, iar toate astea îi luau la fel de mult timp.

Porter avea o legitimație guvernamentală care îi dădea dreptul la bilete cu preț redus. Împlinise şaizeci şi cinci de ani şi avea dreptul la o reducere de preț.

El se folosea de ambele drepturi, dar obişnuia să plătească din buzunarul lui reparațiile microbuzului cu care se deplasa în interes de serviciu. Era foarte meticulos în privința cheltuielilor de la serviciu şi, în general, dădea multă atenție banilor. Aşa şi trebuia. Lee Porter ca şef de serviciu la Biroul de Contabilitate, era cunoscut drept spaima Congresului american.

Microbuzul se umplea repede cu avocați şi diverşi susținători care mergeau la New York ca să strîngă fonduri pentru campania electorală. Porter verifica atent meniul de la micul dejun. Comandă căpşuni şi cafea, după care făcu decontul.

Sloane Ryder intrase în vizorul lui, de îndată ce aflase despre ancheta CCVB-ului legată de afacerile companiei East China Oil. Din cîte auzise şi citise el, femeia avusese parte de o vară de coşmar. Fusese tentat să ia legătura cu ea chiar mai repede. Cu un simplu telefon ar fi putut să-i determine pe consilierii aceia s-o lase în pace, dar voise să constate cum face ea față acelei anchete, să vadă dacă o asemenea tensiune o doboară sau nu. În final, Lee Porter fusese impresionat de maniera în care supraviețuise femeia acelui veritabil coşmar.

La gara Penn, Porter îşi croi drum prin mulțimea care îşi aştepta rîndul la taxi şi o porni pe jos pe Bulevardul 7. Mergea repede, bucurîndu-se de răcoarea lunii septembrie, o adevărată

binecuvîntare, după cumplita căldură umedă din Washington. În dreptul Străzii 8, o făcu la stînga, traversă Bulevardul 5, spre un mic hotel, construit în stil european, al cărui restaurant oferea delicioase mîncăruri americane, la preţuri surprinzător de mici.

În timp ce şeful de sală îl conducea la o masă de lîngă o fereastră prin care se vedea grădina luxuriantă a hotelului, Porter se simţi insistent privit, cu mult înainte ca el să o vadă pe Sloane Ryder.

Sloane se uita la Porter, care traversa încăperea. Se aşteptase să întîlnească cine ştie ce birocrat plictisit şi vedea acum o persoană înaltă, de culoare, cu ochi căprui, şi o claie de păr grizonat. Era îmbrăcat cu un costum subţire de lînă, croit în stil clasic, şi avea o ţinută impresionantă. Sloane se gîndi că aducea cu actorul Morgan Freeman.

– Domnişoară Ryder, eu sînt Lee Porter.

Bărbatul îi strînse hotărît mîna. Sloane constată că avea palmele aspre, ca ale unui om căruia îi plăcea să trebăluiască, duminicile, pe la el pe-acasă. Sloane se întreba dacă bărbatul nu avea cumva vreun hobby – poate sculpta în lemn.

Timp de cîteva secunde, cei doi schimbară cîteva cuvinte de convenienţă, sfîrşind apoi prin a se uita fix unul la celălalt.

Porter îi zîmbi.

– Nici tu nu eşti o vorbăreaţă, nu?

– Scuzaţi-mă, zise Sloane. De cîtva timp m-am cam izolat.

– Pot să dau eu comanda?

– Vă rog.

Porter se dovedi receptiv la recomandarea ospătarului în privinţa vînatului în sos de ienupăr, la care se adăuga o sticlă de Freemark Abbey. Pe urmă, îşi permise să se uite mai bine la Sloane Ryder. Era bronzată, însă sub ochi avea cearcăne, iar în jurul gurii nişte riduri pe care ea încă nu le observase. Stătea cu spatele drept, în taiorul albastru, impecabil. Forma bărbiei trăda o oarecare încăpăţînare.

– Am înţeles că cei de la CCVB şi-au terminat ancheta în care ai fost implicată, zise el.

– S-au umplut de hîrtii. Şi, în plus, au şi depoziţia mea. Dar acum nu mai au pe cine să acuze.

– Îmi pare rău pentru MacGregor. Părerea mea este că tu n-ai nici o vină pentru moartea lui.

– Mulţi v-ar contrazice.

– Tu te simţi vinovată?

– Eu sînt convinsă că MacGregor nu s-ar fi sinucis dacă nu l-aş fi deconspirat eu. În asta constă vina mea.

– Şi crezi că ai făcut rău că l-ai deconspirat?

– Nu. Dar, uneori, nu e îndeajuns să fii convins de asta.

– Poate că totuşi este, domnişoară Ryder. Îţi aminteşti de Hubert Downs?

Sloane încuviinţă. Hubert Downs fusese şeful Comisiei prezidenţiale pentru învăţămînt, pînă s-a descoperit că îşi băgase mîinile, pînă la coate, în fondurile alocate şcolilor care aveau absolută nevoie de ele. La două zile după izbucnirea scandalului, Huber Downs, un mare pasionat de paraşutism, preferase să nu-şi mai deschidă paraşuta la cinci sute de metri deasupra plajei din Florida.

– Lui Downs i-a fost încredinţată o mare responsabilitate, dar el a trădat cauza. Prin acţiunile sale, a lipsit copiii de cărţi, de profesori, pînă şi de încălzirea sălilor de clasă. Eu am fost acela care l-a dat în vileag şi nu mă simt cîtuşi de puţin răspunzător pentru gestul său de om laş.

Sloane se uită în ochii lui ce exprimau duritate şi inteligenţă.

– În mesaj aţi spus că sînteţi de la Biroul de contabilitate generală. Mă întreb cine sînteţi, de fapt?

– Domnişoară Ryder, dumneata ştii ce face BCG-ul?

– Nu prea.

– Pe scurt, noi facem auditul, controlul Congresului, monitorizăm activităţile financiare ale fiecărei componente guvernamentale, atît militare, cît şi civile.

– Voi sînteţi cei care au pus întrebări despre acele chei franceze, în valoare de şase sute de dolari bucata, pe care a dorit să le cumpere Pentagonul?

– Chei franceze şi multe alte chestii. În mare parte, activitatea noastră poate fi controlată de oricine, dar ceva rămîne secret, chiar şi pentru şefii noştri. Cu asta mă ocup eu, domnişoară Ryder. Sînt şeful unui mic departament, denumit MJ-11.

– N-am auzit de departamentul ăsta.

– M-aş fi mirat să fi auzit. MJ-11 funcţionează în secret. Nu avem legături cu restul Biroului. Avem propriile noastre reguli şi cel mai performant soft de încriptare/decriptare, de la Agenţia Naţională de Securitate.

Chelnerul sosi cu mîncarea şi Sloane tăcu, pînă acesta plecă.

– Dacă îmi spuneţi mie acest lucru, înseamnă că m-aţi verificat.

– Crede-mă, domnişoară Porter, ştiu tot ce s-a întîmplat la Young, Pullen. Ba chiar ceva în plus.

– Şi aţi bătut tot drumul pînă aici, ca să-mi solicitaţi colaborarea.

Porter zîmbi.

– Hai să începem, pînă nu se răceşte mîncarea.

Sloane se uită la el cum îşi taie o bucăţică de carne, cum ia un cartof prăjit şi cum le acoperă cu puţină cremă de spanac.

Mişcările acelea îi spuneau ce fel de om este: sigur pe el, deloc risipitor, foarte precis. Luă şi ea cîteva îmbucături, însă îşi pierdu repede răbdarea.

– Vreţi să lucrez pentru voi, la Wahington.

Porter îşi ridică privirea din farfurie.

– Exact.

– Şi cu ce ar urma să mă ocup – mai precis?

Porter aşeză tacîmul pe masă.

– Pe mine nu mă interesează cheile franceze, de şase sute de dolari bucata, pentru Pentagon, domnişoară Ryder, decît în măsura în care înseamnă o risipă. Sînt alţii care se ocupă de astfel de lucruri. MJ-11 are o activitate mult mai complexă. Toţi cei chemaţi să lucreze pentru guvernul federal, toţi cei care

lucrează deja acolo, ca şi cei pensionaţi sau concediaţi, cad în jurisdicţia noastră.

– Şi ce anume înseamnă, jurisdicţia voastră?

– Să supraveghem. Noi verificăm, în fiecare zi, sute de nume ale unor oameni aflaţi în diverse posturi. Căutăm anomalii. De exemplu, cînd un şofer de la GS-11 cu un salariu de cincizeci de mii de dolari pe an posedă ultimul tip de Mercedes, locuieşte într-un cartier foarte select, într-o casă sau într-un apartament a cărui ipotecă depăşeşte venitul său lunar familial, se ridică un semn de întrebare. Vrem să aflăm dacă copiii lui merg la vreo şcoală extrem de costisitoare, dacă îşi petrec ei vacanţa la St. Kitts-Nevis sau la Telluride, şi nu la Atlantic City? Iar dacă merg la Atlantic City, noi dorim să ştim cît de des se întîmplă asta, de ce categorie sînt hotelurile, dacă pe chitanţele de pe cărţile lor de credit începe să se citească Cartier sau Neiman Marcus.

Porter reveni la farfuria lui, oferindu-i lui Sloane posibilitatea de a se gîndi la ceea ce-i spusese. Sloane era încă nelămurită şi nu-şi dădea seama ce anume urmărea Porter. Aşteptă să le fie luate farfuriile, înainte de a mai pune alte întrebări.

– Obţineţi informaţiile şi găsiţi o anomalie. Ce se întîmplă, în acest caz?

– Întocmim un dosar de cercetare a individului. Începem supravegherea. Instalăm microfoane şi alte dispozitive, care să ne ajute să urmărim tot ce face.

– Microfoane, şopti Sloane.

– Cunoşti Legea pentru supraveghere, a Serviciului de Informaţii Străine, din 1978?

– Ştiu numai că există aşa ceva.

– De la prietenul tău, agentul Peter Mack?

Sloane îl privi printre pleoapele strînse.

– Da, de la el.

– Există la Departamentul de Justiţie o încăpere, la etajul şase, protejată împotriva microfoanelor sau a altor asemenea

dispozitive. O dată la două săptămîni, vine acolo un judecător de la tribunalul districtual federal şi semnează mandatele pentru instalarea de microfoane şi pentru supravegherea telefoanelor, mandate primite de el de la un consilier juridic din cadrul Departamentului de Justiţie. CIA, FBI şi alţii ca ei se folosesc de această posibilitate. Şi noi la fel.

Cînd veni ospătarul cu cafeaua, Porter îi dădu cartea lui de credit, American Express.

– Deci, voi puneţi microfoane şi supravegheaţi, conchise Sloane, ca să prindeţi funcţionari civili care se joacă cu focul şi nu-şi declară veniturile reale?

Porter zîmbi.

– Nu asta ne interesează, domnişoară Ryder. Nici măcar nu transmitem rezultatele noastre către serviciul de securitate internă, pentru că astfel am atrage atenţia asupra metodelor şi posibilităţilor noastre. Noi îi căutăm în principal pe americanii care îşi trădează patria din motive ideolgice, pentru bani sau în urma unui şantaj. Porter făcu o pauză. Sînt un vînător de oameni, domnişoară Ryder. Eu stabilesc legile mele, pentru spionii pe care îi descopăr.

Porter nu dădu nici un semn că ar fi conştient de figura mirată a lui Sloane.

– Vrei să facem o plimbare? o întrebă el, după ce semnă nota de plată.

O porniră alături pe Bulevardul 5. Sloane încerca să-şi dea seama cam ce rol ar fi putut avea ea în genul de activitate despre care tocmai îi povestise acel bărbat cu voce blîndă.

– Vînaţi spioni. Şi ce faceţi, atunci cînd găsiţi unul?

– Niciodată nu poţi fi sigur sută la sută că ceva anormal ar putea însemna în mod automat şi spionaj. Totuşi, în nouă cazuri din zece aşa stau lucrurile. Din cînd în cînd, poate fi vorba de vreo moştenire picată din cer sau de ceva la fel de inofensiv. Tăcu o clipă. Cînd sîntem absolut siguri că stilul de viaţă nu concordă cu salariul, că supravegherea noastră ne indică un comportament ieşit din comun, apelăm la FBI.

– La serviciul de informații, spuse Sloane.

Porter dădu din cap.

– Da, chiar la serviciul pentru care lucrează agentul Peter Mack.

Această a doua referire la Peter o făcu să se alarmeze.

– Ceea ce-mi spuneți acum are cumva vreo legătură cu fosta mea relație cu el?

– Deloc. Nici n-am știut că e o „fostă" relație.

Comentariul lui părea să ceară o replică, dar Sloane nu spuse nimic în sensul ăsta.

– De ce mi-ați spus toate lucrurile astea? Ce doriți de la mine?

– Ca să te gîndești bine, domnișoară Ryder, la slujba pe care vreau să ți-o ofer. Noi facem recrutările cu grijă maximă. Dată fiind misiunea noastră, trebuie să fim foarte prudenți. Ai intrat în atenția mea încă de acum cîteva luni, de cînd au început necazurile tale.

– Am intrat în atenția multora de atunci.

– Și ți-am urmărit comportamentul, în tot acest răstimp, continuă Porter, ignorînd remarca ei. Am auzit cum te-ai apărat în fața consilierilor CCVB, te-am urmărit și am văzut că n-ai încercat să faci publică problema. I se muiase glasul. Am crezut că te cunosc bine deja. Am intenționat să te ajut, după sinuciderea lui MacGregor, dar se pare că ți-ai revenit excelent.

Așa ți se pare că arăt?

Ajunseseră pe Strada 14. Porter o trase într-o parte, lîngă un individ care juca alba-neagra. Sloane urmărea degetele iscusite ale jucătorului, care amestecau și mutau cărțile pe o masă improvizată din niște cutii portocalii, vorbindu-le neîncetat viitoarelor lui victime.

– Lasă-mă să ghicesc ce-ai mai făcut în ultima vreme, zise Porter. Ai trimis autobiografii, cu carul. Ai primit numai răspunsuri prompte și negative. Încerci să faci față faptului că nimeni de pe Wall Street nu te mai place. Tu l-ai distrus pe unul de-al lor, ba mai rău, l-ai băgat și în groapă. Chiar crezi că va

mai avea vreodată încredere în tine cineva de pe Wall Street?

– Va fi nevoie de ceva timp, dar aş putea reveni.

– Probabil. Sînt sigur că te-ai gîndit deja la toate posibilităţile. Cea mai bună dintre ele cred că ar fi să începi o mică afacere, pe cont propriu. Dar e greu, domnişoară Ryder.

– Dumneavoastră ce-mi oferiţi?

– O şansă de a te ocupa de un domeniu în care excelezi. O activitate cu rezultate şi motivaţii. Vreau să lucrezi la MJ-11.

Sloane nu ştia ce să spună. Oferta era interesantă, însă avea şi multe aspecte neplăcute. Ar fi trebuit să se mute din New York şi să-şi lase tatăl singur. Bănuia că Porter ştia de toate astea şi că se gîndise bine, înainte de a-i face oferta.

– Ştiţi multe despre mine, zise ea. Probabil că ştiţi şi ce am făcut eu în ultimul an.

Porter scutură din cap.

– Dacă o să accepţi postul, să nu te gîndeşti la bani. Nu-ţi pot oferi tot atît cît ai putea cîştiga la New York. Ai fost la Ravenhurst, domnişoară Ryder. L-ai dovedit pe MacGregor, datorită celor învăţate acolo, dar şi pentru că ai talent. Eu sînt asemenea celor de la marină. Caut numai persoane foarte dotate. Şi cred că tu eşti una dintre ele.

Continuară să meargă în tăcere. Sloane cîntărea oferta. Referirea lui la Ravenhurst o blocase.

În semestrul din primăvară, din ultimul ei an la Harvard, fusese întrebată de o profesoară, care-i devenise un fel de mentoră, dacă auzise cumva de un anume loc pe nume Ravenhurst. Sloane îi răspunsese că nu şi atunci profesoara îi povestise despre programul superior de pregătire în afaceri, oferit de acel colegiu.

Cursul fusese iniţiat de un agent FBI pensionat, care, în anii '80, îndeplinise funcţia de director adjunct la serviciul de luptă împotriva terorismului. Scopul acelui Program de analiză pentru cercetare/informare era acela de a pregăti analişti pentru FBI, CIA, Serviciile Secrete şi pentru alte organisme de securitate. În anii '90, cursul fusese completat, incluzîndu-se în el şi informaţii privitoare la concurenţa în afaceri.

În marea lor majoritate, companiile americane nu deţineau date suficiente despre concurenţă, nici pe plan intern, nici pe plan extern. Se luau decizii de afaceri fără a se lua în calcul modul în care se putea devansa concurenţa, de felul cum se puteau aduna, corobora, analiza şi prezenta nişte date, rapid accesibile, despre produsele similare ale unei eventuale concurenţe – prezente sau viitoare –, ca şi de modalităţile de realizare a securităţii propriei activităţi de cercetare şi dezvoltare. În economia mondială, America de-abia începea să se dumirească de faptul că nu existau niciodată adevăraţi aliaţi, ci doar concurenţă.

„Cei mai mulţi dintre studenţii aflaţi în ultimul an, de-abia aşteaptă să ajungă pe Wall Street, ca să înceapă să facă bani", îi spusese profesoara ei. „Dar asta e o abordare mioapă. Ravenhurst te va învăţa cum să supravieţuieşti – nu numai în afaceri. Calificările obţinute acolo vor fi mereu cerute. Vei învăţa cum să fii tot timpul cu un pas înaintea turmei. Tu decizi, dar îţi mărturisesc că m-ai impresionat întotdeauna, prin calităţile tale de lider, şi nu de subordonat."

Cuvîntul „supravieţuire" o impresionase pe Sloane. Din experienţa tatălui ei aflase cum poate fi distrusă viaţa unui om. Dacă Ravenhurst i-ar fi oferit uneltele care s-o ferească de a deveni vreodată victimă, atunci locul acela merita timpul şi banii cheltuiţi.

Sloane petrecuse mult timp în afara sălii de clasă, ca şi în clasă. Împreună cu alţi studenţi, a bătut toate străzile oraşului Chicago, în microbuze obişnuite, purtînd convorbiri telefonice la celular. Nu era nimic ilegal sau lipsit de etică în asta. Ei nu făceau decît să măsoare puterea şi aria de acoperire a două firme concurente, de telefonie mobilă, determinînd care dintre ele avea semnalul cel mai bun, deci un avantaj clar pe piaţă – şi gîndindu-se la ceea ce ar fi putut să facă cealaltă firmă, ca să recîştige terenul pierdut.

În Milwaukee, ea analizase apa reziduală care se scurgea la canal, de la trei berării diferite, un factor-cheie în estimarea corectă a ingredienţilor folosiţi de fiecare firmă. Dacă o fabrică

de bere dorea să depășească produsul alteia, sau să-și îmbunătățească propriul produs, elementele din apa care se scurgea în canal erau foarte importante.

Într-o excursie făcută la imensele uzine de cale ferată din Pittsburgh, Sloane însoțise un metalurg care măsura grosimea ruginei de pe șinele ce duceau la un combinat de oțel. În caz că o companie concurentă s-ar fi gîndit să facă afaceri în zonă, cantitatea de rugină ar fi fost invers proporțională cu volumul de trafic, pe calea ferată, înspre și dinspre uzină.

Cu cît exista mai puțină rugină, cu atît traficul era mai mare, și implicit afacerile mai active.

La Seattle, Sloane însoțise o echipă comună de la FBI și de la firma Boeing, care îi păzea pe oficialii chinezi care vizitau uzina de acolo. Nimic neobișnuit. Și publicul putea face acel tur, iar chinezii nu s-au îndepărtat de grupul lor. Apoi un detectiv de la Boeing i-a făcut semn lui Sloane indicîndu-i pantofii purtați de chinezii din grup. Talpa era din cauciuc moale, cu proprietăți adezive. Pe o pardoseală de ciment, se auzeau de parcă s-ar fi desprins ce scotch.

– Tălpile pantofilor au prins pe ele cel mai recent aliaj folosit de noi, o informase omul. De cum se vor întoarce la autobuz, toți pantofii vor fi sigilați în pungi de plastic și trimiși pe calea aerului la inginerii lor aerospațiali, care vor analiza metalul și vor încerca să-l copieze.

– Și îi lăsați să plece așa? îl întrebase Sloane.

Omul rînjise.

– Bineînțeles. De fiecare dată cînd știm că vin, curățăm cu aspiratorul pardoseala sălii de montaj, și pe urmă presărăm așchii de crom și de nichel. Cred că i-am înnebunit pe cei de la Beijing.

După ce a absolvit Ravenhurst și a fost angajată de Young, Pullen, Sloane a aplicat cunoștințele ei de culegere de date de la concurența de pe piață. Clienții ei – și firma Young, Pullen – au prosperat.

Au prosperat *cîndva,* se corectă ea.

– N-ai avut încă niciodată ocazia să pui în practică ceea ce ai învățat la Ravenhurst, nu-i așa? o întrebă Porter.

– Nu. N-am avut ocazia.

– Ei bine, acum ai avea ocazia.

Pe cînd se apropiau de mica piață din fața intrării în gara Penn, de pe Bulevardul 7, cei doi trecură pe lîngă Madison Square Garden. În acel moment, Lee Porter se întoarse către ea și îi vorbi cu o voce rugătoare:

– Vino să lucrezi cu mine la Washington, domnișoară Ryder. Arătă spre oamenii ce forfoteau pe lîngă ei. Nu te mai leagă nimic de orașul ăsta. Ia-o de la capăt. Fă ceva bun.

Nu îi lăsă timp să-i răspundă, ci o strînse doar de mînă și se îndepărtă.

Sloane se uită după el, admirîndu-i silueta zveltă care se strecura printre călătorii ce intrau sau ieșeau prin porțile gării. Avea destulă experiență cu oamenii, ca să înțeleagă că avea de-a face cu un om deosebit – principial, cinstit și dedicat misiunii sale. Încercă zadarnic să-și amintească cînd întîlnise ultima oară un om care să-i semene.

În drum spre apartamentul ei, Sloane își zise că orașul acela i se părea altfel acum, și că ea înțelesese abia acum acest lucru. Doar cu un an în urmă trăise intens în acel oraș. Acum, orașul i se părea foarte rece, un oraș oarecare, un oraș pe care în privea cu indiferență.

Iar Lee Porter, de la Biroul de Contabilitate Generală, era în căutarea cîtorva oameni bine pregătiți...

10

Era 2 octombrie, ziua în care Meșterul avea să stea ultima oară față-n față cu băiatul căruia i se alocase cîndva numărul 1818. Copilul se îngrășase cu trei kilograme și se înălțase cu

doi centimetri. Lungimea oaselor sale scotea şi mai mult în evidenţă genunchii parcă supradimensionaţi şi coatele ascuţite. Pieptul lui scofîlcit, obrajii supţi şi ochii care păreau anormal de mari îi dădeau un aspect de copil suferind, dar nu neapărat bolnav. Arăta ca un băiat pe care l-ai fi putut îmbrăţişa fără teama de a te pricopsi cu cine ştie ce infecţie.

Meşterul îi dădu lui 1818 o carte de colorat, pe care o adusese cu el de la New York. Paginile mari erau pline cu schiţe ale unor monumente şi clădiri americane: Statuia Libertăţii, Capitoliul, Casa Albă, Muntele Rushmore. Îl urmări pe băiat cum răsfoia paginile, cu o faţă total lipsită de expresie. După aceea, copilul luă în fiecare mînă cîte un creion colorat şi începu să mîzgălească paginile. Violenţa cu care mîzgălea a făcut să se rupă hîrtia. Creioanele căzură pe podeaua de linoleum. Din colţul gurii începu să i se scurgă saliva.

Meşterul se uită la băiat, apoi privi în jur, prin cameră. Cu cîteva luni în urmă, aceasta semănase cu odaia unui copilaş bolnav, în vîrstă de vreo opt ani. Acum, pe pereţi şi pe podea, apăruseră o mulţime de desene sinistre. Salteaua viu colorată fusese ruptă, iar umplutura ei trasă afară. Geamul obişnuit al ferestrei fusese înlocuit cu scînduri groase, de genul celor folosite în închisori şi la azilurile de nebuni. Pe pardoseală erau împrăştiate păpuşi decapitate.

Meşterul intui care putea fi cauza. Nimeni nu putea spune cît timp fusese singur numărul 1818, pînă să fie ridicat de patrula militară, ce orori văzuse el în timpul acela, ce groază i se întipărise definitiv în suflet şi în creier, înainte de a ajunge în lagăr. Cu o intervenţie psihiatrică intensivă şi cu o atentă grijă din partea unor oameni care să-l fi iubit, poate ar mai fi existat vreun strop de speranţă. Însă nu acolo şi nu împreună cu cei care-l îngrijeau.

Nord-coreeanca nu sesiză nici o schimbare pe faţa Meşterului, dar îi simţi furia.

– Vrei să ştii de ce a ajuns în halul ăsta camera copilului? îl întrebă ea pe Meşter.

Meşterul continua să tacă, aşa încît femeia reluă:

– Crizele au debutat acum o lună. La început coşmaruri, apoi urinatul în timpul somnului. I-am dat mici doze de diazepam şi pentru o vreme s-a mai liniştit. Pe urmă, crizele au devenit tot mai dese, mai puternice şi mai lungi. Am început să-i administrez cîte 20 de miligrame de clorpromazin în lapte, dimineaţa şi seara. Femeia ridică din umeri. Rezultatul îl poţi vedea cu ochii tăi.

– Explică-mi.

Femeia ridică iar din umeri.

– S-au descătuşat pînă la urmă monştrii din el. A stricat mobila, înainte să putem bate patul în cuie şi să scoatem restul. Pe urmă a rupt salteaua. A spart geamul de două ori, pînă să-l înlocuim cu lemn.

– De ce nu i-ai luat creioanele?

– Ai locuit vreodată cu un lup care-ţi urlă la uşă? Au început să se plîngă vecinii. Ne-au ameninţat că o să cheme poliţia. Dacă îi las creioanele, se linişteşte – de cele mai multe ori.

– De ce nu i-ai dat o doză mai mare? Sau altceva?

– Asta i-am spus şi eu, izbucni nord-coreeanul.

Omul şedea pe colţul canapelei, iar sub mîneca scurtă a cămăşii se vedea un bandaj, pe braţul drept.

– Te-am avertizat că muşcă, i-a răspuns femeia, după care se întoarse din nou spre Meşter. I-am crescut doza de clorpromazin la 30 de miligrame. În mai puţin de o oră a intrat în convulsii. Am reuşit cu greu să-l liniştesc. Cred că numai după multe şi chinuitoare încercări am putea afla la ce anume e sensibil. Femeia privi în jurul ei, prin apartament. Aici n-am posibilitatea asta. Dacă aş întreba la policlinică, aş ridica semne de întrebare. O fişă medicală proastă ar putea determina o anchetă, poate chiar probleme cu documentele de călătorie.

– Ştiu, zise Meşterul. Dar e o călătorie lungă. Va fi nevoie de un sedativ eficient.

Femeia miji ochii. Accepta răspunderea din punct de vedere

medical pentru tot ce era legat de băiat. Totuşi, nu-i păsa de tonul rece şi acuzator al bărbatului.

– Diazepam, zise ea. Suficient ca să-l facă să stea liniştit. N-am timp să încerc şi altceva.

Meşterul se întoarse spre bărbat.

– Şi tu, ce-ai de făcut?

Omul se foi pe canapea, se scărpină pe lîngă bandaj şi în cinci minute îi explică planul lui.

Multe cadavre, gîndi Meşterul. Ceea ce americanii numeau, în mod cinic, „pagube colaterale". Acum vor păţi şi ei treaba asta. Se întreba dacă tot aşa de sec vor categorisi lucrurile, cînd vor fi direct afectaţi.

Meşterul se aşează la masa de sufragerie.

– Planul tău e bun, zise el. Adu-mi hîrtiile.

În seara următoare, cînd străzile erau aglomerate cu oameni care se întorceau de la serviciu, bărbatul şi femeia ieşiră discret, ţinînd copilul de mînă, din clădirea în care locuiau. Nu cărau nici un fel de valize, pentru că Meşterul dusese deja ceea ce aveau să ia cu ei la Aeroportul Internaţional din Hong Kong, depozitînd totul într-un dulap de bagaje.

Meşterul merse în urma lor, preţ de vreo două intersecţii, pînă cînd cei trei se suiră într-un taxi. Imediat ce maşina porni spre aeroport, el se îndreptă către magazinul de bijuterii al bărbatului şi trase obloanele. Îşi continuă apoi drumul pe stradă, pînă la un vînzător ambulant, de la care cumpără un castron de orez cu peşte. Nu se atinse de mîncare şi nu-şi luă ochii de la magazin, nici măcar atunci cînd strada se cutremură şi se auzi o bubuitură puternică.

Oblonul din fier, în formă de acordeon, se desfăcu. Barele încrucişate de metal sparseră geamul, care se risipi în stradă. Se auziră gemetele victimelor lovite de schije. Dinăuntrul magazinului ţîşniră flăcări. Indiferent la toată harababura din jurul lui, Meşterul aruncă orezul în rigolă. Avea exact şase minute ca să ajungă la cea de-a doua destinaţie.

În clădirea unde locuiseră nord-coreenii, luminile ardeau la ferestre. Unele erau deschise şi mirosul de mîncare ajunsese pînă în stradă. Locatarii intrau grăbiţi pe uşă, cărînd cu ei plase pline cu de-ale gurii. Meşterul îşi alese un colţ potrivit, în spatele unui camion mare de marfă. Uitîndu-se pe deasupra camionului, el văzu o lumină sclipind prin fereastra apartamentului coreenilor.

A fost mai întîi ca o explozie îndepărtată. După o fracţiune de secundă, explozia străpunse pereţii exteriori, aruncînd în toate direcţiile cu bucăţi de ciment, bare metalice şi materiale plastice. Forţa exploziei distrusese şi ferestrele apartamentului, din clădirea învecinată. Pe aleea dintre clădiri cădeau bucăţi de mobilă. O bucată mare din aragaz, aruncată de suflul exploziei, căzu pe camion şi deformă tavanul cabinei.

Acum, prin gaura apărută ieşeau flăcările, ca nişte limbi de şerpi. Meşterul ascultă gemetele, văzu cum cei mai curajoşi şi destul de inconştienţi se grăbeau să ajute victimele. Pe alee, o femeie mergea de-a buşilea, cu faţa plină de sînge.

Meşterul se răsuci şi se îndepărtă. Orice urmă a nord-coreenilor şi, lucrul cel mai important, a numărului 1818, dispăruse. Poliţia şi salvarea urmau să găsească mulţi morţi. Unii probabil că arseseră sau fuseseră mutilaţi într-un asemenea hal, încît nu mai puteau fi recunoscuţi. Identificarea lor necesita un proces lung şi anevoios, mai ales în acel cartier în care mulţi nu aveau cărţi de identitate.

În cele din urmă, autorităţile aveau să dea şi peste numele proprietarului magazinului de bijuterii şi să facă legătura între el şi locatarii din apartament. Vecinii aveau să le dea informaţii despre existenţa copilului. Poliţia va încerca să-l identifice, dar fără succes. Pînă şi rudelor unora dintre victime le va fi greu să-şi identifice morţii. Poliţia nu va şti niciodată cărei victime aparţinea vreun braţ sau vreun torace sfîrtecat. Nimeni n-avea să-i mai caute, nici pe coreeni, nici pe copilul acestora. Şi atunci atenţia se va îndrepta asupra magazinului. Se va face din nou legătura cu cei trei dispăruţi, iar ancheta va lua iar altă direcţie.

Existența bandelor criminale era bine cunoscută poliției, iar acesteia îi era mai ușor să se ocupe de cei cunoscuți, decît să-și piardă inutil timpul citind rapoartele medicilor legiști.

Exista și o mică probabilitate ca vreun detectiv mai conștiincios să-i caute pe nord-coreeni, pe computer. Poate că ei nu fuseseră nici la magazin și nici în apartament, și plecaseră în altă parte, înainte de explozie, într-o călătorie de afaceri sau în concediu. Dar căutarea la punctul de îmbarcare de pe Aeroportul Internațional din Hong Kong nu ar fi dat nici un rezultat, deoarece de data asta nord-coreenii călătoreau cu identități noi. În ce privește vapoarele care făceau legătura dintre insulă și continent, uriașul volum zilnic de pasageri sortea din start eșecului orice eventuală anchetă.

Meșterul luă un taxi pînă la aeroport, se duse direct la un șir de dulapuri mari pentru bagaje și recuperă geanta diplomat și sacoșa de voiaj pe care le lăsase acolo mai devreme. Erau modele scumpe, demne de un director al unei edituri cu pretenții. Ieși în hol și, în drum spre sala de așteptare, intră pe poartă. Dincolo de geamurile imense, se afla nava aeriană, noul tip de Boeing 777, iar în sală nord-coreenii, așezați în capătul unui șir de scaune, cu băiatul între ei, dormind liniștit în brațele femeii, care-l mîngîia pe cap. Portret ideal de familie. Sfîșietor de tandru.

Meșterul nu se opri din drum. Ceasul din capătul sălii îi arăta că mai avea încă patruzeci de minute. Se uită la monitorul de sosiri. Zborul așteptat de el se încadra în orar, însă chiar și așa, totul avea să iasă doar la mustață.

Meșterul urcă repede în lift. Intră în sala de așteptare, prezentă funcționarei biletul de clasa întîi și pașaportul și depozită bagajele într-un dulap deschis de lîngă recepție. Apoi întrebă unde este cel mai apropiat stand de ziare.

Meșterul nu ieși din lift la etajul de plecări, ci își continuă drumul spre etajul de sosiri. După sistemul american, Biroul chinez de vamă și imigrări deschisese puncte de intrare în principalele aeroporturi din Asia. Unul dintre ele se afla la Aeroportul Internațional Kimpo din Seul. Pasagerii pentru cursa

104 coreeană fuseseră deja verificați, înainte de decolare. Asta economisea multe minute, iar el avea nevoie acum de fiecare secundă.

Zborul sosise. Meşterul privi chipurile prietenilor şi rudelor, care aşteptau să-i vadă pe cei dragi. Găsi repede persoana căutată, o tînără femeie cu trăsături asiatice, îmbrăcată într-un taior sobru, albastru. Ea ducea în mînă o geantă diplomat, din piele fină. O luă prin mulțime, se apropie îndeajuns ca să schimbe o privire cu ea, şi pe urmă se îndepărtă.

După un minut, femeia începu să zîmbească şi să facă semne cu mîna. Sosise familia Cho.

Cel mai greu lucru era să facă să dispară familia Cho. Cînd se aflase că fiul acesteia devenise chipul familiar de pe posterul cu SIDA şi că băiatul fusese invitat la Casa Albă, presa se dovedise foarte interesată de el. Dar Coreea de Sud era o țară în plină dezvoltare şi se mişca rapid. Revoltele maselor, o criză bancară şi tensiunile din zona demilitarizată au scos familia Cho de pe primele pagini ale ziarelor. Faptul că ei locuiau într-o periferie mizeră a Seulului nu a avut darul să le facă imaginea mai romantică. În plus, familia Cho nu avea prieteni şi nu era cunoscută decît de către cei cu care lucra la uzinele navale Hyundai. Singurele lor rude erau doi părinți senili. Toți ştiau că acea familie urma să plece în America. Toți aşteptau vederi şi poate cîteva amintiri. Convorbirile internaționale costau mult prea mult.

Scenariul prin care familia Cho fusese adusă la Hong Kong fusese lucrat şi verificat de către cei mai buni analişti din armata chineză. Meşterul citise fiecare scenariu şi îl analizase amănunțit pe cel pentru care se optase în cele din urmă.

Asemeni multor asiatici, coreenii agreează jocurile de noroc.

Atunci cînd Lee Cho primise prin poştă confirmarea că el era cîştigătorul unei mici loterii, se arătase mai mult decît recunoscător. Faptul că nici el şi nici soția lui nu-şi aminteau să fi jucat la acea loterie şi că nici măcar nu auziseră vreodată de

ea nu a constituit un impediment pentru ei. De obicei, apuci vîrtos orice noroc picat din cer, fără să-ţi mai pui prea multe întrebări.

Premiul „cîştigat" de familia Cho consta dintr-o călătorie la Hong Kong, cu numai o săptămînă înainte de a pleca în Statele Unite. O fermecătoare tînără din serviciile secrete chineze a venit acasă la ei şi le-a arătat o legitimaţie falsificată, care dovedea că este reprezentanta respectivei loterii. Le-a adus flori şi un coniac excelent, iar familia Cho nu s-a mai gîndit să-i ceară şi alte amănunte despre loteria în cauză. „Reprezentanta" le-a arătat biletele de avion şi rezervarea la hotel, le-a prezentat itinerariul şi le-a dat echivalentul a o mie de dolari, în moneda din Hong Kong. Înainte de a pleca, le-a spus că urma să-i primească personal la aeroportul din Hong Kong, pentru a-i „însoţi".

Natural că familia Cho a povestit, prietenilor şi vecinilor, despre neaşteptata pleaşcă. S-a încins o petrecere la care s-a băut coniacul şi s-au arătat biletele. Pînă a doua zi, întreg cartierul ştia deja unde şi cînd avea să plece familia Cho. Uzinele Hyundai le oferiră lui Lee Cho şi soţiei sale concedii medicale plătite, pentru îngrijirea fiului lor.

Urmărindu-i, Meşterul văzu cît de surescitaţi păreau. După cum li se promisese, „reprezentanta" îi întîmpină. Soţii Cho zglobii ca nişte codobaturi nu-şi puseră nici o clipă întrebări stresante, iar băiatul părea încîntat de balonul pe care i-l adusese femeia.

Un hamal cu un cărucior sosi ca să le care bagajele. Cîteva secunde mai tîrziu, apăru şi un şofer în uniformă. Amîndoi erau de fapt agenţi chinezi cărora li se ordonase să zîmbească binevoitor, pentru ca familia Cho să se simtă bine. Cei doi soţi o urmau pe femeie, care le vorbea peste umăr, rîzînd, iar ei priveau în jurul lor, încîntaţi.

Ar fi trebuit să le sune un clopoţel de alarmare, măcar atunci cînd au văzut că vehiculul care-i aştepta nu era o limuzină, nu era nici un automobil obişnuit, ci o dubiţă cu geamuri fumurii,

care nu avea nici măcar firma loteriei înscrisă pe ea. Însă ei nu şi-au pus nici un fel de întrebare. Meşterul văzu cum şoferul îi oferi braţul doamnei Cho, şi cum îl ajută pe copil să urce în dubiţă. Domnul Cho puse în cele din urmă o întrebare, ceva legat de dubiţă, pentru că şoferul îl duse în faţa maşinii şi îi arătă emblema Mercedes, de pe capotă. Domnul Cho părea de-a dreptul impresionat.

Meşterul îl văzu pe tată cum urcă şi se aşază lîngă soţia lui. Fiul lor lovea balonul de tavanul dubiţei. Hamalul trase uşa şi se aşeză pe locul din faţă, de lîngă şofer.

Dar vehiculul nu demară imediat. Meşterul se afla la mai puţin de zece metri de dubiţă şi cu toate astea nu auzi nimic. Dubiţa se clătină uşor. Traficul de la sosiri acoperi zgomotul scenei sîngeroase care avea loc în dubiţă. În mintea lui, Meşterul îşi închipuia groaza şi uimirea de pe chipurile celor din familia Cho, atunci cînd pistoalele cu surdină au început să tragă. Nici măcar n-au avut timp să ţipe. Meşterul îşi alungă acele imagini din minte.

„Reprezentanta" se îndreptă spre dubiţă şi deschise uşa. O clipă, Meşterul zări o mînă murdară de sînge, care îi înmîna femeii un plic. Uşa fu din nou închisă, de dinăuntru, iar vehiculul demară uşor, intrînd în traficul aglomerat, îndepărtîndu-se de aeroport.

Femeia se apropie de Meşter cu paşi siguri şi îi dădu plicul. Meşterul îl luă şi o porni în direcţie opusă. După cinci minute, se afla iar în sala de plecări. Acum aproape toate scaunele erau ocupate, iar călătorii stăteau la coadă la ghişeu, pentru a prezenta biletele la vizat, sau pentru a obţine diverse informaţii. Funcţionarele erau ocupate pînă peste cap, familiile aveau grijă de bagaje şi de copii, oamenii de afaceri care călătoreau în interes de serviciu răsfoiau nervoşi diverse reviste. Nimeni nu remarcă momentul în care Meşterul îşi croi drum spre locul unde stăteau nord-coreenii, deveniţi acum familia Cho. Nimeni nu observă cum lasă să-i cadă plicul din mînă pe podea, chiar lîngă femeie, care îl luă repede şi îl băgă în poşetă. Întreg angrenajul funcţionase ca uns, totul ieşise ca la carte.

Scrisoarea pe care Meşterul o făcuse să le parvină nord-

coreenilor purta sigiliul prezidențial şi logo-ul proiectului MÎINILE SPERANȚEI al preşedintei Claudia Ballantine. Una din pagini reprezenta invitația făcută familiei Cho şi fiului lor, Sun, de a participa la dineul de Ziua Recunoştinței, de la Casa Albă. Fiul de opt ani, Sun Il Cho, seropozitiv de la naştere, fusese ales ca reprezentant al Coreei de Sud la acel eveniment. Scrisoarea şi documentele alăturate erau foarte importante, pentru ca nord-coreenii să fie luați drept familia Cho.

Meşterul văzu o funcționară apropiindu-se de cei doi nord-coreeni. Păşea hotărîtă, dar chipul ei exprima îngrijorare şi înțelegere. Ea se adresă celor doi, care-i dădură paşapoartele şi plicul. Funcționara le verifică paşapoartele şi citi atentă scrisoarea din plic, după care le înapoie documentele şi le făcu semn să o urmeze. Bărbatul îl ridică pe băiat, şi se alătură femeii, care o urma pe funcționară la avion.

Meşterul aşteptă pînă ce proaspăta familie Cho dispăru în interiorul avionului, după care intră în sala de aşteptare a compania United Airlines. Îşi luă bagajele, şi aşteptă să urce ultimul în avion pentru a fi sigur că fusese remarcat. Cînd intră în aeronavă, se uită în dreapta lui. Draperia care separa clasa business nu era trasă, aşa că îi văzu pe cei trei membri ai „familiei" Cho şezînd unul lîngă altul, în scaune înalte, unde era mai mult loc, ca un semn de respect arătat de stewardesă. Nord-coreeanca se uită cu luare-aminte la pasageri, îl reperă şi schiță un zîmbet abia perceptibil.

Meşterul îşi aşează servieta diplomat şi sacoşa în cuşeta de bagaje şi o rugă pe stewardesă să-i aducă nişte apă minerală. Se gîndea că numai progresele uriaşe, înregistrate de chirurgia plastică în ultimii ani, izbutiseră performanța ca cei doi adulți, deveniți de cîteva minute Cho, să semene atît de bine cu cei de curînd decedați.

Documentele pe care le aveau asupra lor erau autentice, perfecte din toate punctele de vedere.

Cît despre băiat, se putea spune că şi acesta aducea foarte mult cu originalul, cu autenticul fiu al familiei Cho.

De fapt, el constituia cheia întregii probleme.

11

THE NEW YORK TIMES

CHINEZII RENUNŢĂ LA MANEVRELE MILITARE PROGRAMATE.
PROTESTELE STATELOR UNITE VĂZUTE DREPT CHEIA ÎNTREGII COTITURI
de Joan Tamborelli

Aseară, surse din cadrul Pentagonului au relevat faptul că manevrele militare programate de forţele armate navale şi aeriene chineze, care urmau să se desfăşoare în strîmtoarea Taiwan, au fost anulate.

Întrebat în legătură cu evenimentele, un purtător de cuvînt de la Pentagon a confirmat această anulare. Purtătorul de cuvînt al Casei Albe, Larry Ginzburg, a afirmat că la Casa Albă s-a primit, din partea premierului chinez, Zhen Xi Yang, asigurarea asupra faptului că „nu va avea loc nici un fel de acţiune provocatoare, în apele internaţionale din jurul Chinei". Cu toate acestea, purtătorul de cuvînt al Casei Albe a mai adăugat faptul că forţele chineze „şi-au rezervat dreptul de a efectua totuşi, dar numai în cazul în care Armata Populară a Republicii consideră strict necesar acest lucru, manevre ale trupelor sale aeropurtate şi de desant naval".

Nu s-a putut obţine nici un comentariu asupra evenimentelor aflate în curs de desfăşurare, din partea preşedintei Ballantine, aflată la Camp David.

Experţii militari au elogiat iniţiativa chineză.

– „Experții militari au elogiat?"

Cel ce repetase, pe un ton interogativ, aceste cuvinte, era James Trimble, consilierul președintei în probleme de siguranță națională. Acest bărbat slab ca un ogar avea fața roșiatică, fapt ce trăda existența unei hipertensiuni arteriale într-un grad avansat. El îi acuza, prin tonul adoptat, și pe cei doi bărbați cărora li se adresase: Dodge French și, respectiv, generalul Samuel Murchison, șeful Marelui Stat Major al armatei.

James Trimble continuă pe același ton:

– Și care ar fi, mă rog frumos, experții aceia militari faimoși, despre care a făcut vorbire propoziționea în cauză?

Murchison, un bărbat masiv, se bălăbănea în acel moment, cu multă băgare de seamă, pe scaunul destul de fragil pe care se așezase. Biroul Oval suferise o evidentă schimbare, vădit feminină. Nuanțele erau mai calde, pastelate, scaunele delicat capitonate și canapelușele grațioase. Murchison tînjea după vremurile demult apuse, jinduind în taină la fostele jilțuri zdravene, îmbrăcate în piele, și la sofalele solide, rezistente, preferate de predecesorii președintei Ballantine.

– Băieții și fetele mele sînt unii dintre cei mai buni analiști pe care îi avem, Jim, replică Murchison, salivînd pofticios, fără de nici o speranță de împlinire, numai la gîndul unei țigări dolofane de foi, căreia părea că îi simte gustul după cum saliva. Se pricep să deslușească toate chichițele meseriei lor, la fel de bine cum se pricepe un pastor să pătrundă sfintele taine ale Bibliei. Chinezii și-au băgat coada-ntre picioare. Tot acolo și-au băgat și epavele lor de tinichea ruginită, pe care au tupeul să le numească transportoare amfibii, ca și așa-zisele lor submarine care scîrțîie din toate încheieturile. Am ordonat zboruri de recunoaștere, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Despre asta vorbea expertul militar în chestiune – expert care, cu totul întîmplător, este și locțiitorul meu.

– Și-au băgat coada între picioare, au luat-o la sănătoasa

şi nu se mai întorc niciodată, rîse Trimble. Nu ştiu ce mă face să nu cred aşa ceva.

Murchison se enervă puţin.

– Jim, eu n-am spus că nu se mai întorc niciodată. Sau că nu vor mai efectua niciodată o asemenea manevră. Dar pot să-ţi afirm, cu toată certitudinea, că nu vor invada Taiwanul, nici astăzi, nici mîine, nici poimîine.

Trimble îşi trecu mîna prin părul rar. Îl pierduse, în cea mai mare parte, o dată cu dinţii şi cu braţul stîng, în perioada ultimilor şase ani de prizonierat, în timpul războiului cu Vietnamul de Nord. Imaginea duşmanului îl urmărea de atunci permanent. Amintirile torturilor la care fusese supus îi măcinau sufletul.

– Să-ţi spun ceva, Sam, unul din omologii tăi, generalul-locotenent Mi Zhenyu.

– Da, îl ştiu, mormăi Murchison. Este comandantul Academiei de Ştiinţe Militare din Beijing.

– Da. Ascultă: „În legătură cu Statele Unite, va fi nevoie să ne păstrăm, fără să facem mare zarvă, dorinţa de răzbunare. Va trebui să ne ascundem posibilităţile reale şi să fim răbdători."

Trimble o privi îndelung pe preşedintă.

– Ţi-e cunoscut acest lucru, Sam?

– Am citit şi eu ce zice Zhenyu...

– Ai citit şi rapoartele referitoare la incidentul din 1994. Am trimis atunci în zonă portavionul *Kitty Hawk,* ca să le arătăm nord-coreenilor că am vorbit serios cînd am afirmat că trimitem inspectorii internaţionali pentru arme nucleare, ca să le verifice uzinele. Şi atunci nu era vorba de China. Cu toate acestea, ce-a făcut Beijingul? A trimis un submarin de cinci mii de tone, care s-a apropiat la mai puţin decît patruzeci de kilometri de *Kitty Hawk.* Noi am pregătit totul pe punte – şi am trimis şi un submarin în recunoaştere –, după care cel chinez a plecat.

Privirea lui Trimble lucea cu patima unui exorcist dornic să alunge cît mai grabnic diavolul.

– Dar, Jim, submarinul a plecat cu-adevărat, a replicat calm Dodge French, cu un aer împăciuitor. Chinezii au plecat şi de

data asta. Le-am spus că nu erau acceptabile manevrele în strîmtoare, mai ales cu muniție de război care ar fi putut – dacă se întîmpla vreun accident – atinge Taiwanul. Au tunat și au fulgerat, reporterii lor ne-au înjurat, dar au plecat.

French tăcu o clipă, după care adăugă:

– Ca întotdeauna, de altfel. De data asta nici măcar nu și-au mai scos navele în larg. Părerea mea este că au învățat ceva din incidentul petrecut în '94.

Trimble se uita fix la consilierul special al președintei. Nu subestimase niciodată influența pe care o avea French la Casa Albă. Bănuia chiar că French era cu mult mai periculos decît Murchison. Oșteanul îl înfrunta pe Trimble, discuta și se certa cu el. Dacă Trimble ar fi cîștigat, Murchison ar fi pus cuminte mîna pe arme. Nu la fel stăteau lucrurile cu French. Acesta era mai degrabă un diplomat, un negociator. Cel care punea condiții și tranșa situația. Era vechiul prieten al Chinei. Trimble considera că aceasta era adevărata față a lui French, cea a unui pacifist.

– Dodge, tu crezi că Zhenyu pozează doar? întrebă Trimble, pe un ton calm.

French ridică din umeri.

– Zhenyu nu se bazează pe consilii care să ia poziții. Treaba lui este să-și instruiască armata. Poate ar fi mai bine să te gîndești la modelele din Citadela sau West Point, care ar putea să-i motiveze pe băieții noștri.

– Nu e chiar același lucru, replică Trimble. Noi nu avem planuri expasioniste, nu ne interesează să invadăm o altă țară. French ar fi vrut să mai zică ceva, dar Trimble ridică mîna. Dodge, mie mi se pare ciudat ceva. De fapt voiam să te întreb despre asta. În ziar scrie că din cauza protestelor noastre au dat înapoi chinezii, însă ambasadorul nostru le-a remis scrisoarea de protest abia după ce ei își anulaseră deja manevrele militare. De unde ar fi putut afla chinezii că noi o să ne zburlim coama?

French chicoti.

– Nici măcar *Times* nu-i infailibil, Jim. Important este că noi am revenit pe poziții în zonă, lucru pe care ni l-am dorit, nu-i așa?

– Da, asta am dorit. Dar, nu cred că am revenit. Ceva nu se leagă aici. De obicei, chinezii încep să fluture steagul războiului spre sfîrşitul lui noiembrie; de data asta, au început cu şapte săptămîni mai devreme. Pentru ce asta? Oare s-au retras ei de-adevăratelea? Navele care trebuia să participe la manevre n-au plecat înapoi, în porturile lor de baştină, nu-i aşa?

– Supravegherea prin satelit confirmă că flota lor este aliniată de-a lungul ţărmului, interveni Murchison. Dacă ar vrea, ar putea să pună în mişcare armata în mai puţin de zece ore. Şi Taiwanul se află la o aruncătură de băţ.

– Oare chinezii au intenţia, din punct de vedere militar vorbind, să preia Taiwanul?

Aşezată în dosul biroului ei, Claudia Ballantine urmărise cu atenţie discuţiile consilierilor ei, cîntărind toate argumentele. I se părea că Trimble nu se descurca chiar aşa cum ar fi trebuit.

Ca fost şef de departament la Biroul de Studii Strategice şi Internaţionale din Princeton, Trimble poseda o extraordinară minte analitică şi oferea o vedere globală. Mai mult, el studia atent comportamentul uman. Trimble intra mereu în subconştientul acelora care fuseseră, care ar fi putut să fie sau care erau pe cale să declanşeze evenimente.

Cu toate acestea, Trimble avea şi el un punct slab – manifesta o mare suspiciune pentru orice aparţinea Asiei. Nu era rasist. Înţelegea bine marile realizări ale chinezilor, japonezilor şi coreenilor, poate mai bine decît mulţi alţii, şi accepta modul lor de gîndire şi modelele lor culturale se deosebeau de cele ale americanilor.

Trimble prezisese atît miracolul economic japonez, cît şi inevitabila sa decădere. Fusese împotriva renunţării britanicilor la tutela asupra Hong Kong-ului, pretinzînd că, în cazul în care Anglia înapoia micuţa colonie marii Chine, aceasta n-ar fi făcut altceva decît să ridice imediat pretenţii şi asupra Taiwanului. El prezisese acţiunile Coreei de Nord în favoarea obţinerii de arme chimice şi biologice, împreună cu toate sistemele ajutătoare, şi

avertizase că această politică va avea drept rezultat o economie falită, o foamete în masă şi tensiuni internaţionale.

Pînă acum a avut perfectă dreptate, îşi zise Ballantine. *Dar în treaba asta de acum, cu China...*

– Jim?

Trimble se ridicase în picioare şi se fîţîia nervos, de colo-colo, prin încăpere, cu proteza care-i ţine loc de braţ atîrnînd într-o parte. Razele soarelui făceau să lucească cele două cîrlige de la capătul acesteia.

– Doamnă preşedintă, mă tem că sîntem nevoiţi să credem în cuvîntul chinezilor, zise el în cele din urmă. Din punct de vedere istoric, ei au considerat întotdeauna Taiwanul ca făcînd parte din marea Chină. Îl vor înapoi. Deţin forţa militară ca să-l recupereze şi aşteaptă doar momentul potrivit pentru aceasta.

– Şi cînd s-ar putea întîmpla aşa ceva...?

– Există mai multe posibilităţi. În orice caz, atunci cînd noi vom fi ocupaţi într-o altă parte a lumii, de exemplu în Orientul Mijlociu. Sau dacă vor reuşi să destabilizeze guvernul taiwanez, astfel încît un politician oarecare, din Taiwan, „să solicite" intervenţia lor. Vor fructifica orice situaţie internă favorabilă, în această ţară, de care ar putea să profite imediat.

– Din punct de vedere militar, noi sîntem pregătiţi să purtăm război pe două fronturi, interveni şi Murchison. Avem baze militare în Okinawa şi în Japonia, două grupuri de portavioane în Singapore, ca să nu mai vorbim de noile noastre submarine, Sea Wolf.

– Şi ce propui tu, Jim? întrebă preşedinta.

– Să ţinem China sub atentă observaţie. Ca şi pînă acum. Să le fie clar că nu acceptăm nici o eventuală încercare de-a lor de a trece dincolo de teritoriile deja controlate de ei – Hong Kong sau Macao.

Trimble tăcu. Ar mai fi avut el multe de spus, dar încă nu cîntărise foarte bine toate argumentele şi contraargumentele şi nu dorea să-i dea ocazia lui French să-i contrazică părerile.

– Asta-i tot, Jim?

– Pentru moment, da, doamnă președintă.

– Generale, tu mi-ai oferit punctul de vedere militar, zise președinta. Dodge?

– Doamnă președintă, începu el calm, cel mai solicitat restaurant Kentucky Fried Chicken's se află la cincizeci de metri de Mausoleul lui Mao. Personajele din *Sesame Street* îi distrează pe școlarii chinezi. Procter and Gamble vinde mai multe săpunuri în China decît în America, Motorola a fost – pînă de curînd – cea mai importantă firmă de telefonie celulară, peste două miliarde de dolari cifră de afaceri, iar Boeing a realizat de două ori mai mult. În mod inevitabil, economia noastră este din ce în ce mai legată de aceea a chinezilor. În doi, poate în trei ani, ei vor fi pentru noi cei mai importanți parteneri de afaceri.

– Cu un deficit comercial de partea noastră, care continuă să crească, aruncă în treacăt Trimble.

– Ceea ce ne obligă să nu le dăm chinezilor ocazia de a crede că am dori să-i îngrădim, spuse French, continuîndu-și ideea. Știai că în limba chineză cuvîntul „America" se traduce prin „țară frumoasă"?

– Știam. Mai știu însă și faptul că numele de „China" înseamnă „regatul de mijloc", cu toți cei din jurul lui plătindu-i tribut, replică înțepat Trimble.

French nu-l băgă în seamă.

– Doamnă președintă, vreau să spun că distanțarea noastră de China va fi în dezavantajul nostru. Oferim, în mod virtual, tuturor celorlalți avantajele noastre comerciale. Îl privi pe Trimble. Iar asta ne-ar putea produce un deficit dezastruos.

– Spui asta de ani de zile, Dodge, remarcă președinta. De cele mai multe ori ai avut dreptate în legătură cu turnura pe care au luat-o evenimentele. Dar ce ne facem cu drepturile omului și cu munca silnică prin care se obțin toate aceste mărfuri ieftine?

– Noi doi nu am căzut niciodată de acord în privința drepturilor umului, zise French, pe un ton respectuos. Presupun

că drepturile omului reprezintă numai una dintre componentele politicii noastre externe, ca şi încălzirea globală sau distrugerea stratului de ozon. Dar nu asta e adevărata problemă. China a făcut paşi mari în domeniul reformei guvernamentale. Cred că ne putem declara de acord cu acest lucru. Uneori, noi, cei din America, ne aşteptăm la prea multe, în timp prea scurt.

– Hai să punem punct aici, Dodge. Crezi că chinezii tînjesc după Taiwan? Sînt îndreptăţite temerile lui Jim?

– Cu tot respectul cuvenit, doamnă preşedintă, nu sînt de acord cu asta. China va face tot ce-i va sta în puteri ca să-şi mărească influenţa politică în Taipei. Se va folosi de bani şi de propagandă, dar nu de forţă.

Preşedinta se întoarse înspre şeful Marelui Stat Major.

– Sam?

– Doamnă preşedintă, nu vă pot spune decît un lucru: dacă apar cumva necazuri în strîmtoare, în Marea Galbenă, sau oriunde altundeva în zonă, noi sîntem pregătiţi să replicăm – şi încă dur de tot.

– Interesantă exprimare, generale, rosti sec Claudia Ballantine. Domnilor, vă mulţumesc pentru sfaturile voastre. Jim, vrei să mai rămîi puţin?

După plecarea celorlalţi, preşedinta se duse la bar.

– Bei ceva, Jim?

– Orice doriţi dumneavoastră, doamnă preşedintă.

– Am ceva care ne va pune pe picioare.

Claudia Ballantine turnă în două pahare whisky şi apă plată. Amîndoi sorbiră îndelung, savurînd băutura.

– Da, zise ea. Eu cred că tu îmi ascunzi ceva. Dă-i drumul.

– Doamnă preşedintă, analiza mea nu e încă finalizată...

– Atunci să încep eu, îl întrerupse Claudia Ballantine. Îl cunosc pe Dodge French de mulţi ani. A fost dintotdeaunna legătura noastră cu China şi a avut dreptate de multe ori în legătură cu lucrurile întîmplate acolo. De data asta însă cred că greşeşte. Chinezii vor cu orice preţ Taiwanul. Nu vor face mult caz de „răbdarea" şi de „imaginea" lor asiatică. Nu va fi ca în

cazul Hong Kong-ului, atunci cînd i-au aşteptat pe britanici. De data asta vor să ia cu forţa ceea ce-şi doresc. Preşedinta se uită la Trimble. Tu ce părere ai?

Trimble sorbi din whisky, şi spuse apoi pe un ton egal:

– Eu numesc această metodă „Opţiunea Colierul".

– Colierul, şopti Claudia Ballantine. Cel puţin sună ceva mai bine decît „ştreangul". Dă-mi te rog amănunte.

Biroul Oval reprezintă centrul puterii de la Casa Albă. Gradul de putere al fiecăruia este invers proporţional cu distanţa faţă de centrul puterii. Biroul vicepreşedintelui se află la trei birouri distanţă de Biroul Oval – sala de studiu a preşedintei şi spaţiile ocupate de şeful de personal şi de adjunctul lui. Această amplasare îi displăcuse încă de la început vicepreşedintelui Anthony Foster, care tînjea după biroul pe care îl ocupa acum adjunctul şefului de personal.

Foster nu reprezentase o alegere a preşedintei, pentru poziţia de coechipier al ei. De fapt, nici nu-i trecuse numele pe lista scurtă. Foster fusese un candidat de compromis, pe care îl alesese partidul în locul soţului ei care murise. El ştia acest lucru, dar nu-i păsa. Cu zece ani mai tînăr decît Robert Ballantine, Foster manifestase faţă de el un deosebit respect. El crezuse că Ballantine nu avea şanse să se menţină în frunte mai mult de un mandat. După moartea acestuia, cu sprijinul potrivit, Foster crezuse că el va deveni portdrapelul partidului.

Provenea dintr-o familie de politicieni cu tradiţie. Tatăl său, acum decedat, senator de Virginia, îi subliniase principiile după care se conduceau şi îi numise pe politicienii care ţineau ca ele să fie respectate.

După asasinarea lui Robert Ballantine, Foster se aşteptase ca partidul să îl aleagă drept candidat. Fusese mai mult ca sigur că aşa avea să se întîmple. Nu se gîndise nici măcar o singură clipă la soţia lui Ballantine, nu bănuise că aceasta va intra în vizor şi că, folosindu-se de marea organizaţie America Forward, Claudia va ridica ceva de proporţiile şi de forţa unui

adevărat *tsunami*. Nimeni nu supraviețuise acelui val – nici Foster, nici oponentul lui Ballantine, nici alți șaizeci de congresmeni care au aflat brusc că trebuie să muncească pentru a avea din ce trăi. Această femeie, pe care Foster nu o plăcuse niciodată, pentru că avea impresia că îl „citise", devenise acum o mașinărie distrugătoare. Foster reușise doar să-și asigure numele pe lista de vot. Nici măcar Claudia Ballantine nu avusese suficientă putere ca să schimbe acest dat.

– Iar ai lăsat-o să te enerveze, îi spuse Dodge French, privind vena ce i se zbătea lui Foster pe tîmplă.

Foster se aplecă în față și își stinse țigara, strivind-o îndelung în scrumiera de cristal. Casa Albă a Claudiei Ballantine ducea o campanie agresivă împotriva fumatului. Fără să-i pese de asta, el comandase instalarea de filtre de aer speciale, pentru care scosese bani din propriul buzunar.

Foster se ridică în picioare. Era un bărbat solid, cu o față prelungă, și niște ochi de culoarea ciocolatei. Cu excepția fotografiilor și a ocaziilor publice, mijea ochii ca și cum ar fi privit în jur imediat după ieșirea din cine știe ce hrubă întunecoasă.

– Mă ține mereu la distanță de evenimente, zise el pe un ton sec. Habar nu am ce se întîmplă aici. Mă face să par idiot, ori de cîte ori vreun prost îmi pune o întrebare.

– Există și excepții în avantajul tău, îi replică French. În compensație pentru lucrurile pe care nu le știi.

– Sigur. Tu mă alimentezi cu dulciuri pe care eu nu am voie să le mănînc. Șmecherul de Trimble mi-o retează ori de cîte ori vreau să spun și eu ceva.

– Trimble e un ghimpe, într-adevăr. Dar trece și el, la fel ca o criză renală. Problema este cum merg afacerile cu chinezii?

Foster zîmbi larg, dînd la iveală o adevărată bijuterie de lucrare dentară, în valoare de peste zece mii de dolari.

– Boeing, Sheraton, Freeport Pharmaceuticals, Chase – toți despre care am vorbit sînt pe țeavă. Europenii și japonezii vor face atac de cord.

– Şi suma finală?

– O mie de miliarde, poate chiar mai mult.

– Şi omul acela, cel care aduce acasă toată comoara asta, va ajunge să intre la Casa Albă, spuse French cu subînţeles.

– Da, dar numai dacă Ballantine renunţă la Taiwan, îi reaminti Foster.

– O să renunţe pînă la urmă, îl asigură French.

– Nu-mi dai şi mie nişte amănunte? mai făcu Foster o încercare.

French scutură din cap.

– Tu nici nu trebuie să ştii nimic. French tăcu o vreme, după care adăugă: Şi nici nu trebuie să doreşti să ştii. Tony, tu ai pus bazele afacerii. Restul depinde de mine.

Foster ridică din umeri. Nu era un novice şi înţelegea importanţa a ceea ce era cunoscut sub denumirea de „dezmînţire plauzibilă".

În următorul birou, asistentul special al consilierului în materie de siguranţă naţională îşi zicea că şeful lui arăta excelent. Marty Garrett fusese unul dintre cei mai buni studenţi ai lui Trimble, promoţia '81.

După absolvire lucrase ca analist pentru Brookings, Institutul Hoover de Război, Revoluţie şi Pace, ca şi pentru Rand.

Cînd fostul lui mentor a ajuns la Casa Albă, lui Garrett i-a sunat telefonul, şi şi-a făcut bagajele.

Cu părul lui nisipiu, cu o barbă şi o mustaţă bine îngrijite, cu ochelari cu lentile rotunde, Garrett era adesea confundat cu un membru al vreunei agenţii de sondaje sau cu cine ştie ce ziarist.

Zîmbetul lui ascundea o minte strălucită care sfida orice testare a coeficientului de inteligenţă. Politica sa o oglindea pe aceea a şefului său. Cel puţin, aşa credea James Trimble, care avea deplină încredere în Garrett.

De fapt, tînărul nu-i dăduse niciodată vreun motiv de îndoială.

– Şefule, îmi spui şi mie despre ce este vorba, sau trebuie să-ţi extrag vorbele cu cleştele? întrebă Garrett.

– Savurez clipa, tinere Martin, zise Trimble. Cînd o să mai îmbătrîneşti, o să înţelegi şi tu cît de plăcut poate fi.

– În cazul ăsta, te deranjează dacă, pînă una-alta, mă duc să mănînc? Există în oraş o domniţă, pe nume Patty, pe care n-am văzut-o de ceva vreme. Zîmbi şăgalnic. E soţia mea.

– Nu mă deranjează deloc, de ce m-ar deranja? Şi, dacă tot eşti în picioare, dă te rog o raită şi pînă la arhivă, ca să-mi aduci dosarul „Colierul".

Lui Garrett îi căzu falca.

– Colierul... Adică ea – vreau să spun, preşedinta... a înghiţit momeala?

– Vrea să vadă dosarul, Marty. Nu se înţelege cu French în privinţa asta. „Colierul" intră în joc. Noi doi intrăm în joc.

– Mă întorc într-o clipă cu el în dinţi, zise Garrett repezindu-se spre uşă.

– Şi prînzul?

– O s-o sun pe Patty şi o să rezolv cu ea, într-un fel sau altul.

Hohotele lui Trimble fură înghiţite de uşa capitonată, ce se închise în urma lui Garrett.

Consilierul în materie de securitate naţională habar nu avea despre faptul că ultimele cuvinte, aruncate de Garrett peste umăr, erau numai pe jumătate adevărate.

Într-adevăr, Garett vorbi imediat cu cineva la telefon, dar nu cu soţia lui.

Claudia Ballantine puse mîna pe receptorul telefonului. Porter răspunse la primul apel.

– Lee?

– Doamnă preşedintă?

– Jim Trimble vrea să mă uit pe „Opţiunea Colierul". Cred că o să-i dau undă verde. Ce se mai aude cu vulpiţa aia?

– Sînt convins că vine.

– Nu-i suficient să fii tu convins, Lee. Acum lucrurile se precipită. Nu poți folosi pe altcineva?

– Echipa mea lucrează la proiect de luni de zile, doamnă președintă. Am nevoie de o figură nouă, de cineva necunoscut. Și, după o pauză, adăugă: Credeți-mă, doamnă, o aduc eu la noi, foarte repede.

– Repede, Lee, repede. Chinezii se joacă cu noi și vreau să știu de ce.

12

Prima dată cînd Sloane Ryder l-a văzut pe Whip Alley, acesta era îmbrăcat într-o rochie roșie, cu volane, cu un imprimeu african, purtînd pe cap o pălărie asortată. Sloane era de părere că îmbrăcămintea bărbatului era foarte originală – chiar îndrăzneață –, doar că Alley nu prea se descurcase cu fardurile și cu rujul.

Era o zi foarte potrivită pentru marșul acela, chiar dacă purtai veșminte subțiri și vaporoase; bătea un vînticel subțire, care îți usca imediat transpirația. Whip Alley, partenerul acestuia, Paco Santana, și, alături de ei, încă alte patru sute de persoane de sex bărbătesc erau îmbrăcați în roșu începînd cu bustierele și neglijeurile semitransparente pe sub care se vedea o lenjerie brodată, deocheată. Porniseră să mărșăluiască de la micul lac, ca o oglindă, din fața Capitoliului, după care o luaseră pe Aleea Madison, pînă la Strada 15, ocolind monumentul; apoi trecuseră pe lîngă lacul cel mare din fața Memorialului Lincoln, se îndreptaseră spre Rezervele Naționale, către Strada 17, și o porniseră în direcția Casei Albe. Voiau să o ia la stînga, pe Bulevardul Pennsylvania, înspre Georgetown unde, la acea oră, barurile de-abia se deschideau.

Alley întoarse capul spre Galeria Renwick și le făcu semne

cu mîna turiştilor care căscau gura la marea de bărbaţi îmbrăcaţi strident. Cei din oraş stăteau pe trotuar şi îi salutau. Oraşul lor era considerat drept un loc oficial, sobru şi plin de ifose. Bracii de la Birt, aşa cum se autointitulau cei care, în acele momente, se manifestau astfel, mai înviorau niţeluş atmosfera.

Alley ajunsese pe bulevard şi simţea deja, în gură, gustul primei înghiţituri de bere, cînd observă în mulţime o siluetă gheboasă, ca de dihor. Fără să încetinească ritmul, o porni spre trotuar ca să o poată vedea mai bine.

Faţa aceea aparţinea unui şuţ şi hoţ de maşini, care-şi zicea Tip. Alley îl arestase de două ori şi se enervase teribil la auzul veştii că hoţul fusese eliberat, cu două săptămîni în urmă, în cadrul unui program de reintegrare a infractorilor în societate.

Tip obişnuia să bîntuie pe la mall-uri, la Tyson's Corner sau la Potomac Mills. Urmărea femeile singure, care ieşeau de la cumpărături. Le prefera pe cele trecute de şaizeci de ani, încărcate cu tot felul de pachete şi de cutii, care nu erau atente la cei ce aşteptau în parcare şi care neglijau să se mai uite şi în oglinda retrovizoare, după ce demarau, intrînd în trafic. Tip le urmărea pînă acasă, în cîte-un drăgălaş de automobil de oraş, de preferinţă dintre cele mai recent lansate pe piaţă, furat în noaptea precedentă. Tehnica lui consta în a-şi urmări victima pînă intra pe alee, acasă la ea. Aştepta pînă cînd aceasta se împodobea din nou, ca pomul de iarnă, cu toate cumpărăturile pe care le făcuse, după care sărea în faţă, o ameninţa cu pistolul, o deposeda de bani şi de bijuterii, şi fugea cu prada.

Pînă în noaptea precedentă, Tip nu-şi dorise decît să fure, de data asta din Bethesda, o maşină cu care să dea o altă lovitură. Acum hoinărea haihui pe stradă, bucurîndu-se de vremea frumoasă şi savurînd o acadea, fără să ştie că victima ultimei sale tîlhării murise în urma unui atac cerebral, provocat de şocul jafului al cărui subiect fusese şi că intrase deja în vizorul poliţiei districtuale.

Pentru Alley, crima respectivă era mult mai importantă decît toată parada aceea. El socotise că se va putea apropia de in-

fractor pe nesimțite și că-l va putea prinde rapid, înainte ca acesta să-și dea seama ce i se întîmplă. Altfel, dacă Alley își scotea arma în mijlocul mulțimii, ar fi stîrnit o babilonie întreagă.

– A, ce pălărie superbă ai!

Alley aruncă o privire fugară spre femeia care-i făcuse acest compliment și înțelese că vocea ei ascuțită îi atrăsese atenția și lui Tip.

Tip se simțea bine, căscînd gura la parada acelor tipi, îmbrăcați în straie femeiești, care mărșăluiau voioși, asudînd ca porcii. Se gîndea că este vreun eveniment festiv din lumea pederaștilor.

Auzise strigătul femeii și, întorcînd capul, văzu pe cineva care se năpustea în direcția lui. Pentru o clipă, Tip crezu că individul intenționează să-l lovească. Apoi observă ochii omului. Tip avea o experiență de douăzeci de ani în meseria de hoț. Putea identifica imediat un polițai, dintr-o mare mulțime de oameni, iar acela care se repezise spre el era precis un copoi, în ciuda rochiței lui roșii.

Tip își duse mîna în interiorul gecii și scoase la iveală un revolver ieftin. Mulțimea începu să urle. Apoi Tip îl văzu pe polițai cotrobăind prin rochie, după propriul revolver și îl auzi somîndu-l să stea pe loc.

Tip își croi drum prin mulțime, cu arma îndreptată amenințător înspre toți proștii ăia care nu se mișcau suficient de repede din calea lui. Văzu o alee, chiar în fața lui. Se hotărî să intre pe ea, ca să-l oblige pe polițai să-l urmărească, sărind peste toate gardurile întîlnite în cale, în rochia aia elegantă.

Whip Alley rămase o clipă derutat din cauza mișcării neașteptate a lui Tip. Observînd ceva metalic în mîna hoțului, intui că e vorba de o armă. Alley își făcu loc cu umărul printre cei ce-l înconjurau și-i văzu pe turiști cum se retrăgeau din calea fugarului sau cum cădeau în genunchi. Tip era pe punctul de a scăpa, cînd se întîmplă totul.

Infractorul tocmai se îndrepta către o alee dintre două clădiri, cînd Alley văzu o tînără, îmbrăcată într-un șort, care

făcea jogging, alergînd în pas vioi, exact spre Tip. Tip se folosi de armă ca s-o dea la o parte. Femeia se dezechilibră şi căzu, dar se echilibră fulgerător. Sprijinindu-se pe piciorul drept şi pe vîrfurile degetelor de la mîini se răsuci cu rapiditate, întinse piciorul stîng şi agăţă glezna lui Tip care se întinse, cît era de lung, pe caldarîm scăpînd arma. Alley îl ajunsese din urmă şi-l prinsese de părul unsuros, apăsîndu-l cu genunchiul între omoplaţi.

– Ai cumva idee, nenorocitul dracului, cît timp mi-a luat mie ca să-mi ajustez rochia asta pe măsura mea? îl întrebă el. Iar acum arată de parcă dulăul meu ar fi dormit pe ea.

– Alley? gemu Tip. Tu eşti, măi furiosule? Îmi rupi coastele.

– Nu zău? Bine. Alley îi mai dădu un pic drumul din strînsoare şi îi împinse capul spre pavaj. Tip dădu cu fruntea de pămînt suficient de tare ca să i se împăienjenească privirea.

După ce îi puse cătuşele, Alley scoase telefonul mobil.

În timp ce forma numărul de la secţia de poliţie, o privea atent pe tînăra femeie, cu picioare lungi, frumoase, cu părul castaniu, înspicat de şuviţe blonde, prins cu o banderolă.

În ochii ei verzi şi mari se mai citea încă o vagă urmă de mirare, însă, în rest, părea calmă.

Cînd sfîrşi de vorbit la telefon, Alley scotoci sub rochie şi-şi scoase legitimaţia.

– Whip Alley, detectiv la Omoruri. Inteligentă mişcare, mi-a plăcut.

Dînd mîna cu el, fata remarcă faptul că palma lui era rece.

– Sloane Ryder, spuse ea. De ce fugea?

Înainte ca Alley să-i poată răspunde, deasupra lor apăru o umbră. Sloane se uită peste umăr şi văzu o matahală de spaniol, cu o mustaţă înfricoşătoare şi cu un cercel de aur în urechea stîngă.

– El e Paco Santana, partenerul meu, îi explică Alley.

Sloane îl salută dînd din cap. Uriaşul era îmbrăcat cu o rochie roşie, de cocteil, cu perle, şi purta mănuşi pînă la cot. Sloane se întrebă de unde o fi făcut el rost de acea rochie uriaşă.

Probabil că întrebarea nerostită i se putea lesne citi în privire, pentru că Santana se uită la ea, ca un urs blînd, care-şi privea eventuala gustare, aflată pe masa turiştilor.

– Mama mea se ocupă cu croitoria, rosti el pe un ton serios. Apropo, te-am văzut cum l-ai doborît. Frumoasă lucrare. Se întoarse spre Alley. Tip?

– Într-adevăr, Tip este. Te rog, citeşte-i tu drepturile.

Curînd sosiră două maşini de poliţie, cu girofarurile în funcţiune. Poliţiştii îndepărtară mulţimea de curioşi, apoi rămaseră cu gura căscată văzîndu-i pe Alley şi Santana.

– Ce e? mormăi Santana. Vă pricepeţi cumva şi la modă?

Îşi scoase peruca blondă şi se scărpină pe chelie. Apoi îşi aprinse un trabuc zdravăn şi-i citi drepturile lui Tip.

– Faci jogging? o întrebă Alley pe Sloane.

– Da, zise ea, întrebîndu-se ce avea să urmeze.

– Trebuie mai întîi să termin marşul ăsta. Aşa e regula. Mergem doar pînă în Georgetown. Nu vrei să vii şi tu cu mine?

Sloane se uită la Santana, care tocmai îl înghesuia pe tîlhar pe bacheta din spate a unei maşini.

– Vrei cumva să-mi pui nişte întrebări?

– Bineînţeles, dar la o bere rece, la J. Paul's.

– Vă ajung şi eu din urmă, după ce-l predau pe mişel, strigă Santana.

– Deci? o întrebă Alley.

– Hai să alergăm pînă acolo.

Le-a luat mai puţin de jumătate de oră ca să ajungă pe Strada M, unde au trebuit să încetinească, din cauza turiştilor. Sloane era mulţumită că detectivul nu încercase să facă conversaţie cu ea şi se concentrase exclusiv asupra propriului ritm de alergare. Alergînd cot la cot cu el, îl privea din cînd în cînd. Picioarele ce ieşeau de sub rochia roşie erau suple şi musculoase. Bărbatul avea trăsături bine conturate, ochi vioi, un păr negru, bogat şi cîrlionţat, care-i ieşea de sub pălăria de damă. Sloane aprecie că are vreo patruzeci de ani, dar nu-şi dădea seama exact dacă ridurile lui se datorau vîrstei sau muncii.

Alley fu primit cu un ropot de aplauze, la J. Paul's.

Barul era plin de mărşăluitori îmbrăcaţi în roşu, care se delectau cu berea rece. În ciuda aglomeraţiei, mai erau două locuri libere, la capătul tejghelei. Alley îşi scoase pălăria, se şterse pe frunte de transpiraţie şi ridică două degete spre barman. Imediat apărură două sticle cu bere.

– Să bem în cinstea întîlnirii noastre, zise el întinzîndu-i o sticlă lui Sloane. Straşnică manevra cu Tip.

Sloane luă o gură de bere şi apoi îşi lipi de obraz sticla rece ca gheaţa.

– Pe cînd locuiam în Erie, am urmat un curs de autoapărare, ţinut de un fost soldat israelian. Nimic transcendental sau spiritual, ci numai cîteva mişcări rapide, care să te pună în avantaj.

– Drăguţ, zise Alley. Din Erie eşti?

În timp ce în fundal se auzea cîntînd grupul Rolling Stones, Sloane îi povesti pe scurt cum îşi făcuse bagajele şi plecase de la New York, cum avea să-şi înceapă de luni serviciul ei la BCG, şi cum se străduise în ultima săptămînă să se acomodeze cu Washingtonul.

– Te deranjează dacă te întreb la ce departament vei lucra în cadrul BCG-ului?

Sloane avu o ezitare. Porter nu-i spusese că n-are voie să divulge locul unde va lucra.

Trebuia să facă în aşa fel încît totul să sune cît mai banal cu putinţă, pentru ca lumea să nu înceapă să o bombardeze cu întrebări suplimentare.

– E un departament mic, spuse Sloane. Se numeşte MJ-11.

– MJ-11. Strălucirea de o clipă, din ochii lui, trădă faptul că ştia cam ce hram purta departamentul acela.

– Povesteşte-mi mai bine despre marş, zise Sloane repede. Ce e cu el?

– Se numeşte, pe bună dreptate, Marşul Rochiei Roşii. A fost iniţiat de un grup de englezi, în 1930, care se simţeau mult prea încorsetaţi aici, la Washington. Au fondat grupul Bracilor

de la Birt – dar să nu mă-ntrebi de unde vine denumirea asta, că nu ştiu. S-au îmbrăcat în rochii roşii şi au mărşăluit pe străzi. Imaginează-ţi. A fost ceva şocant. Acum sîntem vreo patru sute. Fiecare are o slujbă serioasă, însă o dată pe an ne îmbrăcăm ca nişte prostituate şi mărşăluim prin oraş. Pînă luni, viaţa fiecăruia dintre noi revine la normal.

– Deci, aveţi un club al alergătorilor.

El făcu semn spre local, unde barmanii şi ospătarii de-abia mai făceau faţă comenzilor.

– Mai degrabă un club al beţivilor care au damblaua asta cu alergatul. Iată că a sosit şi cămila noastră.

Alley se aplecă înspre Sloane, în timp ce Paco Santana îşi făcea drum voinicеşte prin mulţime.

– Personal, cred că el cam exagerează. Adică, să-ţi facă maică-ta o rochie specială, cînd îţi poţi alege una din raft.

– Să ştii că te-am auzit, tună Santana. Se strecură lîngă Sloane, producînd o adevărată mişcare seismică printre cei de la bar. Îţi vorbeşte despre rochia mea, nu? Ce vezi tu rău în a-ţi dori să ai un unicat?

– Chiar nimic, se grăbi să-i răspundă Sloane. Absolut nimic.

– Văd că ai fost să te schimbi, îl tachină Alley. N-ai dorit să faci şi aici parada modei.

– M-am schimbat pentru că mă încălzisem prea tare, răspunse Santana. Şi, în definitiv, ce te priveşte? Santana tăcu şi îşi comandă o halbă de doi litri, după care continuă: Pentru că tot veni vorba despre treabă, te deranjează, domnişoară, dacă-mi dai şi mie nişte date?

– Nu , deloc.

Santana scoase un carneţel şi un stilou subţire, din aur.

– Înainte de a începe, zi-mi şi mie unde l-ai parcat pe Tip? întrebă Alley.

Santana îi oferi un rînjet de crocodil.

– La secţie. În clipa asta le povesteşte fraţilor Borget cum face el ceea ce face şi tot ce-ar putea fi mai interesant în meseria lui.

– Îl paşte o acuzaţie de omor în timpul comiterii unei tîlhării, îi explică Alley lui Sloane, apoi se întoarse spre Santana: Să nu-mi spui că vor să încheie cine ştie ce tîrg cu el.

Santana păru jignit.

– Cum îţi închipui aşa ceva? Îşi înmuie degetul în gură şi dădu pagina carneţelului. Numele, te rog, o întrebă el vesel pe Sloane.

– În timp ce tu te ocupi cu asta, mă duc să mă schimb, zise Alley. Luînd geanta de sport adusă de Santana îşi făcu loc prin mulţime spre toaletă.

Sloane îşi spuse numele şi adresa apartamentului mobilat pe care-l închiriase, numărul de telefon de acolo, ca şi pe cel de la serviciu, precum şi numele lui Lee Porter, pentru referinţe. Santana se opri din scris.

– MJ-11, rosti el cu un glas suav.

Sloane sesiză faptul că Santana se uita acum altfel la ea, cu un amestec de grijă şi respect.

– Cunoşti locul? îl întrebă ea.

Santana coborî glasul:

– Washingtonul e mic, mai ales atunci cînd vine vorba despre poliţie şi despre securitate. Poliţaii, agenţii şi spionii se cam calcă aici pe picioare. Whip şi cu mine am lucrat în domeniul contraspionajului, în armată, la Departamentul de Anchete Penale. Din cînd în cînd, mai dăm şi peste cîte cineva din branşa ta.

Alley apăru îmbrăcat în jeanşi şi cu o geacă subţire de piele, peste o cămaşă fină din pînză topită.

– Stai un pic, îi zise Sloane. Înmuie colţul unui şervet într-un pahar cu apă şi-i şterse o urmă de ruj care îi rămăsese pe buze. Din cauza luminii, Sloane nu era sigură dacă Alley roşise sau nu.

– I-ai luat datele? întrebă Alley.

Santana bătu cu degetul în carneţel, drept răspuns.

Alley se întoarse spre Sloane.

– Domnişoară Ryder, mi-a făcut o mare plăcere să te cunosc. M-aş bucura să mai pot rămîne, dar am întîrziat deja la serviciu. Dacă mai am cumva întrebări să-ţi pun...

– Paco are numărul meu de telefon în carnețel.
Alley se făcu roşu ca racul.
– Numărul tău. Bine.
Sloane îl privi cu blîndețe.
– Vreau să spun că poți să mă suni oricînd.

13

Cursa companiei United Airlines, dinspre Hong Kong, ateriză pe aeroportul Kennedy, în New York, luni, la ora 9:03. Meşterul a coborît printre primii pasageri, dar a mai zăbovit puțin ca să permită familiei Cho să-l ajungă din urmă. Deşi avea numai bagaje de mînă, merse în spatele lor la biroul de preluare a bagajelor, la vamă şi la biroul de imigrări.

Sosiseră şi alte cîteva curse de peste ocean, iar cozile de la ghişeele biroului de imigrări erau lungi. Cînd veni în sfîrşit şi rîndul familiei Cho, Meşterul se uită atent la tînărul funcționar de culoare. Acesta le răsfoi paşapoartele şi le puse cîteva întrebări, după care deschise şi citi scrisoarea de la Casa Albă. Trăsăturile i se îndulciră şi se aplecă peste tejghea, uitîndu-se, cu o privire caldă, părintească, la copilul care primise cîndva numărul 1818. Funcționarul scrise ceva pe formularul I-90 al familiei şi îi lăsă să treacă.

Meşterul îi prinse din urmă la vamă, unde îi urmări cum trec împreună cu căruciorul lor plin cu bagaje şi continuă să-i însoțească discret.

În exteriorul aeroportului, pe banda pentru autovehiculele particulare, se afla o furgonetă care îi aştepta; şoferul, un agent nord-coreean, despre care li se spusese celor doi Cho, îi întîmpină la poarta pentru pasageri. După ce îi ajută să-şi încarce bagajele în maşină, închise toate uşile.

Cu sacoşa pe umăr, Meşterul privea cum duba se îndreaptă

spre ieşirea din perimetrul aeroportului. Intrarea familiei Cho în Statele Unite fusese hopul cel mai uşor de trecut. Acum, numărul 1818 se afla doar la cîteva sute de kilometri depărtare de ţintă. Băiatul avea să mai treacă prin multe, ca şi cei care-l păzeau pînă la Casa Albă. Meşterul ştia cîte anume aveau să i se întîmple copilului şi cît de neplăcute se vor dovedi toate, dar refuză să se gîndească la asta. El avea acum de îndeplinit partea a doua a contractului.

În timp ce familia Cho se afla pe drum spre Long Island, Marty Garrett, adjunctul consilierului pe probleme de securitate naţională, James Trimble, parcurgea debarcaderul de la Golful Mareelor. Se ţinuse mai aproape de drum decît de malul mării, cu toată aglomeraţia datorată navetei.

Garrett venise la Golful Mareelor pentru frumuseţea şi tihna locului. În timpul week-end-urilor, obişnuia să se întindă pe o pătură şi să se uite la Memorialul Jefferson. Uneori, chiar intra acolo, ca să lectureze diverse citate din scrierile lui Jefferson expuse pe pereţi. Deşi nu-şi dădea seama, Garrett căuta în special pasaje legate de patriotism. Nu-şi pusese întrebări în legătură cu motivul pentru care îi plăceau acele fraze. Nu realizase că, trădător fiind, îşi căuta o justificare a acţiunilor sale, pentru ca trădarea lui să nu i se mai pară chiar atît de mizerabilă.

Garrett auzi în spatele lui un claxon. Lîngă el opri un Lincoln negru. Mai întîi coborî şoferul, urmat de bodyguardul care deschise portiera din spate, pentru Dodge French.

French era elegant ca de obicei. Purta un costum negru cu dungi discrete şi era proaspăt ras. Garrett se gîndi că, spre deosebire de spilcuitul French, el purta nişte pantaloni de doc, un sacou vechi şi că nu apucase nici să se spele pe cap. Dormise foarte puţin, de la ultima întîlnire a lui Trimble cu preşedinta. Majoritatea timpului şi-o petrecuse la serviciu, iar acasă, în apartamentul său, somnul nu se prea lipise de el. Cu o noapte în urmă, Garrett rămăsese treaz tot timpul, cu ochii în tavan. Perna şi aşternutul se umeziseră de transpiraţie. Îndoiala îl invadase,

precum viermii un cadavru. Somnul venise doar după ce se simțise epuizat. Apoi sunase ceasul deșteptător și nu avusese timp suficient să se pregătească pentru acea întîlnire.

– Pari cam dărîmat, Marty. Te-a ținut Trimble pînă tîrziu la serviciu?

– Bună dimineața, domnule. Da, am avut mult de lucru, dată fiind situația.

French îl luă de braț și-l îndepărtă de șosea, pe o cărare ce șerpuia printre copaci.

Garrett se uită peste umăr. Lincolnul se ținea după ei, pe șosea; bodyguardul se afla la treizeci de pași în urma lor, spre dreapta. N-avea cum să-i audă. Și nici altcineva. Dispozitivele de ascultare cu laser aveau nevoie de sticlă, pentru reflexie, iar alte echipamente convenționale ar fi trebuit transportate într-o mașină – într-o dubiță sau măcar într-un jeep. Nici un astfel de dispozitiv nu putea rămîne pe loc, dacă se dorea ca supravegherea să fie eficientă. Garrett era sigur că șoferul automobilului era atent să nu apară vreun alt vehicul care putea fi suspect.

– Îmi cer scuze pentru faptul că nu ne-am putut întîlni mai curînd, zise French. În week-end mi-a fost imposibil. Se uită la Garrett. Nici tu n-ai fi putut veni, nu?

– Și mie mi-ar fi fost greu, recunoscu acesta.

Greu, dar nu imposibil, își zise el. S-ar fi străduit, dacă ar fi trebuit să ia legătura cu French. Dar French nu opera astfel. El nu lua legătura cu nimeni decît după ce era absolut sigur de loc și de oră. Garrett se simțea în deplină siguranță atunci cînd se întîlnea cu French.

– Povestește-mi despre Colier, rosti French pe un ton calm.

– Opțiunea Colierul esta ceea ce sugerează și denumirea; o blocadă a Chinei. Mai întîi pe mare, dinspre apele teritoriale ale Vietnamului, pînă la Qingdao și peninsula Coreeană, la Inchon, în jos spre Pusan și pînă în Japonia, la Fukuoka.

După estimările Agenției Naționale de Securitate, este nevoie de patru grupe de atac, fiecare plasată în jurul cîte unui

portavion. De asemenea, trei escadrile din Okinawa şi patru din Kagoshima, pentru sprijin.

Dodge French îşi duse mîinile la spate şi îşi plecă fruntea.

– Bombardiere? şopti el.

– S-au semnat deja protocoale secrete cu filipinezii. Am obţinut din nou Baza aeronautică Clark, cît timp vom avea nevoie. În acest fel, avem o poziţie avansată pentru avioanele B-1 şi B-52. Avioanele B-2 vor ieşi de sub acoperire din Queensland, Australia.

Deci intră în joc şi filipinezii şi australienii. Mă mir că drăguţa de Claudia nu mi-a spus nimic despre asta.

– Dar submarinele? întrebă French.

– Cinci în staţionare, în Oceanul Indian. Trei din clasa Los Angeles şi două Wolfs. Au fost deja programate ţintele. Este vorba de treizeci de rachete pe fiecare navă, cîte zece pentru fiecare lansare.

– Nedetectabile?

– Pe crucişătoarele Aegis şi pe distrugătoarele de tip Torrance. Cu aceeaşi încărcătură pe care am avut-o şi în Golf, doar că am adăugat la Tomahwak-uri şi tehnologie de tip Stealth. Se vorbeşte că şi chinezii au realizat un radar pe frecvenţe foarte joase, dar nu se ştie precis. Oricum, în cazul ăsta, nu mai are nici un fel de importanţă.

– Bineînţeles că nu. Şi sateliţi?

– După ce preşedinta dă ordinul, progresia se face la zero-unu. Platformele noastre laser preiau sateliţii chinezi, militari şi comerciali şi îi „orbesc".

– Asta-i tot?

– Nu vom folosi lasere pînă nu se ajunge la o progresie de zero-şapte, cu două etape înainte de opţiunea nucleară.

– Opţiunea nucleară? Toată dandanaua asta, numai pentru o amărîtă de bucată de pămînt, pe care cei mai mulţi dintre americani nici n-o pot găsi pe hartă?

Garrett rămase surprins de adîncul dezgust care se putea desluşi în glasul lui French.

– Ce urmăreşte Trimble, de fapt? întrebă French.

– Va cere să fie aplicată Opţiunea Colierul dacă flotila chineză nu se retrage în porturile de baştină. Se teme că navele acestea pot trece cu uşurinţă prin Strîmtoarea Taiwan.

– În primul rînd, este mult prea tînăr ca să cunoască Coreea, rosti sec French. A trecut vremea hoardelor galbene, care înaintează spre noi fără să ţină seamă de victime. French tăcu. Apoi zise: Şi la ce replică se aşteptă Trimble din partea chinezilor, dacă armata lor este ameninţată sau atacată în strîmtoare?

Garrett se opri şi îl privi pe French drept în faţă.

– La una chimică şi biologică. Crede că aceştia îşi vor pierde mult prea mult din imagine, aşa că vor recurge la încărcături C-B, împotriva navelor noastre.

– Mai mult ca sigur că vor recurge la asta! mormăi French. Dacă Trimble vrea război, atunci îl va avea.

– Domnule, nu sînt decît opţiuni, cel puţin pentru moment, rosti Garrett pe un ton şovăielnic. Avem sute de opţiuni la îndemînă. El doar îi oferă preşedintei cîteva.

Tonul neliniştit al tînărului îl făcu pe French să înţeleagă că ar fi făcut mai bine să-şi muşte limba decît să fi vorbit astfel în legătură cu Trimble. Garrett era şi-aşa destul de stresat.

French puse o mînă pe umărul lui.

– Ştiu că sînt numai variante, zise el calm. Însă eu le-am văzut cum s-au născut şi cum s-au dezvoltat. Mă rog la Dumnezeu să nu le aplicaţi.

Garrett dădu din cap, oarecum mai calm. French nu mai zise nimic, iar cei doi îşi continuară plimbarea. Băiatul acesta este foarte bun, îşi zise French, unul dintre cei mai buni pe care-i recrutase el vreodată.

French avea marea calitate de a putea vedea dincolo de imediata ameninţare sau opoziţie din partea concurenţei. Ştia că este un dat ca oameni asemenea lui Trimble sau generalului Murchison să poată deveni, peste noapte, din aliaţi, oponenţi de-a dreptul vehemenţi. Pe coridoarele puterii, nimic nu rămînea bătut în cuie.

În consecință, French continua să-i studieze pe acești oameni. De cine erau ei apropiați? Căror persoane le-au fost ei mentori și unde erau acum acestea? French, care aflase întîmplător despre situația deosebită a lui Garrett, de la un membru al personalului său, întinsese momeala.

Trimble nu mai ținuse legătura cu Garrett, exact în perioada cînd analistul avusese mai mare nevoie de el. Garrett se căsătorise cu prietena lui din copilărie, iar primul lor copil se născuse cu o malformație cardiacă. În timp, enorma presiune psihică îl cam descumpănise, ca de altfel și cheltuielile necesitate de tratamentul copilului.

Trimble întrerupsese legăturile cu asistentul său cu destul timp în urmă, pentru ca Garrett să caute alte oportunități și posibilități. French venise la Garrett, atunci cînd tînărul căuta un înlocuitor pentru Trimble, pe cineva care nu numai să-i aprecieze talentul, dar să-l și îndrume și să-l ajute să-și croiască o carieră de succes. De fapt, French îi ceruse unui asociat să-i facă cunoștință cu Garrett. El începu să-l cultive, luîndu-l la anumite cluburi unde acesta întîlni reprezentanți de vază ai filozofiei americane. Flatat de atenția acordată și recunoscător pentru sprijinul lui French, Garrett începu să-și petreacă din ce în ce mai mult timp împreună cu mentorul său.

Prin același asociat, French a aranjat ca Garrett să primească un împrumut extrem de mare, cu ajutorul căruia să-și poată achita notele de plată medicale, pentru copil. O bancă discretă a acceptat o absurd de mică dobîndă, ca și un termen de scadență care n-ar fi expirat, chiar dacă Garrett ar fi trăit o sută de ani.

French îl ambiționase pe Garrett și-l făcuse să se simtă parte componentă a cercului său restrîns. Cînd French încheiase racolarea tînărului, Garrett era total corupt și complet inconștient de ceea ce i se întîmplase. El ducea două vieți total diferite – una în fața lumii, iar cealaltă, întunecată și îndepărtată, prin intermediul oamenilor lui French, în care orice devenea imediat posibil. Eficiența spălării de creiere practicată de French s-a

demonstrat prin faptul că nici măcar atunci cînd s-a reîntîlnit cu Trimble, Garrett nu i-a oferit superiorului său nici cea mai mică ocazie de a bănui ceea ce devenise el între timp.

Cei doi ajunseră la Memorialul Jefferson şi se opriră în faţa lui. Tocmai soseau primele autobuze cu turişti, călătorii se îmbulzeau să coboare, cu aparatele de fotografiat atîrnate de gît. Aici, în faţa memorialului, Garrett se simţea mai împăcat cu sine pentru tot ce făcuse. Jefferson scrisese că drumul spre libertate nu e niciodată direct şi larg, că are multe ocolişuri, că poate fi şi dureros şi dificil. Afecţiunea şi respectul pe care le resimţea pentru Trimble nu aveau nici o legătură cu asocierea lui cu French. Cele două relaţii aveau fiecare un loc anume în mintea lui, şi erau bine delimitate. Ceea ce se întîmpla în cadrul uneia dintre ele nu avea nici o legătură cu ceea ce se întîmpla în cadrul celeilalte. Trimble se gîndea şi la ceea ce alţii considerau inimaginabil şi era capabil chiar să acţioneze asupra acestuia. Spre deosebire de el, Dodge French era un monument de raţiune şi de gîndire la rece, legenda vie care condusese ţara, marcată de mari greşeli şi dezastre, către locul pe care-l ocupa acum pe glob. Pentru a putea continua să facă acest lucru, Dodge French avea nevoie de cunoştinţele lui Garrett, provenite din informaţiile care treceau pe la el în fiecare dimineaţă.

Cu toată inteligenţa lui ascuţită, Garrett nu-şi dădea cîtuşi de puţin seama de faptul că patriotismul şi trădarea nu erau decît faţetele aceleiaşi monede. Nu-şi putea imagina că tot ce făcea el ar fi fost greşit în vreun fel.

– Şi ce se va întîmpla acum? întrebă el.

– Trebuie făcut ceva pentru neutralizarea Opţiunii Colierul, spuse French, pe un ton grav.

Dorea să dea impresia că purta pe umeri o mare povară, fapt care necesita ajutorul celui mai tînăr. Şi se prefăcu eficient.

– Şi eu cu ce pot să vă ajut în direcţia asta? întrebă Garrett neliniştit.

French simulă că meditează îndelung, după care dădu din cap.

– Fii atent la tot ce se mai întîmplă. S-ar putea să intervină ceva care n-o să-i fie deloc pe plac lui Trimble. S-ar putea să mai facă o ultimă demonstrație în fața președintei. Vreau să-i cunosc toate intențiile.

– Puteți conta pe mine.

– Da, zise French cu blîndețe, în timp ce mergea în direcția șoselei. Știu că pot conta pe tine.

Ambasada Chineză, de pe Bulevardul Connecticut, aflată la numărul 2300, constă din două clădiri cu apartamente, construite prin anii '60, clădiri dispuse una față de cealaltă în unghi drept. Reparate și modificate, acum au acoperișurile pline cu antene de satelit. În fața lor se află o piațetă. Intrarea principală este străjuită de doi lei de marmură, foarte stilizați, care nu sînt nici deosebit de valoroși și nici măcar frumoși.

În timp ce intra pe ușă, Dodge French simți cum i se umezește părul de ceafă. Era fotografiat, și asta îi displăcea profund. Bunul său agent FBI, politicosul Peter Mack îl avertizase asupra faptului că FBI-ul supraveghea zi și noapte clădirile. Camerele video se aflau într-o încăpere dintr-o clădire amplasată vizavi, lîngă Ambasada Etiopiei. Acestea erau conectate la rețeaua de energie electrică, dar beneficiau și de o baterie de acumulatoare, pentru a putea funcționa și în cazul în care s-ar fi întrerupt curentul electric de la rețea. Benzile de înregistrare, schimbate zilnic, erau verificate și copiate dacă în ziua respectivă se întîmplase ceva deosebit.

Lui French nu-i păsa de faptul că FBI-ul era foarte interesat de sosirea lui. El venea des la ambasadă, însă acum era o perioadă cu totul specială. Date fiind cele ce urmau să se întîmple, erau studiate mișcările tuturor celor care intrau în contact cu chinezii. Suspiciunea și anchetele antrenate de evenimente îi vizau chiar și pe cei care nu erau de obicei bănuiți. Dovada vizitei lui va ajunge cu certitudine la anchetatori, pentru că, după cum îi spusese și Peter Mack, de bună voie, FBI-ul păstra benzile originale timp de șaizeci de zile, înainte de a le reutiliza.

Femeia care îl aştepta pe French, în biroul ei anost, de la etajul trei, se numea Mai Ling. Nu-ţi puteai da seama ce vîrstă are, dar el o aproxima, la şaizeci-şaptezeci de ani. Avea părul strîns la spate într-un coc, iar faţa ei aducea, atît ca nuanţă cît şi ca formă, cu un măr copt. Dodge French se gîndea că arată ca un liliac ridat, dar îi purta un profund respect.

Mai Ling se dovedise mai inteligentă decît ceilalţi politicieni chinezi din vechea gardă şi supravieţuise în funcţie. Ea îşi demonstrase eficienţa ajutîndu-i pe reformatori ca Deng Xiaoping şi succesorii lui să evite toate încercările maoiştilor de a reinstaura vechiul regim. Acum nu mai avea de îndeplinit decît un vis: acela de a vedea Taiwanul realipit la patria mumă.

– Mă bucur să te văd, French, zise Mai Ling, lăsînd să-i ţîşnească cuvintele printre dinţii care strîngeau un ţigaret de fildeş, îngălbenit de vreme şi de nicotină.

Ea i se adresa întotdeauna pe numele de familie, era modul ei de a-şi arăta afecţiunea. În schimb, ochii ei negri îl priveau scrutător. Ca să programeze această întîlnire, French luase legătura cu secretara ei personală. Mai Ling ştia că pentru el era riscant să fie văzut intrînd în ambasadă. Se întreba ce era atît de important încît să nu poată fi amînat pînă cînd ei doi s-ar fi întîlnit la vreun eveniment monden, unde ar fi putut discuta fără a trezi suspiciuni.

– Am nevoie de ajutorul tău într-o problemă, zise French. E o chestiune de timp.

– French, dar tu eşti destul de înţelept, rîse ea. N-ar trebui să te temi de timp.

– Cu toate acestea am nevoie acum şi de înţelepciunea ta, contracară el, rîzînd.

Mai Ling gesticulă cu o mînă osoasă.

– Spune tot ce ai pe suflet.

French îi povesti despre Trimble şi despre dorinţa preşedintei de a studia Opţiunea Colierul, pentru a o declanşa, în caz de nevoie.

În timp ce îi vorbea, auzea respiraţia scurtă şi tot mai

accelerată a femeii, ca pe un puls al furiei ei crescînde.

– Aşadar preşedinta este gata să se folosească de forţă, mormăi ea. Poate că ar fi cazul s-o las să-şi facă mendrele – de data asta. Doar ştii că bărbaţii de la Beijing nu prea o iau în serios. În definitiv, nu e decît o femeie.

– Ca şi tine. Iar pe tine te iau în serios.

– Escroc sentimental ce eşti! Pe mine mă iau în serios pentru că în creierul ăsta bătrîn există suficiente resurse ca să-i îngrop şi pe ei, şi pe cei care vor veni după ei. Nu la fel stau lucrurile în ceea ce o priveşte pe Claudia Ballantine. Nu se tem de ea.

– Pentru moment, nu.

– Aşa este. Şi tu ce propui?

– Să-l retrogradaţi, să-l îndepărtaţi şi să-l exilaţi pe Mi Zhenyu. Şi să vă retrageţi cîteva nave în porturile lor de origine.

– Nu ceri mult, French, spuse Mai Ling pe un ton sec.

– Nu cer decît un minimum, strict necesar.

– Va fi greu. Cei de la Beijing se vor simţi jigniţi. E vorba de orgoliul bărbaţilor şi de prostia care însoţeşte acest orgoliu.

– Bănuiesc că-i poţi convinge. Singurul factor important este Zhenyu. Retragerea navelor va dura ceva timp, după cum cred şi comandanţii mei militari.

– Şi cum să-i conving, French?

– Să-i informezi, peste cîteva zile, că Opţiunea Colierul a fost pusă înapoi, la locul ei.

– Asta ca rezultat al... ?

– Ca rezultat al Codului Purpuriu, folosit de tine, în comunicarea cu Beijingul.

– Dar Agenţia voastră pentru Securitate Naţională a descifrat Codul nostru Purpuriu...

– Exact de asta mă gîndeam.

Lui Mai Ling îi sclipiră ochii, cînd înţelese ceea ce voia să spună French.

– Eu folosesc Codul Purpuriu ca să comunic cu Beijingul. Guvernul vostru, care nu este la curent cu faptul că noi am aflat

de spargerea codului, crede că cunoaşte conţinutul întregii noastre corespondenţe. Ei presupun că totul e adevărat. James Trimble, care-l consideră pe Zhenyu ţelul lui în viaţă, se va trezi brusc lipsit de adversar. Generalul Murchison va fi blocat, pentru că flota noastră se va întoarce la bază. Şi toate aceste lucruri nu se vor întîmpla.

– Zhenyu trebuie să fie debarcat, o corectă French. Asta chiar trebuie să se întîmple. Este uşor pentru cei de la CIA să observe ce face el şi pe unde mai este. Dacă-l văd că spumegă de furie, după retrogradare şi exilare, vor raporta acest lucru.

Mai Ling pufăi nervoasă.

– Tu ascunzi toată minciuna asta mare într-un mic adevăr. Dacă Claudia Ballantine obţine dovezi că Zhenyu a fost neutralizat, va accepta restul crezînd că e adevărat.

– Cred că da.

– Uneori vanitatea apare din altruism, bombăni ea. Dar eu accept acest lucru din partea ta.

– Deci, Codul Purpuriu? insistă French.

– Codul Purpuriu. Vei fi satisfăcut de reacţia lui Trimble, nu-i aşa? Se zice că are ceva probleme cardiace.

– Suferă de hipertensiune. Da, voi fi satisfăcut, pentru că intenţiile lui ne stau în cale.

– Dar mai e şi altceva, nu?

French dădu din cap în semn de încuviinţare. Se gîndise el la ceva, pe drumul de întoarcere de la Golful Mareelor.

– Noii voştri prieteni, irakienii. Poate ar fi util dacă şi ei ar anunţa brusc o serie de manevre navale sau ceva de genul ăsta.

Zîmbetul lui Mai Ling fu acoperit de fumul ţigării.

– În ce fel, util?

La douăzeci şi doi de kilometri distanţă de Kilometrul zero de la Washington, în parcarea Baltimore-Washington, se înalţă clădirea ANS-ului, o construcţie maronie, cu nouă etaje,

înconjurată de o alta, de culoare verde, cu trei etaje, de forma literei A.

Primăvara şi vara, copacii reuşesc să ascundă nu numai acel complex, ci şi gardurile înalte de trei metri, avînd deasupra lor o reţea de sîrmă ghimpată.

La două ore după plecarea lui Dodge French de la Ambasada chineză, una din cele două antene gigantice, montate pe acoperişul clădirii mai scunde, a interceptat un mesaj care provenea de pe Bulevardul Connecticut, nr. 2300. Computerele destinate acelei adrese au pornit imediat şi au înregistrat transmisiunea codificată, după care au început imediat decriptarea.

După zece minute, pe monitorul unui analist în decriptare au apărut datele, întrerupîndu-l pe acesta din lecturarea revistei *Esquire*. Analistul a citit mesajul decriptat şi l-a sunat pe şeful lui.

– S-a transmis de la 2300.

La etajul de deasupra, şeful a preluat mesajul pe monitorul lui.

– Folosesc tot Codul Purpuriu, zise el în microfon.

– Proştii, a exclamat analistul.

– Da. Ne descurcăm. Într-o zi se vor trezi şi îşi vor da seama că le citim corespondenţa. Atunci va trebui să te-apuci serios de treabă.

Analistul se enervă.

– Maşinăriile noastre lucrează intens să dea de capăt noului lor cod experimental, cel Portocaliu, care e aşa de încurcat, încît nici chinezii înşişi nu şi-l mai pot descifra.

Superiorul închise telefonul. Apelă „lista cititorilor" pentru mesajele de la 2300, de pe computer: James Trimble de la ANS, Murchison de la Statul Major. Apoi activă un modem securizat, formă numerele de apel şi trasmise mesajul, dincolo de peisajul mirific al Maryland-ului.

14

La douăsprezece intersecții distanță de locul în care mesajul ANS-ului tocmai se afla în curs de recepționare, de către James Trimble, consilierul pe probleme de siguranță națională al președintei SUA, Sloane Ryder, își încheia prima ei zi de lucru la BCG.

Fondat în 1921, Biroul de Contabilitate Generală reprezentase pe atunci un mijloc prin care Congresul făcea față nou-creatului Birou de Management și Buget al președintelui. Scopul lui era acela de a ajuta Congresul în monitorizarea cheltuirii banilor proveniți din fonduri federale.

În următorii șaptezeci și cinci de ani, mandatul BCG-ului nu s-a schimbat prea mult. Cea mai importantă modificare a avut loc prin anii '60, cînd activitatea sa a fost orientată asupra a două probleme deosebite – evaluarea programelor și analiza politicilor bugetare.

Cam tot în acea perioadă, și structura personalului biroului a început să se schimbe. Deși format în cea mai mare parte tot din contabili și auditori/inspectori, au început să fie angajați și oameni de știință, medici, experți în computere și alții.

Desfășurîndu-și activitatea, după anii '50, în sediul de pe Strada G, peste trei mii două sute de funcționari monitorizează continuu starea sănătății fiscale a națiunii. Toți acești oameni sînt conduși de inspectorul general al Statelor Unite, numit de Președinte, pe o perioadă de cincisprezece ani, oferindu-se astfel acestui birou o continuitate deosebită, comparativ cu alte agenții guvernamentale. Independența BCG-ului este asigurată de faptul că forța sa de muncă este formată exclusiv din specialiști cu experiență. BCG-ul este un organism independent, lucru vital în atragerea și păstrarea unor angajați foarte bine pregătiți și motivați.

Inspectorii BCG-ului au dreptul să verifice orice, inclusiv actele şi arhivele guvernamentale, cu două excepţii: cele legate de personalul din serviciul de informaţii şi cele referitoare la anumite atribuţiuni ale Rezervelor de Stat. La începutul anilor '50, în urma arestărilor unor spioni care aveau în colimator realizarea bombei atomice, printr-un decret prezidenţial, în cadrul BCG-ului s-a creat un nou departament secret, MJ-11, destinat a fi un corp de control care să monitorizeze activităţile financiare ale tuturor salariaţilor guvernamentali, angajaţi în activităţi sensibile, militare sau de cercetare. Pe la sfîrşitul anilor '70, acest mandat a fost extins şi asupra angajaţilor civili, precum cei de la Boeing, Lockheed, General Electric, implicată ca firmă în construcţia de submarine nucleare, precum şi Hughes, care proiecta şi construia sateliţii de spionaj.

– Noi verificăm jumătate de milion de oameni pe an, îi spuse Lee Porter lui Sloane, în timp ce o conducea spre o uşă cu încuietoare electronică. Pe uşă scria, cu litere galbene: ARHIVĂ. Dintre ei mai puţin de două mii devin suspecţi. Ancheta ulterioară, mai amănunţită, îi scoate din cauză pe aproximativ nouăzeci la sută dintre ei. Cei care rămîn sînt cercetaţi cu mare atenţie.

– Ce se întîmplă cu ei? întrebă Sloane.

– Dacă avem noroc, descoperim de unde provin banii lor – jocuri de noroc, o moştenire, lucruri de genul acesta. Porter făcu o pauză. Pentru noi, un an bun este acela în care nu sîntem puşi în situaţia de a acuza pe cineva.

Dincolo de uşa cu încuietoare electronică se afla o zonă de lucru propriu-zisă, care se întindea cam pe jumătate din etajul al doilea. Zona de lucru era tapetată în nuanţe plăcute de albastru şi verde; ferestrele închise ermetic erau groase. Pe partea stîngă se afla o sală de şedinţe şi trei rînduri de puncte individuale de lucru, iar în capăt biroul lui Porter. Acesta o conduse pe Sloane în sala de şedinţe, unde era adunat personalul, format din doisprezece salariaţi, ca să o întîmpine.

Porter sesiză privirea ei uimită.

– Da, numai doisprezece oameni. Cu tine, treisprezece. Noi sîntem puțini, dar răi, și lucrăm într-o zi cît alții în două.

Sloane dădu mîna cu noii săi colegi de serviciu, începînd cu o negresă de șaptesprezece ani care avea deja doctoratul în informatică, și terminînd cu bărbatul de vreo șaizeci și ceva de ani, cu părul strîns într-o coadă ca de cal, fost agent FBI sub acoperire. Echipa lui Porter, așa cum își spuneau ei, era compusă din profesioniști excelent instruiți și cu multă experiență. Sloane se simțea copleșită. Oamenii o întîmpinară cu prietenie. Ei nu păreau să aibă orgolii. Munca fiecăruia era considerată egală cu a celorlalți, iar scopul comun consta în protejarea și apărarea țării de toți cei care ar fi dorit să-i facă rău.

După ce Sloane făcu cunoștință cu toată lumea, Porter o conduse la biroul ei. Ea privi uimită computerul, de ultimă generație, fluierînd ușor, în semn de admirație.

– Noi sîntem dotați la fel de bine ca cei de la ANS sau de la Biroul Național de Cercetări. Unitățile centrale se află la subsol, sub pază armată. Toate comunicațiile terestre, liniile de fax și transmisiile celulare sînt prevăzute cu tehnologie de vîrf în materie de acoperire. Cu asta – îi arătă spre tastatură – poți intra în orice computer al guvernului, din toată lumea.

– Să încep cu computerul președintei, glumi Sloane.

Lee Poter nici nu clipi.

– Poți să faci și asta. Codul de intrare este 1600, dar trebuie să ai un motiv întemeiat pentru asta și să mă anunți mai întîi pe mine. Îi dădu un teanc gros de hîrtii. Cunoști Microsoft Dragon, nu?

– Desigur.

Dragon cel mai nou soft scos de Redmond, Washington era formidabil. Fusese realizată o variantă și pentru tranzacții bursiere, iar inginerii de la Microsoft, chemați de firma Young, Pullen o instruiseră și pe Sloane în utilizarea lui. Deși varianta cu care se confrunta era total diferită și avea aplicații cu mult mai sofisticate, Sloane nu se îndoia că face față.

– Haide, zise Porter, scoțîndu-şi pipa şi cutia cu tutun. Uimeşte-mă.

Porter intră în biroul său, închise uşa şi ridică receptorul telefonului. James Trimble îi răspunse imediat.

– Se află la locul ei, pregătită să se apuce de lucru, spuse Porter. Ce sarcină să-i dăm, pentru început?

Trimble tună în receptor, furios:

– N-o să-ți vină să crezi ce-am aflat. Îi povesti despre ultimul mesaj de la ANS-Fort Meade.

– Şi ce te face să crezi că e doar o păcăleală? îl întrebă Porter.

– E prea frumos ca să fie adevărat, răspunse Trimble. Eu sînt în măsură să-i arăt preşedintei dosarul Colierului, dar cred că motivațiile unei asemenea opțiuni s-ar putea să dispară. Cred că cineva le-a vîndut chinezilor pontul.

– Şi ce vrei să fac eu?

– Să te ocupi de ANS. De locul de unde a pornit mesajul. Mă gîndesc că cineva a aşteptat informația şi a transmis-o.

– E un teritoriu foarte delicat, zise Porter calm.

– Ştiu.

– O pun pe Ryder să se ocupe de asta imediat. Ai vreo listă de suspecți?

– Uită-te la faxul tău.

Porter auzi un huruit uşor în colțul camerei. Faxul tocmai scuipa hîrtie.

– Te țin eu la curent, îl asigură el pe Trimble.

Porter răsfoi hîrtiile. Agenția Națională de Securitate avea peste patru mii de angajați, însă Trimble îi trimisese numai numele celor implicați în controlul mesajelor chinezilor, ca şi pe cele ale persoanelor care ar fi putut aştepta informații, ca să le transmită mai departe. Cu toate acestea, pe listă se aflau trei sute patruzeci şi unu de nume.

Porter înțelegea că Trimble se grăbea, dar el verifică conştiincios toate numele, folosindu-se de memoria lui. În orice

moment, Porter recunoştea numele oricărui individ care s-ar fi putut afla în vizorul celor de la MJ-11. Căuta pe cineva care să se potrivească cu suspectul, căuta o legătură, orice, dar nu descoperi nimic. Numele lui Martin Garrett îi părea la fel de lipsit de semnificaţie, ca şi ale tuturor celorlalţi de pe listă.

Felul în care îşi făcea datoria Garrett, faţă de Trimble, nu-l putea face să ajungă pe lista suspecţilor. Consilierul ANS îşi alegea oamenii din diverse pături sociale, de obicei din cadrul Academie Militare sau din domeniul ştiinţific. Cu şapte ani în urmă, pe cînd Garrett era student în ultimul an la Princeton, una din lucrările sale ajunsese în atenţia ANS. Fusese invitat la Fort Meade ca să-şi extrapoleze teza şi asupra gradului de fezabilitate a unui protocol secret, chino-japonez, prin care Japonia, în schimbul unor garanţii asupra integrităţii sale teritoriale, ar fi închis ochii în privinţa unei eventuale invadări a Taiwanului de către China.

Computerele care-l aleseseră pe el l-au evidenţiat astfel şi drept un om aflat în legătură cu relaţiile Chinei. Deoarece Garrett studiase în mod aprofundat comunicaţiile secrete, computerele l-au inclus printre cei care aveau de-a face cu problema chineză.

Garrett uitase complet de acel incident. Timp de şapte ani se desfăşuraseră multe alte evenimente mai importante.

Lee Porter merse la biroul lui Sloane Ryder, cu lista în mînă. Se aşeză alături de ea şi începu să-i explice ce trebuia să facă.

Sistemul Dragon, modificat în sensul unei puteri sporite şi diversificate, era cel mai sofisticat soft folosit vreodată de Sloane, şi cel mai înfricoşător, în acelaşi timp.

Frank Anderson, treizeci şi şapte de ani, căsătorit, trei copii, locuinţă în Bethesda, evaluator în cadrul Departamentului de Stat, cinci ani lucraţi în America de Sud. Verificare la plăţile curente ale taxelor, curat. Arhivă telefoane, toate locale, exceptînd două sau trei apeluri pe lună, în Hawaii. Verificare Hawaii, mamă care locuia acolo, văduvă, pensionară. Verificare

sănătate. Fără probleme în familie. Mai exista însă ceva: un iaht de zece metri lungime, achiziționat de la firma Harrier. Verificare Harrier, acel model, cu toate echipamentele – așa cum îl vindea firma, de altfel – costa o sută patruzeci de mii de dolari. Depășea salariul.

Revenind la taxe, în ultimii șapte ani, căută o anomalie... Și, iată explicația, datînd din 1997. Mama lui Anderson îi donase atunci o bucată de teren în Marea Insulă, care, după cum știa Sloane din călătoriile ei, devenise foarte căutată pentru cumpărare de proprietăți, prin anii '90. Probabil că lui Anderson nu îi plăcuse insula prea mult. El vînduse terenul după mai puțin de trei luni, plătise toate taxele, iar în cursul următoarelor două luni își cumpărase jucăria. Beculețul roșu în ce-l privea pe Anderson se stinsese.

Parcurgerea întregii vieți a lui Anderson îi luase lui Sloane doar douăzeci de minute. Dragonul era foarte rapid și extrem de precis. Și foarte indiscret. Sloane se cutremură. Își duse mîinile la ecusonul de la gît. Nu era prins cu o clamă care s-ar fi putut desface și astfel l-ar fi putut pierde. Porter îi spusese în mod expres că un nou ecuson era mai greu de obținut decît iertarea președintei, în cazul în care Sloane ar fi greșit cu ceva. Ecusoanele acelea albe erau destinate exclusiv personalului de la MJ-11. Semănau mult cu ecusoanele pentru vizitatorii BCG-ului, în interes de serviciu, însă ceilalți angajați știau că nu erau identice. Cu ceva timp în urmă, Sloane fusese nevoită să meargă în altă zonă a clădirii și observase cum toți îi zîmbeau cînd o întîlneau, dar deveneau brusc anxioși cînd îi observau ecusonul.

Sloane se uită pe lista adusă de Porter. El îi spusese că era urgentă, însă nu-i sugerase să renunțe la pauza de prînz. Oricum nu intenționa s-o facă, pentru că era o zi prea frumoasă și pentru că Whip Alley urma să ia masa împreună cu ea.

Alley o sunase cu o seară în urmă. Sloane sperase ca el să o sune, dar nu se așteptase să i se împlinească speranța așa de curînd. Avusese o strîngere de inimă cînd Alley îi spuse că va ajunge a doua zi la Secția 1, cea dintre Străzile 4 și E, și că i-ar

fi plăcut să vină să îl întîlnească, în cazul în care nu era angajată pentru prînz cu altcineva. De dimineață, Sloane refuzase invitația lui Lee Porter de a lua masa împreună.

Sloane se afla acum afară și aștepta să traverseze Strada G, ca să ajungă la Muzeul Național al Construcțiilor, cînd se auzi strigată. Se uită în jur, încercînd să dea de Alley, dar se trezi față-n față cu Peter Mack.

– Bună, Sloane, spuse el încet. Mă bucur să te revăd. Te grăbești?

Lui Sloane i se uscă gîtlejul. Se uita mirată la Mack.

– Peter, ce faci tu aici? reuși să rostească într-un tîrziu.

– Vreau să stăm de vorbă, Sloane. Poți să-mi acorzi două minute, nu-i așa?

Îl urmă sub acoperișul de deasupra intrării de la BCG. Angajații ieșeau din clădire căci era ora prînzului.

– Ce faci aici? repetă ea, regăsindu-și vocea.

– Ți-am lăsat vreo șase mesaje pe robotul telefonic, spuse Mack. Nu mi-ai răspuns. Am avut o treabă aici, la Washington, așa că...

– Ți-am scris o scrisoare, zise ea, apoi se hotărî să-i vorbească deschis. La scurt timp după ce ți-ai luat lucrurile de la mine de acasă, fără să-mi dai vreo explicație.

– N-a prea fost ușor, Sloane, îi răspunse Mack. Pentru nici unul dintre noi. Și eu am avut de tras. N-am înțeles ce s-a întîmplat cu tine.

– Peter, acceptă realitatea că între noi totul s-a terminat. M-am lecuit și m-am mutat.

Mack se apropie de ea.

– Legătura noastră a fost frumoasă, Sloane. Dacă mi-ai fi spus tot în legătură cu MacGregor, poate că te-aș fi ajutat. Sau, cel puțin, aș fi înțeles și eu.

Sloane n-avea de gînd să treacă prea ușor peste comentariul acesta.

– Ai fi înțeles, pînă cînd ți-ar fi cerut Dodge French să mă potolești. Asta s-ar fi întîmplat.

– Date fiind cele întîmplate ulterior cu MacGregor, crezi că French n-ar fi avut dreptate să îți ceară să renunți? o întrebă el calm.

Sloane făcu un pas înapoi.

– Peter, asta înseamnă că tu ți-ai ales calea. Mi-am ales-o şi eu. Lasă lucrurile aşa. Acum trebuie să plec.

– A intervenit altcineva, Sloane? Asta e?

Sloane îi întoarse spatele şi plecă fără să-i răspundă. Intră în ritmul mulțimii care traversa şi se îndreptă repede spre Muzeul Național de Construcții. Ținea capul aplecat şi se izbi de Whip Alley.

– Hei! De ce te grăbeşti aşa?

Sloane văzu că privirea lui era îndreptată peste drum, acolo unde rămăsese Peter Mack, care-i urmărea. Privirea lui Alley era plină de subînțeles, iar ea îşi dădu seama că detectivul observase scena.

– Hai să mergem într-acolo.

Arătă spre un părculeț aflat lîngă muzeu. El o conduse pînă la o bancă liberă, apoi merse la o gheretă unde se vindea hot dog şi se întoarse cu două sandvişuri imense, cu pachețele cu muştar şi cu două sticle cu apă minerală.

– Ieri s-a întîmplat ceva interesant, începu Alley, punînd muştar pe sandvişul lui. Centrala telefonică i-a făcut o legătură lui Paco. Nu era vorba de o crimă, dar tipul nu voia să vorbească decît cu Paco. Aşa că Paco intră pe fir şi aude şoapte. Încearcă să-l facă pe tip să vorbească mai tare, dar acesta refuză. Pînă la urmă, scoate de la persoană un nume, un tip pe care Paco îl căuta de multă vreme, pe numele căruia există un mandat de arestare, sub acuzația de tîlhărie. Paco îi zice: „Auzi, de ce mă suni chiar pe mine? Eu am un mandat de arestare pe numele tău." Iar tipul zice: „Da, ştiu. Tocmai asta e. Vreau să mă predau." Şi în tot acest răstimp, el vorbeşte în şoaptă, implorîndu-l pe Paco să vină să-l ridice cît mai repede. Pînă la urmă, îi mărturiseşte lui Paco că se află acasă la iubita lui. Tatăl şi fratele fetei dăduseră peste ei, iar acum tipul se încuiase într-unul dintre

dormitoare. Îl chema pe Paco în ajutor, gîndindu-se că, în cazul în care s-ar fi predat pentru acuzația de tîlhărie, i-ar fi fost mai ușor decît să facă față la ce-l aștepta dincolo de ușa dormitorului.

Alley mesteca gînditor și luă o înghițitură de apă minerală.

– Tot soiul de oameni, nu crezi?

Sloane se uita la el, scuturînd din cap și zîmbind, apoi începu să rîdă mai tare și mai mult decît ar fi fost cazul. După aceea îi povesti despre tot ce se întîmplase la New York și despre relația ei cu Peter Mack, cum începuse și cum se sfîrșise.

Sloane era conștientă de faptul că vorbește de multă vreme. Din cînd în cînd, se uita la Alley, încercînd să citească pe fața lui vreo reacție. Se aștepta la dezgust și condamnare sau la atitudinea pe care o au bărbații față de o femeie atunci cînd aceasta le povestește despre o dragoste nefericită. Nu observă însă nici o reacție. Greu de găsit cineva, bărbat sau femeie, care să n-aibă prejudecăți.

Whip Alley își goli sticla de apă minerală.

– S-a terminat totul între voi doi? Chiar s-a terminat?

– Da, s-a terminat. Definitiv.

El își puse palma pe mîna ei.

– Mă bucur.

Rămaseră așa o vreme, așezați pe bancă, unul lîngă celălalt, fără să scoată un cuvînt, ușor stingheriți, sub razele soarelui care treceau printre ultimele frunze lăsate de toamnă.

Într-un tîrziu, Sloane spuse:

– Trebuie să mă întorc la birou.

Alley se ridică în picioare.

– Iar eu trebuie să mai prind niște oameni răi. Ce zici, luăm cina împreună? Mai ales că nici nu ți-ai mîncat sandvișul. Dar va fi tîrziu. O să fiu prins pînă pe la nouă seara.

– Eu o să mor de foame pînă atunci.

– Clyde's se află pe Strada Principală.

– Să nu întîrzii.

Ea îl privi cum se îndepărtează, cum se mai oprește încă o dată, ca să se uite înapoi și să-i zîmbească. Brusc, toate

momentele petrecute împreună cu Peter Mack parcă nici nu existaseră vreodată.

După ce se întoarse la birou, Sloane se apucă imediat de lucru. Verifică situațiile financiare ale tuturor celor trecuți pe lista „neagră". Numele erau înșirate în ordine alfabetică, astfel încît ea nu ajunse la Marty Garrett decît în jurul orei cinci. Mai avea cel puțin patru ore pînă la întîlnirea cu Whip Alley și nu era deloc încîntată de perspectiva de a petrece atîta timp singură, în mediul încă nefamiliar al noii sale locuințe. Cînd Porter trecu pe la ea, înainte de plecare, ea îi spuse că mai rămîne o vreme la serviciu.

Își făcu niște ceai la bufetul biroului și se întoarse în fața computerului. În încăpere domnea liniștea. Se auzea doar bolboroseala aerului din acvariul cu pești, aparținînd unuia dintre analiști, ca și sunetele produse de tastele atinse de Sloane.

Martin Garrett... Toate verificările îl prezentau ca pe un cetățean corect, serios, deosebit. Un analist strălucit. Băiatul de aur al lui Trimble. Sloane remarcă faptul că Garrett avusese și el necazurile lui. Fișa medicală a fiului său era revelatoare. Fusese vorba despre multe intervenții chirurgicale – și încă despre unele foarte costisitoare. Notele de plată cuprindeau niște sume enorme, covîrșitoare, dar toate erau plătite la zi.

Sloane își ridică fruntea, apoi încremeni. Era ceva care o obseda, iar ea nu-și putea încă da seama ce anume îi atrăsese atenția.

Costurile serviciilor medicale fuseseră plătite toate.

Dar cum reușise acest lucru? Scană repede veniturile lui Garrett. Nu se putea, indiferent cît de mult ar fi cîștigat.

Se uită cu atenție sporită la taxele achitate și acolo găsi răspunsul: la zece luni după nașterea copilului, atunci cînd costurile medicale amenințau să-l conducă, inevitabil, la faliment, el primise un mare credit bancar.

Dar cu ce garantase împrumutul?

Familia Garrett nu avea, pe atunci, nici o proprietate

imobiliară. Cei doi părinți ai copilului nu posedau nimic, nici la bursă, iar toate economiile lor fuseseră terminate. Şi atunci, cine îl girase?

Sloane intră în contul lui Garrett de la Banca First Fidelity, din Alexandria, şi apelă fişa cu împrumutul. Trecu peste celelalte documente pînă cînd găsi fişierele de care avea nevoie: nota de plată pentru asigurările medicale şi actele aferente pentru împrumut, la o dobîndă de...

La o dobîndă de 2,5%?

Era imposibil, gîndi Sloane, şi parcurse documentele pînă cînd dădu peste numele girantului, o oarecare dr. Susan Ostroff, care locuia în Georgetown.

Sloane scană toate numele de familie care începeau cu litera „O", dar nu găsi nici un Ostroff, ceea ce însemna că femeia nu se afla în colimatorul lui Porter – pentru moment.

Oare îi era rudă? Nu părea să fie o rudă din partea lui Garrett. Numele de fată al soției era Franklin, iar aceasta era născută în Midwest. Nici acolo nu exista vreo legătură.

Vreo fostă colegă de la Princeton, cu care să se fi asociat el?

Accesă numerele de telefon de la Béll Atlantic şi descoperi că Ostroff avea numărul la secret. Pe urmă, apelă notele de plată telefonice ale lui Garrettt şi căută ceva care să se potrivească. Garrett locuia în McLean, Virginia. Convorbirile cu Geogetown erau rare, dar ritmice. În ultimele trei luni, Garrett sunase în medie cam de două ori pe lună, la numărul doamnei doctor Ostroff.

Se rezemă de spătarul scaunului şi expiră prelung. Ceva nu era în regulă, dar se străduí să nu tragă concluzii pripite. Poate exista şi o explicație logică. Ostroff semnase pentru o sumă de peste două sute de mii de dolari. La o dobîndă de 2,5%, ratele lunare erau aşa de mici, încît copilul lui Garrett avea să îmbătrînească înainte de a plăti-o pe ultima. Din care motiv fusese de acord banca cu asemenea dobînzi? Să fi avut Ostroff cine ştie ce clauză în contractul ei bancar, care să-i

permită să se declare de acord cu acele condiții? Și dacă da, ce influență a avut ea în toată treaba? Și pentru ce și-ar fi folosit ea această influență în interesul exclusiv al lui Garrett?

Rezistă tentației de a-l suna acasă pe Porter. Mai întîi, trebuia să termine de scanat toate numele de pe listă. Cine știe dacă nu va găsi în ea ceva să-i explice întreaga situație.

Se uită la ceas. Ar fi putut parcurge aproape toate numele, înainte de cina cu Whip Alley. Pe urmă, se va întoarce, pentru a se ocupa și de restul.

15

Familia Cho, inclusiv numărul 1818, s-a dus să locuiască în mica colonie Corona, din Long Island, districtul Nassau. Gazda lor, Kyung Sik, așa-zisul văr al femeii, era în realitate un agent nord-coreean, adînc infiltrat, care pătrunsese în țară cu acte false încă de pe vremea marelui aflux de sud-coreeni, de la începutul anilor '90.

Ca de altfel mai toți imigranții, Sik muncise din greu, dar reușise să se îmbogățească. Începuse, de unul singur, cu o mașină de tuns iarba, acționată de un motoraș și cu o camionetă amărîtă și ajunsese patronul unei mari firme de grădinărit și al unei grădinițe. Își plătea bine angajații, în marea lor parte de origine spaniolă, era un enoriaș activ al bisericii catolice, și oferea donații grase la toate acțiunile de caritate. Oamenii din cartier îl iubeau, și cînd a obținut cetățenia americană și a depus jurămîntul, i-au organizat o petrecere pe cinste.

Singura întrebare care mai circula în legătură cu Sik – deși arareori pusă – se referea la motivul pentru care un astfel de bărbat harnic și cu frica lui Dumnezeu nu se căsătorise încă.

Sik a fost instruit cu multă conștiinciozitate în legătură cu sosirea rudelor sale. Vecinii începuseră să bîrfească, așa încît

Sik le tăiase orice încercare de a-şi mai băga nasul, invitîndu-i pe toţi acasă la el, într-o sîmbătă după-amiază. La o friptură stropită din belşug cu bere, el le-a prezentat familia Cho şi le-a spus, ca pe un secret, numai vecinilor care stăteau lîngă el, adevăratul motiv pentru care aceştia locuiau acolo. În mai puţin de o oră, situaţia numărului 1818 făcuse deja înconjurul cartierului. Cînd cei doi Cho au adus copilul şi l-au prezentat ca fiind Sun, femeile s-au strîns în jurul lui şi au început să cotcodăcească precum găinile.

Astfel a fost asigurată deplina acoperire a familiei Cho.

Ospitalitatea americană arătată familiei Cho nu s-a oprit aici. Fiul lor era băiatul de pe posterul cu SIDA. S-au ocupat ca el să aibă parte de cel mai bun tratament medical, de vreme ce era invitatul preşedintei. După acea petrecere, „vărul" Sik le-a arătat celor doi Cho scrisoarea primită de la un celebru spital, aflat la o distanţă de numai o jumătate de oră de mers cu maşina de Corona. Directorul secţiei de cercetare în domeniul SIDA i-a primit cu amabilitate şi le-a propus să treacă după două zile, împreună cu băiatul, pe la spital, pentru ca fiului lor să i se facă un control medical meticulos.

Femeia n-a avut nimic împotrivă. Boala purtată în sînge de numărul 1818 era într-o stare incipientă. Medicii n-aveau ce-i face şi nici ce-i da mai mult decît îi dăduse ea pînă atunci. Controlul avea să fie detaliat, iar rezultatele mulţumitoare. Ea urma să fie înconjurată de personalul medical care o va asalta, dar engleza ei pocită îi va face să renunţe repede. I se va propune să vină cu copilul peste două săptămîni, sau chiar mai devreme, dacă apăreau cumva complicaţii. Aşa se proceda de obicei, şi femeia nu se aştepta la nimic altceva.

Exista, totuşi, o problemă: numărul 1818 nu avea să mai vină la ultima vizită medicală, programată spre sfîrşitul lunii noiembrie şi ea trebuia să furnizeze spitalului o explicaţie plauzibilă. Adevărul era că, pe 24 noiembrie, numărul 1818 avea programat un consult medical în altă parte. După aceea, nimeni, cu excepţia celor din casă, nu va mai avea permisiunea

să-l vadă pe băiat dezbrăcat, ci numai cu pantalonaşii şi cu cămăşuţa pe el. Orice doctor care l-ar fi consultat dezbrăcat ar fi ajuns la concluzia că a văzut iadul pe pământ.

16

John Kemeny şi Sara Powell ajungeau întotdeauna primii la birou. Lui Kemeny, cel mai în vîrstă dintre ei, îi plăceau colegii din MJ-11, dar avea un sentiment aparte pentru Sara, un geniu al matematicii care, la cei douăzeci şi doi de ani ai ei, absolvise cursurile de la Wellesley. Era fiica pe care Kemeny, burlac, şi-ar fi dorit-o.

Primul lucru remarcat de ei a fost mirosul de cafea. Kemeny şi Powell se uitară unul la celălalt. Uşa de la biroul lui Porter era închisă, dar jaluzelele ridicate lăsau să se vadă că biroul e gol. Din partea cealaltă a încăperii mari, de după un birou, se auzea un mormăit. Cînd se mai apropiară, cei doi desluşiră cuvintele:

– E în neregulă, cu totul în neregulă. Cu mătăluţă e ceva foarte în neregulă!

Kemeny, Powell şi toţi ceilalţi aflaseră totul despre Sloane Ryder, chiar înainte ca Lee Porter să le-o prezinte. Porter obişnuia ca întreaga echipă să afle autobiografia celui care urma să fie angajat, ca să înlăture astfel orice posibil conflict de interese sau orice eventuale nepotriviri de altă natură. În cazul lui Sloane, prezentarea i-a interesat pe toţi. Unii erau ei înşişi absolvenţi ai Ravenhurst şi puteau garanta pentru pregătirea ei. După prezentarea din prima zi, toţi consideraseră că Sloane Ryder reprezenta o alegere perfectă.

– Bună dimineaţa, Sloane Ryder, zise Kemeny, cu un uşor accent, privind-o cu bunăvoinţă. Nu ţi-a spus Lee că nu se dau prime pentru program prelungit?

– Ai stat toată noaptea aici? întrebă Sara Powell, o femeie micuță și subțiratică, cu mișcări repezi și delicate, ca acelea ale unei vrăbiuțe.

– Nu, răspunse Sloane. Am luat cina, am fost acasă, dar n-am putut dormi și mi-am reluat treaba pe la cinci. Sloane trase spre ea un teanc de hîrtii printate. Nu vreți să vă uitați pe astea, cît mă odihnesc eu puțin?

Toaletele de pe palier erau curate, mari și bine iluminate. Aveau cabine de duș și o gamă variată de săpunuri și șampoane, pentru cei care rămîneau adeseori peste noapte la serviciu.

Sloane își dădu cu apă rece pe față și simți cum i se limpezesc ochii. Încercă să se gîndească la ceva frumos ca să uite de locul acela și se trezi în minte cu imaginea lui Whip Alley care stătea pe un scăunel, lîngă ea, la Clyde's, unde cinaseră împreună cu o seară înainte. Restaurantul se dovedise aglomerat, plin de un tineret agitat – asistenți de la Congres, lobbyști, avocați de tot soiul –, toți vorbind mult prea tare ca să reușească să-și transmită ideile.

Conversația lor se învîrtise în jurul unor subiecte decente, plictisitoare. Sloane a aflat că Alley fusese impresar muzical pe Broadway, unul care preferase să cutreiere New York-ul, decît să aștepte sosirea unor producții itinerante, la Centrul Kennedy. De mic jucase hochei, astfel încît, în afara faptului că îi plăcea să alerge, mai și patina, pe patinoarul în aer liber dintre Muzeul Național de Științe Naturale și Galeria Națională de Artă. Sloane a mai observat că Alley avea o relație specială cu personalul de serviciu. Prima dată, la J. Paul's, barmanul îl primise cu o familiaritate deosebită. La Clyde's, barmanul îi strecurase de două ori cîte un șervețel, pe care în mod evident se aflau niște mesaje. Alley le băgase, cu discreție, în buzunar.

Cînd ea a spus că trebuie să se întoarcă la serviciu, Alley nu și-a ascuns dezamăgirea. Sloane a acceptat oferta lui de a o duce cu un automobil cam vechi, care încă mai purta pe ușă însemnele de taxi.

– Nu prea arată a maşină pentru o activitate sub acoperire, remarcase Alley.

Au avut de depăşit cîteva clipe penibile, atunci cînd au ajuns lîngă clădirea BCG, nici unul neştiind ce să spună, în timp ce aşteptau ca paznicul să deschidă uşa. Apoi au început să vorbească amîndoi în acelaşi timp şi au izbucnit în rîs.

Amintirea lui Whip Alley, care îi luase mîna şi i-o strînsese uşor, îi făcu plăcere lui Sloane. Pentru prima dată după cîteva luni i se mai domolise îndoiala legată de bărbaţi şi de modul eronat în care reuşea ea să-i aleagă.

Lee Porter ajunsese şi el între timp la serviciu şi se afla acum în biroul lui Sloane, împreună cu Kemeny şi Powell. Porter îşi ridică ochii din hîrtii.

– Bună dimineaţa, zise el. Se pare că eşti pe urme bune.

– E vorba de Martin Garrett, zise Sloane. Toţi ceilalţi par curaţi. Garrett este singurul în neregulă. Şi încă într-o mare neregulă.

– Cred că Sloane a dat lovitura, ciripi Powell. Treaba asta cu creditul bancar. Ceva nu-i deloc în regulă.

– Şi legătura cu Ostroff, adăugă Kemeny. Nu pare o legătură deosebită, doar o girare pentru un împrumut de două sute de mii de dolari. Prea multe lucruri nelămurite.

Porter îşi scoase pipa din gură şi o fricţionă prin mînă ca pe nişte mătănii. Acum se auzea un murmur, dovadă că sosiseră şi ceilalţi angajaţi.

– În clipa asta să nu ne mai gîndim la Ostroff, zise el. Pentru moment. Concentraţi-vă asupra lui Garrett.

– Îi activăm dosarul? întrebă Kemeny.

Porter dădu din cap.

– Un audit complet. O sun pe Henrietta la Ministerul Justiţiei şi fac rost urgent de mandate. FBI-ul va monta microfoane pe telefonul lui Garrett de acasă, pînă mîine dimineaţă.

– Şi la birou? întrebă Sloane.

– Înregistrăm şi telefonul de la birou, îi răspunse Porter. Şi

toate telefoanele publice, pe o rază de cinci sute de metri în jurul biroului său.

Sloane era uimită de viteza cu care se derulau evenimentele. Tot ceea ce ordona Porter avea mari implicații.

De parcă i-ar fi citit gîndurile, Porter îi spuse:

– Sîntem nevoiți să acționăm foarte repede. Trebuie să aflăm ce planuri are Garrett și ce urmărește.

– Și dacă legătura lui cu Ostroff și acel împrumut cu dobîndă mică l-ar putea disculpa? întrebă Sloane.

– Tocmai asta vreau. Să demontăm toată afacerea asta. În clipa în care o demontăm – dacă se va întîmpla așa ceva – vom uita totul. Garrett nu va ști că am fost preocupați de persoana lui. Nu i se va întîmpla nimic rău lui, familiei, ori carierei sale. Trebuie, însă, să aflăm tot adevărul. Porter se întoarse către Sara Powell. Cred că ar fi bine să te ocupi tu de Departamentul de Justiție. John, tu ia legătura cu Charlie Weathers, de la secția de supraveghere a FBI-ului, și spune-i ce dorim. Vreau ca totul să fie aranjat pînă la semnarea mandatelor.

Sloane văzu cum cei doi se grăbiră să se apuce de treabă.

– Și eu?

– Tu ocupă-te de Garrett. Sună-l și spune-i că BCG-ul lucrează acum la studierea cererii consilierului de la ANS, pentru creșterea producției de sateliți. Spune-i că sîntem pe cale de a ne da acordul, dar că mai există cîteva probleme de rezolvat. Este proiectul mult-iubit de Trimble, iar Garrett va fi la dispoziția ta.

– Ce producție de sateliți?

– Găsești lucrarea în biroul meu. Să știi că sînt vreo două dosare mari. Sper că știi să citești repede.

Porter avusese dreptate. Garrett răspunse imediat la telefon lui Sloane. După ce aceasta îi explică motivul pentru care-l sunase, Garrett își făcu timp ca să o întîlnească pe la ora prînzului.

Atît la cursurile din sală, cît și la orele practice din teritoriu,

instructorii de la Ravenhurst îşi învăţaseră studenţii cît de important era să se folosească de o acoperire bună, pentru a-şi masca adevăratele intenţii. De astă dată, Sloane se baza pe acel dosar de la BCG. Înarmată cu el se duse la Garrett. Dosarul conţinea desene şi date tehnice despre KH-15, noua generaţie de sateliţi-spion, perfecţionaţi de Hughes şi propuşi de această firmă pentru a fi construiţi pentru Biroul Naţional de Recunoaştere. James Trimble era susţinătorul vehement al noilor tipuri de tehnologie, preţul lor, de cincisprezece miliarde de dolari bucata, neconstituind, după părerea lui, o piedică. Garrett era purtătorul său de cuvînt în Comitetul Senatorial pentru Supravegherea Informaţiilor şi în Comitetul de Finanţe.

Instructorii de la Ravenhurst îi mai învăţaseră şi altceva pe studenţii lor: cînd o persoană doreşte ceva de la tine, va vorbi, în mod inevitabil, mai mult decît strictul necesar. Garrett nu făcu excepţie de la regulă. El îi oferi lui Sloane ceva de băut şi, după ce ea refuză, se lansă într-un monolog despre KH-15. Cu cît vorbea mai mult, cu atît mai bine reuşi Sloane să-şi formeze o imagine reală despre el.

Marty Garrett părea să corespundă perfect datelor din dosarul său: era deştept, entuziast, folosea argumente pertinente şi pline de coerenţă. Lui Sloane nu-i făcu impresia că ar fi un om preocupat de altceva decît de slujba lui. El abordă subiectul direct şi cu sinceritate; toate răspunsurile la întrebările ei se dovediră inteligente şi la obiect.

Sloane îi zîmbi, îşi luă cîteva notiţe şi îndreptă cu iscusinţă conversaţia în direcţia dorită de ea. Pornind de la notiţele lui Porter, femeia îi vorbi lui Garrett de îngrijorarea BCG-ului cu privire la costurile acelui proiect şi a faptului că firma constructoare nu voia să ofere o garanţie de limitare a eventualelor costuri suplimentare ulterioare. Garrett se dovedi evident uşurat auzind că acestea erau toate problemele BCG-ului şi îi promise că va veni, cît de repede va putea, cu detalii amănunţite în acest sens.

Ar fi dorit domnişoara Ryder să se întîlnească cu însuşi

consilierul ANS? Nu era greu de obținut o întrevedere de cîteva minute.

Domnișoara Ryder nu vedea rostul. James Trimble era un vulpoi mult mai bătrîn și mai înțelept decît Garrett.

Garrett își sună secretara, pentru ca Sloane să fie condusă la plecare. Răspunsul veni cu promptitudine:

– Doamna lipsește momentan din birou.

– Va trebui să mai așteptați puțin, ca să fiți condusă, îi spuse el lui Sloane.

În timp ce el rostea acele cuvinte, se auzi o bătaie în ușă și în birou intră un agent al Serviciilor Secrete.

– Domnișoara Ryder? Sînt agent Tylo. Vă conduc eu. Holland Tylo observă privirea uimită a lui Sloane și adăugă: Aceasta este procedura. Vă rog să veniți cu mine.

Sloane își luă rămas-bun de la Marty Garrett și o urmă pe blonda din Serviciile Secrete, îmbrăcată cu un elegant costum bej.

O dată ajunse pe coridor, Holland Tylo se întoarse spre Sloane și privirea îi căzu pe legitimația atîrnată de gîtul acesteia.

– Lucrezi în cadrul BCG, nu?

– La MJ-11.

Sloane știa că Serviciile Secrete se interesaseră deja și aflaseră la care departament lucra.

– Vii pentru prima oară la Casa Albă? întrebă Tylo.

– Se vede?

Tylo rîse.

– Nu prea. Intenționam să te scot tot pe acolo pe unde ai intrat, dar dacă vrei, te invit să facem un tur.

Sloane se grăbise, așa încît nu avusese timp să se oprească pe drum ca să-și dea seama bine unde se află. Primul lucru remarcat la reședința președintei au fost niște cîini care miroseau un automobil, pentru a depista eventualele bombe.

Ea îi spuse acest lucru lui Holland Tylo, iar aceasta replică:

– Și ăsta-i numai începutul. Avem pază și pe acoperiș și jos, peste tot, și senzori de mișcare și camere video. Mai există

şi alte dispozitive despre care nu e cazul să vorbim. Intrarea ta a fost aprobată cu o oră înainte de a sosi; altfel n-ai fi primit acea legitimaţie.

Tylo trecu pe lîngă biroul vicepreşedintelui şi se opri în faţa Biroului Oval.

– Gary, ce face Doamna? îl întrebă ea pe un agent care stătea acolo.

Agentul îi făcu semn cu bărbia.

– E în cuib.

– Îmi pare rău, îi spuse Tylo lui Sloane. Credeam că vei putea arunca o privire.

– Unde să arunce o privire? La mine?

Sloane recunoscu imediat vocea, se întoarse şi o văzu pe Claudia Ballantine în uşa Biroului Oval, cu ceaşca de cafea într-o mînă, şi cu o scrisoare subliniată cu roşu în cealaltă. Purta o fustă verde ca smaraldul, care o avantaja, şi o bluză albă, care-i punea în valoare părul roşu. Avea aerul unei directoare enervate, care voia să scape de cine ştie ce hîrtie plictisitoare, de pe biroul ei.

– Doamnă preşedintă, începu Tylo, dar Claudia Ballantine îi făcu semn să tacă.

– Tu cine eşti?

– Sloane Ryder, doamnă preşedintă. De la BCG.

Claudia Ballantine o privi cu atenţie.

– Lucrezi pentru Lee Porter, nu?

– Da, doamnă.

– Transmite-i salutări lui Porter, zise preşedinta. Te rog să mă scuzi, dar încerc să pun capăt unei crize, pe Deal.

– Da, doamnă, rosti Sloane emoţionată. Îi voi transmite. Vă mulţumesc.

Tylo rîse, în timp ce se îndreptau spre ieşire.

– Cred că te-a plăcut, zise ea.

O conduse pe Sloane pînă la maşină şi se opri ca să-i facă loc şoferului să deschidă portiera din spate.

– Mă bucur că te-am cunoscut, Sloane. MJ-11 lucrează

uneori mînă-n mînă cu Serviciile Secrete. Dacă ai nevoie vreodată de ceva, sună-mă.

Lee Porter se uita la Sloane care venea spre biroul lui, cînd sună telefonul, pe linia protejată.

– Bună dimineața, Lee, rosti președinta în receptor. Ai trimis o vizitatoare la mine, fără să mă avertizezi.

Lee Porter era obișnuit cu asemenea telefoane-surpriză, din partea Claudiei Ballantine.

– Vă referiți la Sloane Ryder, doamnă președintă.

– Da, chiar la ea.

– Am trimis-o la dumneavoastră ca să discute ceva cu Martin Garrett, adjunctul lui Jim Trimble.

Președinta se juca cu o cruciuliță de aur, care aparținuse fostului ei soț.

– Înțeleg. E ceva deosebit în legătură cu Jim? Sau cu Garrett?

– Nu Trimble mă îngrijorează pe mine.

Claudia Ballantine expiră ușurată.

– Atunci cine, Garrett?

– E cam devreme de făcut afirmații categorice, doamnă președintă. Ați vorbit astăzi cu Jim?

– Încă nu.

– Presupun că va dori să vă vorbească, dacă nu e trecut deja în agenda dumneavoastră. Porter o informă în detaliu despre mesajul interceptat de la Ambasada chineză, despre reacția normală a consilierului ANS, argumentată logic, cît și despre măsurile luate în consecință. Personal nu cred că verificarea ANS va da la iveală lucruri deosebite, dar Sloane Ryder a dat peste ceva în legătură cu Garrett. Chiar acum am intrat în detalii. Am trimis-o să-și facă o primă părere despre Garrett.

– Te-ai gîndit la intuiția ei feminină?

– Ryder s-a dovedit deosebit de isteață și a depistat neregula. M-am gîndit că poate observă ceva luînd contact direct cu el.

– Lee, vrei să spui că el s-ar putea să fie sursa scurgerilor de informații?

– Nu vreau să mă pripesc cu concluziile, doamnă președintă.

– Dar la șaptezeci și două de ore după ce Jim Trimble a pus pe tavă Opțiunea Colierul, chinezii se retrag de pe poziții și se întorc acasă. Nu-mi place chestia asta, Lee. Absolut deloc.

Claudia Ballantine își amintise de scandalurile suportate de unul din predecesorii ei, atunci cînd s-a dovedit că alegerile din America au fost susținute cu bani de către chinezi. Au urmat acuzații, contraacuzații, investigatori speciali, probe ale Departamentului de Justiție. Nu se dovedise nimic cu certitudine, însă fusese evident faptul că partea chineză încercase să influențeze alegerile – și chiar reușise, într-o oarecare măsură. De data aceasta, poate și din cauza investigațiilor ineficiente, ridicaseră și mai sus ștacheta. A alimenta cu bani niște candidați era un lucru, dar a intercepta prompt deciziile la nivel înalt devenea o chestiune de securitate națională.

Problema Claudiei Ballantine consta în faptul că agențiile, cele care aveau drept obiectiv descoperirea trădării, erau ele însele corupte. Marile resurse ale lumii informative îi erau inutile. De aceea apelase la o persoană în care știa că poate avea încredere totală, cîinele de pază al guvernului, omul care datorită subtilității sale nu ieșea în evidență. Pentru baronii puterii, BCG-ul era o pierdere de vreme, iar numele lui Lee Porter nu însemna nimic.

– Lee, cît de întinsă este gangrena?

– Nu știu, doamnă președintă. Dar Garrett nu se va opri aici. Și nici eu. Nu cred că ați dori acest lucru.

– Bineînțeles că nu. Dimpotrivă, chiar te rog să te miști cît poți de repede. Trimble are mari probleme din cauza chinezilor. La rîndul meu sînt neliniștită, deși Dodge French îmi spune să ne menținem pe drumul cunoscut. Informațiile contradictorii te fac să greșești, lucru care ar putea produce un dezastru. Lee, trebuie să-mi spui la ce mă pot aștepta.

*

După cîteva clipe, Sloane Ryder intră în biroul lui Porter şi îi descrise acestuia întîlnirea cu Martin Garrett.

– A fost bucuros de faptul că s-a întîlnit cu cineva de la BCG, spuse Sloane. Evident, proiectul pentru sateliţi este foarte important pentru el, şi asta nu numai din cauza lui Trimble. Garrett consideră că proiectul acesta este esenţial pentru securitatea naţională. Mi s-a părut calm şi sociabil. Nu mi-a făcut impresia că ascunde ceva sau că ar fi îngrijorat de vizita mea. Asta înseamnă fie că este un excelent actor, fie că e convins de faptul că tot ce face este spre binele ţării.

– Vrei să spui că Garrett nu pare deloc neliniştit, pentru că el se crede un om normal şi, indiferent ce infracţiune comite, o face cu convingerea că acţionează în interesul naţional?

– În cazul în care comite vreo infracţiune, el nu-şi dă seama de asta.

Porter scoase la iveală o cutie veche pentru tutun, lustruită de contactul îndelungat şi frecvent cu mîinile lui, şi începu să-şi umple tacticos pipa.

– Tu spui „în cazul în care". Deci nu-l consideri „curat"?

– L-aş fi considerat astfel dacă n-ar fi existat şi păcătosul acela de credit bancar. El s-ar putea să demonteze orice suspiciune...

– Dar noi nu putem să mergem şi să-l întrebăm, pentru că l-am speria. Şi tu zici să procedăm la ascultarea telefoanelor?

Sloane dădu din cap.

– Da. Între timp, voi continua să caut în fişele contabile şi să văd ce călătorii a făcut în străinătate. Garrett umblă mult în ultima vreme, pentru Trimble. Vreau să ştiu exact unde s-a dus, unde a stat, cît timp, şi dacă s-a abătut cumva de la ruta oficială.

– Crezi că ar putea folosi aceste călătorii ca o acoperire pentru a transmite informaţii şi pentru a-şi încasa banii?

– Aşa făcea Ames.

Porter se gîndi o vreme, după care acceptă:

– Bine. O să-i rog pe Kemeny şi pe Powell să te ajute.

Dar să ai mare grijă. Garrett se foloseşte probabil şi de biroul de călătorii de la Casa Albă, dar şi de cel de la armată. N-aş vrea să ni se ia cumva urma.

17

La douăzeci şi unu de ore după ce Lee Porter îşi dăduse consimţământul, Sara Powell aştepta, stînd în picioare, într-un birou mic şi anost, de la etajul şase al Departamentului de Justiţie.

Încăperea era mobilată cu obiecte casate de la Administraţia Generală – un birou din lemn de ratan, vechi şi murdar, şi cîteva fotolii vechi îmbrăcate în piele. Podeaua veche scîrţîia de mama focului, pînă şi sub greutatea Sarei.

Henrietta Beaumont, judecătoarea federală de serviciu, nu se potrivea deloc cu camera aceea murdară şi fără ferestre. Îmbrăcată într-un taior Armani, pus în valoare de o eşarfă Versace, viu colorată, şedea la biroul de ratan şi parcurgea cu atenţie cererea BCG-ului de ascultare a telefoanelor lui Garrett, atît de la serviciu, cît şi de acasă, precum şi a cîtorva dintre cabinele telefonice din apropierea Casei Albe.

Deşi Lee Porter însuşi o sunase pe judecătoare, Sara Powell nu dormise toată noaptea, ca să pună la punct documentaţia necesară. Se întreba dacă arăta mai rău decît se simţea, mai ales că se afla în faţa acelei femei elegante.

– Nu vrea prea multe Lee, nu-i aşa? comentă Beaumont cu maliţiozitate.

– Nu dorim decît lucruri de care avem absolută nevoie, doamnă, zise Sara.

Judecătoarea semnă ordinele de supraveghere.

– Sînt valabile şaizeci de zile. Crezi că vă e suficient?

– Da, doamnă.

– Ar trebui să te mai odihneşti şi tu puţin, o sfătui binevoitoare Henrietta Beaumont. Să-i comunici lui Lee treaba asta, din partea mea.

Sara zîmbi.

– Bine, doamnă. Aşa voi face. Vă mulţumesc.

Ca şi în cazul multora dintre cabinetele de terapie psihiatrică, şi în birourile judecătoreşti se intra pe o uşă, dar se ieşea pe o alta. Aşa se face că Sara Powel n-a avut de unde să ştie că cel care a intrat după ea în biroul judecătoarei federale Henrietta Beaumont era agentul secret FBI Peter Mack. De asemenea, Sara n-avea cum să ştie nici că şi Peter Mack venise la Henrietta Beaumont de foarte multe ori, ca să obţină diverse mandate. Şi cu-atît mai puţin ar fi putut ea să-şi închipuie că judecătoarea, simţindu-se în deplină siguranţă în acea încăpere protejată în mod special, nu s-a gîndit niciodată să camufleze toate cererile acelea. Ele zăceau, răspîndite la vedere, pe tot biroul ei.

Peter Mack îi dădu judecătoarei cererea lui şi se retrase, în timp ce ea răsfoia hîrtiile justificative. Ceea ce s-a întîmplat după aceea a fost mai degrabă o consecinţă a deformaţiei lui profesionale, decît o acţiune premeditată.

Ochii lui Mack căzură automat pe hîrtiile de pe birou. Învăţase demult să citească un text de pe o coală întoarsă cu susul în jos, astfel că nu i-a fost greu să lectureze cererea aflată deasupra celorlalte hîrtii. Citi numele petiţionarului, cît şi pe acela al persoanei vizate, Martin Garrett, despre care se făcea şi precizarea că este adjunctul consilierului prezidenţial ANS. În afara acestor două nume, acolo se afla, scris cu majuscule, între două paranteze, cuvîntul care îi atrăsese, de fapt, atenţia agentului FBI Peter Mack şi anume: (CHINA).

Nu era pentru prima dată în cariera sa cînd observa ceva care nu-i era destinat lui. În majoritatea cazurilor, el se prefăcuse a nu fi văzut nimic sau a fi uitat, imediat, tot ce remarcase. Sau aproape tot. Doar de trei ori se folosise de informaţiile astfel obţinute, dar prezentate astfel încît să nu li se poată recunoaşte proveniența. Chiar şi în cazul de faţă, dacă n-ar

fi existat pe antetul cererii denumirea BCG-ului, poate că ar fi neglijat total informația. Însă Mack tot îi mai purta pică lui Sloane Ryder, pentru faptul că îndrăznise să-l lase cu buzele umflate, în plină stradă.

Mai mult chiar, Sloane îl pusese anterior într-o situație jenantă față de Dodge French. Deși French îl liniștise, spunîndu-i că nu mai avea nici o importanță, nemaifiind de actualitate faptul că el nu reușise să o convingă atunci pe Sloane să cadă la învoială cu firma Young, Pullen, agentul rămăsese cu impresia că îi era încă dator lui French. Acum, i se oferea pe tavă o nesperată ocazie de a se revanșa față de acesta.

Peter Mack avea trei numere la care îl putea contacta telefonic pe French: primul – de la locuința acestuia din capitală; al doilea – de la Brandywine, proprietatea acestuia din Long Island; iar cel de-al treilea – de la telefonul mobil, conectat direct la sistemul de comunicații prin satelit. Înainte de a o porni spre aeroport, el încercă, într-o doară, mai întîi la numărul de telefon din capitală. Rămase surprins nu numai de faptul că French se afla în casa lui din districtul Kalorama, ci și de acela că răspunsese el însuși la telefon. Mereu atent în privința telefoanelor publice, Mack îi comunică, într-o manieră „telegrafică", doar faptul că dăduse, în mod accidental, peste cîteva informații despre care, credea el, că French ar trebui să afle cît mai repede și care nu se puteau transmite decît personal. French îi dădu imediat adresa.

Mack cunoștea foarte bine districtul Kalorama, situat la nord de Sheridan Circle. Acel cartier de bogătași era înțesat de ambasade. Reședința lui Dodge French, un simplu conac, construit din piatră și cărămidă, datînd de la sfîrșitul secolului al nouăsprezecelea, era amplasat pe Bulevardul Wyoming.

Mack fu condus de un lacheu care, judecînd după alură servea și drept bodyguard, într-un salon mare, a cărui mobilă te făcea să te simți în plin secol al nouăsprezecelea. Dodge French stătea lîngă un șemineu de marmură și își încălzea mîinile la un foc de bușteni.

– Peter. Mă bucur să te văd.

– Şi eu la fel, domnule.

– Să te servesc cu ceva. Nişte cafea?

– Nu, mulţumesc. Trebuie să ajung cît mai repede înapoi la New York. Am venit doar pentru două zile, ca să rezolv o problemă, la tribunalul federal.

– Sper că ai obţinut ceea ce ai vrut.

– Da, domnule.

Mack avu o ezitare. Nu ştia cum să abordeze subiectul pentru care venise. Trebuia să-i spună ceea ce era important, fără a intra în toate detaliile.

French observă ezitarea tînărului.

– La tribunal se pot rezolva multe probleme. După cum ştii, eu sînt în relaţii bune cu judecătorii districtuali care lucrează acolo. Ai fost cumva la Henrietta Beaumont?

– Da, domnule, chiar la dînsa. Se ocupa de o cerere, trimisă de BCG.

– De Biroul de Contabilitate Generală? Foarte ciudat.

– Aşa m-am gîndit şi eu, domnule. Mai ales că cererea se referea la o persoană, de la ANS, pe nume Martin Garrett.

La auzul numelui lui Garrett, French deveni brusc foarte atent.

– Aha, spuse el calm. Îţi mulţumesc că m-ai anunţat, Peter. Orice informaţie legată de biroul consilierului ANS trebuie să-mi fie adusă la cunoştinţă.

French îi făcu semn către sufragerie.

– Nu vrei să mănînci ceva, înainte de a te duce la aeroport?

– Nu, mulţumesc, domnule. Plec în clipa asta.

– Bine, Peter. Mai vorbim. În mod sigur.

French îl rugă pe lacheu să-l conducă pînă la uşă, apoi se aşeză într-un fotoliu. Se gîndea la cadoul nepreţuit pe care i-l făcuse Peter Mack adineauri, un cadou asemănător cutiei Pandorei: o dată deschis, întreg conţinutul lui se va revărsa. Cu siguranţă că măcar unul dintre lucrurile conţinute în el nu va mai putea fi ascuns. Totuşi, dacă se va mişca suficient de repede, va

putea reduce oarecum pericolul iminent care plana amenințător asupra lui.

French nu se întîlnise niciodată față în față cu Lee Porter și nici măcar nu vorbise vreodată cu el la telefon, dar îl cunoștea din auzite și văzuse rezultatele unora dintre acțiunile acestuia. După ce începea vînătoarea, Porter nu renunța pînă nu-și dobora victima. Era momentul să dea urgent un telefon, unul pe care nu crezuse că-l va da vreodată.

În timp ce se îndrepta către aparat, French se gîndea și la femeia aceea care fusese cîndva iubita lui Mack, cea pe care nu reușise s-o intimideze sau s-o sperie, cea care determinase povestea neplăcută cu MacGregor. Sloane Ryder... Oare nu cumva lucra acum pentru Lee Porter?

18

Meșterul primise mesajul într-o vineri, prin intermediul unei scrisori trimise pe adresa hotelului Four Seasons, din New York. Conținutul acestuia îl determinase să plece de acolo mult mai curînd decît își planificase și să ia prima cursă spre capitală.

O dată ajuns, trase la Howard Johnson's, un hotel situat pe Bulevardul Massachusetts, despre care se spunea că ar practica niște tarife lunare speciale, accesibile celor care aveau nevoie de adăpost, în așteptarea unei case sau a unui apartament liber. Nu era un loc în care figurile celor aflați în tranzit să poată fi reținute.

Duminică dimineața, Meșterul se alătură nenumăraților turiști și locuitori ai orașului, care treceau pe sub arcada ornamentală ce marca intrarea în Chinatown. În mijlocul mulțimii părea un bătrîn oarecare, ce ducea o sacoșă cu cumpărături.

Meșterul intră într-o măcelărie, numită Lucky Moon. Făcîndu-și loc printre gospodinele chinezoaice, adunate în fața

tejghelei, el se strecură într-o mică încăpere de lîngă bucătărie, unde se putea mînca, loc despre care cei mai mulți albi habar n-aveau că există. Acolo o găsi pe Mai Ling, retrasă într-un colț, între oalele aburinde și un grătar pentru carne.

Masa, vopsită într-o nuanță verde-gălbuie, era acoperită cu hîrtie pentru învelit carnea tranșată. Pe ea se aflau două perechi de bețișoare, șervețele și două căni ciobite. Din ibricul de ceai ieșea un abur aromat, aducînd a iasomie.

– Fii binecuvîntat, împreună cu toți urmașii tăi, îl salută Mai Ling, în mandarină.

Femeia ședea sprijinită cu spatele de perete, ignorînd strigătele bucătarilor și zdrăngănitul tigăilor.

Meșterul se așeză pe un scaun și îi răspunse, în același dialect:

– Fie ca toți fiii tăi să se dovedească la fel de fertili ca tine.

Mai Ling rîse. Știa că Meșterul nu fusese niciodată căsătorit și că nu avea urmași. Era ultimul din familia lui și după moarte, talentul și toate secretele pe care le deținea aveau să dispară o dată cu el.

În ceea ce-l privea pe el, Meșterul aflase că Mai Ling era stearpă. Ea nu putea concepe nimic altceva în afară de intrigi politice și de moarte. Deci, se înțelegeau perfect.

– Arăți bine, remarcă Mai Ling, în timp ce unul dintre bucătari le trînti pe masă niște farfurii pline cu carne de caracatiță, amestecată cu carne de porc.

Mai Ling îi umplu Meșterului castronul cu orez și împinse farfuriile spre el. Timp de cîteva minute mîncară în viteză, folosindu-se de bețișoare.

– Ce mai face prietenul tău, Fat Lee? întrebă Mai Ling.

– Bine, răspunse Meșterul.

– L-ai căutat, înainte de a începe să lucrezi cu mine.

– Sigur.

Meșterul nu era surprins de faptul că bătrîna femeie știa de legăturile lui cu Fat Lee, probabil cel mai mare astrolog din

lumea vestică. Meşterul învăţa de la el arta astrologiei. El credea în influenţele şi semnele care le ghidau oamenilor acţiunile, precum un vînticel care împinge o frunză căzută pe un lac. Nu începea niciodată o acţiune fără să afle cît mai multe amănunte despre toţi cei implicaţi, pentru ca după aceea să-i pună la îndemînă lui Lee tot ce afla despre aceştia. Pe urmă erau întocmite horoscoapele şi Lee îl instruia în legătură cu semnificaţia lor. Dacă semnele se arătau rău prevestitoare, Meşterul refuza să conlucreze cu ei.

În cazul de faţă, semnele fuseseră bune, dar el ştiuse încă de cînd începuse căutarea băiatului, că Mai Ling nu înţelesese misiunea lui, într-unul din momentele ei cruciale. Ea îl asigurase că nu era nevoie de măiestria lui de asasin, excepţie făcînd doar asasinarea colonelului din lagărul nord-coreean.

– Cel pe care-l cauţi tu acum consideră că se află în mare pericol, îi spuse Mai Ling. Îi împinse o fotografie peste hîrtia de pe masă. Crede că bărbatul acesta, o verigă din lanţ, este suspectat.

Meşterul nu atinse fotografia bărbatului în vîrstă de aproape patruzeci de ani, cu buzele întredeschise, de parcă ar fi fost gata să izbucnească în rîs. El nu recunoscu, în fundalul acela maro cu verde, grădina lui Martin Garrett, aflată în spatele casei sale din McLean.

– De ce anume este suspectat?

– L-au verificat nişte oameni care se pricep foarte bine. Asta e meseria lor.

– Iar verificările – Meşterul lovi în fotografie cu încheietura mîinii – l-au făcut vulnerabil.

– Exact. Însă pentru protejarea personajului principal, pentru remedierea situaţiei, este nevoie de nişte metode cu totul deosebite.

Instinctul de conservare al Meşterului era foarte puternic. Mai Ling rostise cuvintele la fel de lin ca aterizarea unui fluture pe o floare, însă instinctul îl avertiză.

– Metode deosebite, şopti Meşterul.

Mai Ling își aprinse o țigară.

– Îți înțeleg preferința pentru folosirea unei arme, dar moartea lui nu trebuie să pară o execuție, ci un accident. Asta pentru autorități. Trebuie să moară, să fie plîns și înmormîntat – fără nici o urmă de îndoială asupra caracterului pur întîmplător al nefericitului accident.

– Pentru că s-ar putea ca el să fie doar o verigă din lanț.

Mai Ling dădu din cap.

– Așa este. Iar dacă se va face vreo anchetă asupra morții sale, s-ar putea să fie găsiți și ceilalți. Toți sînt aproape de personajul principal. Toți reprezintă un mare pericol pentru acesta.

– Personajul principal nu trebuie deconspirat, altfel se va duce de rîpă tot ce-ai pus tu la cale, zise Meșterul. Familia Cho, numărul 1818 – totul se va duce pe apa sîmbetei.

Mai Ling îl privi cu ochii mari, fără să clipească.

– Ar mai exista încă un motiv.

– Motivul pentru care a devenit el suspect. Bărbatul care l-a făcut să devină suspect.

– În realitate, femeia care l-a făcut să devină suspect.

Singura reacție a Meșterului fu respirația ușor precipitată, dar aceasta spunea totul. Tot o femeie fusese implicată și în precedenta lui acțiune. Era o amatoare, o naivă, care nu-și dăduse seama de faptul că fusese folosită. Ea ar fi trebuit să moară imediat după ce îl ajutase pe Meșter să intre în Statele Unite, după exilul său la Marsilia. Dar ea nu murise, în sala aceea de așteptare goală, de la aeroportul Kennedy. Chiar și acum, undeva în lumea asta, ea îl căuta, aștepta să comită o greșeală care, spera ea, să-i trădeze existența.

– O femeie, zise Meșterul. Care lucrează pentru cei ce l-au vînat pe bărbat. Cum o cheamă?

– O știi. Sloane Ryder. Nu te poți atinge de ea. Dacă îi înscenezi un accident perfect, cei ce vînează se vor dumiri că ea a avut dreptate. Dacă o omori pe ea, ne distrugi pe noi toți.

– Știi cumva cît de multe știe ea despre ținta noastră? întrebă Meșterul.

– Nu prea ştie multe. Dacă ar fi ştiut şi ar fi transmis informaţiile superiorilor ei, omul noastru s-ar afla deja sub supraveghere directă. Ştim precis că ancheta lor se află într-o etapă incipientă.

– Ai vorbit de „supraveghere directă". Cum îl supraveghează ei în clipa asta?

– Prin ascultarea telefoanelor. Presupun că şi acasă şi la serviciu. Posibil şi în orice altă parte în care are acces.

Supravegherea lor trebuie să fie şi mai extinsă, îşi zise Meşterul. Însă ei trebuie să fie foarte atenţi. Nu au certitudinea, altfel s-ar fi apelat la o supraveghere FBI.

Deci nu e implicat şi FBI-ul.

– Trebuie să ştiu cine anume conduce supravegherea, zise Meşterul.

– O să aflu şi acest lucru. Dar ţine minte: cu fiecare zi care trece, ancheta lor progresează, iar cei care-l vînează se apropie de proba care-i va convinge, şi atunci vor pune mîna pe el. Va trebui să rezolvi cu omul ăsta cît mai este încă liber, nu închis într-un loc sigur, într-un loc unde pînă la urmă tot va vorbi, gîndindu-se la ceea ce se va întîmpla cu el după ce va fi acuzat de înaltă trădare.

– Am nevoie de cîteva zile ca să mă pregătesc, spuse Meşterul. După aceea, omul nu-ţi va mai face nici un fel de probleme.

– Fie ca Zeii să facă să-ţi putrezească limba, rosti Mai Ling pe un ton cît se poate de serios.

Semăna cu un blestem, dar, ca multe alte lucruri din cultura chineză, era exact pe dos, era o binecuvîntare.

Meşterul văzu cum femeia duce mîna sub masă şi ia nişte sacoşe albe din material plastic, pline cu zarzavaturi. Pungile acelea constituiau o acoperire, ca de altfel şi rochia ei şleampătă, haina rărită de atîta purtare şi pantofii scîlciaţi.

Mimînd un uşor şchiopătat, Mai Ling ieşi din bucătărie. Semăna perfect cu oricare dintre miile de bunici chinezoaice care fac duminica toate cumpărăturile, motiv pentru care cei de

la FBI nu îi acordau nici un fel de atenție, ori de cîte ori ieșea de la ambasada de pe Bulevardul Connecticut. Într-o oră, femeia, considerată probabil una dintre bucătărese, care fusese văzută plecînd, urma să intre din nou în ambasadă.

Dodge French nu ar fi contactat-o pe Mai Ling și nu ar fi pus-o să genereze evenimente care acum nu mai puteau fi oprite, dacă ar fi știut cît de puține erau datele de care dispuneau, de fapt, cei de la MJ-11.

Pe tot parcursul week-end-ului, ca și în săptămîna care a urmat, Sloane, John Kemeny și Sara Powell au disecat viața lui Martin Garrett. Datorită relațiilor sale în mediul militar și informativ, Kemeny a preluat conducerea în privința anchetării călătoriilor lui Garrett în străinătate.

Dat fiind faptul că principalul consilier ANS, Trimble, avea acces nelimitat la cele mai diverse mijloace de transport, adjunctul său beneficia de aceleași favoruri. El zbura nestingherit cu avioane militare sau guvernamentale, dar și cu cele de călători. Kemeny a verificat cu încăpățînare toate cursele cu care zburase Garrett, atît de la Baza Air Force Andrews, cît și de pe aeroportul Dulles. A cercetat motivele acestor călătorii și a pus cap la cap întreg itinerarul. Omul lui participase la o conferință NATO din Belgia, și apoi zburase la Tel Aviv unde, împreună cu Trimble discutaseră cu omologii lor israelieni despre transferul de tehnologie antirachetă. Apoi cei doi și-au continuat drumul pînă la St. Petersburg, unde Garrett a prezentat un document referitor la adoptarea unei poziții ferme față de amenințarea musulmană, din Rusia de Est, la adresa Statului Major al armatei ruse.

I-ar fi fost foarte ușor lui Garrett să plece discret de la o întîlnire oficială sau să se întîlnească cu vreun om de legătură, în timpul zecilor de întîlniri avute. Kemeny nu putea fi sigur că acest lucru nu se întîmplase, așa încît a verificat toate înregistrările telefonice lăsate în urmă de Garrett. Singurele apeluri efectuate de acesta, de la hotelurile la care a stat în mod succesiv, fuseseră către soția sa. Apelurile de serviciu le

efectuase de la serviciul de pază al unei ambasade sau al unui consulat.

Kemeny era încă prins de verificări, cînd i-a dat raportul lui Lee Porter şi grupului în care lucra. Locurile unde fusese Garrett nu erau centre financiare mari. Dacă ridica bani, era de presupus că nu-i depunea în bănci fără condiţii de secretizare. Ar fi fost mult prea riscant, mai ales că, pe parcursul vizitei sale în Belgia, ar fi putut să se retragă discret pe o uşă, şi să dea o fugă pînă în Olanda, unde înregistrările bancare erau strict secrete.

Sara Powell nu obţinuse nici ea mare lucru, luptînd pe frontul casnic. Ea o luase la puricat pe Patty, soţia lui Garrett. Patty Garrett îşi luase masteratul în ştiinţele sociale, la Universitatea Columbia, şi lucrase doi ani la primăria din New York, după care se căsătorise cu Garrett. Apoi se mutase cu serviciul la Washington, dar părăsise domeniul social după mai puţin de un an, ca să-l nască pe fiul lor. Fişele arătau că Patty Garrett intenţionase să-şi reia lucrul, asta însă înainte ca bebeluşul ei să fie diagnosticat cu suferinţa aceea cardiacă. Patty Garrett rămăsese apoi acasă, pentru a avea grijă de băieţel, deşi fusese necesar să angajeze şi o doică pentru acesta.

Sarei i se părea că Patty Garrett trăia într-o singurătate cumplită. Părinţii îi muriseră pe cînd era încă la colegiu şi nu avea alte rude apropiate. Beneficiase de nişte bani proveniţi de la asigurare, cît să-i ajungă pînă la masterat, dar mai făcuse şi nişte împrumuturi de la bancă, în timpul studenţiei.

Sara nu a mai descoperit şi alţi bani. Asemeni milioanelor de americani, care trăiau binişor, Patty Garrett folosea cărţi de credit pînă şi la băcănie. Nu era greu de depistat traseul ei prin supermarketuri, ca şi la Wal-Mart, Kmart, şi la alte mari magazine cu produse mai ieftine. Patty era foarte econoamă şi cumpăra mult de la solduri.

Între timp Sloane şi Lee Porter se ocupau de telefoanele ascultate. Benzile cu înregistrările convorbirilor telefonice ale

lui Garrett le erau trimise de cîte trei ori în douăzeci şi patru de ore, la opt dimineaţa, la patru după-amiaza şi la miezul nopţii. Asta însemna că nici Sloane, şi nici Porter nu plecau de la birou înainte de ora trei dimineaţa.

Înregistrările convorbirilor telefonice ale lui Garrett nu au condus la nici o concluzie semnificativă. Cele mai multe erau în interes de serviciu şi cu aceleaşi persoane, pe care Garrett era îndreptăţit să le sune. Cele în interes particular erau cu soţia lui, cu doctorul care se ocupa de starea sănătăţii fiului său, cu un service auto, cu o companie furnizoare de echipamente comandate prin poştă, toate reflectînd viaţa normală din suburbii.

După aproape o săptămînă de ascultare a benzilor, Sloane făcu presiuni asupra lui Porter, pentru a o lăsa să-şi reia cercetarea în plan financiar. Ea îşi argumentă cererea – faptul că marele lor noroc de a descoperi motivul din spatele bizarului credit acordat lui Garrett trebuia valorificat prin căutarea misterioasei doctoriţe Susan Ostroff. Porter nu a fost de acord.

– Am început eu s-o cercetez, zise el. Este un peşte foarte mare. Trebuie să avem grijă cum o abordăm. Vreau să aflu cît mai multe despre Garrett, înainte de a ne ocupa de ea.

– La un moment dat, va trebui fie să i-o spunem verde-n faţă, fie să-l lăsăm în pace, zise Sloane. Mandatul de ascultare a telefoanelor nu durează la nesfîrşit.

– L-ai putea ruga pe prietenul tău, detectivul Alley, să te ajute, spuse Porter.

Sloane roşi, deşi nu făcuse un secret din faptul că se întîlnea cu Whip. Dacă lui Porter nu i-ar fi plăcut Whip sau Paco Santana, nu i-ar fi sugerat aşa ceva.

Nu existau prea multe localuri care să fie deschise la ora trei dimineaţa. Cel mai frecventat dintre ele era Popeye's, de pe Strada 5. Acesta era în acelaşi timp cel mai sigur, fiind frecventat de poliţiştii care intrau sau ieşeau din schimb.

Whip Alley începuse să lucreze în schimburi cam atunci cînd Sloane pornise ascultarea înregistrărilor telefonice.

Obişnuiau să se întîlnească la Popeye's, un restaurant deschis prin anii '50, mobilat cu banchete compuse dintr-o schelărie metalică nichelată, cu tapiţeria confecţionată din imitaţie de piele. Aici puteai beneficia de o cină tîrzie sau de un mic dejun foarte matinal. Cei mai mulţi dintre clienţi erau poliţişti, camionagii, ori diverşi funcţionari guvernamentali care răsfoiau preocupaţi *Washington Post*.

În seara aceea, Sloane ciugulea dintr-o salată, în timp ce Alley se lupta cu o imensă omletă à la Denver.

– Eşti cam tăcută în seara asta, remarcă Alley.

Sloane îşi ridică privirea din farfurie.

– N-aş vrea să mă înţelegi greşit, zise ea. Ţine de serviciul meu.

Alley îi zîmbi.

– I-ai spus şefului despre mine, iar el m-a verificat.

– Ştiai?

– În clipa în care mi-ai spus că o să lucrezi la MJ-11, mi-am dat seama că s-ar putea întîmpla asta. Aici, verificările de genul ăsta sînt ceva obişnuit.

Alley îi făcu semn ospătăriţei să le mai umple încă o dată ceştile cu cafea, după care o întrebă pe Sloane:

– Şi ce s-a întîmplat?

Sloane îi povesti pe scurt despre ancheta la care lucra.

– Şi tu chiar crezi că tipul ăsta are probleme?

– Ceva nu e în regulă. Dar nu ştiu ce anume.

Alley nu-i ceru alte amănunte. Încă din perioada în care lucra la Departamentul de Investigaţii, aflase ce resurse imense avea MJ-11. Totuşi, ancheta aceea era abia la început. Poate că existau căi neinvestigate încă. El îi sugeră una:

– L-aţi verificat şi la CNI?

Alley se referea la banca de date a FBI-ului, de la Centrul Naţional de Investigaţii. Toţi poliţiştii puteau apela la datele stocate în ea, din orice maşină de poliţie, pentru a verifica dacă vehiculul oprit şi supus controlului nu era furat, sau dacă pasagerii nu se aflau sub urmărire generală.

Sloane se încruntă.

– Nu. Omul ăsta e protejat împotriva furnizării de date în ceea ce îl priveşte. Nu cred că CNI-ul deţine vreo informaţie despre el.

Alley nu insistă. Ştia din experienţă că uneori, cel mai banal, mai la îndemînă instrument, pe care n-ai fi dat doi bani, îţi putea furniza, în mod surprinzător, cele mai bune rezultate. Dar mai înţelegea şi faptul că Sloane avea şi un alt motiv pentru care nu apelase la această posibilitate. Ea se folosea de înregistrările telefonice ale FBI-ului şi nu dorea să uzeze prea mult de posibilităţile Biroului.

– O să încerc eu acolo, zise el. O să dau o listă cu mai multe nume şi nimeni nu-şi va da seama.

Sloane îl privi cu atenţie. Porter îi permisese să-l abordeze pe Alley pentru a o ajuta la ancheta aceea. Dacă o făcea, trebuia să-i spună numele individului. Zarurile erau aruncate.

– Martin Garrett, rosti ea în şoaptă, după care îi spuse numele de familie literă cu literă. Este adjunctul consilierului ANS.

Alley nu se arătă cîtuşi de puţin impresionat.

– Aha. Se uită la ceas. Pînă-n ora zece. E bine?

Alley se ţinu de cuvînt. Sloane primi telefon de la el, pe la ora 21:45.

– Băiatul tău e cît se poate de curat – cel puţin după datele deţinute despre el la CNI, îi comunică el.

– Asta e. Merită să încercăm. Oricum, îţi mulţumesc.

– Ar mai fi o posibilitate. Aţi pus pe cineva să-l urmărească, să vedeţi ce face?

– Nu, ne-am limitat doar la interceptarea convorbirilor sale telefonice şi am avut o singură dată o întrevedere cu el.

– Urmează week-end-ul. Ce-ai zice să-l urmărim împreună, să vedem unde-i place să meargă şi cu cine stă de vorbă?

Sloane avu o mică ezitare. Acest domeniu nu era de competenţa ei şi, de altfel, nu se pricepea să urmărească oameni, spre deosebire de Whip.

– Bine, acceptă ea.
– Spune-mi unde şi cum ne întîlnim.

Martin Garrett habar n-avea că MJ-11 se afla pe urmele lui. Nu-şi dădu seama nici măcar de faptul că toată săptămîna atît el cît şi familia sa se aflau sub supraveghere. Nu avu absolut nici o bănuială, pînă nu interveni soţia lui.

Meşterul închirie un Buick Regal, pentru că modelul respectiv se potrivea cu cartierul în care locuia Garrett. În fiecare dimineaţă, el mergea în McLean şi, după ce-şi cumpăra o cafea de la o cafenea din zonă, trecea încet cu maşina pe lîngă reşedinţa familiei Garrett. Arăta ca un funcţionar oarecare, aflat în drum spre serviciu.

După ce-l urmărea pe Garrett pînă în Washington, Meşterul se întorcea. Cît timp omul se afla la Casa Albă era în colimator. Meşterul mai dispunea şi de alte posibilităţi ca să afle cîte ceva despre el.

Patty Garrett nu se abătea niciodată de la programul ei. Din două în două zile, Meşterul auzea de după o fereastră întredeschisă muzică rock, în timp ce Patty făcea exerciţii de alergare, pe un aparat închiriat. Joi era ziua în care spăla. Maşina de spălat şi uscătorul se aflau în garaj. Ca să-i fie mai uşor, Patty ţinea uşa deschisă, în timp ce ducea rufele. Cum maşina lui Garrett nu se afla acolo, Meşterul putea vedea stelajul cu scule ieftine, dar bine întreţinute, şi mobila de verandă, din aluminiu, depozitată pe timp de iarnă.

Într-o dimineaţă, Meşterul îi văzu pe mamă şi pe fiu plecînd de acasă, şi îi urmări pînă la un spital din cartier. Acolo el abordă o infirmieră, o femeie în vîrstă, urîţică, care se arătă încîntată de faptul că un bărbat arătos îi făcea curte. El o întrebă despre un pacient pe care ea nu-l găsea în fişe şi care în realitate nici nu exista.

Infirmiera lucra la spital de multă vreme şi îl cunoştea bine pe Danny Garrett. Cînd Meşterul o întrebă despre el, îi spuse că era un copil deosebit. Fusese o minune faptul că operaţia

reuşise. Băiatului îi plăcea base-ball-ul şi juca bine. O dată la două săptămîni, el era adus pentru un control cardiologic.

Cînd află despre base-ball, Meşterul deveni brusc interesat. Printre lucrurile lui Garrett, din garaj, era şi o cutie cu mingi şi cîteva bîte din aluminiu. Meşterul îi povesti infirmierei că avea şi el doi nepoţei, cam de vîrsta lui Danny, care veneau la el în vizită. El se interesă unde anume se juca Danny ca să vină şi el cu nepoţii lui.

Infirmiera zîmbi şi îi spuse că era programat un meci în fiecare sîmbătă, la Golful Mareelor, în parcul Potomac, între Aleea Ohio şi Aleea Golfului. Danny Garrett nu lipsea niciodată de la meci. Meşterul îi mulţumi pentru amabilitate şi plecă.

Merse pînă la Golful Mareelor, parcă maşina şi se plimbă o vreme pe terenul plin de iarbă, mărginit de două artere de circulaţie şi de Golf. Era perfectă pentru ceea ce urmărea el.

Parcă şi vedea cum se va petrece totul, într-o după-amiază rece de sîmbătă: mesele de picnic, pline cu tăvi cu mîncare, învelite în plastic, nevestele scoţînd limonadă şi alte băuturi nealcoolice din cutiile de alimente, în timp ce taţii parcurgeau distanţele dintre puncte şi discutau despre meci. Se mai certau, în glumă, asupra componenţei echipelor şi a alegerii arbitrului. Se auzea o larmă veselă, după prima lovitură. Taţii se mai potoleau şi-şi urmăreau copiii.

Oare ce obişnuiau să bea?

Bere, ceva nealcoolizat, sau ceai cu gheaţă. Ceaiul cu gheaţă se potrivea cel mai bine intenţiilor sale, datorită culorii sale întunecate.

Şi mai era încă un factor foarte important: spectatorii. Trecătorii, cei care se plimbau şi ei pe-acolo, se opreau şi priveau timp de cîteva minute. Un străin simpatic şi bine îmbrăcat n-ar fi stîrnit nici un fel de bănuială, probabil nici n-ar fi fost observat, deoarece toţi erau preocupaţi de meci. Totul era perfect.

Meşterul îşi revizui în minte planul şi imaginaţia lui o luă razna, în timp ce ieşea din metropolă. Coti pe Şoseaua 50, care ocoleşte

Aeroportul Internațional Dulles, și se îndreptă spre Middleburg, înspre inima Virginiei, ținutul vînătorii. După aproximativ o oră, mașina rula printre diverse proprietăți, cu grajduri pline de cai, ai căror proprietari se distrau vînînd vulpi, jucînd polo pe iarbă și sărind peste obstacole. După un prînz cu salată rece din fructe de mare, Meșterul se apucă să caute ceea ce îi trebuia.

Farmacia veterinară, frumos amenajată, părea foarte bine aprovizionată. Meșterul alesese în mod intenționat ora de prînz. Îl întîmpină un tînăr ucenic în ale medicinei veterinare, de altfel foarte politicos și îndatoritor, care rămase impresionat auzind despre starea jalnică în care ajunsese sărmanul armăsar castrat, despre care îi povestise, cu lacrimi în ochi, Meșterul. Medicamentul cerut de acesta se afla printre cele care, în majoritatea statelor, se vindeau doar pe bază de rețetă. Aici, în Virginia, parlamentarii, niște împătimiți incurabil după cai, reușiseră însă să-l scoată de pe lista medicamentelor aflate sub un strict control. Guvernatorul, el însuși un mare iubitor al cailor, rezolvase cu o simplă semnătură această problemă.

Meșterul, precaut, solicită doar cantitatea de medicament strict necesară stadiului în care îi spusese el vînzătorului de la farmacia veterinară că ajunsese boala calului despre care îi vorbise. El plăti cu bani gheață, astfel că singura înregistrare a acelei vînzări rămase doar în memoria computerului, rătăcită printre puzderie de alte înregistrări. Chiar dacă, prin absurd, s-ar fi descoperit, în urma eventualului examen toxicologic al cadavrului, urmele acelui medicament – lucru puțin probabil, dată fiind doza redusă necesară obținerii efectului letal asupra omului –, iar anchetatorii s-ar fi grăbit să-i dea de urmă celui care-l cumpărase, și ar fi ajuns și la farmacia veterinară din Middleburg, pentru a-l interoga pe tînărul practician, acesta n-ar fi fost în stare să le ofere decît o descriere generală a unui banal bătrîn care nu aducea nici pe departe cu Meșterul.

Whip Alley o luă pe Sloane din fața apartamentului ei la ora șapte fix, sîmbătă dimineața. Adusese cu el un termos mare

cu cafea şi cîteva corniuri calde încă. În timp ce ieşeau din oraş şi se îndreptau înspre est, pe drumul care ducea către parcarea Aeroportului Internaţional Baltimore-Washington, începură să mănînce.

Şoseaua îi conduse într-o zonă industrială. O luară pe un drum care se înfunda într-un imens depozit, înconjurat de garduri cu sîrmă ghimpată. Pe poarta depozitului, cu litere de-o şchioapă, se aflau înscrise cuvintele: GARAJUL POLIŢIEI STATULUI MARYLAND.

– Mi-ai spus tu că o să am parte de o mare surpriză. Sloane se uită în jurul ei, spre locul acela pustiu, de unde nu se auzea nici un sunet. Eşti un romantic incurabil, n-am ce să mai zic.

Alley îi zîmbi şăgalnic şi îşi ridică legitimaţia în faţa camerei video de la intrare. Poarta se deschise şi cei doi pătrunseră în perimetrul garajului. Ca din pămînt apăru lîngă ei şi Paco Santana, care ţinea în mînă o felie de pepene galben. Deschise uşa pentru ca Sloane să poată intra în clădire şi o salută cu un zîmbet, după care o pofti să guste şi ea din pepene.

Alley o luă înainte, spre un hangar întunecos, plin cu maşini de poliţie, unele dintre ele avariate. Vorbi cu un poliţist aflat într-o gheretă cu pereţii de sticlă, şi pe urmă se întoarse către Santana.

– Ai rezolvat cu hîrtiile?

Cu gura plină, Paco Santana mormăi un răspuns potrivit căruia hîrtiile erau rezolvate şi se folosi de ceea ce mai rămăsese din pepene pentru a-i arăta maşina. Sub lumina fluorescentă se afla un automobil cu aspect obişnuit, de culoare bleumarin, marca Chevrolet.

– Drăguţ! exclamă Sloane. Dacă te gîndeşti să remorchezi cu el un elefant mort.

– E puţin mai altfel, zise Alley şi o conduse în jurul autoturismului, explicîndu-i că anvelopele se pot umfla automat în timpul mersului, deoarece au în interior rame circulare laterale din material plastic, cu care se poate merge pe o distanţă de o sută de kilometri şi cu o viteză de o sută de kilometri pe oră, chiar dacă au fost ciuruite de gloanţe.

– Maşina este echipată cu baterie antiglonţ, are un blindaj exterior foarte eficient. Rezervorul de benzină este protejat împotriva exploziilor.

Deschise portiera şoferului, arătîndu-i şi interiorul. Întreaga maşină era căptuşită cu un blindaj special, din oţel antiglonţ, geamurile erau confecţionate din sticlă rezistentă la impactul gloanţelor. Avea în dotare un dispozitiv care detecta bombele de la distanţă şi un rezervor cu oxigen în spate, pentru cazul în care ar fi intervenit problema gazelor lacrimogene.

– Orice uşă se deschide numai după acţionarea unui microîntrerupător, încheie el, arătîndu-i butonaşul mascat în dosul mînerului portierei.

Sloane se dovedi foarte receptivă la prezentarea lui.

– Ai uitat să menţionezi despre asta. Şi arătă spre un stativ de armă, montat pe bord.

– Da. O să-ţi mai arăt şi altele de genul ăsta, în interiorul maşinii.

Sloane îl luă de braţ.

– Scuză-mă, dar, spune-mi te rog, mergem cumva într-o zonă de război şi eu nu ştiu?

– Nu cred, din cîte cunosc eu, răspunse Alley zîmbind.

Merse înapoi la gheretă, iar Santana o luă deoparte pe Sloane.

– Cei de-aici ne permit, din cînd în cînd, să împrumutăm cîte ceva de la ei. Pe asta au confiscat-o de la un traficant de droguri. Crede-mă, e foarte bună. Datorită ei traficantul a scăpat de la moarte.

– Teribilă încurajare, şopti Sloane.

După cîteva minute, treceau din nou, de data asta în sens contrar, pe lîngă parcarea aeroportului. În dreptul parcului College, Santana, care mergea într-un alt autoturism, claxonă şi o apucă pe o bretea a şoselei.

– A uitat să-şi ia de mîncare, îi explică Alley lui Sloane. Ne reîntîlnim cu el la Golful Mareelor. Avem timp berechet.

În ultimul lot de înregistrări telefonice ascultate de Sloane,

Martin Garrett le cerea prietenilor să fie la parcul Potomac în jurul orei zece, ca să-şi pregătească pe îndelete terenul de joc. Mai aveau de aşteptat mai bine de o oră.

La patruzeci de kilometri spre vest, Martin Garrett tocmai punea ultimele bagaje în autoturismul său, Volvo station. Cîndva acesta fusese bej, însă acum vopseaua devenise maronie. Punctele de rugină de deasupra roţilor, datorate sării împrăştiată pe şosea de către serviciile publice pe timp de iarnă, îi dădeau un aspect jalnic.

Garrett se uită la Patty, care încerca să-i prindă centura lui Danny, în timp ce băiatul se împotrivea, zicîndu-i că se descurcă şi singur. Patty avea faţa ciupită de vărsat şi o piele de o paloare nesănătoasă. Merita o viaţă mai bună. Garrett se străduia să i-o ofere, dar gaura din inima lui Danny îi adusese în pragul ruinării, şi lui Patty îi furase zîmbetul şi bucuria de a trăi. În plus, lucrurile păreau a lua o întorsătură dramatică în ultima vreme. Cu cîteva zile în urmă, Patty îi povestise că observase un bărbat care le supraveghea casa. Îl văzuse pe geam, în timp ce-şi făcea alergarea şi, din nou, cînd mersese în garaj să spele rufe. Garrett insistase să i-l descrie şi nu se mirase deloc că descrierea era foarte vagă. Patty avea memoria cifrelor, dar nu ţinea minte nume şi trăsături fizice. El o ascultase răbdător şi apoi discutase cu vecinii. Nimeni nu putea confirma ceea ce văzuse Patty.

Garrett s-ar fi dat bătut, dacă soţia lui nu ar fi insistat atîta. Permanentele ei referiri la acel străin începură să-l îngrijoreze şi aşa cum fusese sfătuit încă de mult timp, luase legătura cu Susan Ostroff şi îi spusese că s-ar putea să se afle sub supraveghere. Ea îl liniştise spunîndu-i că nu ştia nimic despre asta. Probabil, spusese ea, totul exista doar în imaginaţia lui Patty. Garrett n-a mai abordat subiectul şi apoi l-a uitat.

Majoritatea se aflau pe teren cînd intră Garrett în parcare. El îşi salută vecinii, iar Danny puse mîna pe mănuşă şi o zbughi pe iarbă. Patty dădu să fugă după el, dar se opri cînd Garrett o apucă de braţ.

– Lasă-l. Puțină zbenguială nu-i face nici un rău. Mai bine ajută-mă să scot mîncarea din mașină.

Patty schiță un zîmbet și se conformă. Garrett știa că ea nu-și lua nici o clipă privirea de la Danny, deși se ocupa acum de masa de picnic. El observă un autoturism verde, staționat într-o margine a parcării, și își zise că așa ceva i-ar fi trebuit și lui Patty, mai ales iarna. Era o mașină mai sigură și mult mai comodă decît Volvo-ul.

Garrett îi salută pe ceilalți tați și-și sprijini picioarele de masa de picnic. Îi plăcea să simtă soarele încălzindu-i fața. Își deschise o Coca-Cola și turnă băutura într-un pahar de plastic, în care pusese în prealabil niște cuburi de gheață. Bău o înghițitură, după care luă un saleu de pe o farfurie și se apropie de locul unde Danny își sorbea din ochi antrenorul, în timp ce acesta le dădea indicații. În drum, el trecu pe lîngă un domn în vîrstă, frumos îmbrăcat, care avea un binoclu mic, dar scump, atîrnat de gît. Garrett remarcă în mîna acestuia o carte de ornitologie și se întrebă ce fel de pasăre se aștepta omul să vadă. Din cîte știa el, Golful Mareelor nu era un loc propice pentru a urmări comportamentul păsărilor. Bărbatul îi zîmbi și îl salută, apoi Garrett se auzi strigat de fiul său.

Meșterul își continuă drumul spre masa de picnic, unde Patty Garrett ședea la taclale cu alte două femei.

– Scuzați-mă, doamnă.

Într-o engleză fermecătoare, cu accent parizian, cuvintele ieșiseră cu multă eleganță din gura Meșterului. Acesta observă cum Patty tresare la apariția lui, iar celelalte două femei îl privesc cu interes și curiozitate.

– Aveți amabilitatea să-mi spuneți cum aș putea ajunge la Muzeul Holocaustului?

Patty Garrett se simți jenată. Bineînțeles că știa unde se găsește muzeul, dar nu îi veni imediat în minte cea mai rapidă modalitate de a ajunge acolo. Prietenele ei contribuiră și ele cu sugestii, apoi toate trei începură să vorbească între ele, în timp ce Meșterul le privea zîmbind. Femeile erau convinse că omul

era un turist oarecare, judecînd după aparatul de fotografiat ce atîrna lejer de umăr şi după cartea pe care o ţinea în mînă. Nici una nu observă însă faptul că cealaltă mînă avea degetele uşor strînse ascunzînd în podul palmei o minusculă cutiuţă de plastic.

Meşterul se mişcă, calm şi firesc, astfel încît mîna lui să ajungă, ca din întîmplare, exact deasupra paharului cu Coca-Cola, al lui Martin Garrett. Îşi frecă uşor degetul mare în palmă, deschizînd căpăcelul cutiuţei şi praful cenuşiu din cutiuţă căzu în lichidul din pahar, dizolvîndu-se instantaneu, fără a schimba culoarea a băuturii.

Imediat ce se puseră de acord în privinţa traseului optim, femeile se întoarseră către el şi îi arătară şoseaua care ocolea Memorialul Jefferson, ducînd înspre Piaţa Raoul Wallenberg. Meşterul le mulţumi şi, după o respectuoasă înclinare în chip de rămas-bun, plecă.

Sloane Ryder se foia pe scaunul maşinii, împărţindu-şi atenţia între Garrett, aflat lîngă terenul de joc, şi grupul celor trei femei, ce sporovăiau lîngă masa de picnic. Observă spatele unui bărbat, îmbrăcat cu un sacou gălbui şi cu nişte pantaloni maro. Omul se îndrepta agale spre şosea. Sloane mai observă şi faptul că una dintre cele trei femei de la masa de picnic se uita lung după silueta care se îndepărta. Apoi ea se întoarse către celelalte două femei şi reîncepu să discute cu ele. Ceva nedefinit încolţi în mintea lui Sloane, ceva vag, relativ la o posibilă conexiune între bărbatul acela şi femeia care îl privise. Între timp, însă, omul dispăruse din peisaj.

Sloane îi aruncă o privire lui Whip Alley, care nu-şi luase nici o clipă ochii de la Garrett.

– Încep să cred că am exagerat cu privire la Garrett, zise Sloane. Nu era decît o neregulă care mi-a atras atenţia. Mi se părea ceva anormal atunci...

– Dacă atunci a fost îndeajuns, înseamnă ce e şi acum, zise Alley, urmărindu-l pe Garrett cum sare în picioare, în timp

ce fiul lui reuşi în final să marcheze. Ai o informaţie care nu „iese la socoteală". Şi, din instinct, o simţi şi o poţi înţelege.

– Ştiu. Dar omul ăsta se comportă ca orice tată obişnuit într-o dimineaţă de sîmbătă.

– Dar neregula aia tot acolo e, nu?

– Da, sigur.

– Atunci, ai încredere în instinctele tale. Omul ăsta seamănă leit cu tatăl anului de pe coperta revistei *Time*. Poate că aşa şi e. Dar, dacă are probleme, vom afla. Aşa se întîmplă mereu.

În timp ce Whip Alley vorbea prin staţie cu Paco Santana, aflat în cealaltă parte a parcului, Sloane se uita la Garrett care vorbea cu fiul său. Băiatul era pregătit să lovească, dar în faţa lui mai avea încă patru jucători. După expresia de pe faţa lui, Sloane înţelese că era conştient de faptul că şansele de reuşită erau minime.

Garrett se îndepărtă de terenul de joc şi se apropie de masă. Sloane îl văzu cum îşi strînge în braţe nevasta şi cum pune apoi mîna pe paharul de Cola. Însetat, bărbatul îl bău pînă la fund.

La cincizeci de metri depărtare, camuflat printre cîţiva copăcei, Meşterul urmărea şi el scena. N-avea să mai dureze prea mult.

La oameni, ketamina acţionează asemenea unui halucinogen, provocînd leziuni pe creier şi pierderea memoriei. Cantitatea pusă în paharul lui Martin Garrett ataca imediat sistemul nervos.

Coca-Cola avea un gust foarte bun – era rece şi dulce. Garrett întinse mîna după sticla de plastic ca să-şi mai toarne încă un pahar, gîndindu-se la lovitura lui Danny, dar gustul acela dulce din gură devenise parcă prea puternic. Tuşi, apoi se înecă. Creierul i se inundă parcă de ceva cald şi umed. Simţi gîtlejul umplîndu-i-se şi el de o uriaşă materie vîscoasă.

Patty îşi văzuse soţul înecîndu-se, venise repede lîngă el şi-l bătuse pe spate cu palma. Garrett gemea şi îşi băgase degetele pe gît, cît putuse de mult.

Ceilalți de la masă se dădură înapoi îngroziți, în timp ce Garrett se chinuia. Gemetele lui, înăbușite de degete, erau suficient de puternice ca să atragă și atenția trecătorilor. Patty se aruncă spre el și-l luă în brațe. Martin Garrett nu-i mai putea auzi strigătele. El se aplecă în față, apoi se descleștă din strînsoarea ei cu un muget și o aruncă cît colo. După o secundă, pe masă ateriză și ceva roșu, din care se scurgea un lichid. În nebunia lui, Garrett își mușcase o bucată din limbă.

Garrett căscase gura, plină de sînge, din care ieșeau grohăituri scurte, guturale și, de fiecare dată, valuri de sînge. Hainele de pe el deveniseră lipicioase. Simțea gelatina aceea care îl cuprinsese, o simțea în întreg pieptul, pînă în gît. Creierul parcă i se încinsese. O luă la fugă de lîngă soția lui și de lîngă prieteni și traversă ametit terenul de joc, în timp ce jucătorii și spectatorii se dădeau la o parte din calea lui. El nu-și recunoscu fiul, în timp ce trecea în iureș pe lîngă el. Țipetele speriate ale lui Danny erau înăbușite de furtuna care izbucnise în creierul tatălui său.

Sloane și Alley săriseră afară din vehicul și începuseră să alerge spre el, apropiindu-se cu rapiditate. Alley striga ceva în microfonul de la rever. După cîteva secunde, Sloane îl văzu și pe Paco Santana alergînd de-a curmezișul terenului în direcția lui Garrett, intenționînd să-i taie drumul.

Garrett reuși să ajungă înaintea tuturor la marginea terenului, pe Aleea Golfului pe care o traversă în fugă, printre mașinile care treceau. Șoferul unui autocar cu turiști reuși în ultimul moment să-l evite.

Pentru o clipă, Sloane nu-l mai văzu pe Garrett, care se pierdu printre cireșii de pe cealaltă parte a drumului. Alley își scosese legitimația și o ridicase pentru a opri circulația. Sloane observă un culoar și o luă la fugă. În spatele ei, auzea tropăitul bocancilor lui Paco Santana.

– A ajuns pe mal! strigă ea. N-are pe unde să o mai ia. Fugi tu pe dincolo.

Sloane se gîndea să se apropie prin dreapta, Santana prin

stînga, iar Alley să rămînă între copaci şi mal. Astfel Garrett ar fi fost încolţit şi prins.

Se înşela însă. Garrett nu se opri nici o clipă pe mal. Simţind o teribilă nevoie de a ucide răul care-l devora, el se aruncă fără nici o ezitare în Golful Mareelor şi deschise gura imediat. Voia să înece tot ce-l chinuia.

Sloane îşi dădu scurta jos, se descălţă şi se aruncă în apă. Apa rece ca gheaţa îi tăie respiraţia, dar ea continuă să înoate spre locul în care dispăruse Garrett. Luă o gură mare de aer şi se scufundă în apa aceea neagră. Apa nu era adîncă, dar trebuia să-şi croiască drum pînă la fund. Simţi pămîntul, clisos, şi se înfioră, scîrbită. Apoi, degetele ei atinseră altceva – un material textil. Un crac de pantaloni, o gleznă.

Sloane strînse bine în mînă glezna şi se împinse tare în picioare, încercînd să-l tragă afară pe Garrett. Zbaterea lui Garrett se opri brusc. Sloane făcu greşeala de a slăbi puţin din strînsoare şi piciorul dispăru din mîna ei. În acelaşi timp, ceva tare o lovi în tîmplă. Sloane se răsuci, ţinîndu-se cu mîna de tîmplă, şi încercă să iasă la suprafaţa apei. Două braţe o prinseră însă de talie, o strînseră ca într-un cleşte, o încolăciră cu disperare, scoţîndu-i aerul din plămîni.

Încercă să desprindă mîinile acelea care o presau pe diafragmă. I se părea imposibil ca Garrett să mai poată fi încă atît de puternic, să nu fi rămas deja fără suflare.

Timp de o fracţiune de secundă Sloane nu-şi dădu seama că fusese eliberată din strînsoare. Nu mai avea pic de aer în plămîni, iar starea aceea apropiată de înec o ameţise. Simţea cum pluteşte. *Doar n-o să mori tocmai acum,* îşi zise ea. Instinctul de conservare se declanşă şi ea începu să se zbată, ca să ajungă la suprafaţă.

Lumina soarelui. Paco Santana mergea prin apa care îi ajungea pînă la piept şi o purta în braţe, ca pe un fulg, pînă pe malul apei. Apoi el se întoarse şi dădu peste Whip Alley care tocmai ieşise la suprafaţă. Tuşind şi străduindu-se să inspire, Sloane văzu faţa lui Alley, plină de noroi şi sînge. Avea zgîrieturi

prelungi şi adînci pe obraji provocate de unghiile lui Garrett, după ce reuşise s-o elibereze pe Sloane, rupîndu-i acestuia mîna.

Alley îl ţinea pe sub bărbie pe Garrett, în poziţia clasică de salvare de la înec. Îi ţinu bărbia astfel, pînă cînd Santana îl preluă, trăgîndu-l afară din apă. Sloane îl văzu pe uriaşul detectiv cum îl culcă pe Garrett în pantă şi încearcă să-i acorde primul ajutor.

Alley se tîrî pînă în apropierea ei şi se prăbuşi epuizat.

– Cum te simţi?

Sloane dădu din cap.

– Are nevoie de respiraţie gură la gură, zise ea.

Alley o sprijinea de spate.

– Nu ştim ce i s-a întîmplat...

– Altfel va muri! strigă ea.

– Nu mai are nici o importanţă. Oricum e prea tîrziu, le strigă Paco Santana.

El îşi trecu mîna peste faţa lui Martin Garrett, închizîndu-i gura şi ochii orbi pentru totdeauna.

Pe urmă, Patty Garrett, care îşi făcuse loc, îngrozită, prin mulţimea de gură-cască, începu să urle.

19

Claudia Ballantine intră în Biroul Oval şi se uită spre consilierul ei în probleme de securitate naţională.

Jim Trimble avea faţa umflată şi ochi înroşiţi de nesomn. Cu mîna stîngă îşi freca, într-un gest automat, umărul drept, încercînd zadarnic să-şi alunge durerea-fantomă din locul în care îi era prinsă de articulaţie proteza braţului.

– Jim...

Trimble se ridică cu greu în picioare.

– Doamnă preşedintă.

– Ai ceva noutăți în legătură cu Martin Garrett?

– Vom afla de-abia peste cîteva ore rezultatul autopsiei. Atunci vom ști mai multe. Soția lui se află încă sub narcoză, la Spitalul Universitar din Georgetown. De micuțul Danny au grijă vecinii.

– Îmi pare rău, Jim. Există vreun indiciu, în fișa lui medicală, care să fi putut prevedea acest eveniment nefericit?

– Nu. Absolut nimic.

Serviciile Secrete, cele care monitorizează toate știrile referitoare la personalul superior din cadrul Casei Albe, o informaseră deja pe Claudia Ballantine despre moartea lui Martin Garrett.

Uitîndu-se la Trimble, președinta blestemă în gînd toate problemele avute cu China. Ar fi vrut să-i spună să se ducă acasă, să se odihnească și să-și plîngă subalternul, dar nu putea. Ceva se întîmpla, de cealaltă parte a mapamondului. Ea simțea acest lucru, tot așa cum un marinar simte apropierea unei furtuni, aflată la mulți kilometri depărtare.

– Chinezii și-au retras flota, Jim, zise ea. L-au trimis pe generalul Zhenyu să-și facă bagajele. Apelarea la Opțiunea Colierul parcă i-ar fi stîrnit.

Trimble se așteptase la comentariul acesta.

În orice altă situație, el i-ar fi adus o mulțime de argumente în sprijinul Colierului – că aceea era cea mai bună poziție defensivă și că, indiferent dacă sateliții chinezi sau ruși ar fi observat manevrele americane, acestea ar fi putut fi justificate ca un exercițiu militar. Dar moartea neașteptată a lui Martin Garrett îl rănise profund, îl golise de puteri, îi distrusese capacitatea de concentrare.

– Încă nu știm precis cauza care i-a făcut pe cei de la Beijing să se retragă, zise el.

– Oricum ar fi, nu mai e cazul acum să apelăm la Colier, i-o trînti președinta.

Trimble știa asta. Se bizuise pe Lee Porter, sperînd că acesta îi va oferi informații, vreo pistă oarecare, în legătură cu

motivul pentru care Beijingul operase o asemenea cotitură, exact în momentul în care Washingtonul tocmai asta urmărea. Totul era mult prea convenabil, iar Trimble nu credea în asemenea coincidențe. Dar Porter nu-l sunase, iar asta însemna că nu aflase încă nimic.

Trimble se hotărî să-şi joace cartea. Ar fi dorit s-o păstreze pentru altă ocazie, pentru o altă criză, dar nu-şi putea permite să ducă înapoi, la arhivă, Opțiunea Colierul.

– Mai avem o problemă cu Peter Lin, îi aminti el.

Lin fusese ca un ghimpe în coasta guvernului taiwanez, timp de ani de zile. Ziarist de primă mînă, şi naționalist chinez ardent, luptase fără încetare pentru unificarea insulei cu marea Chină. Premierul taiwanez îl considera pe Lin emisarul Beijingului. Lin nu făcea un mare secret din legăturile lui cu Beijingul şi nici din faptul că era conducătorul unei mari organizații taiwaneze care milita în favoarea unificării.

Guvernul îl calificase pe Lin drept trădător şi, după un proces rapid, îl aruncase în temniță. Această încercare a oficialităților de a-l reduce la tăcere acționase ca un bumerang asupra lor. Lin devenise între timp un adevărat martir, iar rîndurile adepților săi se îngroşaseră. Washingtonul încă mai credea că Lin conducea o puternică coloană a cincea, care avea să pună mîna pe infrastructura insulei, în cazul unei eventuale invazii armate.

– Ce e cu Lin? întrebă preşedinta.

– Candidează pentru parlament, la alegerile de săptămîna viitoare, zise Trimble. Dacă cîştigă cumva aceste alegeri, s-ar putea să formeze acolo un guvern fantoşă.

Claudia Ballantine era foarte interesată de acest lucru. Dar ea mai ştia şi că politica internă taiwaneză nu cădea sub incidența responsabilităților lui Trimble.

Îşi sună secretara.

– Caut-o te rog pe Susan Ostroff şi spune-i că vreau s-o văd. Urgent.

După o jumătate de oră, un agent al Serviciilor Secrete îi deschise acesteia uşa Biroului Oval. Susan Ostroff avea puțin

peste patruzeci de ani şi părea foarte aferată, în taiorul ei clasic şi în bluza de nuanţa jadului. Îşi strînsese părul negru, lucios, într-un coc sever, iar ramele închise la culoare ale ochelarilor marca Donna Karan contrastau puternic cu tenul ei alb. Ostroff, care îşi luase două doctorate în civilizaţia şi în politica din China, era recunoscută în unele medii drept o bună cunoscătoare a problemelor chineze.

– Doamnă preşedintă, rosti cu respect Ostroff.

– Susan. Mă bucur să te revăd. Îl cunoşti pe Jim Trimble.

– Desigur. Deşi n-am avut ocazia să ne mai întîlnim, după conferinţa din Singapore.

Unde aproape că ai produs un incident internaţional, pentru că nu te-ai consultat cu mine, în legătură cu discursul tău, zise Trimble în gînd.

Ostroff îl apostrofase atunci pe premierul din Singapore, în legătură cu tratatul acestuia cu Indonezia, referitor la populaţia chineză. Trimble se străduise din greu să mai atenueze din proporţiile scandalului.

– Mă bucur să te revăd, Susan, murmură Trimble.

Ostroff se ocupa de China, în cadrul Departamentului de Stat, astfel că bietul Trimble n-avea cum să se opună prezenţei ei acolo. Mai mult chiar, Ostroff fusese colegă de facultate cu preşedinta. Acest fapt, cît şi mintea ei strălucită, făcuseră din ea unul din cei mai mari specialişti din lume în problemele Chinei şi Claudia Ballantine nu se putea lipsi de sfaturile ei.

– Susan, Jim şi cu mine tocmai vorbeam despre cîteva probleme legate de Peter Lin, zise preşedinta, după care îi expuse pe scurt ultimele evenimente militare şi faptul că se gîndeau dacă să pună sau nu în aplicare Opţiunea Colierul.

După o scurtă pauză, Claudia Ballantine continuă:

– Întrebarea este următoarea: în cazul în care Lin cîştigă un portofoliu în parlamentul taiwanez, săptămîna viitoare, va deveni el oare un factor destabilizator într-o măsură suficient de mare încît să-i facă pe cei de la Beijing să creadă că ar putea prelua conducerea insulei?

Ostroff dădu uşor din cap, încercînd să înţeleagă exact esenţa întrebării. Îşi privi mîinile şi degetul care nu avusese niciodată bucuria de a purta o verighetă.

– Eu cred că există şi această posibilitate, spuse ea după o pauză.

Trimble o privi arţăgos.

– Am auzit bine ce ai spus?

Ostroff îl privi cu răceală.

– Noi doi avem opinii diferite, în multe privinţe, Jim. De data aceasta, presupun că ai ajuns şi tu la aceeaşi concluzie.

– Adevărul este că...

– Deci, tu ai recomanda ca Opţiunea Colierul să fie pusă în practică din precauţie? întrebă preşedinta.

– Nu, nu aş recomanda sub nici un motiv acest lucru, răspunse Ostroff pe un ton ferm.

– Dar ai spus că...

Ostroff ridică mîna.

– Lăsaţi-mă să vă explic... Pînă la alegeri mai e o săptămînă. Recunosc că Lin pare a avea şanse să cîştige un fotoliu în cameră. Dacă se apelează la Colier şi se află acest lucru, Lin va avea toate argumentele de a revendica unificarea şi de a se lupta din răsputeri pentru ea.

Ostroff se adresă apoi exclusiv Claudiei Ballantine:

– Doamnă preşedintă, părerea mea este că Opţiunea Colierul n-ar trebui activată pînă după alegeri. Şi, chiar şi atunci, doar dacă este neapărată nevoie. Dacă apelăm prematur la ea, s-ar putea produce un adevărat dezastru politic.

Trimble se foia pe scaun, urmărind-o pe Claudia Ballantine cum cîntărea vorbele expertei.

De data asta, e mai mult ca sigur că voi pierde, se gîndea el. *Mai întîi îmi face figura French, iar acum şi Ostroff.*

– Jim? Tu ce zici? îl întrebă preşedinta.

El se strădui să imite calmul detaşat al lui Susan Ostroff, dar cuvintele îi ţîşniră grele, cu îndărătnicie.

– Doamnă preşedintă, Beijingul nu este sincer. Faptul că

s-a debarasat de Mi Zhenyu şi şi-a retras flotila – nu-i prea stă în fire.

– Şi totuşi, au făcut exact ceea ce am dorit noi, replică preşedinta.

– Da – da, asta am dorit, se bîlbîi Trimble. Poate că a fost o coincidenţă. Nu ştiu. Problema rezidă în faptul că nu-i putem permite Beijingului să creadă că poate trece oricînd strîmtoarea, ca să ia Taiwanul.

Claudia Ballantine se uită la el cu milă. Brusc, Trimble nu i se mai părea consilierul în care avea deplină încredere, ci un om hărţuit şi îndurerat.

– Nu va lua nimeni Taiwanul, zise ea. Susan are dreptate. Nu prea avem motive să apelăm la Colier. Jim, deocamdată vom lăsa opţiunea aceasta deoparte şi vom aştepta să vedem ce se întîmplă după alegeri. În cazul în care Lin va face revendicări...

Susan Ostroff zîmbi în sinea ei pentru eşecul lui Trimble. Femeia cunoştea părerea acestuia potrivit căreia ea ar fi avut o slăbiciune specială pentru China. De aceea se şi străduise să nu-i ofere motive evidente în acest sens. Nimeni în lume, şi cu atît mai puţin Claudia Ballantine, nu ar fi putut afirma că recomandările şi documentaţia lui Susan Ostroff nu erau, de fiecare dată, echilibrate şi clare, atît ca abordare, cît şi ca elaborare.

Această imagine părea impecabilă, total diferită faţă de adevăratele ei sentimente, faţă de durerea, de sentimentul de irosire şi de suferinţa provocate de existenţa ei cenuşie.

Cu zece ani în urmă, timp de opt săptămîni, Susan Ostroff fusese îndrăgostită lulea. Alesul era un bărbat deosebit, care nu numai că i se potrivea ca intelect, dar în acelaşi timp stîrnea în ea o senzualitate surprinzătoare şi pentru ea însăşi. Susan era pe atunci în concediu şi călătorea prin Asia, iar el era un ziarist neînfricat, ale cărui articole îndrăzneţe stîrneau populaţia locală şi enervau la culme guvernul taiwanez.

În timpul acelor opt săptămîni, Susan Ostroff simţise lîngă

ea un suflet pereche, un suflet pe care-l căuta de multă vreme, cu disperare. Ea şi Peter Lin se contopiseră într-o singură fiinţă, stătuseră de vorbă nopţi în şir, îşi pedepsiseră şi îşi transfiguraseră zile întregi trupurile. El îi explicase lui Susan cît de mult însemna o Chină unică, reunificată. Tot ce fusese învăţată ea pînă atunci şi toate lucrurile în care crezuse cu ardoare se năruiseră dintr-o dată. Nu mai dorea decît contopirea cu el, doar pentru asta trăia, doar la asta tînjea în permanenţă.

Apoi, într-o seară, pe cînd făceau dragoste, uşa apartamentului fusese făcută ţăndări. Securitatea taiwaneză năvălise în încăpere, pusese mîna pe Lin, iar pe ea o bătuseră lăsînd-o în stare de inconştienţă. Timp de două zile trăise un coşmar, neştiind dacă el mai era în viaţă. Apoi, unul din discipolii lui a venit la ea cu vestea că Lin trăia. Bătut şi schingiuit, fusese aruncat dintr-o maşină aflată în plină viteză, pe treptele biroului unde lucra.

Ostroff stătuse la căpătîiul lui, ajutîndu-l să revină la viaţă. De fiecare dată cînd îi atingea vreo rană sau îi schimba bandajele, furia ei devenea tot mai mare. Orbită de suferinţa bărbatului iubit, Ostroff ajunsese să considere dreaptă cauza acestuia şi să adere la convingerile lui. China trebuia să fie unită. China era una singură. Taiwanul reprezenta o aberaţie politică, generată de nişte politicieni de mult decedaţi, o aberaţie care sfida marile puteri ale lumii. Susan simţea că locul ei era lîngă omul care avea să spargă tiparele.

Însă Lin nu acceptase ca ea să rămînă acolo.

– Este prea periculos aici pentru tine, îi spusese el, printre dinţii sparţi. Avea nevoie de chirurgie plastică la nas şi la pomeţi, iar lui Susan Ostroff i se rupea sufletul cînd îl vedea astfel. Mă vor căuta pe mine, dar şi pe tine, dacă vei mai fi aici. Şi cînd vor veni, vor înţelege că se pot folosi de tine ca să ajungă la mine. Bărbatul devine vulnerabil atunci cînd este ameninţată fiinţa pe care o iubeşte.

Ea încerca să-l contrazică, folosindu-se de toate armele pe care le poseda, apelînd la motive raţionale şi la lacrimi, dar

Lin nu cedă. În final, el a fost acela care i-a făcut bagajele, pentru că ea nu şi le putea face.

– Să nu mă suni şi să nu-mi scrii, îi spuse el la aeroport, în timp ce ea aştepta să se urce în cursa spre San Francisco. Nu trebuie să ştie nimeni de legătura noastră. Apoi i-a spus şi motivul acelui comportament, precum şi ceea ce trebuia ea să facă. De asemenea, i-a dat numele unui bărbat: Dodge French.

Susan Ostroff îşi amintea mereu acea despărţire, de parcă totul s-ar fi întîmplat doar cu o zi în urmă, cu toate că de atunci trecuseră zece ani. Orice demers în cariera ei – plecarea de la Berkeley, angajarea la Departamentul de Stat, străduinţele de a deveni marea expertă în problemele Chinei –, totul nu avusese drept scop decît să pună în practică speranţa împărtăşită cu Lin. Şi cu cît urca mai sus în ierarhia factorilor de decizie de la Washington, cu atît mai aproape se simţea de el.

Faptul că ajunsese aproape de fotoliul preşedintelui Statelor Unite ale Americii, ocupat acum de Claudia Ballantine, fusese pentru Ostroff un mare noroc. Ea se folosise de legătra dintre ele, din timpul studenţiei, ca să înainteze pe scara ierarhică. Acum, datorită creşterii importanţei Chinei în strategia Statelor Unite, Ostroff era cel mai apreciat expert pe care se bizuia Claudia Ballantine, în chestiunea Chinei.

În toţi aceşti ani, nimeni nu izbutise să afle de relaţia celor doi.

Foarte curînd, Ostroff urma să fie recompensată pentru anii de singurătate. Ea plecă grăbită de la Casa Albă, convinsă de faptul că aşteptarea îndelungată se apropia de sfîrşit. Curînd, China va fi unificată. Curînd, ea şi Lin vor fi din nou împreună.

Sloane Ryder nu mai fusese niciodată într-o morgă. Prima ei reacţie nu fu una de repulsie sau de greaţă, ci de groază. Lumina putemică şi mesele din oţel inoxidabil prezentau moartea cu o foarte mare claritate.

Whip Alley stătea lîngă o masă de disecţie şi discuta în şoaptă cu medicul legist. Apoi, uşile batante se deschiseră şi o

tînără tehniciană apăru grăbită, dîndu-i medicului legist o coală de hîrtie scoasă la imprimantă.

Sloane îl privi pe Alley cum citeşte ceea ce presupunea ea a fi rezultatul autopsiei lui Martin Garrett.

– Eşti absolut sigur de asta? îl întrebă el pe medicul legist, indicîndu-i cu degetul o frază. Pe medic îl chema Grant Lane şi părea să-l cunoască pe Alley.

– E un lucru ciudat, şopti Lane. O să verific la laborator. Lane se îndreptă spre un telefon, scărpinîndu-se după ureche.

– Ce e? îl întrebă Sloane pe Alley.

El îi arătă hîrtia.

– Ketamină. Ştii ce e asta?

Sloane scutură din cap.

– Este un medicament hormonal. Destul de întîlnit prin zona asta. Îl folosesc veterinarii, pentru cai.

– Şi a apărut în sîngele lui Garrett? Se foloseşte cumva şi la oameni?

– Doar cei mai înrăiţi drogaţi folosesc medicamentul ăsta. Sau cei care vor să omoare pe cineva. Ketamina produce halucinaţii, leziuni pe creier şi pierderea memoriei.

Sloane îşi aminti de Garrett, cu gura plină de sînge, de încercările lui inexplicabile de autodistrugere şi de comportamentul său halucinant.

– I-ai verificat fişa medicală? întrebă ea. Comportamentul lui n-ar fi putut fi indus de altceva?

– Bineînţeles că am verificat-o. În afară de cîteva erupţii cauzate de mărunte alergii de sezon, Garrett nu fuma, nu bea, într-un cuvînt, era perfect sănătos.

– Vrei să spui că cineva i-a pus în mîncare sau băutură această... ketamină?

– Aşa se pare.

– Dar el se afla în compania unor prieteni. Poate a fost în mîncare? Sloane se răzgîndi. Nu, mîncarea nu era încă aşezată pe masă. Nu l-am văzut pe Garrett mîncînd ceva. În schimb a băut.

– Da, aşa e, şopti Alley abia auzit.

Sloane îşi aminti de titlurile din ziare şi de reportajele de la televiziune: o epidemie de salmonela, cauzată de carnea infestată, folosită la hamburgeri; elevi îmbolnăviţi de pesticidele din căpşunile importate; sticle de Tylenol, cu otravă în ele, ridicate de pe rafturile farmaciilor.

– A fost ceva în băutura lui Garrett, spuse Whip. Ieri, în timp ce personalul de la salvare se ocupa de tine, Paco şi cu mine am adunat resturile de la masă. Am luat totul cu noi. Femeile au reuşit să ne spună ce a adus şi ce a pregătit fiecare, de la saleuri şi pînă la salata de ton. Am dat totul laboratorului FBI. S-a dovedit că mîncarea n-a avut nimic nociv. Nici sticlele şi cutiile cu băutură. Excepţie a făcut paharul de plastic, din care a băut Garrett.

Alley se întoarse către Lane, care încă mai cerceta raportul.

– Poate vrei să mai rumegi problema asta cîteva zile, îi zise el.

Medicul legist rămase uimit.

– Whip, ştii doar că trebuie să prezint raportul acesta repede...

– Încă n-avem un raport complet. Zici că ai găsit ketamină în băutura lui, iar asta-i o problemă naţională – ba, chiar internaţională. Toţi cei care au băut în ultimele douăzeci şi patru de ore o Coca-Cola se vor îmbulzi la urgenţă. Oamenii vor arunca băutura asta la gunoi. Cu atît mai mult cu cît tipul era adjunctul consilierului ANS. Chiar vrei să semnezi ceva ce ar deranja guvernul?

Lane lucrase toată viaţa lui în Washington şi ştia că trebuie să se teamă de politică.

– Aş putea să-i spun soţiei lui că rezultatul nu e concludent, dar dacă ea începe să facă scandal...

– Nu se va întîmpla asta prea curînd, îl linişti Alley.

Prima dată cînd doctorii o scoseseră de sub sedative pe Patty Garrett, femeia începuse să plîngă după soţul ei şi să sfîşie aşternutul. Doctorii o sedaseră din nou în aşteptarea sosirii mătuşii sale de la Los Angeles.

– Ce facem cu presa? îl întrebă Lane. Au tot încercat să-şi bage nasul. Cineva din parc a filmat cu o cameră video cum şi-a pierdut tipul minţile. Toate canalele sînt pline de imaginile acelea. Lane se strîmbă. Ce mai distracţie, nu?

– Nu e clar încă. Asta să spui.

Lane se gîndi puţin.

– Va trebui să acţionezi pînă îşi revine doamna Garrett şi începe să pună întrebări. Asta-i tot ce pot să fac pentru tine, zise el şi ieşi grăbit din încăpere.

Alley se întoarse către Sloane.

– Trebuie să vorbesc cu Lee Porter.

– De ce?

– Paharul din care a băut Garrett a fost contaminat, îi aminti el. Dar sticla este „curată". Asta înseamnă că cineva l-a otrăvit.

– Dar l-am supravegheat din momentul în care a ajuns în parc. N-am văzut pe nimeni apropiindu-se de el.

Sloane tăcu, apoi spuse dezorientată:

– Ah, Doamne. Omul ăla care s-a apropiat de masa lor. Le-ai întrebat pe femei în legătură cu el?

– Şi-au amintit de un bătrîn care a venit să le întrebe cum se poate ajunge la nu ştiu ce momument – ziceau că era un francez.

Sloane închise ochii şi revăzu în minte femeile adunate în jurul mesei. Una se uita la... Dar la ce se uitase? Nu-şi amintea ceva clar, doar nişte culori. Un sacou bej, nişte pantaloni maro. Un bărbat, îndreptîndu-se spre drumul ce duce la Memorialul Jefferson. Dar n-a putut să-i vadă faţa.

Auzi vocea lui Whip Alley.

– Sloane, ce se întîmplă cu tine?

– Bătrînul acela care le-a întrebat despre drum. Îmi amintesc că l-am văzut cu coada ochiului şi că mi-am zis că are ceva ciudat. Nu ştiu ce anume. Nu pot să mi-l amintesc.

– Poate că a trecut chiar pe lîngă noi. Poate că a urmărit tot ce s-a întîmplat – picnicul, meciul, l-a văzut pe Garrett cum îşi deschide băutura, cum o toarnă în pahar, cum merge spre

teren, lăsînd paharul pe masă. La masă erau femeile. Dar omul este priceput, este plăcut şi le farmecă cu accentul lui, le distrage atenţia doar atîta cît să toarne medicamentul în paharul lui Garrett.

– Adjunctul consilierului pentru securitate naţională a fost asasinat chiar sub ochii noştri, iar noi am urmărit toată scena fără să observăm nimic, rosti Sloane descumpănită.

– Tocmai de asta trebuie să vorbesc cu Porter. Pînă ieri, cazul era numai al tău. Acum e şi treaba mea.

Complexul Centrului Medical Universitar George Washington se află la intersecţia Bulevardului Pennsylvania cu Strada 22. Apropierea lui de Piaţa Washington şi de Universitate au drept consecinţă un trafic aglomerat. Chiar dacă Sloane şi Alley ar fi ştiut cum arată Meşterul, tot nu l-ar fi putut observa stînd sub copertina de la uşile spitalului de pe Bulevardul Pennsylvania, lîngă o ambulanţă parcată. Cu nişte pantaloni negri, cu o geacă albastră de fîş şi cu un baston portocaliu, sustras de la cafeneaua universităţii, el semăna foare bine cu un infirmier pe o ambulanţă.

De la o distanţă de numai treizeci de metri, Meşterul urmărise întregul calvar al lui Martin Garrett, provocat de ketamina care-l transformase într-o marionetă dementă. Apoi, femeia aceea de la New York, Sloane Ryder, a început să fugă după Garrett, împreună cu bărbatul care-o însoţea. O a treia persoană, un individ de-a dreptul uriaş, li s-a alăturat, venind din cealaltă parte a parcului.

Prezenţa celui de-al doilea bărbat i-a confirmat faptul că se desfăşurase o supraveghere în toată regula. Faptul că erau îmbrăcaţi cu toţii în civil îi sugerase că era vorba de o acţiune a FBI-ului sau a contrainformaţiilor. Dar care o fi fost oare rolul lui Sloane Ryder în toată tărăşenia? Cu puţin timp în urmă, ea nu părea decît o naivă pe care el o urmărea rătăcind de la o instituţie la alta, pe străzile aglomerate ale New York-ului.

După două ore, Meşterul se întorsese la măcelăria în care

se întîlnise data trecută cu Mai Ling. Rolfilmul făcut de el, atent împachetat şi introdus cu grijă în burta unei raţe proaspăt tăiate, urma să ajungă la Ambasada Chineză, o dată cu raţa.

A doua zi în zori, Meşterul a luat micul dejun la Hotel Ana de pe Strada 24, unde a găsit un pliculeţ, băgat în ziarul de dimineaţă. S-a uitat bine de tot la fotografii, în intimitatea unei cabine de toaletă pentru bărbaţi, s-a străduit să ţină minte figurile şi toate celelalte amănunte, după care a mărunţit fotografiile şi le-a aruncat la canal. Acum dispunea de toate datele de care avea nevoie, despre Sloane Ryder, Whip Alley şi partenerul acestuia.

Meşterul îi lăsă pe Ryder şi Alley să se amestece printre trecători, după care se luă după ei. Voia să vadă, cu ochii lui, unde locuia Sloane Ryder.

Porter puse rezultatul autopsiei pe mapa de piele de pe birou şi se uită la Sloane, Alley şi Santana.

– Vrei să te ocupi şi tu de ancheta asta? îl întrebă el pe Alley.

– E vorba despre o crimă. Tehnic vorbind, această crimă se află deja în ancheta mea.

Din datele pe care le avea despre Alley, Porter ştia că detectivul era un om deosebit de tenace.

Porter nu dorea ca cineva să-i încalce teritoriul, dar nici nu era acaparator.

– Secţia de Omoruri din D.C. nu poate fi implicată în acest caz. Este mult prea delicat. Dacă vrei să lucrezi şi tu la caz, vei face parte din echipa mea.

Alley ridică o sprînceană.

– Foarte bine. Şi Paco la fel.

Porter se uită la Santana, care îi zîmbi, arătîndu-şi dinţii foarte albi.

Porter îl sună pe comisarul de poliţie, schimbă cîteva cuvinte cu el, apoi îi trecu lui Alley receptorul. Conversaţia nu dură decît cincisprezece secunde.

Alley se întoarse către Santana.

– Comisarul a zis că sîntem în misiune specială.

– Sînt sigur că n-o să-i fie prea dor de noi, şopti Santana.

– Sloane, spuse Porter. Povesteşte-le totul, de la început.

Sloane vorbi timp de o jumătate de oră. După ce termină ceea ce avusese de spus, Alley se întoarse spre Porter.

– Şi Casa Albă ce zice despre asta?

– Preşedinta şi-a exprimat deosebita îngrijorare, zise Porter. Consilierul ANS este şi el foarte amărît. Vrea detalii.

– Şi?

– Şi, după ce le vom avea, o să i le dau.

– Dar soţia lui Garrett, prietenii lui?

– Autopsia oficială va arăta faptul că el suferea de o tumoare la creier, nediagnosticată.

Porter ridică mîna înainte ca Sloane să poată protesta.

– N-avem încotro, continuă el. Dacă mergem pe ideea ketaminei, ori implicăm o companie multinaţională într-un scandal, ori riscăm ca presa să vorbească despre asasinarea unui înalt oficial şi să nu mai înceteze presiunile. În acest caz, ancheta noastră ar fi deconspirată, şi nu ne putem permite aşa ceva acum. Nu-mi place să mint pe nimeni, mai ales pe cei apropiaţi, dar, în condiţiile date, n-am încotro.

– Şi cine va fi la curent cu tot adevărul? întrebă Alley.

– Doar preşedinta, Trimble, noi patru, John Kemeny şi Sara Powell.

– Şi FBI-ul? Îşi vor băga şi ei nasul?

– Ei nu ştiu încă nimic, şi nici nu vor afla. Sloane, eşti de acord cu asta?

– Martin Garrett a murit din cauză că l-am anchetat, zise ea. Cineva a aflat despre asta. Cineva s-a simţit ameninţat şi l-a asasinat. Vreau să aflu cine a făcut-o.

În birou se lăsase o linişte mormîntală.

– N-ai certitudinea că tu eşti de vină, zise Alley în cele din urmă. Garrett părea un om obişnuit, dar lucra în cadrul siguranţei naţionale. Poate că există anumite date, în dosarul lui secret, de care noi nu avem cunoştinţă.

Porter scutură din cap.

– Ştim absolut totul despre el.

– Atunci, poate că Sloane are dreptate, zise Alley. Dar eu nu cred că ucigaşul este una şi aceeaşi persoană cu cea care s-a simţit ameninţată de ancheta ei.

– De ce? întrebă Porter.

– Pentru că această crimă a fost una foarte elaborată, rosti Santana. Ucigaşul cunoştea mişcările lui Garrett, obiceiurile lui, faptul că urma să fie în parc în acea dimineaţă, cu atîţia oameni în jur. Asta necesită răbdare, o bună planificare şi experienţă.

– Şi ce fel de om ar întruni toate aceste calităţi? întrebă Sloane.

– Genul de ucigaşi care operează şi în America Latină, rosti calm Santana. Asasini profesionişti. Numai un profesionist în ale crimei putea ajunge la Garrett, în orice condiţii. Omul nostru a ştiut cum să se apropie de el, cum să-l execute şi cum să plece de la locul faptei fără să dea de bănuit, fără să se facă măcar remarcat. Dată fiind situaţia, alegerea ketaminei s-a dovedit perfectă.

Cu ochii minţii, Sloane îl vedea pe bărbatul acela care pleca din parc, cu sacoul lui bej şi pantalonii maro.

– Trebuie să discutăm iar cu prietenele lui Patty Garrett despre francezul cu care au vorbit, zise Alley.

– Întrebaţi-le, aprobă Porter. Dar cu mare grijă. Să nu le treziţi bănuieli.

– Mai putem face ceva. Să punem mîna pe caseta înregistrată de turist. Cînd un canal de televiziune cumpără ceva, se fac còpii. Vînzătorului i se dă înapoi originalul, dar semnează un angajament că n-o va mai difuza şi în altă parte. Dacă am putea da peste cei care au făcut înregistrarea, ca să vedem absolut totul, nu numai secvenţele date de televiziune, am putea afla mai multe despre misteriosul francez.

Alley se declară de acord.

– Ideea ta e foarte bună, spuse el.

– Mai avem o persoană de care era apropiat Garrett, zise

Porter. Susan Ostroff. Ea a garantat creditul de la bancă. Ar fi cazul s-o întrebăm de ce a făcut asta.

– Aşa, din senin? întrebă Sloane.

– Nu putem să aşteptăm prea mult, îi explică Alley. Cel care i-a făcut de petrecanie lui Garrett ştia multe despre el. Inclusiv despre relaţia lui cu Ostroff. Dacă femeia asta ne spune ceva util, am putea s-o luăm sub protecţie.

– Du-te şi vorbeşte cu ea, zise Porter.

Se ridicară cu toţii ca să plece. Alley zise:

– Mai există ceva despre care n-am apucat să vorbim. Dacă ucigaşul a aflat că Garrett se află „sub microscop", atunci ştie şi cine l-a adus în această postură.

Se uită la Sloane.

– Am văzut clădirea în care stai. Nu eşti deloc în siguranţă acolo. Ştiu eu un loc mai bun.

20

Clubul Surratt, înfiinţat în 1934, îşi are sediul într-o vilă elegantă, veche de o sută de ani, situată pe Strada R, dincolo de Bulevardul Wisconsin. Membrele fondatoare crezuseră cu tărie că Mary Surratt, cea care de bună voie renunţase la binocluri şi la tunuri, în favoarea unui oarecare vîntură-lume John Wilkes Booth, fusese în realitate o martiră, trimisă la spînzurătoare de către o lume ofensată, şi nu pe baza vreunei dovezi incriminatorii.

Ca mai toate membrele actuale ale clubului, nici Susan Ostroff nu avea o părere personală despre Mary Surratt. De-a lungul timpului, clubul se transformase, dintr-un altar istoric, într-un loc în care femeile din Washington cu funcţii la Curtea Supremă sau la vreo ambasadă ONU, cu vîrste cuprinse între treizeci şi cinci şi optzeci de ani, se ajutau în mod tacit unele pe

celelalte, în sensul influenţării diverselor politici de stat ale naţiunii.

În spatele clădirii principale, exista o mică seră retrasă, din care se putea intra într-o verandă căptuşită cu cărămidă, care avea în mijlocul ei o fîntînă. Regulile clubului prevedeau ca nimeni să nu deranjeze vreo membră a acestuia în timp ce se afla acolo.

Dodge French venea arareori la acel club, preferînd ca Susan Ostroff să-i transmită prin intermediul altor canale de comunicaţie, mai puţin directe, informaţiile pe care voia să i le aducă la cunoştinţă. Acum şedea vizavi de ea, lîngă fereastra care dădea către veranda amintită, unde nişte vrăbiuţele se bălăceau nestingherite în fîntînă.

– E vorba despre ceva în legătură cu Peter Lin, zise Ostroff, după ce se salutară.

Ea avea un mod foarte direct de abordare, mult apreciat de către French, deşi acest obicei nu făcea decît să-i accentueze şi mai mult sobrietatea austeră.

– Claudia este foarte îngrijorată de ceea ce s-ar putea întîmpla, în cazul în care Lin ar cîştiga un loc în viitorul parlament taiwanez.

– Şi pentru ce mă rog este atît de îngrijorată, presupunînd că s-ar întîmpla aşa ceva?

– Pentru că atunci el va începe să militeze – în mod public – pentru reunificare. Şi pentru că, de data aceasta, s-ar putea să obţină suficient sprijin ca să impună un referendum.

– Şi, dacă s-ar întîmpla aşa, ce-ar urma?

– S-ar pune în aplicare Opţiunea Colierul, care-i aparţine lui Trimble. Modul în care accentuase cuvintele îi dezvăluia neplăcerea. M-am gîndit că tu ar trebui să afli cît mai repede despre acest lucru.

– Sînt deja la curent cu acest lucru.

Ostroff sesiză faptul că îl enervase.

– Deci, Colierul a mai fost pus pe tapet. A fost implicat cumva şi Garrett?

– Într-o oarecare măsură.

Ostroff se aşteptase la răspunsul acesta. French nu prea divulga secrete. Informatorii săi nu se cunoşteau între ei. Arareori el se întîlnea direct cu cei care-i ofereau, discret, informaţiile. Ostroff fusese persoana de legătură a lui Garrett, pe care ea îl călăuzise, căruia îi analizase şi îi estimase datele furnizate despre China, date pe care el i le oferea cu mare promptitudine, după care ea le trimitea mai sus, lui French.

– Ce s-a întîmplat cu el? întrebă Ostroff foarte curioasă.

– Aştept raportul medicului legist, zise French.

– Durează cam mult. Ea bătu darabana cu degetele pe braţul fotoliului de piele. Nu înţeleg. Era sănătos tun. Ştii tu altceva?

– Nu ştiu.

– Cînd ai vorbit ultima oară cu Garrett?

– Acum un an, o minţi French. Dar de ce întrebi?

– Deci nu te-a contactat în ultimele zile?

– Nu.

– M-a sunat sîmbătă ca să-mi spună că se crede supravegheat.

– Avea o imaginaţie bogată, remarcă French cu tristeţe.

– Nevasta lui i-a spus că a văzut o maşină ciudată în cartier, şi un bărbat care părea că le supraveghează casa.

– Ştim amîndoi că Patty Garrett este o femeie bolnăvicioasă, zise French. Iar Trimble este epuizat de munca lui. Nu mă miră că Martin a resimţit toate lucrurile astea.

– Deci tu crezi că asta n-are nimic de-a face cu moartea lui Garrett?

– Vreo supraveghere? Nu.

Ostroff dădu din cap. Era convinsă că îşi făcea mai multe probleme decît trebuia. Şi totuşi, ceva nu era în regulă.

– Preşedinta va trece la atac, nu? îl întrebă ea. Va activa Colierul.

– Nu se va întîmpla aşa ceva. Tu, eu şi alţii ca noi nu vom permite niciodată să se întîmple un asemenea lucru. Dar vor trebui luate cîteva măsuri, în acest scop.

Ostroff se înfioră. Se întreba uneori cum de reuşea French să doarmă noaptea, cînd lua măsuri dintre cele mai drastice.

– Şi anume? întrebă ea în şoaptă.

French se întinse şi o bătu pe mînă, de parcă ar fi fost un copil care trebuia liniştit. Susan Ostroff era o femeie deosebită, dar disperată. Aşteptarea în care trăia de zece ani şi opt mii de kilometri care o despărţeau de iubirea ei o făceau să fiarbă. I se adresase lui French pentru că aşa îi ceruse Lin, spunîndu-i că acesta reprezenta singura speranţă a reunificării Chinei. Asta însemna că French reprezenta ultima şansă a lui Susan Ostroff de a se reîntîlni cu iubitul ei.

French îi spuse ceea ce trebuia făcut, în urma celor transmise de ea, îi explică faptul că tot ce avea să se întîmple reprezenta unica soluţie. Îi spuse adevărul, nu din compasiune pentru ea sau ca s-o liniştească, ci pentru a înţelege exact de ce trebuia să aibă loc nişte evenimente. Nu dorea să rişte ca ea să reacţioneze necontrolat la auzul celor întîmplate.

French îi văzu privirea furioasă. Parcă citea contraargumentele din mintea ei, felul cum le cîntărea, cum le studia, şi cum, într-un final, renunţa la ele. Susan Ostroff era gata să salveze orice lucru realizat de Lin, deoarece asta reprezenta puntea de legătură cu el. Dar, în final, raţiunea reuşea să învingă. Orice opoziţie putea fi îndepărtată, dacă ea credea în promisiunea lui French că va fi curînd împreună cu Lin.

După ce French termină ceea ce avusese de spus, se lăsă tăcerea. Undeva, în vilă, un ceas cu pendulă bătea ora fixă.

– Ai putea lua legătura cu Lin?

Susan Ostroff îşi ridică privirea din poală. Ochii ei sclipeau. Exista o modalitate. Ea şi Lin se gîndiseră la asta, înainte ca Susan să plece din Taipei. Dar siguranţa comunicării nu putea fi garantată. El o obligase să-i promită că se va folosi de acea modalitate doar într-un caz extrem. Pe parcursul lungii ei aşteptări însingurate, chiar şi în clipele în care era capabilă să facă moarte de om numai ca să-i audă măcar glasul, se ţinuse de promisiune.

– El va primi veşti de la Beijing, zise French. Dar trebuie mai întîi să aibă veşti de la tine. Asta, pentru ca să-şi dea seama cît de important este să facă absolut tot ce-i cere Beijing-ul. Trebuie să aibă încredere.

– Rezolv eu asta, spuse ea.

Se auzi o bătaie în uşă. Ostroff se frecă la ochi cu dosul palmei şi se încruntă. Personalul clubului ştia că nu îi este permis să o deranjeze acolo. Deschise uşa şi luă biletul de la directorul clubului.

– Ce este? întrebă French.

– Ciudat, şopti Ostroff. Pentru ce să vrea cineva de la BCG să mă vadă?

French tresări uşor.

– Cine anume?

– Sloane Ryder.

– Zău?

– Ce e, Dodge? Ce vrea femeia asta?

French arătă spre uşă.

– Spune-le s-o roage să aştepte cîteva minute.

Ostroff se încruntă, dar se conformă sfatului. După ce plecă directorul clubului, ea îl privi pe French:

– Ei?

– Tînăra asta face parte din echipa care anchetează moartea lui Garrett.

– Anchetează? Pentru ce? Ce bănuieşte poliţia?

French o linişti.

– N-ai grijă. Sloane Ryder nu-ţi va face probleme, trebuie doar s-o abordezi cu multă atenţie. Singurul motiv pentru care se află aici constă în faptul că a făcut legătura dintre Garrett şi tine. Creditul bancar. BCG-ul face cercetări aleatorii asupra angajaţilor federali. Ştii doar. Or fi găsit creditul, care, la o privire mai atentă, poate părea oarecum suspect. După ce-i explici ce şi cum, ea te va lăsa în pace şi va pleca cu coada-ntre picioare.

Ostroff mirosi că era ceva necurat la mijloc, dar nu-şi dădu seama ce anume.

– Creditul acela a fost atît de discret, încît nu m-am gîndit niciodată că l-ar putea descoperi cineva, zise ea. Iar dacă au scotocit chiar atît de adînc...

– Nu te speria, zise French cu blîndeţe. Tu n-ai nimic de ascuns. Spune-i adevărul. Fişa bancară te va acoperi, confirmîndu-ţi spusele.

French se ridică şi ieşi pe verandă.

– Să mă suni şi să-mi spui cum a fost.

Şedinţa din încăperea alăturată Biroului Oval a început destul de bine. Preşedinta îşi întrerupsese şedinţa foto cu Cercetaşele din America. Era şi Trimble acolo, aşa cum îi ceruse Porter. Acesta intrase la Casa Albă prin tunelul dinspre clădirea Trezoreriei. Nimeni, în afara Serviciilor Secrete şi a preşedintei, nu ştia că el se află în clădire.

Preşedinta şi consilierul ei ANS citeau ultima pagină din raportul de autopsiere. Amîndoi lecturaseră textul în întregime, deşi Porter îi adăugase în faţă un scurt rezumat. Porter observă cum maxilarul lui Trimble tremura nervos, şi ochii îi străluceau de furie.

– Vrei cumva să ne spui că Martin Garrett a fost asasinat? întrebă preşedinta.

– Toate probele converg spre concluzia aceasta, doamnă preşedintă, zise Porter.

Acum că Claudia Ballantine rostise primele cuvinte, Trimble se avîntă şi el, dezlănţuit:

– Şi taci de douăzeci şi patru de ore?

– Am avut motivele mele.

– Ar fi trebuit să mă informezi imediat, continuă Trimble. Mi-aş fi pus imediat oamenii la treabă...

– Jim. Glasul preşedintei era blînd, dar ferm. Să-l ascultăm pe Lee, da?

După toate colaborările între Trimble şi Porter, acesta din urmă ajunsese să-l respecte şi să-l placă. Dar acum Trimble reacţiona violent, în loc să-l asculte şi să încerce să înţeleagă

ceea ce se întîmpla. Porter era pregătit pentru o astfel de reacție.

El le explică modul în care cei doi detectivi de la Omucideri se implicaseră în anchetă, ca și faptul că toți martorii fuseseră interogați și că probele fizice fuseseră analizate. De aceea fusese descoperită atît de repede ketamina. Le precizâ că ancheta fusese secretă și că era nevoie să rămînă așa.

– Bine, Lee, zise președinta. Te înțeleg. Mie mi se pare că te-ai ocupat de toate aspectele importante. Totuși, mai am două întrebări. Prima: cît timp va tăcea medicul legist?

– Pentru totdeauna – dacă este în joc securitatea națională și dacă dumneavoastră autorizați acest lucru.

– În felul ăsta, o văduvă va fi condamnată să nu afle niciodată adevărul despre moartea soțului ei.

Porter simți înțepătura. Claudia Ballantine, văduvă și ea, nici pînă în acel moment nu reușise să înțeleagă pe deplin pentru ce soțul ei devenise ținta unui asasin. Ea o compătimea pe Patty Garrett în deplină cunoștință de cauză.

– Doamnă președintă, asasinarea lui Martin Garrett de către una sau mai multe persoane, din motive încă necunoscute, constituie o problemă de siguranță națională.

– Acest lucru face din ea o chestiune de competența poliției federale, interveni Trimble.

– Dacă amesteci și FBI-ul în povestea asta, treaba o să ajungă imediat la urechile presei, ripostă Porter.

– Lee, mai am pentru tine încă o întrebare, zise președinta. În fond, de ce ai început tu să-l suspectezi și să-l supraveghezi pe Martin Garrett?

Trimble se foi pe scaun, năucit de-a binelea.

– La dracu', Lee. Ce te-a apucat?

– Din cauza anchetei despre care tu știai, îi răspunse Porter. Nu-ți amintești, Jim? Tu ai venit la președintă și i-ai prezentat motivele pentru care ar fi trebuit activat Colierul. După numai cîteva zile, chinezii au făcut în așa fel încît să dispară acele motive. Iar tu te-ai gîndit imediat că a trăncănit careva.

– Recunosc, spuse Trimble. Dar tu mi-ai spus că ANS a

interceptat mesajul chinezilor şi că era cineva care aştepta să transmită informaţiile de la sursă. Nu putea fi Marty. El n-a avut niciodată nimic de-a face cu ANS-ul.

– Ba da, Jim. Tu mi-ai trimis o listă cu toţi cei care se ocupau de chinezi, fără s-o citeşti. Pe listă figura şi numele lui Garrett, deoarece, cu mult timp în urmă, el a transmis nişte documente la Fort Meade, referitoare la poziţia noastră în chestiunea chino-japoneză. Şi computerele l-au înregistrat. Noi am parcurs toate numele de pe listă. Garrett a fost unica persoană din acea listă care ridica o problemă neclară, dubioasă chiar. În consecinţă, am început imediat s-o luăm la bani mărunţi şi să încercăm s-o clarificăm.

Porter făcu o pauză, după care continuă:

– În primul rînd, tu ne-ai dat numele lui. Figura pe lista furnizată de tine. N-am descoperit mare lucru. Mai exact nimic concret, ca să-l putem ancheta în mod direct. Poate că, dacă am fi găsit aşa ceva, i-am fi salvat viaţa.

– Lee m-a informat despre Garrett, Jim, spuse preşedinta, după care i se adresă lui Porter: Lee, ai afirmat că asasinarea lui Garrett reprezintă o ameninţare la adresa siguranţei naţionale.

– Pentru că aceasta este realitatea.

– Aşadar, ajungem iar la China, zise preşedinta. Mă aşteptam la asta, aşa că am rugat două persoane să fie pregătite pentru o discuţie, în cazul în care am avea nevoie şi de părerea lor. Cred că este momentul să intre în scenă. Lee, te deranjează dacă participă la discuţia noastră generalul Murchison şi Dodge French?

Nu era o întrebare, ci mai degrabă o modalitate delicată de a-i introduce pe cei doi în scenă. Lee Porter îşi aminti de ceea ce promisese celor din echipa sa şi obişnuia să se ţină de cuvînt.

– Eu le-am spus oamenilor mei că problema aceasta va fi cunoscută doar de cîteva persoane, zise el. Trebuie să mă asigur că ancheta lor va fi strict confidenţială.

– Voi ţine cont de acest lucru, spuse Claudia Ballantine, după care o rugă pe secretară să-i cheme pe cei doi bărbaţi.

Dodge French observă imediat că atmosfera din încăpere era încărcată. Îi aruncă o privire lui Sam Murchison, dar şeful Statului Major nu făcu decît să ridice din umeri. Cei doi petrecuseră ultimele douăzeci de minute stînd de vorbă despre nimicuri, deoarece habar n-aveau de ce fuseseră chemaţi.

– Domnilor, începu Claudia Ballantine. Lee Porter are să vă spună ceva. Vă rog să-l ascultaţi cu toată atenţia şi să puneţi întrebări numai la sfîrşit. Lee, ia-o, te rog, de la începutul începutului.

Lee Porter le expuse toate amănuntele deja cunoscute de Trimble şi de Claudia Ballantine, apoi îşi exprimă bănuiala că ar putea să fie vorba de un asasin profesionist, angajat de o persoană care îi furniza acestuia informaţii cît se poate de utile. După ce termină ceea ce avusese de spus, în încăpere se lăsă o tăcere stînjenitoare.

– Tu chiar vorbeşti serios, Lee? întrebă Murchison într-un tîrziu. Ai dovada despre care ai vorbit?

– Da, replică Porter. În privinţa asasinului – bineînţeles, nu putem fi absolut siguri, însă faptele ne fac să credem acest lucru.

– Mie tot nu-mi vine să cred, şopti Trimble.

– Problema constă în prinderea ucigaşului, zise Dodge French pe un ton calm. Nu eşti pregătit pentru un asemenea lucru, domnule Porter. N-ai mandat să conduci o anchetă de poliţie, iar oamenii dumitale nu sînt pregătiţi în acest sens.

– E adevărat, domnule.

French scutură din cap ca şi cum ceea ce auzise îl uluise. Adevărul era că French fusese de-a dreptul fascinat de expunerea lui Porter, uimit, impresionat, însă deloc înspăimîntat de rapiditatea şi eficacitatea cu care oamenii lui Porter îl descoperiseră pe Garrett, pentru că ştia ce avea de făcut ca să pună capăt anchetei lui Porter. Acest lucru presupunea însă multă prudenţă.

– Din ancheta voastră asupra lui Garrett aţi aflat motivul pentru care transmitea el informaţii chinezilor?

– Nu, domnule.

– Ați ajuns cumva la o a doua sau o a treia persoană de care s-ar fi folosit?

– Nu.

– Marty Garrett nu a fost un trădător! strigă Trimble.

French dădu din cap.

– Scuză-mă, Jim, dacă te-am jignit. Dar este clar că domnul Garrett a fost implicat în ceva anume. El avea oarecare acces la informațiile care veneau de aici – informații pe care se baza președinta în deciziile sale.

French se întoarse către Claudia Ballantine.

– Doamnă președintă, sînt de părere că mai întîi trebuie să hotărîm cine anume din poliția federală să preia cazul.

– E un lucru prematur, i-o reteză Porter.

– Chiar așa, domnule? Preferi să aștepți ca asasinul să ucidă din nou? Pentru că va mai ucide, din cîte ne-am putut da seama. Noi bîjbîim. Nu știm nimic despre misiunea acestui individ și nici dacă Garrett a fost sau nu singura lui țintă. Și acest lucru trebuie să-l aflăm.

– De anchetă se ocupă acum cineva. V-am spus deja.

– Da, e adevărat. Un detectiv de la Omucideri. Crezi că e suficient, domnule Porter?

Porter era pe punctul de a pierde controlul discuției și simțea acest lucru. French urmărea ceva, iar Porter era sigur că nu-i plăcea deloc ce urmărea acesta.

– Bine, le-o tăie Claudia Ballantine, pierzîndu-și răbdarea. Dodge, spune-ți părerea și justific-o.

– Doamnă președintă, cred că acest caz trebuie preluat, imediat, de un serviciu profesionist de investigații. Consider că cel mai indicat este FBI-ul. French ridică mîna ca să stopeze protestele. Vă rog, lăsați-mă să termin. Înțeleg și sînt și eu de părere că acest caz nu trebuie făcut public, după cum s-a exprimat domnul Porter. Prin urmare, vă recomand să apelăm la un singur agent, la cineva cu experiență, cu vechime, familiarizat cu problema chineză. Cineva care dispune de

posibilitatea de a rezolva problema în cel mai scurt răstimp, dacă ea există.

– Sînt sigură că te gîndeşti deja la cineva anume, zise preşedinta.

– Da. Persoana se numeşte Peter Mack. Să vă spun mai multe despre el.

– Vă mulţumesc pentru faptul că m-aţi primit atît de repede, doctor Ostroff, zise Sloane.

– Sînt curioasă să aflu ce doreşte BCG-ul de la mine, replică cu răceală Ostroff.

O îndrumă pe Sloane spre o nişă de la geam, unde se aflau două fotolii şi o măsuţă. Păşi alături de ea, observînd-o, amintindu-şi de ceea ce-i spusese Dodge French despre Sloane Ryder.

După ce se aşezară, Susan Ostroff o îndemnă pe Sloane să intre direct în subiect:

– Spuneţi, cu ce aş putea să vă ajut?

– Îl cunoaşteţi pe Martin Garrett?

– Este adjunctul lui Jim Trimble. Da, îl cunosc. Este îngrozitor ce i s-a întîmplat. Am înţeles că a suferit un atac cerebral.

– L-aţi cunoscut bine?

– Adică, dacă am fost prieteni? Nu. Mai bine zis, am avut legături profesionale. Martin a fost un analist de politică generală, însă pe el îl interesa mult China. Ca şi pe mine. Ştiţi, desigur, că eu conduc sectorul China din Departamentul de Stat.

– Deci, în timp, aţi colaborat.

– De obicei ne întîlneam la conferinţe şi seminare. Iar cînd intervenea ceva mai deosebit, îl sunam, pentru ca să-l informeze pe Jim Trimble.

– Şi reciproca era valabilă?

– Bineînţeles. Martin ne trimitea diverse materiale la minister, cînd considera că-mi pot fi folositoare. Domnişoară Ryder, unde vreţi să ajungeţi?

– I-ați facilitat obținerea și ați semnat ca girant al unui credit bancar substanțial, destinat acoperirii cheltuielilor medicale pentru fiul său.

– Da. Am vrut să-l ajut.

– Ați fost foarte generoasă.

– Domnișoară Ryder, dumneavoastră lucrați la MJ-11. Credeți-mă, știu cu ce se ocupă serviciul la care lucrați. Eu sînt o femeie destul de bogată.

Străbunicul lui Susan Ostroff fondase o companie de jeanși care devenise în timp sinonimă cu America, precum Disney sau McDonald's. Susan nu era o femeie „destul de bogată", ci una extrem de bogată.

– La recomandarea dumneavoastră, banca la care apelați de obicei i-a împrumutat lui Garrett aceşti bani, cu o dobîndă foarte avantajoasă, preciză Sloane.

– Vreți să spuneți că există vreun conflict de interese?

– Nu. Eu mă întreb doar dacă apelurile telefonice ale lui Garrett, acasă și la biroul dumneavoastră, erau legate de acest credit sau dacă exista cumva și un alt subiect de discuție.

– Domnișoară Ryder, orice persoană îndreptățită poate parcurge fișele mele financiare. Presupun că și dumneavoastră. Dacă vreți să le verificați, sînteți invitata mea. Vă asigur că nu veți descoperi nimic necurat. Am contabili foarte cinstiți. În legătură cu telefoanele date de Martin, la mine acasă și la birou, în cea mai mare parte erau legate de probleme de serviciu. N-am de gînd să vă divulg conținutul sau contextul, decît dacă mă somați – caz în care mă voi opune – sau dacă îmi spuneți pentru ce vă băgați nasul în chestiuni care, în mod evident, n-au nimic de-a face cu moartea lui.

A venit momentul să pun punctul pe i, își zise Sloane. Ostroff întinsese prea mult coarda. Sloane putea proceda în același fel sau se putea retrage. Instinctul o îndeamnă să rămînă în ofensivă. Trebuia s-o intimideze pe femeia aceea, chiar dacă pentru asta va fi nevoită să-i ofere o viziune generală asupra atuurilor pe care le avea în mînă.

– Sîntem în posesia înregistrării unei conversaţii telefonice dintre dumneavoastră şi Martin Garrett, care a avut loc în urmă cu două zile, zise Sloane. În acea conversaţie, el părea surescitat. Bănuia că este supravegheat – că telefonul i-ar putea fi ascultat şi că era urmărit. Vă amintiţi de acea conversaţie?

Ostroff o fulgeră cu privirea.

– Presupun că aţi avut mandat pentru a intercepta şi înregistra acea convorbire telefonică!

– Am avut, fiţi liniştită. Este măgulitoare îngrijorarea dumneavoastră pentru noi.

– Să vă spun ceva despre Martin Garrett, ceva despre care s-ar putea să nu aveţi cunoştinţă, zise Ostroff. El avea o oarecare doză de paranoia, în ce priveşte profesia. În activitatea lui era ceva necesar, doar că Martin depăşea limita. Dacă o să verificaţi transcrierea acelei conversaţii, veţi descoperi că eu l-am liniştit spunîndu-i ca uneori jumătate din telefoanele din Washington sînt înregistrate. Mai ales în cazul celor legate de securitatea naţională.

– El a sunat atunci de la o cabină telefonică.

Ostroff ridică din umeri.

– După cum vă spuneam, exagera puţin. Tăcu o vreme, apoi adăugă: Domnişoară Ryder, am impresia că moartea lui Martin e mai dubioasă decît pretindeţi sau decît lăsaţi să se înţeleagă; cu atît mai mult cu cît i-aţi înregistrat convorbirile telefonice, ba chiar şi pe cele purtate de la un telefon public. Dacă doriţi să-mi mai puneţi şi alte întrebări, atunci aţi face bine să-mi spuneţi de ce vă interesează atît de mult Martin şi ce legătură am eu cu toată afacerea asta.

Sloane o privi drept în ochi.

– Nu mai am alte întrebări – pentru moment.

Ostroff se ridică în picioare.

– Atunci, vă rog să mă scuzaţi. Mai am şi alte întîlniri. Făcu o pauză. Vreau să vă dau un sfat, domnişoară Ryder. Am impresia că sînteţi nouă în oraş. Să nu vă faceţi duşmani aici.

Prima reacţie a lui Susan Ostroff fu să fugă la biroul ei.

Avea teancuri de dischete de computer în seiful ei, dischete conținînd informații pe care i le transmisese Martin Garrett de-a lungul vremii. În mare parte, acestea conțineau analize cu informații, care depășeau cu mult preocupările ei de serviciu. Dacă ar fi întrebat-o cineva despre acele dischete, i-ar fi fost greu să dea explicații mulțumitoare.

Totuși, își înfrînă primul impuls și se limită la a merge în micul salon – cu patru mese, opt fotolii și un bar în formă de potcoavă, capitonat cu piele, și să-l roage pe barman să-i toarne un whisky mic, fără gheață. Luă o înghițitură și simți imediat cum se relaxează.

Apoi se gîndi la prima parte a discuției sale cu French.

Încă aștept raportul medicului legist.

Asta îi spusese French, atunci cînd îl întrebase despre Garrett. Ea îi spusese că întocmirea acelui raport durează mult prea mult, însă el o liniștise. Apoi spusese ceea ce-i spusese, lovind-o de-a dreptul în locul acela în care sălășluia imaginea lui Lin.

Era oare posibil ca French să nu fi știut că Garrett fusese supravegheat? Oare Garrett îi telefonase numai ei să-și exprime îngrijorarea? Telefonul acela fusese dat chiar în dimineața zilei în care Garrett murise. El procedase așa cum i se spusese: în caz de urgență, reală sau imaginară, să sune persoana direct superioară. Adică pe ea.

Ostroff mai luă o gură de whisky. Acțiunile lui Garrett fuseseră logice. Cronologia corectă. Cuvintele lui French despre raportul medico-legal convingătoare, tonul ferm, dar înțelegător. Și totuși, Susan Ostroff își aminti de ușoara schimbare din comportamentul lui French, la auzul numelui lui Sloane Ryder. El nu-i spusese că avea cunoștință de faptul că femeia lucrează la MJ-11. Ea fusese cea care-l determinase să-i spună că aceasta făcea parte din echipa care se ocupa de moartea lui Garrett. Și atunci, înainte să-l mai poată întreba ceva, el începuse să-i povestească pe larg cu ce anume se ocupa Sloane Ryder și de chestiunea cu creditul bancar.

Însă nu mi-ai spus nimic despre faptul că Ryder ar putea fi interesată şi de altceva, îi reproşă ea în gînd.

Sloane Ryder se folosea de creditul bancar ca de o momeală. De fapt o interesau convorbirile ei telefonice cu Garrett, legătura lor profesională, legătura dintre ei...

Ştii cu mult mai multe despre autopsia lui Garrett, decît mi-ai spus, French. Ştii mai mult, este evident acest lucru. Te pregăteşti cumva să te descotoroseşti de mine?

Ostroff se strădui să-şi alunge teama care o sufoca. În capul ei se învîrteau două gînduri contradictorii. Dodge French, omul în care avusese încredere timp de zece ani, nu-i dăduse niciodată prilejul de a se îndoi de el. Dodge French, marele manipulator de oameni, s-ar putea ca acum să-şi folosească talentele şi împotriva ei. Cum să procedeze pentru a se edifica? În orice caz trebuia să acţioneze în continuare cu foarte multă prudenţă.

Deocamdată, însă, trebuia să facă faţă situaţiei concrete: dischetele din seiful ei de la birou. Ştia că acestea se aflau încă în siguranţă, altfel n-ar fi vizitat-o Sloane Ryder, ci doi bărbaţi tăcuţi, de la paza internă din Departamentul de Stat, care ar fi rugat-o să-i urmeze pînă la birou şi să le deschidă seiful.

Ostroff păstrase dischetele din două motive: dischete erau dovezi palpabile ale acţiunilor ei purtate în numele lui Lin, un fel de jurnal de îndrăgostită. Informaţiile date de Garrett, informaţiile secrete ce-i ajungeau pe birou şi pe care ea le transmitea mai departe, reprezentau dovezi ale contribuţiei sale la marele scenariu al lui Dodge French.

Al doilea motiv era unul de ordin ceva mai practic. Susan Ostroff era evreică. Ea crescuse ascultînd poveştile rudelor ei despre pogromuri şi holocausturi, despre monede de aur cusute în căptuşeala hainei şi despre diamante băgate în tocul pantofului. Ştia că evreii prudenţi au deţinut mereu cîte ceva – bani, mici servicii, influenţe – ca apoi să aibă cu ce să-şi negocieze supravieţuirea. Evreii imprudenţi însă au intrat în lagăre. Dischetele reprezentau poliţa ei de asigurare. Dacă ar fi venit

cineva s-o acuze de trădare, ea l-ar fi divulgat pe omul pentru care lucrase şi care o călăuzise. S-ar fi putut prevala de faptul că ea nu reprezenta decît o verigă din lanţul acelor americani patrioţi care îşi apărau ţara aşa cum considerau că era mai bine.

21

Cînd Susan Ostroff ieşi din clădirea clubului Surratt, vîntul îi ridică poala mantoului bej, marca Burberry. Alley, îmbrăcat cu nişte pantaloni de doc şi cu un sacou de tweed, ducea cu el o servietă jerpelită. Omul semăna perfect cu un tînăr profesor de colegiu, fără pretenţii, aşa cum îl etichetă şi ea, atunci cînd îl zărise. Faptul că se uitase la el, ca şi la alţi oameni de pe stradă, demonstra că femeia se aştepta să fie supravegheată.

Alley porni în urmărirea ei. El discutase cu Sloane, imediat după întîlnirea acesteia cu Ostroff. Conform spuselor lui Sloane, drăguţa doctoriţă era o „dură", iar discuţia lor nu dusese la nici un rezultat. Alley însă avea cu totul altă părere.

Ostroff merse pe Bulevardul Wisconsin fără să se oprească, continuînd să se uite cu atenţie atît la maşini, cît şi la trecători. Mai încetini ritmul, atunci cînd ajunse la Strada N şi intră într-un birou al Western Union, amplasat lîngă un mare magazin Gap. În oficiul respectiv nu mai exista un alt client, aşa că Alley fu nevoit să intre în magazinul vecin. El se plimbă pe lîngă manechinele din vitrină, aşteptînd-o să iasă.

Ostroff nu stătu mai mult de cinci minute la Western Union, lucru care îl făcu pe Alley să se gîndească că scrisese dinainte mesajul pe care voia să-l trimită. După ce părăsi oficiul, ea dădu colţul, luînd-o pe Strada M. Trecu de Four Seasons, apoi o luă pe Bulevardul Pennsylvania, pînă la Piaţa Washington. De acolo nu mai era decît o aruncătură de băţ pînă la Departamentul de Stat, de pe Strada 23, dar nu aceasta era

ținta lui Ostroff. Femeia dispăru în stația de metrou aflată la intersecția cu Strada I.

O dată ajunsă în stație se urcă în metroul albastru, spre Franconia-Springfield și coborî cam la jumătatea itinerarului, la Pentagon.

Alley nu se așteptase la una ca asta. Era și bine și rău. Ostroff îi demonstra că acolo exista cineva implicat – faptul că ea mersese direct la Pentagon, după discuția cu Sloane, nu putea fi doar o coincidență. Din păcate, Alley nu putea intra și el acolo. Dacă și-ar fi prezentat legitimația la poartă, nu s-ar fi ales decît cu întrebări din partea polițiștilor militari.

Alley o urmări cu privirea, o văzu cum își prezintă legitimația de la Departamentul de Stat, după care femeia dispăru înăuntru. Înjurînd în gînd, Alley reveni la metrou. Consultînd ceasul de deasupra constată că, dacă se grăbea, putea lua trenul navetă ca să ajungă la aeroportul Washington, înainte să revină pe Strada G.

– Nici eu nu sînt mulțumit de asta, dar așa vrea președinta.

Din glasul lui Lee Porter, Sloane își dădu seama de faptul că omul se simțea frustrat. Ea se uită la John Kemeny și la Sara Powell. Kemeny își trecu mîna prin păr și mormăi ceva în ungurește. Powell părea captivată de studierea unghiilor ei.

Sloane înțelese că Porter i se adresa numai ei cînd zise:

– Îmi pare rău că e vorba despre Peter Mack. John și Sara se vor implica și ei, dar tu vei fi aceea care vei avea mai mult de-a face cu el. Ai ceva împotrivă?

– Nu, spuse ea încet. Observă privirea compătimitoare a Sarei și ridică din umeri.

Cei trei își dăduseră imediat seama că era ceva în neregulă, în clipa în care Porter se întorsese de la Casa Albă. Era destul de grav faptul că Dodge French izbutise să o convingă pe președintă că trebuia să se implice și altcineva în anchetă. Sloane fu șocată cînd Porter menționă numele lui Peter Mack. Timp de

cîteva minute ea le explică lui Kemeny şi lui Powell care fusese relaţia ei cu Mack şi cum se despărţiseră.

– Şi, de fapt, ce ar dori French să facă Mack? îl întrebă Kemeny pe Porter. Dacă el a convins-o pe preşedintă să implice şi FBI-ul, pentru ce s-a limitat la un singur om?

– Mai întîi, pentru că în felul ăsta el i-a propus preşedintei un singur agent şi, în felul ăsta, a lăsat impresia că rămîne un grup restrîns.

– Da, dar el a pretins un anume agent, a adăugat Sloane. Sînt sigură că i-a spus preşedintei că îl cunoaşte pe Peter. De fapt, el ştie pe ce butoane să apese ca să-l manipuleze. Peter îşi doreşte nespus de mult o avansare, French îi poate oferi acum ocazia. Se uită la Porter. Peter va dori să afle tot ce ştim noi despre Garrett şi despre Ostroff.

Porter schiţă un zîmbet.

– Va afla numai despre Garrett. Eu n-am pomenit nimic despre Ostroff. N-am crezut că este cazul.

Sara Powell chicoti.

– Lee, dar ce abil poţi fi.

– Mmm' da.

– Deci, Peter va afla tot ce ştim noi numai despre Garrett, continuă Sloane. Îi vor trebui cîteva zile ca să ne ajungă din urmă. Apoi, fiţi pregătiţi pentru diverse sugestii.

– Adică s-ar putea să vrea să conducă el ancheta, întrebă Kemeny.

– Sigur. Şi se va folosi pentru asta de toată influenţa lui French.

Sara Powell oftă.

– Ar fi mai bine să rămînă la New York.

Se auzi o bătaie în uşă şi toţi întoarseră capul în direcţia lui Whip Alley care intrase urmat de Paco Santana, proaspăt coborît din avion.

Santana se apropie de Sloane şi-i dădu un pachet mic.

– Este banda video filmată în parc de perechea de turişti din Wisconsin, tună el.

– M-am uitat pe casetă în maşină, în drum de la aeroport, zise Alley. Sînt multe personaje. Nu e prost filmată, dar ar mai trebui lucrat un pic la imagine.

– Se rezolvă, zise Porter. În primul rînd, trebuie să facem cîteva copii. John?

Sloane îi dădu caseta lui Kemeny, care dispăru imediat. Apoi Porter îi puse la curent pe Alley şi pe Santana cu cele întîmplate la Casa Albă. Chiar dacă pe Alley îl supăra că French îşi băgase nasul, reuşind să-l impună pe Peter Mack, el nu lăsă să se vadă acest lucru. Alley zîmbi atunci cînd Porter îi spuse că a omis să amintească despre Ostroff.

– Înseamnă că va mai dura ceva pînă să descopere, zise Alley. În acest timp, noi vom afla care este rolul ei în toată tărăşenia.

El începu să le povestească cum o urmărise pe Ostroff de la club pînă la oficiul Western Union, iar apoi pînă la Pentagon.

– Trebuie supravegheată în continuare, continuă el. Paco va intra în prima tură şi îi va supraveghea casa din Georgetown. O să-l schimb eu. În cazul în care cineva doreşte să-i facă şi ei felul, acolo va încerca. La birou se află sub protecţia serviciului de securitate din minister.

– Nu vei putea s-o supraveghezi la infinit, zise Porter.

– De asta mă şi bazez pe dumneata ca s-o strîngi cu uşa. Femeia a fost în relaţii mult mai apropiate cu Garrett, decît a lăsat să se înţeleagă. Sloane a speriat-o îndeajuns pentru a o determina să se ducă direct la Western Union şi apoi la Pentagon. De la Western Union, a transmis cuiva un mesaj. La Pentagon, cred că s-a dus să vadă pe cineva.

– O să solicit interceptarea telefoanelor ei, zise Porter.

– Nu uita că de-acum va fi foarte prudentă, spuse Alley. A cerut ajutorul cuiva. Cu siguranţă că acea persoană nu o va contacta nici acasă, nici la serviciu. Va fi o întrevedere între patru ochi, pe teren neutru.

– Au început să cam cadă piesele de domino, zise Sloane.

*

După ce Whip Alley o convinsese că nu mai putea locui de una singură la Washington, după asasinarea lui Garrett, Sloane se gîndi că el intenționa s-o ducă în vreo casă conspirativă a poliției. Acceptase cu greu ceea ce îi propusese el, în realitate.

Asta atunci. Acum, pe cînd mergea cu mașina, împreună cu Alley, prin comitatul Fairfax, se simțea ceva mai liniștită, pentru prima dată după cîteva zile. Vegetația era încă verde și împrejurimile pline de culoare. Alley îi povestise că locuia la țară. Sloane constată mirată că bărbatul ieșise de pe șoseaua 620, încă de pe centură, îndreptîndu-se către o zonă mai liniștită, despre care îi spusese că se numea „Domeniile Brook Hill".

– În realitate, nu sînt cîtuși de puțin domenii, zise el.

Aproape că nu existau trotuare și nici lumini. Casele, ferme din anii '50 sau vile cu două etaje, aveau fiecare mult teren în jur. Aleea pe care o luase Alley era mărginită într-o parte de un mic lac. În lumina crepusculară, Sloane observă cîteva rățuște înaintînd preocupate pe suprafața liniștită a apei.

– E frumos aici, zise Sloane.

– Tata a cumpărat casa pe la sfîrșitul anilor '50, spuse Alley, în timp ce oprea în fața unei construcții din piatră și lemn, cu niște ferestre enorme. După moartea lui, am rămas aici doar mama și cu mine. Apoi ea a avut nevoie de o îngrijire specială.

Casa lui Alley arăta ca un cămin îngrijit săptămînal de o menajeră. Mobila era din anii '60 și parte din ea fusese retapițată. Alley îi arătă camerele principale, apoi partea destinată oaspeților. Dulapul, oglinzile, lămpile și patul erau toate noi.

Sloane se uită la covor și observă niște urme pe el. Își dădu seama imediat ce făcuse Alley. După ce mama lui fusese instituționalizată, el golise camera, cumpărase piese noi de mobilier, obiecte care nu-i trezeau amintiri, la care putea să se uite. Și Sloane făcuse la fel, la două săptămîni după ce mama ei se aruncase sub garnitura metroului.

– E separat totul, îi spuse Alley, arătîndu-i baia care deservea dormitorul. Arătă spre ușile glisante din sticlă, care

dădeau spre verandă. Cîndva aici veneau căprioarele şi păşteau garoafele, zîmbi el.

La cină, Alley făcu nişte antricoate la grătar. Avea un vin bun, roşu, iar în şemineu strălucea focul, umplînd întreaga casă de miros proaspăt de stejar. Sloane se trezi că îi vorbeşte despre tatăl ei, despre ce făcuse ea pe Wall Street, cum i se blocase acolo cariera şi cum ajunsese la Washington.

După masă se aşezară fiecare la cîte un capăt al canapelei, cuibărindu-se fiecare în colţul lui. Sloane se ghemui cu picioarele sub ea şi se uita cum Tom Hanks şi Meg Ryan îşi încep aventurile lor vesele din filmul *Nopţi Albe la Seattle*. Nu reuşi să urmărească, prea multe secvenţe înainte de a adormi.

Cînd deschise ochii, era trecut de miezul nopţii. Focul se transformase într-un maldăr de cenuşă. În somn se întinsese pe canapea; lîngă ea, tot pe canapea, se afla Whip, care dormea, cu un braţ petrecut pe după umărul ei.

Primul ei gînd fu să se scoale, dar l-ar fi trezit şi amîndoi s-ar fi dus la culcare – în paturi separate. Sloane încercă să se convingă că numai teama de a nu-l trezi din somnul acela sănătos o făcea să ezite, şi nu căldura şi senzaţia de bine pe care i-o oferea trupul lui. Îşi strecură mîna printre nasturii cămăşii lui care se desfăcuseră. Rămase astfel o clipă şi îşi ţinu răsuflarea atunci cînd bărbatul oftă şi se mişcă, după care se cuibări lîngă el.

22

La două sute de kilometri distanţă de casa lui Alley, în timp ce Sloane şi Whip adormiseră pe canapea sub blînda lumină a cărbunilor din şemineu, Peter Mack rula pe autostradă, grăbindu-se spre Long Island.

Ultimele zile fuseseră lungi şi grele pentru agentul Mack. Fără nici un avertisment prealabil, chinezii îşi schimbaseră

întreaga echipă de la ONU. Mack aproape că nu dormise nopți în șir ca să poată parcurge dosarele noilor sosiți, să le introducă datele în computer, să frunzărească sute de fotografii și să vizioneze benzile video provenite de la serviciile de supraveghere. Trebuia să se familiarizeze cu noua echipă. Avea ochii roșii de nesomn și era nervos. Ar fi vrut să ajungă acasă și să se culce, dar nu putea să nesocotească acea intempestivă chemare la ordine, din partea lui Dodge French.

Conacul Brandywine era luminat, de parcă acolo ar fi avut loc o petrecere. Mack fu primit de un bodyguard. După ce intră în casă, Mack se duse glonț la toaletă unde se spălă pe față cu apă rece, se pieptănă și își aranjă nodul de la cravată.

– Bună seara, Peter. Sau, mai bine zis, bună dimineața, îl întîmpină French, atunci cînd Mack intră în bibliotecă.

Mack se gîndi că încăperea aceea semăna cu biroul încărcat al unui profesor de colegiu, doar că era mult mai mare.

– Domnule.

– Scuză-mă că te-am făcut să vii aici la ora asta, dar e o situație de criză. Bei ceva?

Mack refuză coniacul Armagnac oferit de French. Dacă exista o criză, trebuia să fie perfect lucid.

French îl studie pe deasupra buzei paharului. Trebuia să-l abordeze cu mare grijă pe Peter Mack. Faptul că acesta de-abia se mai ținea pe picioare de oboseală era în avantajul lui. Îi va fi mult mai ușor să conducă discuția și să-l intoxice pe agent cu informații false. Ideea luptei împotriva unor dușmani comuni putea prinde mai ușor. Mack nu va reuși să gîndească suficient de repede pentru a-i pune întrebări incomode.

– S-a întîmplat ceva tare neplăcut la Washington, începu French.

Apoi continuă prin a-i da lui Mack tot felul de amănunte despre întîlnirea cu președinta și cu consilierii acesteia. După aceea îl informă despre asasinarea lui Garrett, bănuit că ar fi transmis secrete de stat la Beijing, ca și despre faptul că acesta avea probabil una sau mai multe legături în guvern. La sfîrșit, el

îi povesti şi despre Susan Ostroff, lucru ce era o minciună, deoarece la acea şedinţă nici nu fusese pomenit numele ei. Lee Porter îl evitase în mod intenţionat, şi French era sigur că acesta şi oamenii săi făcuseră deja conexiunea între Garrett şi Ostroff, dar ţineau acel as în mînecă. Ca să fie totuşi eficient, Mack trebuia să cunoască faptul că femeia făcea parte din joc.

French îi destăinui lui Peter subterfugiul la care recursese Porter, în ceea ce o privea pe Ostroff, apoi spuse:

– Sub nici o formă să nu pomeneşti despre ea, deocamdată. Este în avantajul tău ca Porter şi ceilalţi să creadă că tu ştii mai puţine amănunte decît ei.

Mack îl ascultase cu mare atenţie, străduindu-se să nu-şi trădeze uimirea în legătură cu cele auzite. Faptul că Dodge French îi oferise un scaun la cea mai puternică masă de discuţii din lume alungase orice urmă de epuizare.

– Am vorbit cu directorul tău, continuă French. Eşti eliberat de toate sarcinile tale curente. Acest lucru va fi adus la cunoştinţă celor de la Washington. Sarcina ta este să parcurgi tot ce ştiu deja oamenii lui Porter despre Martin Garrett. Ei au stîrnit bănuielile, iar apoi n-au fost în stare să împiedice uciderea lui. Aici intri tu în scenă, ca să afli cine l-a omorît şi dacă Susan Ostroff ar putea fi a doua ţintă. Ea este cheia rezolvării misiunii tale. Fii cu ochii pe ea. Orice mişcare dubioasă, orice fapt ieşit din comun. Vreau să aflu imediat totul.

– Şi care este calea informaţiilor către dumneavoastră?

– Îmi raportezi numai mie şi numai între patru ochi.

– Porter are vreo idee despre cine ar putea fi asasinul lui Garrett?

– Din cîte ştiu eu, nu. French făcu o pauză. Preşedinta urmăreşte personal ancheta aceasta, Peter. Noi aveam o mare problemă cu chinezii, iar cineva le indică acestora mişcările noastre. Este vorba de informatori de mare calibru şi de scurgeri de informaţii la nivel înalt. Iată de ce a fost chemat la ordine Porter, şi nu, să zicem, FBI-ul. Acum lucrăm altfel. Eu am convins-o pe preşedintă că avem nevoie de un profesionist. Şi

ea a fost de acord. Te-am recomandat pe tine şi a acceptat. French lăsă ultimele cuvinte în suspensie. Sper să te ridici la nivelul pretenţiilor.

Pentru o clipă, gîndurile lui Mack o luară razna. Îşi aminti de Sloane, de ultima oară cînd se întîlnise cu ea, de cît de jignit şi frustrat se simţise atunci cînd se trezise lăsat baltă. Îşi aminti cum o respinsese, împingînd-o în braţele altui bărbat.

– Cine are o jurisdicţie superioară, domnule, eu ori Sloane Ryder şi echipa ei?

French zîmbi în sinea lui. Băiatul fusese îndrăgostit lulea. French se gîndise că Ryder ar fi putut reprezenta o problemă pentru Mack, dar acum părea evident faptul că nu mai era cazul.

– În ce mă priveşte, eu nu te oblig să procedezi la fel. Rămîne la latitudinea ta modul în care tratezi cu ea şi cu echipa ei, astfel încît să te avantajeze pe tine.

Conducîndu-l pe Mack pe treptele din faţa casei, French mai spuse:

– Ai grijă de tine, Peter. Şi, nu uita, cel care divulgă secretele noastre este inamicul nostru, indiferent de postul pe care îl ocupă.

Pe cînd se uita în urma agentului care tocmai se urca în maşină, faţa lui French se crispă. Rămăseseră mai puţin de trei săptămîni pînă cînd avea să explodeze, la modul cel mai propriu cu putinţă, planul lor.

French se temea cel mai mult de posibilitatea ca Sloane Ryder şi detectivul ei, Alley, să strîngă cercul împrejurul lui Ostroff, să descopere un punct slab, după care să o atace.

De aceea avea French atîta nevoie de Peter Mack. Acesta trebuia să fie mereu cu un pas înaintea lor şi să o ţină izolată pe Ostroff, suficient timp ca asasinul aflat în slujba lui Mai Ling să o doboare. Ostroff devenise acum mult prea periculoasă pentru el.

Peter Mack se afla deja pe autostradă. Oboseala îi trecuse. Simţea cuvintele lui French ca pe nişte picături de adrenalină în vene.

Conducea maşina în mod automat, gîndindu-se la tot ce

mai avea de făcut înainte de a pleca la Washington. Poate de aceea uitase complet că, într-unul dintre buzunarele de la sacou, avea casetofonul său miniaturizat, care începea automat să înregistreze atunci cînd era activat de vocea umană. Micuțul aparat era un model de ultimă generație, echipat cu un microfon extrem de sensibil. Caseta conținea acum înregistrate ultimele notițe dictate de Mack înainte de a pleca din Manhattan, apoi niște muzică și cîteva știri pe care le ascultase acesta la radioul din mașină, pe cînd condusese către Brandywine, precum și fiecare cuvințel rostit de Dodge French și de Peter, în cursul conversației pe care o purtaseră.

Undeva, în apropierea graniței dintre Queens și comitatul Nassau, banda care se derula din nou, înregistrînd vocile cîntăreților de la radio, ajunse la un moment dat la capăt și casetofonul se opri cu un zgomot abia perceptibil. Lui Mack i se păru că aude un mic declic, dar nu-și dădu seama ce anume putea fi. Se uită la instrumentele de bord. Totul părea să funcționeze normal.

Sloane se gîndise că s-ar fi putut simți stînjeniți a doua zi de dimineață, însă atunci cînd se trezi, Alley se afla deja în bucătărie. Cafeaua avea o aromă puternică, iar ochii bărbatului străluceau. Băură în tăcere, ascultînd sunetele dimineții, care veneau de-afară. Totul i se părea altfel, ceva nerostit, dar înțeles și acceptat. Se întrebau ce să facă cu acea schimbare care le stătea la îndemînă, ca un boboc de floare rară, cu un parfum minunat.

În drum spre oraș, cei doi începură să-și facă programul pentru ziua respectivă.

– Mai întîi, trebuie să-l schimb pe Paco, zise Alley. Cred că e mort de oboseală.

– Și cînd o să meargă Ostroff la serviciu?

– Acolo nu prea avem multe de făcut. O să mă asigur că ajunge cu bine. N-are rost să aștept în fața ministerului toată dimineața. Clădirea Departamentului de Stat are vreo treizeci

de ieşiri. Dacă intenţionează cumva să o şteargă pe furiş, nu va ieşi prin faţă.

Sloane era îngrijorată în privinţa acestei posibilităţi, dar n-avea alternativă.

– Eu o să mă ocup de legătura ei de la Pentagon, zise ea. Kemeny, Powell şi cu mine o să interceptăm toate convorbirile telefonice ale lui Ostroff, poate dăm peste ceva interesant. Dacă avem puţin noroc, vor exista mai multe apeluri la acelaşi număr. Tot timpul ne-am gîndit doar la Garrett şi la Ostroff, spuse Sloane. Dar asasinul?

– Eu n-am uitat nici o clipă de el, zise Alley. O să încerc să aflu de unde a făcut nemernicul rost de ketamină şi cînd. Dar să nu-ţi faci prea mari iluzii.

– De ce? Este o substanţă greu de procurat.

– În zona asta, nu. Chiar dacă aflu de unde a obţinut-o, mai mult ca sigur că nu-şi va mai aminti aproape nimeni de el. Tipul pare că ştie să-şi planifice acţiunile pe termen lung. Nu cred că lasă ceva la voia întîmplării. Probabil că s-a deghizat înainte de a cumpăra substanţa.

– Mai avem şi caseta adusă de Paco. Dacă am putea separa feţele de pe ea şi le-am mări...

– Ne vor fi de ajutor, nu încape îndoială, cu condiţia să avem şi puţin noroc.

Paco Santana îşi parcase maşina după colţul casei lui Susan din Georgetown. Coborî din maşină, căscă şi se întinse, apoi se apropie de jeepul lui Alley. Se uită mai întîi la Sloane, apoi la Alley, apoi din nou la Sloane. Zîmbetul din privirea lui luminoasă o făcu pe Sloane să roşească.

Santana le spuse că Ostroff nu părăsise casa în timpul nopţii. Mai adăugă că, în jurul orei opt, venise cineva cu o livrare, de la un restaurant indian de pe Wisconsin. Lumina din casă fusese stinsă după două ore.

Alley îl trimise pe Santana la culcare, apoi parcă jeepul pe locul ocupat pînă atunci de colegul lui.

Paco Santana se pricepea de minune la supraveghere, dar presupusese, în mod greşit, un lucru esenţial. El şi-l imaginase pe asasin ca fiind un bărbat alb, care, dat fiind ceea ce i se întîmplase lui Martin Garrett în parcul Potomac, prefera să acţioneze într-un cadru restrîns. Pornind de la această ipoteză, Santana îşi fixase un perimetru de observaţie de vreo treizeci de metri, în faţa casei lui Susan Ostroff. El nu s-a gîndit, nici măcar o clipă, să verifice şi zona din spatele lui.

Din ascunzătoarea de pe acoperişul magazinului de echipamente viticole „Maybe Baby", Meşterul urmărise întreaga desfăşurare de forţe, ajutîndu-se, pentru a nu-i scăpa nici un detaliu, de un binoclu militar de provenienţă israeliană. De acolo supraveghea şi el casa, mestecînd fructe uscate şi nuci, şi bînd apă minerală.

Matahalei îi venise schimbul. Detectivul cel subţirel trăsese în locul colegului său, iar fata coborîse din maşină. Meşterul puse îmbujorarea obrajilor ei pe seama altui fapt decît a aerului rece al dimineţii. Sloane Ryder zăbovise cîteva clipe în faţa geamului deschis al jeepului, stînd de vorbă cu bărbatul, care în mod evident îi era amant, după care plecase şi ea.

Ce păcat, îşi zise Meşterul, că toţi aceşti oameni fuseseră alertaţi atît de repede de comportamentul imprevizibil al lui Garrett. El nu avusese cum să prevadă reacţia lui Garrett după ingerarea medicamentului. Sperase ca Garrett să o ia la fugă pe şosea, şi să fie lovit de o maşină. Aşa ar fi fost cel mai bine. Toată agitaţia şi toate ţipetele ar fi blocat circulaţia autovehiculelor şi a pietonilor minute în şir. În momentul în care anatomopatologul ar fi ajuns lîngă cadavru, adevărata cauză a morţii lui Garrett ar fi fost deja eliminată în mod natural.

Dar se băgase din nou această Sloane Ryder. Meşterul îşi aminti că, la dejunul luat împreună cu Mai Ling, în Chinatown, aceasta îl prevenise că femeia îl suspecta deja pe Garrett, dar nu-l putea ancheta neavînd încă suficiente date ca să poată justifica o supraveghere permanentă. Oficial vorbind, Ryder fusese însă prezentă la evenimentele din parc. Plină de idei şi

avînd o fire independentă, femeii nu-i era teamă să acționeze de capul ei.

Meşterul nu-şi lua privirea de la Ryder, în timp ce bătea darabana cu degetele pe cutia din plastic în care se afla arma lui. Instinctul îi spunea să scape de această femeie imediat, în timp ce în urechi îi răsunau cuvintele lui Mai Ling. Îşi aminti însă de scenariul atît de complex, la care şi el îşi aducea contribuția. Şi atunci îşi ridică degetele de pe cutie. Nu dispariția lui Sloane Ryder era prioritatea, ci descotorosirea de femeia din casă.

Supravegherea aceea pe timp de noapte îi dezvăluise Meşterului adevărata dimensiune şi cauza protecției de care beneficia Susan Ostroff. Ar fi fost o greşeală copilărească să se folosească pentru eliminarea acesteia de o armă de foc. La fel ca în cazul lui Garrett, moartea lui Ostroff trebuia să ridice multe semne de întrebare. Mai Ling îl asigurase că va sosi momentul în care Susan Ostroff va deveni vulnerabilă şi că el va fi cel care se va ocupa de ea. Foarte bine.

– Sam, eşti în formă, ca de obicei. Zdravăn ca un taur.

Doctorul Billy LeBonte, un bărbat înalt şi subțire, avea cele mai delicate mîini din întreg spitalul. El îl cunoştea de mai bine de treizeci de ani pe şeful Marelui Stat Major al armatei.

Murchison se dădu jos de pe masa de consultație, acoperită cu hîrtie subțire. Cabinetul de consultație de la spitalul Walter Reed din Bethesda, rezervat pentru el, era identic cu cel alăturat, folosit în exclusivitate de preşedintă. Ferestrele largi dădeau într-o curte pătrată, acoperită de gazon. Cabinetul beneficia de toate dotările necesare confortului – de la un bar bine garnisit, pînă la o plăcută zonă de relaxare, echipată cu un televizor avînd ecranul plat, cu plasmă, încastrat în perete.

În timp ce îşi îmbrăca uniforma, Murchison discuta cu Billy LeBonte despre partida lor de vînătoare, plănuită pentru acel an. Medicul era un pacifist. Cu toate acestea, nu se dădea înapoi de la a ținti cu fermitate şi de a trage asupra cine ştie cărui elan

sau a oricărui vînat mare, chiar de la o distanță de patru sute cincizeci de metri. Încă din colegiu, cei doi obișnuiau să vîneze împreună.

Se auzi o bătaie în ușă.

– Intră, strigă Murchison.

Pe ușă își băgă capul aghiotantul lui, o femeie-militar de carieră, avînd gradul de căpitan. Murchison era doar pe jumătate îmbrăcat, însă cei doi nu se simțiră cîtuși de puțin jenați. Amîndoi știau că femeia văzuse adesea ceva mai mult din anatomia generalului. Billy LeBonte își reprimă un zîmbet mucalit.

– Generale, ți-a sosit o musafiră, rosti sec aghiotantul. O anume Susan Ostroff, de la Departamentul de Stat.

Murchison ridică privirea, în timp ce își încheia în grabă nasturii de la cămașă. Femeia-căpitan se întrebă de ce părea el atît de uluit, ba chiar alarmat. *Te pomenești că nenorocitul ăsta de Murchison mă înșală,* îi trecu acesteia prin minte.

– Mai așteaptă puțin, și pe urmă invit-o să intre.

– Am înțeles, domnule.

Billy LeBonte îl întrebă, aruncîndu-i o privire plină de semnificație:

– Ai mai multe modalități de a-ți face inima să bată în ritm accelerat, Sam?

– Sînt doar probleme de serviciu, i-o reteză Murchison. Dacă nu crezi, stai s-o vezi. E un adevărat aisberg.

O dată ieșit din cabinet, Billy LeBonte fu nevoit să recunoască faptul că femeia aceea era de-a dreptul glacială.

– Bună, Susan, o întîmpină Murchison, după ce ușa se închisese în urma ei. Ce surpriză! De unde ai știut că sînt aici?

– Secretara mea a sunat-o pe a ta, spunîndu-i că există o situație un pic cam delicată la Departamentul de Stat și că este nevoie de sfatul tău.

Murchison observă gesturile ei iuți, repezite și faptul că femeia părea teribil de încordată. Era un lucru cu totul neobișnuit la sloiul acela de gheață.

De-a lungul anilor, Susan Ostroff îi transmisese lui

Murchison informații de mare interes pentru el, informații care în ciuda poziției lui, nu i-ar fi putut parveni altfel. Ea îi facilitase controlul asupra politicii militare a Chinei, dorit de el și de Dodge French.

Sam Murchison își ratase cariera militară în Vietnam. Pierduse acolo foarte mulți prieteni. Văzuse atunci cum anumiți civili – persoane particulare și oameni politici – perturbaseră metodic întregul lanț de comandă militară și anulaseră toate posibilitățile soldaților, indiferent că erau bărbați ori femei, de a-și îndeplini datoria față de patrie. Jurase atunci că nu va mai permite niciodată ca deciziile unor iresponsabili să producă vărsare de sînge nevinovat.

Deși se ținuse de cuvînt în timpul Războiului din Golf, Murchison înțelesese apoi că marea Chină era cu totul altceva decît Orientul Mijlociu. Un alt președinte, tot persoană civilă, îi va cere în curînd să ofere carne proaspătă de tun, pentru apărarea Taiwanului. Claudia Ballantine precizase că nu va ceda cu nici un preț Beijingului insula. Deci această Claudia Ballantine trebuia să dispară.

Trei săptămîni. Mai puțin chiar. Tot ce avem de făcut este să rezistăm pînă atunci.

Dar complexa operațiune a lui French începuse să se clatine. Birocrații își băgaseră nasul. Fusese înregistrată deja o primă victimă: Garrett. Murchison își termină de aranjat nodul la cravată, se întoarse cu fața spre Ostroff și începu să se plimbe agale prin fața ferestrelor imense.

– Da, Susan. Ce se întîmplă cu tine?

– Se pare că există o problemă.

Ostroff îi povesti despre vizita neașteptată a lui Sloane Ryder la Casa Surratt, despre întrebările și aluziile acesteia.

– Nu știe deocamdată nimic concret, dar este în plină cercetare. În dimineața asta, cînd am ieșit pe ușă, am observat un bărbat, aflat într-un jeep, care mă supraveghea.

– I-ai luat numărul de înmatriculare?

– Sigur. O să-l verific, cînd o să ajung la birou.

– Nu ştiu ce pot face în privinţa supravegherii, începu Murchison.

– Nu-ţi cer să faci nimic în privinţa asta, îl repezi Ostroff. Cu amărîţii ăia de la BCG, mă descurc şi singură. Vreau însă să afli care sînt intenţiile lui French în legătură cu Peter Lin.

Murchison observă cum trăsăturile lui Ostroff se îmblînziseră cînd rostise acel nume. Începu să-şi dea seama ce avea să urmeze.

– French doreşte ca Lin să o ia mai uşor, continuă ea, încercînd să-şi ascundă dispreţul, conştientă că nu reuşeşte. Trebuie să se retragă acum şi din alegeri. Am luat deja legătura cu el. Lin mai aşteaptă şi alte veşti de la mine.

Apoi ea îi explică motivul acelei întorsături de situaţie.

– Văd că te descurci foarte bine, spuse Murchison, străduindu-se să adopte un ton cît se poate de neutru.

– Exact. Sînt soldatul cel bun şi disciplinat, ca şi tine, de altfel.

Murchison era de-a dreptul uimit de amărăciunea pe care o sesizase în glasul ei.

– Trebuie măcar să-mi promiţi ceva, continuă Ostroff. Peter Lin a luptat toată viaţa pentru reunificare. Nu cunoşti nici jumătate din sacrificiile pe care le-a făcut. Iar acum French vrea să-l tragă pe dreapta, să-l gareze pe o linie moartă. Tu trebuie să-mi garantezi că nu i se va întîmpla nimic rău. Atunci cînd vor începe revoltele acolo, Lin va fi printre primii oameni căutaţi de poliţie. Nu vreau să fie rănit sau arestat. Nu vreau să fie torturat. Vreau să-mi promiţi că o să-l scoţi de-acolo, viu şi nevătămat.

Murchison nu îşi închipuise niciodată că Ostroff putea plînge, însă acum avea ochii înlăcrimaţi.

– Asta pot să fac, zise el. O să ţi-l aduc acasă.

Ostroff dădu din cap şi se răsuci cu spatele la general. Scoase nişte batiste de hîrtie din geantă şi îşi tamponă ochii. Fără să se mai întoarcă, femeia murmură:

– Bine. Ştiu că vei face asta. Pe French nu-l cred în stare, dar pe tine... Cînd se întoarse din nou către el, Murchison

rămase uluit de înfățișarea ei dură, dar mai ales de cuvintele mitraliate de ea în continuare: Dacă i se întîmplă ceva rău lui Lin, French se poate duce dracului, cu tot cu povestea asta pe care a organizat-o. Înțelegi, cred, ce vreau să spun, generale?

Generalul înțelegea prea bine cum stăteau lucrurile.

În dimineața aceea, Peter Mack ajunse în preajma casei lui Susan Ostroff și, observînd jeepul parcat pe stradă, își dădu seama imediat despre ce era vorba. În spatele geamurilor fumurii desluși silueta șoferului. Mack presupuse că în mașină se afla doar Whip Alley.

Mack se hotărî să-l folosească pe detectiv drept acoperire. Se ascunse și o văzu pe Susan Ostroff cum urcă în BMW-ul ei și cum iese de pe alee. Jeepul o urmă, iar Mack urmări amîndouă vehiculele, pe arterele aglomerate din Georgetown.

Ca și Whip Alley, Mack rămase surprins atunci cînd Ostroff ieși din oraș. O dată ajunsă în zona spitalului, ea încetini la postul de pază și-și flutură legitimația în fața portarului. Alley n-o urmări și Mack înțelese de ce. Un detectiv de la Omucideri n-ar fi făcut altceva decît să atragă în mod inutil atenția personalului de pază.

Mack așteptă ca Alley să întoarcă mașina, după care se duse la postul de pază. Își arătă legitimația și gardianul îl invită, cu un gest plictisit, să treacă. Din păcate, întîrziase prea mult. Mașina lui Ostroff se afla în parcarea pentru vizitatori, dar ea dispăruse deja. Putea să fi intrat în oricare dintre numeroasele clădiri ale complexului spitalicesc.

Mack se gîndi să abordeze chestiunea într-o manieră frontală. Cu legitimația la vedere, el primi îndrumări pentru a ajunge la biroul de pază. Acolo, vorbi cu ofițerul de serviciu, care-l întrebă dacă doctor Ostroff reprezenta cumva vreun pericol. Mack îl asigură că nu era cazul. Trebuia doar să vorbească imediat cu ea. La cine venise?

Ofițerul de serviciu tastă numele lui Ostroff pe computer și îl îndrumă politicos pe Mack la generalul Samuel Murchison.

Ca să-și joace rolul pînă la capăt, Mack urcă cu liftul pînă la etajul indicat. Nu avea nici cea mai mică intenție să vorbească cu Ostroff. Obținuse tot ce dorise – numele persoanei vizitate de ea acolo. Acum se întreba de ce se întîlnea Ostroff cu șeful de Stat Major al Armatei, tocmai la Walter Reed? Ce era atît de important, încît nu putea aștepta ca Murchison să plece de la spital?

Mack o văzu pe Ostroff ieșind din cabinetul în care se afla Murchison, auzi rafala tocurilor ei pe pardoseala holului, și îi zîmbi, atunci cînd aceasta trecu în mare grabă pe lîngă el, înspre lift. După ce se deschise ușa, el o urmă în lift.

Generalul Murchison nu-l văzuse pe agentul FBI, pentru că nu o urmase pe Ostroff dincolo de ușă. Imediat după ce ușa se închise în urma ei, generalul ridică receptorul telefonului său codificat. Vocea lui French se auzi pe linia telefonică de maximă securitate.

– Tocmai a trecut pe la mine Ostroff, zise generalul fără nici un fel de preambul.

– Ce-a vrut, Sam?

Murchison îi relată lui French totul despre îngrijorarea lui Ostroff pentru Lin, despre cererea ei de a i se asigura protecție acestuia, ca și despre amenințarea pe care o aruncase ea la final.

– E periculoasă, spuse Murchison.

– Nu-ți mai bate capul în legătură cu ea. Tu ești gata de acțiune?

– Da. Însă Trimble și cu președinta trebuie izolați. Cuvîntul „izolați", cu dublul său sens, îl ului de-a dreptul.

– Și de asta o să avem tot noi grijă.

23

Lee Porter locuia într-o modestă casă de fermier, situată într-una din zonele vechi din Chevy Chase. Sloane Ryder înaintă pe aleea pietruită, mărginită de tufe de trandafiri, apăsă pe butonul soneriei şi auzi ţîrîitul acesteia, undeva în interiorul casei. Nu-şi anunţase vizita, iar acum regreta că n-o făcuse.

– Bună ziua. Ce doriţi?

Tînăra dindărătul uşii cu plasă împotriva insectelor avea vreo nouăsprezece, poate douăzeci de ani şi purta un tricou larg, cu însemnele Universităţii din Georgetown. Avea tenul de nuanţa caramelei cu cacao şi nişte ochi la fel de negri ca şi cei ai lui Porter.

Sloane îşi arătă legitimaţia de serviciu şi se prezentă.

– Îl caut pe domnul Porter. Nu mă aşteaptă...

– Camille, cine este?

Îmbrăcat într-o pereche de jeanşi şi într-o cămaşă de pînză, Porter se ivi în spatele tinerei fete. Sloane remarcă părul încă umed de la duşul pe care tocmai îl făcuse.

– Sloane... Porter se întoarse către fată. Camille, draga mea, du-te şi termină-ţi micul dejun. Este o chestiune de serviciu. Vin şi eu imediat.

– Bine, zise fata cu un ton ezitant.

Porter aşteptă ca ea să plece, apoi deschise uşa.

– Este nepoata mea, spuse el. Studentă în anul doi la Georgetown.

Sloane păşi, cu sfială, în antreu.

– Scuză-mă că te deranjez. Era mai bine să fi sunat înainte.

Porter se uită la servieta burduşită din mîna ei, şi la ochii roşii şi umflaţi.

– N-ai dormit toată noaptea. Hai să bei o cafea.

O invită înăuntru, într-un mic birou ai cărui pereţi erau

căptușiți cu lemn de pin. Interiorul demonstra că acolo se muncea intens. Canapeaua veche cu arcurile lăsate era dovada că acea încăpere servea adeseori și ca dormitor.

Porter o lăsă singură pentru cîteva minute. Sloane auzi voci și zgomot de vase în bucătărie. Apoi el se întoarse cu o ceașcă plină de cafea aburindă. După ce i-o dădu, se așeză în fotoliul lui.

– Mulțumesc, zise Sloane și începu să-i povestească despre Ostroff. După spusele lui Whip, Peter Mack a urmărit-o ieri pînă la spitalul Walter Reed. L-a observat în urma lui, în timp ce o urmărea și el.

– Alley, a intrat și el în spital după ea?

– Nu. S-a gîndit că ar da de bănuit.

– Dar Mack?

– El a intrat și a rămas acolo timp de patruzeci de minute. Nu știm ce s-a întîmplat înăuntru.

– Tu n-ai vorbit cu el?

– N-am reușit, deși i-am lăsat două mesaje pe telefonul celular.

– Crezi că se ascunde de noi?

– Se află aici, la Washington, de cinci zile, dar nu a luat încă legătura cu noi. Nici măcar dintr-o elementară politețe. Dar de cazul Ostroff se ocupă. Cum o fi izbutit să afle atît de repede de existența ei? Tu ziceai că nici măcar nu i-ai pomenit numele în cursul întîlnirii de la Casa Albă.

– E-adevărat, nu i-am pomenit numele. Nu-mi dau seama de unde a aflat despre ea.

Porter bău din cafeaua lui și apoi o îndemnă pe Sloane:

– Mai zi-mi despre Ostroff.

– Pare absolut „curată". John, Sara și cu mine am ascultat înregistrările tuturor convorbirilor ei de-acasă, i-am verificat cărțile de credit, itinerarele parcurse. Nimic. Nu vom putea ajunge la telefonul ei de la serviciu pînă luni. Femeia n-a mai plecat, de șase luni de zile, din Washington. Iar înainte de asta, a fost într-un concediu, de o săptămînă, la Saint Thomas. I-am

verificat veniturile şi toate conturile bancare. A spus adevărul – contabilii ei sînt cinstiţi. Banii pe care i-a moştenit s-au transformat într-o rentă viageră, atunci cînd s-a angajat la Departamentul de Stat. Ostroff primeşte tranşe trimestriale. Creditul bancar pentru Garrett este foarte corect, deşi dobînda rămîne, în mod evident, cît se poate de dubioasă. N-am putut vorbi cu directorul de credite care s-a ocupat de el, pentru că lipseşte din oraş pînă pe la mijlocul săptămînii viitoare.

Porter privea în gol. Sloane şi colegii ei munciseră pe rupte, însă obţinuseră mult prea puţin.

– Doar n-ai venit pînă aici ca să-mi spui numai atît.

Sloane băgă mîna în servietă şi scoase un dosar din care extrase mai multe fotografii color, fiecare dintre ele numerotată în colţul din dreapta sus şi le puse pe măsuţă. Erau în total douăzeci şi două de fotografii.

– Sînt multe imagini cu turişti, pe caseta filmată de familia aceea din Wisconsin, zise ea. Doar nouăzeci de secunde au fost filmate în parcul Potomac. Fiecare cadru în parte a fost mărit. Eu le-am cercetat pe toate şi le-am exclus pe cele care nu cuprindeau nici un personaj. Pe urmă, am renunţat şi la cele filmate înainte de sosirea lui Garrett şi de începerea meciului de base-ball. Astea sînt cele care pot prezenta interes.

Porter examină cu multă atenţie fiecare fotografie. Unele dintre ele erau mai clare, altele mai puţin clare; deslusea în ele feţe de bărbaţi, femei şi copii. Cîţiva copii jucau base-ball.

– Dar bifările făcute cu roşu, ce semnificaţie au? întrebă el.

– Indică figuri cunoscute. Whip le-a identificat ca fiind ale bărbaţilor de la meci sau ale femeilor aflate lîngă masa de picnic.

Dînd la o parte acum şi pozele marcate de Alley cu un X roşu, elimină şaptesprezece fotografii din totalul de douăzeci şi două. Porter se uită cu mare atenţie la cele cinci care rămăseseră. În două dintre ele, apăreau nişte femei. Pozele erau atît de clare, încît nu încăpea nici un fel de îndoială. Era vorba despre două

negrese bătrîne, fiecare cu cîte o Biblie în mînă. Una dintre ele avea o sacoşă de voiaj pe umăr, cu însemnele unei agenţii turistice, care se vedeau cu mare claritate.

Mai rămăseseră trei fotografii. Porter le studie bine de tot. Prima înfăţişa un bărbat stînd pe un pled, cu faţa la soare. La picioarele lui se afla un cîine din rasa ciobănesc german. A doua prezenta un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu nişte trăsături frumoase şi cu o expresie de uimire pe figură, de parcă ar fi fost mirat şi supărat pentru faptul că era filmat. Cea de-a treia şi ultima fotografie era cea mai neclară. Distanţa dintre bărbatul filmat şi obiectiv fusese mare, iar expunerea slabă; în imaginea respectivă, omul tocmai se întorcea cu spatele la camera video. I se vedea mai puţin de un sfert din faţă. Prin mărire, sacoul său bej se vedea ceva mai bine.

– Şi ce părere ai tu despre pozele astea? o întrebă Porter pe Sloane.

– Whip este de părere că asasinul a fost tot timpul prin preajmă, zise Sloane. Garrett nu a fost omorît cu o armă de foc sau cu un cuţit şi asasinul a vrut să se asigure că victima lui a murit. El a fost nevoit să rămînă aproape de locul faptei, ca să fie sigur că Garrett a murit. Cred că s-a uitat la noi cum încercam să-l salvăm, poate a aşteptat chiar pînă ce trupul a fost băgat în sac şi s-a tras fermoarul.

Porter rămase uluit de detaşarea pe care o sesizase în glasul ei. Poate că era din cauza epuizării. Poate exista alt motiv.

– Unde vrei să ajungi cu asta, Sloane?

Ea puse ceaşca cu cafea, pe măsuţă.

– Whip a verificat aceste trei poze în computerele de la Omucideri, în speranţa că va da peste un infractor cunoscut, dar fără rezultat. De asemenea, a cerut ajutorul poliţiilor din Virginia şi din Maryland. Tot nimic. Eu vreau să arunc plasa mai departe şi să folosesc banca de date a FBI-ului, aceea cu asasini căutaţi sau cu suspecţi, precum şi computerele Serviciilor Secrete.

Porter simţi cum stomacul i se strînge.

– Pentru ce să amestecăm Serviciile Secrete? Crezi că vreunul dintre oamenii ăştia ar putea fi străin?

– N-am de unde să ştiu asta, dar s-ar putea ca divizia de informaţii a Serviciilor Secrete să ştie.

– Pe tine te-a impresionat ceva, dar tare de tot, Sloane. Ce anume a fost?

– M-am tot gîndit la succesiunea evenimentelor care au avut loc. Mai întîi, am crezut că Garrett a fost omorît pentru că îl anchetam noi. Dar dacă motivul e altul? Dacă a fost omorît doar pentru simplul fapt că a făcut ceea ce a avut el de făcut, şi trebuia pur şi simplu să moară ca să se elimine un martor incomod? Oare ce informaţii o fi transmis el, ca să fie omorît din cauza lor?

– Să i le fi transmis lui Ostroff?

– Posibil.

– Am înţeles de la tine că Ostroff nu s-a arătat prea impresionată de moartea lui Garrett.

– Şi te întrebi de ce, nu-i aşa? Imediat după ce m-am întîlnit cu ea, Ostroff s-a dus glonţ la Western Union. Pentru ce a procedat astfel, cînd avea la îndemînă cele mai bune sisteme de comunicaţie? A vrut să păstreze secretul, nu crezi? Probabil că n-a fost un mesaj pe care să-l fi putut trimite prin telefon sau prin fax – mai ales după discuţia cu mine.

– Cu alte cuvinte, vrei să spui că Garrett a avut o misiune – pe care şi-a îndeplinit-o cu succes – şi că a fost omorît nu numai pentru că tu îl anchetai, ci şi pentru că nu mai reprezenta o componentă indispensabilă în angrenaj, aşa încît trebuia să i se închidă definitiv gura. Iar acest mesaj, transmis de Ostroff prin Western Union, s-ar putea să constituie şi pentru ea o ultimă misiune, după care va fi redusă la tăcere, fără ca aceasta să perturbe funcţionarea sistemului. Am dreptate?

Sloane încuviinţă, dînd din cap.

– Lee, ea e acum singură-singurică. Whip şi Paco o apără cît pot, dar n-o să poată face acest lucru la infinit. Whip Alley

susține că supravegherea ei are mari deficiențe, de care ar putea profita orice asasin.

Porter puse mîna pe una din cele trei fotografii.

– Sacoul bej. Te-ai gîndit la omul ăsta încă de la început. Crezi că el ar putea fi ucigașul?

– El s-a apropiat cel mai mult de femeile de la masă. Ele își amintesc că au vorbit cu el. A fost în apropierea mîncării și a băuturii aflate pe masă. A avut la dispoziție zece, poate chiar cincisprezece secunde, ca să-i otrăvească băutura lui Garrett. Eu zic că el este asasinul.

Porter se uită din nou la fotografie, străduindu-se să vadă ceva și dincolo de imaginea aceea neclară. Știa că și Sloane făcuse, la rîndul ei, același lucru.

Din cauza nivelului tehnic limitat al echipamentului de care dispunea BCG-ul, fotografia nu putea fi îmbunătățită la ei. Mai existau însă și alte laboratoare, cum ar fi cele de la NASA, unde fuseseră mărite fotografiile planetei Marte sau cel din Pasadena, în care se studia propulsia prin efect reactiv. Porter ar fi putut apela la unul dintre aceste laboratoare, și să primească exemplarele mărite, în aceeași zi.

– Cred că am putea apela și la Serviciile Secrete, zise el. Au și ei o aparatură excelentă, de ultimă generație.

– Ar fi cel mai potrivit. Atunci cînd am fost la Casa Albă am cunoscut un agent cu numele de Holland Tylo. Bănuiesc că aș putea colabora foarte bine cu ea.

– Ea va dori să știe dacă tipul ăsta nu reprezintă cumva o amenințare la adresa președintei.

– Deocamdată n-avem de unde ști. Deși a învățat la colegiu împreună cu președinta, Ostroff nu prea are de-a face cu Biroul Oval. Iar Garrett, cu toate că a lucrat în cadrul Casei Albe, nu era foarte apropiat de președintă. Să vedem dacă nu descoperă cumva Tylo lucruri noi, folosindu-și computerele.

Porter auzise și el de Holland Tylo, eterna umbră a președintei.

– Și FBI-ul? întrebă el.

Sloane ridică din umeri.

– N-avem de ales, nu-i aşa? Sloane adună fotografiile şi se ridică în picioare. Am sunat mai devreme la biroul lui Mack şi i-am spus centralistei că doresc o întrevedere cu el, la ora zece.

Sloane formă numărul de telefon al Serviciului Secret de la Casa Albă, pe telefonul ei din maşină. Avu noroc. Holland Tylo tocmai ieşea din tură şi acceptă să se întîlnească cu ea în holul hotelului Willard, din apropierea clădirii executivului.

Măreţia vechiului hotel Willard a fost cu greu redată, după ani de restaurare. Înconjurate de mobile din mahon cu incrustaţii aurite, Sloane şi Tylo se aflau într-o mică încăpere de odihnă, aflată lîngă recepţie. Conversaţia lor era mascată de traficul intens al clienţilor cît şi de permanentul zbîrnîit al telefoanelor.

Sloane îi dădu un plic care conţinea cele trei fotografii.

– Am nevoie de ajutorul tău, continuă ea, explicîndu-i despre ce era vorba.

Tylo nu se uită la poze, pînă cînd Sloane nu termină tot ce avea de spus. Apoi studie fiecare fotografie în parte.

– Nu recunosc în ele pe nici unul dintre cei aflaţi pe lista celor periculoşi, zise ea într-un tîrziu.

Dar ceea ce nu-i spuse Tylo era faptul că imaginea insului în sacou bej îi amintea vag de cineva, dar nu-şi dădea seama de cine. Continuă cu o întrebare:

– E ceva legat de securitatea preşedintei?

– Nu cred. Aş vrea să verifici aceste fotografii pe computerele cu listele de suspecţi, în cazul în care ele pot corela trăsăturile acestor bărbaţi cu cineva supravegheat de Serviciul Secret sau despre care există date.

– Merg chiar acum la sediu, zise Tylo. Las astea acolo şi le spun că este urgent, dar din păcate nu cred că vor fi gata decît peste douăzeci şi patru sau patruzeci şi opt de ore.

– Îţi mulţumesc mult.

Sloane îi mai spuse că vor lucra la mărirea fotografiilor şi

laboratoarele de la NASA şi din Pasadena. În caz că acestea vor putea mări şi clarifica imaginile, ea urma să i le transmită imediat lui Tylo.

Uitîndu-se la Sloane, Tylo îşi zise că aceasta nu minţise cînd afirmase că nu plana nici o ameninţare asupra preşedintei, dar...

Tylo îşi propuse să facă un pic mai mult decît să le spună specialiştilor că verificarea fotografiilor este urgentă: avea să le verifice chiar ea. Dacă rezultatele nu vor fi relevante, însă acel gînd ar fi continuat să o tortureze, mai existau şi alte perechi de ochi – şi alte computere – care să se ocupe de fotografiile respective. Şi mai ales de aceea în care era imaginea bărbatului cu sacou bej.

Sloane aşteptă cinci minute la recepţie, în sediul FBI, după care veni un paznic care o conduse sus. Bănuia că Peter Mack avea să-i dea de furcă.

În lift, paznicul nu apăsă pe butonul pentru etajul patru, acolo unde îşi desfăşura activitatea divizia de informaţii. Liftul se opri cu două etaje mai sus, şi Sloane fu condusă pe un coridor lat, la capătul căruia era o uşă dublă, pe care scria: OPERAŢIUNI SPECIALE.

Sloane n-avea de unde să ştie că intra într-una din cele mai secrete zone ale Biroului, destinată în exclusivitate cazurilor extrem de dificile. În jargonul Biroului, acea secţiune era cunoscută drept una „exclusivă". Acolo, Biroul lucra mînă-n mînă cu ANS-ul, pentru interceptarea comunicaţiilor ce proveneau de la ambasadele străine aflate pe teritoriul american, comunicaţii incluzînd satelitul, telefonul, faxul, curieratul şi poşta. Acolo erau concepute şi operaţiunile strict secrete, ulterior aprobate şi înaintate spre executare.

În dosul uşii duble, la recepţie, o tînără drăguţă, cu arma în toc, se uită la legitimaţia temporară a lui Sloane, după care o invită să ia loc. Agentul special Mack o aştepta şi se scuză pentru întîrziere, deoarece tocmai vorbea la telefon.

La douăzeci de metri distanță de ea, în incinta birourilor izolate acustic, Peter Mack vorbea la telefon cu Dodge French, căruia îi dădea raportul în legătură cu întîlnirea lui Susan Ostroff cu șeful de Stat Major, la spitalul Walter Reed.

– Domnule, ceea ce nu înțeleg eu, este motivul pentru care s-a dus să-l întîlnească pe general. Din activitatea lui Ostroff nu reiese că a avut de-a face cu Murchison – nici un fel informări, nici un fel de discuții, nici un fel de însărcinări. Și totuși, știa că generalul se afla în acel moment la spital, unde de altfel s-au și întîlnit.

Vocea lui French se auzea ca de la mare depărtare, însă Mack știa că acest lucru se datora securizării convorbirii telefonice.

– Ești sigur că n-a fost o simplă coincidență? Poate că ea s-a dus acolo cu alt scop?

– Nu, domnule. Etajul acela este rezervat în exclusivitate președintei și altor oficialități de prim rang. Murchison era singurul pacient prezent în acea clipă la etajul respectiv. Și, de fapt, am văzut-o cu ochii mei cum a ieșit din cabinetul destinat lui Murchison.

– Prin urmare, tu crezi că există o oarecare legătură între ei. French părea că reflectează, așa că Mack nu-l întrerupse. Cam bizar, deși s-ar putea să nu vedem pădurea din cauza copacilor. Sam Murchison are reputația, ce-i drept destul de discretă, că-i plac femeile. Crezi că ar putea fi vorba de așa ceva?

Că el se cam tăvălește cu Ostroff și că ea ar fi venit tocmai acolo numai pentru o partidă matinală de sex înflăcărat?

– Domnule, s-ar putea, răspunse Mack de o manieră diplomatică. Trebuie să aflu ceva mai multe despre Ostroff, ca să pot face o afirmație precisă în privința asta. Brusc, Mack își aminti: Sloane Ryder așteaptă în anticameră. Poate mă ajută Sloane, spuse el.

– Ai grijă, îl atenționă French. Las-o pe Ryder să-ți spună

ceea ce ştie despre Ostroff. Iar dacă ştie că Ostroff are o legătură cu Murchison, încearcă să afli de la ea ce anume a mai aflat.

Mack închise telefonul şi sună la recepţie ca s-o invite pe Sloane înăuntru. Ca toate birourile din FBI, cel folosit de el era mic şi nu avea geamuri spre exteriorul clădirii. Un predecesor de-al lui montase o oglindă pe unul dintre pereţi, ca să dea impresia unui spaţiu mai larg, iar Mack îşi verifică ţinuta în faţa acesteia. Ştia că arată bine, dar se simţi uşor emoţionat, atunci cînd auzi bătaia în uşă.

– Peter...

– Sloane. M-a mirat mesajul tău. Părea a fi urgent. Îi făcu semn să se aşeze. Pari obosită.

Sloane se uită prin birou. Nu arăta chiar aşa cum se aşteptase ea. Birourile FBI-ului erau mici, impersonale, spre deosebire de ale directorilor, care erau impresionante. Cel al lui Peter făcea excepţie de la regulă.

– Am încercat să te sun acasă, spuse Mack.

– M-am mutat. Peter, crezi că vom avea probleme dacă lucrăm împreună?

– Nu văd de ce. Te-am sunat ca să te rog să-mi aduci dosarele cu Garrett şi cu ancheta aflată în curs de desfăşurare. Presupun că ţi s-a spus că o să fac parte din echipă.

– Da, dar se pare că tu faci deja parte din echipă. De ce ai urmărit-o pe Susan Ostroff, la spitalul Walter Reed? Cum de ai aflat despre ea?

Mack rămase buimac.

– De unde ştii *tu?*

– Pentru că şi noi o urmăream.

Mack ridică din umeri.

– Foarte bine. Eu îmi făceam temele, Sloane. MJ-11 nu este singurul departament care are acces la informaţii despre Garrett. Am ajuns şi eu la aceleaşi concluzii ca tine.

Şi chiar foarte repede.

Răspunsul lui Mack suna fals, dar Sloane nu insistă asupra acestui fapt.

– Da? Ai ajuns la aceleaşi concluzii? Asta-i bine, pentru că vreau să vorbim despre Ostroff. Ştii la cine s-a dus ea la spital?

– Nu, am pierdut-o pe drum.

Sloane îşi muşcă buza. Mack mintea. De ce oare? Dorea gloria sau voia doar s-o amăgească pe ea?

– Peter, zise ea pe un ton egal, moartea lui Garrett a ajuns să fie anchetată în mod oficial de către serviciul Omucideri din cadrul poliţiei. Nu sînt singura care îţi va pune întrebările astea.

– Te referi la detectivul Alley? În cazul în care voi afla ceva important pentru anchetă, Alley va fi primul căruia îi voi spune. Pe cuvînt.

Avea un ton ironic.

– Hai s-o luăm şi altfel, zise Sloane. Conform rapoartelor citite de tine, care crezi tu că a fost cauza morţii lui Garrett?

– O tumoră pe creier.

– Greşit. Ce-ai zice despre nişte ketamină?

Sloane se făcu că nu-i observă stupoarea şi-i explică ce anume găsise medicul legist, cum acţionase acel medicament şi cum îl ingerase Garrett.

– S-ar putea ca Garrett să fi fost ţinta unui asasin profesionist, zise ea. Şi, fiind legată de el, cred că Susan Ostroff se află în pericol. De aceea o supraveghem. În concluzie, ne ţinem cuminţi de directivele lui Dodge French sau rezolvăm problema asta aşa cum se cuvine?

Mack îşi recăpătase stăpînirea de sine, dar creierul îi lucra intens. French nu-i spusese nimic despre rezultatul autopsiei şi de posibilitatea existenţei unui asasin. Ce altceva nu mai ştia French?

– Bine, zise Mack. Trebuie să recunosc faptul că am pornit-o prost. E greşeala mea. Cum îţi spuneam, l-am verificat pe Garrett şi astfel am ajuns la Ostroff. Dar zău că nu ştiu nimic despre existenţa vreunui asasin. Explică-mi, te rog.

Sloane îi puse în față, pe mapa de pe birou, trei fotografii, spunîndu-i unde și cînd fuseseră făcute. Îi mai spuse că și alte agenții se ocupau de mărirea și de îmbunătățirea lor și-i aduse la cunoștință ce dorea de la el.

– Pot să le verific pe computerele noastre, zise el. Dacă aștepți o zi-două, o să-i rog pe cei de la laboratorul nostru să le îmbunătățească în prealabil.

– Ce-ar fi să faci ambele treburi în același timp? Poate obținem ceva din originale și nu va trebui să mai așteptăm.

– Bine.

– Acum despre Ostroff. Cu cine s-a întîlnit ea la Walter Reed?

Mack avu o ezitare, amintindu-și de sfatul lui Dodge French. Cum apăruseră acum și alte aspecte, Mack se hotărî:

– Cu Murchison. Generalul Sam Murchison, șeful Marelui Stat Major.

Sloane se rezemă de spătarul scaunului. Mai întîi, Susan Ostroff merge la Pentagon, pe urmă la Walter Reed... are vreo legătură în armată... și pînă sus de tot, la cel mai înalt comandament al națiunii.

– Nu știai? întrebă Mack.

Sloane scutură din cap.

– I-am parcurs convorbirile telefonice. A sunat la Ministerul Apărării, dar nu și la Pentagon.

– Poate de asta te-ai păcălit, zise Mack. Nu știai că tot centralistele de la Ministerul Apărării fac legătura și la Pentagon. Dacă Ostroff sună la un număr, și vorbește puțin, iar înainte de a închide atinge butonul cu steluță, reia legătura cu centralista, care îi face legătura la Pentagon. Și astfel, numărul de la Pentagon nu apare nicăieri înregistrat.

Ce simplu, își zise Sloane. *Cum de nu ne-am gîndit la asta?* Dar Murchison? Ce să fac acum cu el? Cum să supraveghezi pe cineva ca el?

Apoi își dădu seama că nu gîndea corect. Nu la Murchison trebuia să se gîndească, ci la Ostroff.

– Știi cumva ce program are Ostroff? întrebă Sloane.

Mack scoase niște foi de hîrtie dintr-un teanc.

– Diseară este o gală, la noul hotel Meridien, ceva care precede festivitatea cu „Mîinile Speranței" de Ziua Recunoștinței. Îi dădu foile.

– O *seamă de celebrități* la Washington, șopti Sloane, consultînd lista.

La gală urmau să participe toți directorii marilor corporații, precum și vîrfurile societății și ale lumii politice. Biletele aveau prețuri începînd de la douăzeci și cinci de dolari. O masă depășea un milion. Fundația „Mîinile Speranței" avea să dea lovitura. Ostroff urma să participe și ea, datorită renumelui familiei ei.

– Peter, zise încet Sloane, aș vrea să ne introduci și pe mine și pe detectivi la gala asta.

– Nu trebuie să-ți faci probleme pentru Ostroff. Va fi și președinta acolo diseară – cu toată securitatea necesară.

– Pentru președintă, da. Însă nu și pentru Ostroff.

– Chiar crezi că o să atenteze cineva la viața ei, în situația dată?

– Nu știu. Nu sînt sigură. Vrei să riști? Sloane tăcu o vreme. Adică să avem grijă de ea pînă mîine.

Dacă Sloane nu i-ar fi dezvăluit toate secretele despre Garrett, Mack n-ar fi fost de acord chiar atît de repede. Acum avea și el întrebări de pus expertei în problemele Chinei, de la Departamentul de Stat.

– Ai mai fost vreodată la Meridien? întrebă.

– Nu, răspunse Sloane.

Mack îi prezentă o diagramă mare a hotelului.

– Uite, aici este intrarea de serviciu, pe aici intră cei de la pază...

24

Nord-coreeanca, al cărei nume era Kim Cho, şedea în sala de aşteptare a Spitalului din comitatul Nassau. În încăpere mai erau încă patru persoane, mame şi taţi. Aceştia răsfoiau reviste, prefăcîndu-se că citesc, dar aruncau din cînd în cînd cîte o privire nerăbdătoare la ceasul din perete, de parcă ar fi încercat să mărească viteza secundarului, care li se părea înnebunitor de redusă.

Cho ţinea în poală un ziar, ultima ediţie din *The New York Post*. Paginile centrale ale acestuia cuprindeau fotografii cu noul hotel Meridien din Washington. Comentariul referitor la gala din acea seară era făcut pe un ton emoţionat. Cho se uita la fotografia preşedintei Americii, o femeie frumoasă, elegantă, deloc preocupată de foametea şi sărăcia provocată de ea ţării lui Cho. Embargourile americane îndreptate asupra produselor nord-coreene, blocada din porturile Coreei de Nord şi supravegherea mărilor din jurul acestei ţări, efectuată de către navele americane, contribuiseră din plin la distrugerea economiei patriei sale. Fără comerţ, coreenii nu aveau de lucru; iar fără lucru, mureau de foame.

Kim Cho ştia că operaţiunea la care participa nu fusese concepută sau finanţată de Phenian. Marele Conducător Devotat al Poporului nu avea nici banii şi nici resursele umane cu care să poată ataca de unul singur hegemonia americană. Însă, la un moment dat, apăruse o conjunctură de interese puternice, care o transformase pe Kim Cho în soldatul care trebuia să-şi răzbune patria. Curînd, americanii aveau să resimtă şi ei durerea, groaza şi neputinţa pe care le simţeau, în fiecare seară, mai bine de două treimi din omenire.

– Doamna Cho?

Doctorul, în vîrstă de vreo treizeci şi ceva de ani, avea o

chelie prematură, iar respirația îi mirosea a mentă, fapt resimțit de Kim drept aroganță din partea lui. Totuși, ea își jucă rolul, dînd din cap și zîmbind jenată, asemenea unei școlărițe.

Pediatrul, specializat în SIDA, îi vorbea despre faptul că 1818 – pe care-l cunoștea sub numele de Sun – se prezenta foarte bine. Era mulțumit mai ales că băiatul se mai îngrășase, dar o avertiză că acesta ar fi trebuit să facă ceva mai multă mișcare.

– N-aș vrea să apară probleme cardiace, îi explică el pe un ton grav.

Kim Cho își plecă fruntea.

– Bine, domnule, bine, domnule... repetă ea.

1818 ieși, însoțit de o infirmieră, care îi dădu o bomboană. Medicul îl mîngîie pe cap și îi aduse „mamei" la cunoștință că dorește să îl consulte peste două săptămîni.

Bine, domnule, bine, domnule...

Însă 1818 nu avea să mai vină. Peste zece zile, el urma să fie dus în altă parte, la un alt spital din Rhode Island. Acolo, se va ocupa de el o echipă de specialiști, care chipurile s-ar fi adunat pentru a participa la o conferință în Boston. După ce aceștia își vor fi terminat treaba, 1818 va fi gata pentru a merge la Casa Albă.

După-amiază, Sloane se întoarse acasă la Whip Alley, în Brook Hill. Ședea la masa din sufragerie și se uita pe foile transmise prin fax de Mack, la biroul ei.

Le povestise despre întîlnirea ei cu Mack, lui Whip și lui Lee Porter. Toți trei primiseră prin curier legitimațiile de paznici, ca de altfel și Paco Santana. După o oră, sosi prin fax și lista cu oaspeți și cu alte detalii referitoare la securitatea evenimentului monden. Toți erau de acord că locul cel mai sigur pentru Susan Ostroff, în acea seară, era Meridien, ca de obicei. Serviciul Secret își făcuse în mod impecabil datoria.

Fusese pusă în discuție și legătura lui Ostroff cu generalul Murchison.

„Astăzi nu putem afla mai multe despre asta, spusese Porter. Mîine, vom discuta cu ea mai pe îndelete."

Sloane îşi dăduse seama că brusca apariţie a lui Murchison pe acea tablă de şah îl luase pe Porter pe nepregătite şi că le produsese multe probleme. Porter participase de multe ori la şedinţe, în Biroul Oval, alături de Murchison. El ştia bine că şeful de Stat Major deţinea multe informaţii. Oare se putea ca un astfel de om, care dăduse dovadă de atîta loialitate şi implicare, să trădeze la un moment dat secretele patriei sale?

– Tot asta citeşti?

Sloane ridică privirea şi îi zîmbi lui Alley, care tocmai intrase pe uşă.

– Eşti pregătită pentru diseară?

– Mai pregătită nici că se poate, spuse Sloane.

El se apropie de masă, se uită la documentele transmise prin fax şi la notiţele ei, după care puse peste ele un ziar.

– Mai lasă-le. Măcar în seara asta.

Sloane dădu din cap.

– Ar fi cazul să mîncăm şi noi ceva. S-ar putea ca mai tîrziu să nu mai avem ocazia.

Sloane îl ajută pe Whip să scoată din pungi alimentele cumpărate de el şi aranjă pe un platou sandvişurile, în timp ce el pregătea salata. Îşi luară farfuriile şi se duseră în living ca să urmărească ştirile de după-amiază, la CNN. În Egipt, la Luxor, fuseseră măcelăriţi nişte turişti; baronii drogurilor din Columbia asasinau procurori guvernamentali în Mexic; un oficial german din serviciile secrete fusese arestat pentru spionaj în favoarea lui Saddam Hussein. Brusc, Sloane se simţi copleşită. Ar fi vrut să închidă ochii şi să uite de toate.

Alley duse farfuriile la bucătărie. Cînd reveni în încăpere, din boxe se revărsau sunetele unei melodii plăcute. Sloane se culcase pe canapeaua cea mare, şi avea ochii întredeschişi. Alley trecu tiptil pe lîngă ea, nedorind s-o deranjeze, dar simţi pe mînă atingerea degetelor ei.

– Stai puțin jos, șopti ea. Știi, într-o bună zi totul se va termina.
– Da, într-o bună zi. Așa este.
– Și atunci, ce se va întîmpla cu noi?
– Tu ce crezi?
– Noi n-avem acum o relație, nu?

Sloane îi trecu palma peste obraz, peste tîmplă, pînă spre ceafă, și îl apucă deodată de păr. Îl trase spre ea și îl sărută cu pasiune. Apoi îi descheie cămașa. În tot acest timp, gura ei nu se dezlipise nici o clipă de gura lui.

Alley o ridică și îi scoase puloverul și pantalonii. Ea își desfăcu repede părul și își scoase sutienul. Sărutările lui o țintuiră de pernele canapelei. Se cutremură de plăcere atunci cînd el îi sărută sînii. Alley continuă s-o sărute, coborînd, cu ezitări și cu dezmierdări, pînă spre coapse.

Sloane pierduse noțiunea timpului și a spațiului. Avu trei orgasme mici, apoi se lăsă pradă unor valuri de căldură prelungi, ondulatorii. Cînd nu mai putu suporta intensitatea excitației, îl trase spre ea, încolăcindu-l cu picioarele, lăsînd să-i scape un suspin ascuțit, cînd el o pătrunse.

Sloane se lăsă multă vreme pradă acelei legănări, agățîndu-se de el, în timp ce bărbatul se mișca neobosit. Cînd izbucni, eliberată, se simți purificată, renăscută, și pentru că Alley nu se oprea, și o excita în continuare, ca să mai aibă un orgasm, se agăță de el și mișcările lor reintrară în ritm.

Apoi totul se termină, la fel de plăcut precum începuse. El încercă să se retragă, însă Sloane îl opri și îl reținu în ea, pînă la epuizare.

Rămaseră îmbrățișați pînă cînd ultimele raze de lumină dispărură și camera fu cuprinsă de întuneric. Muzica se terminase de mult. Urechile lor percepeau acum doar bătăile inimilor și șoaptele de iubire. Se priviră îndelung, plăcut mirați de comoara neprețuită pe care o descoperiseră împreună.

La cincisprezece kilometri depărtare de locul vrăjit în care rămăseseră înlănțuiți Sloane Ryder și Whip Alley, agentul Hol-

land Tylo stătea în picioare, în holul mare de la Meridien şi cerceta planurile detaliate ale hotelului.

Hotelul Meridien fusese construit pe un teren din apropierea şoselei Kalorama, nu departe de Ambasada Franceză, de către o companie internaţională cu sediul la Paris. Costurile construcţiei fuseseră indecent de mari, dar rezultatele erau uluitoare.

Piesa de rezistenţă o reprezenta salonul căptuşit cu marmură rozalie, aflat sus, deasupra holului de la intrare. În capătul sălii exista o piscină, al cărei flux continuu de apă era comandat electric. Apa trecea prin piscină şi cădea după aceea, în cascadă, într-un mic lac, înconjurat de o vegetaţie luxuriantă. În susul apei, dintr-un unghi potrivit şi într-o lumină avantajoasă, se putea observa o cascadă din bronz. Aceasta direcţiona apa în lac. Cele două talgere de bronz, de circa o jumătate de metru fiecare, nu se vedeau, însă ele despicau şuvoiul de apă şi produceau spuma cascadei.

Deşi cascada era impresionantă, n-o interesa cîtuşi de puţin pe Tylo. Deplasarea preşedintei avea să fie restricţionată la podiumul ridicat pentru această ocazie în hol, precum şi la Salonul De Gaulle, unde ea urma să fie gazda oaspeţilor de seamă care fuseseră invitaţi. Mai tîrziu, după cină, preşedinta avea să mai viziteze alte patru saloane, pentru a le mulţumi sponsorilor. Pînă aici, totul era în perfectă ordine.

Fapt îmbucurător, hotelul nu era încă deschis publicului. Tot în seara aceea urma să aibă loc şi inaugurarea oficială. În situaţia dată, se reducea mult personalul necesar supravegherii celor şase sute patruzeci de camere de hotel. Toate lifturile, cu excepţia celui destinat agenţilor de pază şi protecţie, cu comandamentul la etajul doi, şi a celui cu pereţi de sticlă, folosit la salonul de lîngă piscină aveau să rămînă blocate. Toate ieşirile de incendiu urmau să fie încuiate, şi sistemul de alarmă activat. Ca urmare, rămîneau de urmărit doar intrarea principală, cea de serviciu, garajul şi bucătăriile.

Tylo verificase deja toate intrările. Agenţii responsabili cu

supravegherea acestora erau mulțumiți de amplasarea lor. La fel procedase şi în cazul garajului, din care o parte avea să fie securizat pentru coloana oficială. Preşedinta urma să-şi facă intrarea prin coridoarele de sub bucătării. În acel moment, agenții procedau la limitarea accesului personalului la zona de pregătire a mesei.

Conducerea hotelului angajase numai persoane calificate, ale căror recomandări şi identități au fost uşor de verificat. Bineînțeles că bucătarii erau de origine franceză. Ospătarii şi personalul de serviciu din acea seară fusese asigurat de compania care se ocupa de dineurile oficiale de la Casa Albă.

Holland Tylo era mulțumită de măsurile luate şi îi raportă acest lucru şefului ei de la Casa Albă. Stăteau împreună, în mijlocul holului imens, înconjurați de zeci de muncitori – dulgheri, electricieni, florari, directori adjuncți ai hotelului – care făceau ultimele retuşuri. Deasupra podiumului, exista o pancartă cu inscripția: „Mîinile Speranței".

– Ce rochie e asta? o întrebă şeful.

– Una comodă.

– Ei! Îți vine foarte bine.

– E foarte comodă.

Într-adevăr rochia de seară despicată pînă la coapsă îi permitea lui Tylo să-şi scoată repede arma, la nevoie.

– Tu i-ai rugat pe cei de la laborator să se ocupe de fotografiile alea?

– Î-hî.

– Cred că sînt gata mîine dimineață. Am verificat deja figurile. Nu avem nici un indiciu. Doar individul în sacou ar putea fi suspect.

– Poate că va fi identificat pînă mîine dimineață.

– Să sperăm.

Tylo şi şeful ei se întoarseră ca să admire cascada. Iluminarea nu era foarte puternică şi nici unul nu observă discurile zimțate, din bronz, ascunse sub cascadă. Nu-şi dăduseră seama nici cît de puternic era curentul de apă din piscina de deasupra.

În schimb, Meşterul ştia. Ştia toate astea şi încă alte cîteva amănunte, aflate din proiectul de construcţie a hotelului. Le primise prin curier, în modesta lui cameră de la Howard Johnson's.

Meşterul nu-şi dădea prea bine seama de ce evenimentele luaseră această înorsătură. Bănuia doar că persoana principală, pe care trebuia să o protejeze, se afla într-un mare pericol. Asta explica mesajul lui Mai Ling, care cuprindea atît momentul, cît şi locul execuţiei.

Printre alte detalii, el primise şi lista cu invitaţii. Pe ea figura şi numele Claude Besson. Mai primise un paşaport şi o invitaţie corespunzătoare. Besson era un vicepreşedinte al consorţiului care construise hotelul Meridien. El reprezenta interesele consorţiului în Brazilia şi venea direct de la Sao Paolo. Pe listă nu figurau alţi reprezentanţi din America de Sud. Deoarece consorţiul avea să fie reprezentat la dineul de gală de peste cincizeci de directori ai diverselor filiale din lume, iar lista invitaţilor ajungea la o mie de nume, era de presupus că Claude Besson, personaj reinventat, nu se putea întîlni cu cineva cunoscut. În ceea ce-l privea pe adevăratul Besson, Meşterul ştia sigur că acesta se afla în Statele Unite în acel moment şi că îşi plimba nevasta guralivă şi copiii neastîmpăraţi, prin Disneyland.

După ce se îmbrăcă, Meşterul îşi puse o mică pelerină în jurul gîtului, şi începu să se machieze. Nu se străduia să semene cu adevăratul Besson. Nu era nevoie. Însă, după cum constatase în timp ce se afla pe acoperişul acela îngheţat şi întunecos din Georgetown, ţinta lui era supravegheată şi Meşterul nu voia să rişte să fie recunoscut. După moartea lui Martin Garrett, Sloane Ryder şi detectivii ei aveau să se ţină scai de obiectivul lor.

Meşterul ştia însă că aceştia au parte de un mare dezavantaj. În mod inevitabil, în centrul atenţiei forţelor de pază se va afla preşedinta, fapt ce va distrage atenţia de la ţinta lui. Iar cînd se va comite asasinatul, prima reacţie a gărzii va fi asigurarea securităţii Claudiei Ballantine. Cu atîţia oameni roind pe-acolo,

plus panica creată, locul crimei nu va mai oferi prea multe indicii. În plus, panica îi va oferi ocazia de a fugi.

Meşterul îşi examină machiajul, se spălă pe mîini şi-şi aranjă pentru ultima oară cravata neagră. În faţa hotelului, el oferi unei tinere florărese cinci dolari pentru un trandafir alb. Îi rupse coada şi şi-l puse la rever. Era gata de acţiune.

Susan Ostroff îşi păstra silueta datorită regimului alimentar şi orelor petrecute în sala de gimnastică. Nu era o problemă pentru ea să îmbrace rochia de seară de la Norma Kamali.

Ostroff îşi petrecuse mare parte din zi la un salon de înfrumuseţare. Era sigură că nu o urmărise nimeni pînă acolo. O dată intrată, fu înconjurată de femei care începuseră să o maseze, să o împacheteze în nămol, să o îmbăieze şi să o coafeze. Toate trăncăniră despre aşezarea la masă a oaspeţilor, la dineul din seara aceea.

Între masaj şi baia cu plante, Ostroff se scuză şi se duse în salonul de odihnă. Din intimitatea unei cabine telefonice, sună la un număr din străinătate. Ora fusese hotărîtă dinainte, iar durata conversaţiei se dovedi pentru ea dureros de scurtă. Ostroff nu-i mai auzise glasul lui Lin de zece ani.

Îi comunică rapid mesajul lui Dodge French. După ce termină de vorbit, pe linie se lăsă tăcerea. În finalul discuţiei, de la o depărtare de mii de kilometri, ajunsese la urechile ei vocea bărbatului pe care ea nu încetase nici o clipă să-l iubească, care îi confirmase că dorinţa lui French va fi îndeplinită. Ultimele lui cuvinte, „Te iubesc", îi frînseseră inima.

Ostroff se uită în oglinda din hol şi se declară mulţumită. Îşi luă poşeta de seară, ieşi din casă şi se urcă într-un Cadillac negru. Drumul pînă la hotel nu dură decît cîteva minute. La hotel, şoferul intră cu maşina în şirul de automobile care rulau anevoios spre intrare.

În hol, Susan Ostroff îi dădu poşeta unui tînăr politicos, care părea a nu se simţi tocmai la largul lui în costumul acela elegant. Ostroff trecu prin detectorul de metale, îşi recuperă

poşeta şi intră în sala impresionantă plină de lume.

De obicei, la asemenea evenimente participau şi alţi membri ai familiei sale. Ostroff ştia că îi va găsi în încăperea cu cei mai importanţi invitaţi. Tatăl ei, un domn manierat, o îmbrăţişă. Benjamin Ostroff era un mare admirator al preşedintei; faptul că plătise un milion de dolari pentru o masă dovedea nu numai ataşamentul său pentru preşedintă, ci şi şiretenie. Mama ei, o femeie grasă, plină de bijuterii, o sărută graţios pe fiecare obraz, se interesă dacă are pe cineva, o întrebă de sănătate şi pe unde mai călătorise în ultima vreme. Teama cea mai mare a lui Bernice Ostroff era că fiica ei va rămîne nemăritată.

În aşteptarea aperitivului, Susan Ostroff petrecu cîteva minute împreună cu fratele ei mai mare, care se ocupa acum de afacerile familiei şi la care ţinea cu adevărat. Apoi vorbi puţin şi cu sora ei, o femeie divorţată, cu trăsături ascuţite şi foarte slabă.

Ostroff bău, ca de obicei, două pahare, în timp ce trecea prin mulţime, întreţinîndu-se cu diverşi oficiali americani şi străini, de rangul ei sau superiori. La anunţarea mesei, se trezi aşezată între un diplomat olandez, care pălăvrăgea despre necesitatea reevaluării euro faţă de dolar, şi vlăstarul unei familii de bancheri mexican, al cărui şold se atingea de al ei pe sub masă, ca din întîmplare.

Discursul Claudiei Ballantine, ţinut între felul principal şi desert, se dovedi pasionat. Ostroff se prefăcu că e atentă, dar cum nu simţise niciodată vreo afinitate pentru copii, se plictisi îngrozitor. Gîndurile ei zburau la mii de kilometri distanţă, la Lin.

Cînd toţi cei prezenţi se ridicară de la masă ca să bată din palme, Ostroff îi imită. Cînd începu să se servească desertul, profită de ocazie şi plecă. Toată vorbăria aceea nu făcuse decît să-i producă o sîcîitoare durere de cap.

– Se pare că se duce la toaletă, zise Whip Alley.

Lîngă el, Sloane o urmărea pe Ostroff cum traversează holul de la intrare şi cum dispare după colţ. Ar fi urmat-o, dar ştia că nimeni nu intrase la toaletă în ultimele douăzeci de minute.

Sloane privi spre zona cu plante exotice şi îl văzu pe Mack.

– Vreo mişcare? întrebă el.

Sloane scutură din cap.

– Pariez că pleacă acasă.

Alley îi urmărea pe cei care ieşeau din saloane. Undeva începuse să cînte o orchestră.

– Poate dansează şi ea puţin, zise el.

Mack se uită la Alley.

– N-a venit însoţită şi se pare că nici aici nu a aşteptat-o nimeni. Făcu o pauză. Ştiţi ceva? Voi doi puteţi pleca, dacă doriţi. În cazul în care Ostroff mai rămîne, mă ocup eu de ea.

Pe Sloane o surprinse comportarea lui Mack. Acesta era deja la hotel, atunci cînd sosiseră ea şi Alley. A fost un moment tensionat, cînd cei doi bărbaţi s-au întîlnit. Sloane se întrebase dacă Mack tot îi mai putea ghici gîndurile şi dacă sesizase legătura dintre ea şi Alley. Dacă da, spre cinstea lui nu lăsase să se vadă. Îi salutase binevoitor pe Alley şi pe Santana, după care începuse să-şi expună ideile despre cum putea fi protejată Ostroff. Toţi au căzut de acord asupra unui lucru: dat fiind că Ostroff o cunoştea pe Sloane, aceasta nu trebuia să-i iasă în cale. Cei trei bărbaţi stabiliseră să o păzească cu rîndul.

– Deocamdată rămîn pe loc, zise Sloane.

În cele cîteva minute cît stătuseră de vorbă, holul se umpluse. Femeile mergeau la toaletă în grupuri. Sloane se aştepta să o vadă pe Ostroff ieşind.

– Ceva se întîmplă, zise ea şi, înainte ca Alley sau Mack să o poată opri, dispăru.

Acţionase însă prea tîrziu. Susan Ostroff ieşise de la toaletă cînd cei trei stăteau de vorbă. Acum, Alley şi Mack îşi făceau drum printre oaspeţi căutînd-o cu privirea. Nici unuia nu-i trecu prin cap să arunce o privire şi în sus, către liftul de sticlă care urca silenţios spre salonul aflat deasupra sălii imense.

– La o parte!

Bucătarii şefi, ajutoarele de bucătar şi spălătorii de vase se răspîndiră, în toate direcţiile, din faţa grupului de bărbaţi

înarmați care intraseră în bucătărie. Undeva, printre arme automate și revolvere, se afla generalul Murchison, îmbrăcat în uniformă.

– Dumnezeule, dar e un adevărat război aici! îl auzi el pe unul din bucătari, exclamînd în franceză. Omul amuți, sub privirea dură a lui Murchison.

Bodyguarzii generalului îl conduseră pe acesta pînă la scara care ducea la etaj. Îl urmară pe coridorul care înconjura clădirea și care se termina la o ieșire de incendiu. Doi bărbați se postară la acea ușă, iar alți doi la cea a biroului directorului. La intrarea lui Murchison, o echipă din avangardă verifica deja încăperea.

În salonul De Gaulle, Claudia Ballantine se aplecase ca să schimbe o vorbă cu Benjamin Ostroff, dar prinse privirea lui Holland Tylo. Președinta înțelese semnalul discret al acesteia și se retrase de lîngă invitatul ei. În același timp, îl observă pe Jim Trimble, care-și croia drum printre mese, cu o figură mohorîtă.

Claudia Ballantine se uită imediat la ofițerul de aviație din Serviciul Secret și la geanta diplomat prinsă cu lanț de încheietura mîinii. Geanta era cunoscută sub numele de MINGE DE FOTBAL, iar ofițerul se afla la cîțiva pași de ea. MINGEA DE FOTBAL conținea aparatura cu care președinta putea activa, în caz de urgență nucleară, codurile de lansare.

Președinta sesiză expresia impasibilă a ofițerului. Asta îi spunea că omul nu primise prin cască nici o instrucțiune ca să se apropie de ea. Trimble se aplecă la urechea ei și îi șopti:

– Avem probleme în Irak. Sateliții au semnalat o aglomerare de rachete Scud pe lîngă bănuitele uzine pentru arme biochimice. Sînt indicii clare că Saddam este pregătit pentru lansarea acestora.

Claudia Ballantine își dădu seama că peste încăpere se lăsase tăcerea și că toți o priveau cu atenție. Nu-și putea permite să-și trădeze neliniștea care o cuprinsese. Se întoarse și le zîmbi salutîndu-i. Păși cu calm, fără să se grăbească, și merse în continuare pînă cînd părăsi locul însoțită de oamenii ei.

– Rochia naibii! mormăi ea, păşind cît de repede îi permitea ţinuta.

Din fericire, biroul directorului se afla în apropiere. Holland Tylo i-o luă înainte ca să facă legătura cu echipa din faţă. Nu avea voie să o lase pe preşedintă să intre acolo, pînă cînd aceştia nu terminau de verificat biroul. Biroul se dovedi sigur. Tylo îi permise preşedintei să intre, apoi se postă lîngă uşă.

– Spune, Sam. Ce dracu' se întîmplă?

Murchison se grăbi să raporteze:

– La orele 4:00, ora Bagdadului, unul din sateliţii noştri a sesizat o activitate termică lîngă Valea Basra şi a realizat aceste fotografii.

Îi înmînă cîteva fotografii obţinute prin satelit, mărite digital. Se vedeau clar lansatoarele mobile de rachete şi încărcătura lor mortală.

– După treizeci de minute, convoiul a ajuns la acest complex.

Murchison mai scoase două fotografii.

– Dar seamănă cu un spital, zise Claudia Ballantine, întrucîtva descumpănită. Ambulanţe, camioane...

– Asta vor ei să credem, zise Murchison. Iată şi cel mai recent raport despre acest amplasament, întocmit de echipa de inspectori ONU. Este limpede: în acest loc se fabrică „supa biologică". Îi dădu şi ultima fotografie. Acestea nu sînt utilaje cu raze X, doamnă preşedintă, ci arme destinate distrugerii în masă. Saddam se pregăteşte de război. Problema este cînd şi pe cine va ataca.

Preşedinta se strădui să înţeleagă tot ce i se raportase. Apoi se întoarse către consilierul ei pentru securitate naţională.

– Jim, tu ce părere ai despre asta?

– Şi-au luat deja zborul bombardierele B-52, din Diego Garcia. Rachetele lor sînt programate pentru această ţintă. Nava portavion *George Washington* este în stare de alertă. Avioanele aşteaptă cu rezervoarele pline şi cu armament la bord.

– Cîte sînt?

– Mi s-a spus că cincizeci, în total.

– Cincizeci? Părea un număr mic, față de imensitatea amenințării.

– Desigur că vom pune în mișcare tot ce avem în Kuwait și Arabia Saudită...

– Dar trebuie să obținem permisiunea de a le folosi, interveni Murchison.

Avem o mînă legată – așa se întîmplă mereu.

– Putem neutraliza pericolul imediat cu ceea ce avem la dispoziție? întrebă pe un ton calm președinta.

– Da, răspunse Murchison. Dacă ordinul de atac va fi dat repede.

– Cît de repede?

– N-aveți la dispoziție decît treizeci de minute, doamnă președintă. După ce armamentul este încărcat pe rachete, ei pot alege orice țintă.

Președinta se uită la Trimble, care dădu din cap.

– Și israelienii? întrebă ea.

– Nu le-a spus nimeni nimic încă.

– Spuneți-le acum. Voi vorbi din mașină cu prim-ministrul lor. Spuneți-le ce-am aflat și ce avem de gînd să facem!

Claudia Ballantine îi sfredeli cu privirea pe cei doi consilieri.

– Sînteți siguri de toate astea? Fotografiile redau corect situația?

– Da, doamnă, zise Murchison, pe un ton ferm.

– Atunci trebuie să plecați chiar acum.

– Avem nevoie urgentă de întăriri, adăugă Murchison repede. Stăm cam prost în nisipurile alea.

– De ce anume ai nevoie?

– Măcar de două portavioane și de încă o flotilă aeriană.

– Ocupă-te de asta, îi ordonă președinta.

– De unde iei portavioanele, Sam? întrebă Trimble.

– Din Strîmtoarea Taiwan. La viteza de croazieră, pot ajunge acolo în șase zile.

– Dar Taiwanul rămîne fără protecție de pe mare, protestă Trimble. Nu se pot scoate de-acolo două grupe de luptă!

– Taiwanul nu este amenințat! interveni președinta. Bătrînii din Beijing nu se pregătesc să arunce peste oameni cu antrax.

– Dar, doamnă președintă, există un principiu de bază în război, și anume acela că, dacă o acțiune începe într-un loc, ea poate începe și în al doilea, apoi în al treilea și așa mai departe... Cheia este să menții mereu un echilibru de ansamblu, nu să-l distrugi.

Claudia Ballantine ridică mîna și Trimble tăcu. În seara aceea ea se adresase partidului și țării solicitînd generozitate pentru ca o boală periculoasă să poată fi eradicată. Și iată că un nebun, care ar fi trebuit anihilat cu ani în urmă, amenința să producă un holocaust viral.

– Jim, dacă trebuie să pun în pericol viețile americanilor este cazul să le ofer toate avantajele de care dispun și tot sprijinul meu. Sam, te poți folosi de grupele de luptă. Tratez eu cu Beijingul dacă bătrînii încearcă să profite de această conjunctură. Hai, să mergem! Vreau să dau telefoane în Israel, Marea Britanie, Rusia și Franța. Asta va fi ordinea.

În salonul de deasupra holului, o mică orchestră de jazz interpreta o piesă de Miles Davis.

Salonul era rotund, și avea un bar în formă de semilună, înconjurat de mese și de scaune. Exista și un ring de dans, într-o parte, care ajungea pînă la balustrada înaltă care îl despărțea de piscină. Luminile din tavan imitau constelațiile.

În salon se aflau oameni mai tineri, care se furișaseră de la gală. Susan Ostroff fu nevoită să se așeze pe un scaun din capătul barului după ce își comandă Chardonnay-ul. Acum sorbea din vin și se uita la cei din jurul ei. Aici îi dăduse Dodge French întîlnire pentru a primi direct de la ea asigurarea că mesajul îi fusese transmis lui Lin.

Trecură zece minute, apoi alte cinci. Paharul ei era gol pe jumătate, iar ea se simțea ușor amețită. Puiul fusese cam gras și

lăsase mare parte din el în farfurie. Oare de ce întîrzia French? El era întotdeauna punctual. Acum stătea acolo, ca o proastă, în timp ce în jurul ei se învîrteau, fițoase, diverse fătuci de bogătaşi, de-abia trecute de vîrsta majoratului.

Dați-le de mîncare, călăriți-le, iar pe urmă decontați totul, gîndi cu cinism Ostroff, uitîndu-se la un individ care o mîngîia pe o blondă pe ceafă.

– Dansați? E păcat să ratăm melodia asta.

Susan Ostroff se răsuci pe scaun. Îl observase deja pe bărbatul care stătea lîngă ea. Probabil că era cel mai în vîrstă dintre cei prezenți, dar arăta mai chipeş decît toți. Avea un păr argintiu, pieptănat peste cap, trăsături energice, dar plăcute, degete lungi şi unghii îngrijite. O clipă Ostroff se gîndi cum ar fi fost să fie mîngîiată de acele mîini...

Şi rămase mirată auzindu-se spunînd:

– Cu plăcere, de ce nu.

Ostroff o porni spre ringul de dans şi se întoarse cînd bărbatul o prinse de mînă. Atingerea lui era delicată, paşii lenți, dar siguri, urmăreau ritmul melodiei. Se apropie de el, spunîndu-şi că ceilalți dansatori îi treziseră dorința de a dansa. De fapt o atrăsese parfumul pielii lui care îl domina pe cel al coloniei scumpe. Spera ca el să rupă vraja şi să-i vorbească. Muzica era atît de liniştitoare ...

Meşterul nu intenționa să înceapă o discuție. El ştia că Ostroff venise acolo ca să se întîlnească cu un bărbat şi că bărbatul nu avea să vină. Se aşteptase ca măcar unul dintre cei care o supravegheau pe Ostroff să o fi urmărit, dar femeia venise singură. Acum avea o țintă certă şi destul de puțin timp la dispoziție. Urmăritorii ar fi putut ajunge foarte curînd şi în acest salon.

Meşterul o conduse pe nesimțite către balustradă. Acolo zgomotul apei se amesteca cu sunetul muzicii. Îşi folosea degetele de pe spatele ei şi mîna cu care o ținea ca să o facă să ajungă împreună cu el dincolo de ceilalți dansatori. O clipă, Meşterul simți dorința să nu-i mai dea drumul. Îi urmărise trăsăturile în

oglinda de la bar. Era o femeie singură, dură, care nu se culcase cu un bărbat de foarte multă vreme. Avea însă o anume strălucire în ochi şi el îşi dădea seama că în mintea ei se afla acum în braţele altui bărbat. Ale unui iubit de demult, ale cuiva poate mort sau de care ea nu se mai putea apropia? N-avea importanţă.

Era momentul.

Meşterul îşi ridică uşor mîna pe spatele lui Susan Ostroff. O simţi pe femeie încordîndu-se de-abia atunci cînd îi atinse cu degetul mare pielea de pe ceafă, însă orice gest al ei era tardiv. Meşterul apăsă cu degetul artera carotidă şi Ostroff leşină. Ajuns cu ea lîngă balustradă, o împinse uşor, lăsînd restul pe seama legii gravitaţiei. Femeia se răsturnă peste balustradă şi căzu în piscină.

Din cauza muzicii, a zgomotului făcut de torentul de apă şi a faptului că toţi dansatorii erau preocupaţi de partenerii lor, nimeni nu scoase, timp de cîteva secunde, nici un strigăt. Acestea îi ajunseră Meşterului pentru a se pierde printre dansatori şi a se îndrepta în direcţie opusă, în vreme ce toţi se repeziră spre balustradă.

Susan Ostroff îşi reveni în simţiri, de cum ajunse în contact cu apa rece. Începu să dea din braţe, încercînd în acelaşi timp să-şi mişte şi picioarele, dar acestea îi erau imobilizate de rochie. Puternicul curent creat de pompe o împingea spre marginea piscinei.

Apa din bazin nu era mai adîncă de un metru, însă Ostroff nu avu prezenţa de spirit de a se ridica în picioare. Ea încercă să înoate şi, atunci cînd curentul o tîrî la margine, îşi rupse unghiile în strădania zadarnică de a se agăţa de zidul rotunjit, neted şi alunecos al piscinei.

Cînd izbucniră ţipetele dansatorilor, Meşterul, aflat lîngă liftul de sticlă ştiu că femeia a ajuns la margine.

Sloane Ryder auzi şi ea ţipetele. Tocmai revenise în hol, după ce-l ajutase pe Alley să caute printr-unul dintre saloane. Ea îşi ridică privirea. Imaginea lui Susan Ostroff atîrnată de

marginea piscinei avea să-i rămînă întipărită în memorie. În clipa următoare, femeia dispăru în puternicul torent de apă. Se auzi un pocnet surd, după care şuvoiul de apă deveni roşu. Trupul lui Ostroff reapăru la suprafaţă, cu spinarea încovoiată într-un unghi bizar şi continuă să se rostogolească dispărînd sub apă şi reapărînd la suprafaţă. Sloane se repezi şi sări în lacul tropical în care cădea apa. Cînd se uită în sus observă discurile zimţate care o transformaseră pe Susan Ostroff într-un corp inert, ce plutea printre crini.

25

Dodge French îşi pregătise cu grijă apariţia la gală. Nu avea de gînd să se joace de-a diplomatul şi să sporovăiască cu ceilalţi invitaţi, şi nici nu dorea să fie martor la pledoaria preşedintei pentru „Mîinile Speranţei". El venise cu un singur scop – să vadă scena care se desfăşura acum în faţa ochilor lui.

Din locul lui bine ales, aflat în balconul de la mezanin, deasupra holului, el o vedea pe Sloane Ryder, care ajunsese în lac şi era împroşcată de stropii de apă, în timp ce încerca să o tragă la margine pe Susan Ostroff. Erau acolo şi cei doi detectivi. Cel mătăhălos bloca trecerea curioşilor în timp ce celălalt sărise în piscină, ca s-o ajute pe Sloane Ryder.

French observă atent feţele celor prezenţi. Se aflase de accident şi oamenii veneau cîte trei, cîte patru, punînd tot felul de întrebări. Holul se aglomerase deoarece invitaţii se buluceau afară din saloane.

Lucrurile se precipitau pe scara de lîngă liftul de sticlă care ducea în salonul de sus. French îl văzu acolo pe Peter Mack, care se prinsese cu mîinile de ambele balustrade şi încerca să îi împiedice pe cei care voiau să coboare în hol. Ce dracu' urmărea?

Martorii oculari. Îi opreşte acolo, grămadă, pe martori.

Mack strigă ceva peste umăr şi un detectiv vînjos urcă scările, reuşind să blocheze cîţiva invitaţi.

French strînse pumnii furios. Îi ordonase lui Peter Mack să se folosească de Ryder şi de detectivii ei, nu să îi ajute. Mack îi trădase încrederea.

Comportament de neiertat.

French se gîndi imediat la posibilele consecinţe periculoase pentru el. Lui nu-i era teamă de martori incomozi. Omul lui Mai Ling, cel care-i asigura protecţia prin eliminarea promptă a oricărei ameninţări, era recunoscut ca fiind un maestru în meseria lui. Ceea ce făcuse în seara aceea era dovada priceperii sale. Nu, nu martorii reprezentau problema. Existau însă şi alte zone în care asasinul putea să-şi exercite abilităţile într-un mod cît se putea de util.

French merse pe lîngă balconul de la mezanin, pînă la scara şerpuitoare, încercînd să-şi adune gîndurile. Garrett şi Ostroff fuseseră eliminaţi de o manieră care mai degrabă ridica semne de întrebare, nu răspunsuri tranşante. Ryder, împreună cu mercenarii ei, la care se adăuga acum şi Peter Mack vor încerca să facă conexiunea logică: aceea cu Murchison. Dar acest lucru, îşi zise French, va fi ceva mult mai greu de realizat.

Pe frontul cel mai larg, irakienii acţionaseră exact aşa cum dorise Beijingul. Se aştepta la oarecare agitaţie şi la cîteva întîlniri furtunoase. În cele din urmă, forţa aeriană americană avea să şteargă de pe faţa pămîntului Valea Basra, după care Bagdadul va cere un armistiţiu. Ostilităţile aveau să fie întrerupte şi lucrurile lăsate în coadă de peşte. French ar fi cîştigat astfel răgazul necesar. Cele două grupuri americane de luptă ar fi ajuns în Golful Persic şi ar fi rămas acolo, ca nişte ameninţări permanente la adresa lui Saddam Hussein.

În timpul acesta, Strîmtoarea Taiwan va rămîne total lipsită de apărare.

– Apuc-o de picioare! Să o trecem peste jgheab.

Alley se ghemui, o luă pe Susan Ostroff de subsuori şi

aşteptă ca Sloane s-o apuce de glezne. Ridicară împreună trupul inert peste marginea placată cu gresie a lacului şi îl depuseră cu grijă pe pardoseală.

Medicul de serviciu îşi croi drum prin mulţimea de gură-cască. În timp ce tremura din toate mădularele, Sloane se uită la doctor cum se lasă pe vine lîngă corp, căutînd să descopere vreun semn vital.

Ea citi în ochii lui concluzia implacabilă la care ajunsese.

– Îmi pare rău, zise în cele din urmă medicul. E moartă.

Mulţimea adunată făcu loc brancardierilor. Cineva aruncă o pătură peste umerii lui Sloane şi i-o înfăşură în jurul trupului. O dată cu ambulanţa sosise şi poliţia. Încetul cu încetul, poliţiştii au degajat holul, oprindu-i doar pe cei care fuseseră sus, în salon.

– Cîţi martori crezi că avem? întrebă Alley, urmărindu-i pe poliţişti cum îi îndrumă pe potenţialii martori spre zona deschisă din jurul recepţiei.

– Nu sînt toţi aici, răspunse Peter Mack. Am văzut cel puţin două lifturi pline, care au coborît. Dumnezeu ştie cîţi au plecat înainte de a reuşi eu să blochez scara.

– Mai putem chestiona personalul şi orchestra, rosti crispat Alley. Barmanii şi ospătăriţele ne pot spune dacă Ostroff a fost însoţită de cineva. De obicei, muzicanţii se uită la publicul lor. Poate vreunul dintre ei a văzut ceva.

– Ar trebui să mergem imediat acolo.

Cei doi se întoarseră către Sloane, care-şi dăduse jos de pe ea pătura şi se îndrepta acum spre lift.

Fuga celor din salonul de sus se transformase într-o busculadă. Mesele şi scaunele zăceau răsturnate ca urmare a panicii martorilor căderii lui Susan Ostroff. Podeaua era plină de pete de băutură şi de cioburi de sticlă. Alley se apropie cu precauţie de balustrada din faţa piscinei. Fără să o atingă, aprecie că era solidă şi nu prezenta zgîrieturi.

– Cum de-a putut să cadă? murmură Mack.

– N-a căzut, zise Sloane morocănoasă, cineva a ajutat-o.

Poate a lovit-o mai întîi, n-am idee cum, şi după aceea n-a făcut altceva decît s-o împingă.

Alley mormăi o înjurătură zdravănă, arătînd spre apa care continua să cadă, peste parapetul de ciment, pînă în lacul de jos. Pompele încă funcţionau.

– Toate eventualele dovezi pe care le-am mai fi putut găsi se duc pe apa sîmbetei, spuse el cu amărăciune. Cîţi erau aici – cincizeci, şaizeci de oameni? Chiar dacă i-am fi putut aduna pe toţi şi le-am fi luat amprentele, tot n-am fi găsit asasinul. Apa a spălat-o pe Ostroff de toate urmele.

– Să sperăm totuşi că măcar cadavrul ne va oferi un indiciu, zise Mack. Al lui Garrett a făcut-o.

Alley îl privi cu o expresie de frustrare întipărită pe faţă.

– În ciuda acestui fapt, oricît ne-am căznit tot n-am izbutit să facem mare scofală.

Jos, în hol, apăruseră şi alţi poliţişti, care făceau acum ordine. Cei de la salvare aşezaseră cadavrul într-un sac de plastic şi se pregăteau să-l transporte la maşină. Îşi făcură apariţia şi specialiştii de la criminalistică, pentru a-şi începe cercetările la locul faptei. Deocamdată discutau cu directorul hotelului, care arăta ba spre martorii adunaţi la recepţie, ba spre cei trei din salonul de sus.

– Ar fi cazul să ne apucăm de lucru, zise Alley.

– Te pot ajuta, se oferi Mack, la interogarea martorilor.

Alley dădu din cap, apoi se întoarse către Sloane.

– Trebuie să scapi imediat de hainele astea ude. Voi chema o maşină de poliţie să te ia de pe peronul de aprovizionare cu marfă.

O strînse de mînă şi îl urmă pe Mack, care urca scara. Sloane tremura toată, în rochia ei udă leoarcă. Whip avea dreptate, trebuia să se schimbe, dar înainte de asta mai avea ceva de făcut.

Se îndreptă spre balustradă, cu ochii aţintiţi în podea. Erau mai multe poşete pe jos, pierdute în toiul harababurii, şi ea le deschise pe toate. Doar în una găsi o legitimaţie, însă nu era cea

care o interesa. Dinspre hol se auzeau mai multe voci. Nu mai avea la dispoziție decît cîteva secunde, înainte ca toți detectivii aceia de la serviciul tehnic de criminalistică să înceapă să mișune pe-acolo, pentru ca apoi să sigileze salonul.

Ajunsese aproape de marginea piscinei. Și-ar fi dorit să aibă la dispoziție ceva mai multă lumină. Dar dacă poșeta lui Ostroff căzuse în piscină? Ar fi putut să fie acum oriunde în lacul de jos ori prinsă în cascadă, în vreo scurgere sau într-una dintre pompe. Nu se vedea nicăieri. Apoi Sloane n-o văzu, însă o atinse cu vîrful pantofului. Poșeta era destul de mică și se prinsese într-o crăpătură dintre podea și marginea acoperită cu gresie a piscinei. O cercetă rapid ca să vadă ce conținea. Nu dădu importanță trusei de machiaj, ci desfăcu fermoarul unui mic compartiment lateral, în care găsi cîteva bancnote de o sută de dolari, o carte de credit American Express, permisul de conducere și două cartonașe. Primul era o legitimație de la Departamentul de Stat, iar al doilea o cartelă simplă, de culoare albă, cu o bandă magnetică pe ea. Sloane le luă pe amîndouă și puse poșeta în locul în care o găsise.

– Hei, ce faci dumneata acolo?

Glasul criminalistului răsună puternic în salonul gol. Sloane se ridică, mascînd bine în palmă cele două cartonașe.

– Sînt cu detectivul Alley, zise ea.

– Da, bine, vezi că e jos, iar dumneata te fîțîi încă la locul crimei. Îi făcu un semn categoric indicîndu-i scara.

Sloane se supuse fără să crîcnească. După cîteva minute, ea traversase bucătăria și ajunsese la peronul de aprovizionare. După cum îi promisese Alley, acolo o aștepta o mașină a poliției.

Șeful personalului de la Președinție află despre tragicul accident de la hotelul Meridien, la treizeci de minute după consumarea evenimentului. Dat fiind că președinta purta în acel moment o convorbie telefonică înfierbîntată cu primul-ministru al Franței, omul nu putu să-i transmită vestea. Incidentul se petrecuse după plecarea de la hotel a președintei. Din primele

rapoarte reieşea faptul că nu se putea face nici o legătură directă între decesul acela şi Casa Albă ori evenimentele care se aflau în plină desfăşurare pe diversele meridiane ale globului. Şeful personalului îi mulţumi ofiţerului de legătură de la poliţia din Washington pentru că îl sunase ca să-i dea nefericita veste, îi solicită un raport detaliat, după care formă un număr de telefon.

Maşina de poliţie cu sirena şi cu girofarul în funcţiune, ajunse repede la Brook Hill. Sloane îi mulţumi tînărului poliţist şi o zbughi în casă. În cîteva secunde, se afla deja sub duş, bucurîndu-se de apa fierbinte care şiroia pe trupul ei. După ce se încălzi, Sloane îşi trase pe ea un pulover cu guler înalt şi nişte pantaloni de lînă. Nu trecură mai mult de douăzeci de minute şi ea se afla în drum spre oraş, conducînd maşina lui Alley.

Avînd în vedere responsabilităţile sale, Departamentul de Stat era una din agenţiile guvernamentale care nu-şi închidea niciodată porţile. Sloane spera să obţină, la acea oră tîrzie din noapte, toate informaţiile de la cartela albă pe care o subtilizase de la locul faptei.

În timp ce rula pe străzile pustii ale Washingtonului, Sloane se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să-l fi sunat şi pe Lee Porter, pentru a-l informa ce intenţiona să facă. Poate că el i-ar fi confirmat opţiunea. *Sau poate că m-ar fi oprit şi mi-ar fi spus să aştept, pînă la obţinerea unui mandat.*

Sloane încă mai avea în minte imaginea corpului lui Susan Ostroff, în cascada aceea. Aşteptase prea mult. Acum Ostroff nu-i mai putea oferi nimic. S-ar putea însă să fi lăsat ceva interesant în urma ei, ceva care poate îl interesa şi pe asasin – ceva pentru care acesta trebuia să fie cu orice preţ împiedicat să pună mîna.

Sloane o coti pe Strada 23 şi înaintă spre luminile portocalii care clipeau la capătul rampei garajelor de pe Strada C. Reduse viteza pe rampă şi descoperi, pe partea şoferului, un aparat de citit cartele şi o cameră video. În faţa maşinii se afla o uşă din

oțel. Sloane era conștientă de faptul că, în cazul în care nu i-ar fi fost acceptată cartela s-ar fi declanșat alarma, iar în spatele mașinii ei s-ar fi ridicat din pavaj și niște cuie de spintecat anvelopele. Ar fi fost, cu alte cuvinte, prinsă asupra faptului.

Își ținu răsuflarea și introduse cartela lui Ostroff în aparat. Camera video continua să o fixeze. Aparatul nu-i respinse cartela, dar Sloane băgase pentru orice eventualitate mașina în marșarier, pregătită în orice clipă să dea repede înapoi, dacă ar fi fost nevoie.

Ușa hurui și începu să se ridice. Ușurată, Sloane scoase cartela, intră ușor în garaj, și coborî două niveluri, pînă descoperi spațiul rezervat lui Ostroff.

Parcă mașina și se grăbi spre lifturi. Studiase temeinic dosarul lui Ostroff, și știa exact locul unde trebuia să ajungă. Se întreba dacă ajunsese la timp. Faptul că acea cartelă a lui Ostroff fusese acceptată însemna că cei de la paza Departamentului de Stat nu aflaseră încă de moartea ei.

Sloane se folosi din nou de cartelă și ușa liftului se deschise. Înăuntru era o cameră video. Sloane nu-i dădu nici o atenție. Apăsă pe butonul parterului și ascensorul se puse în mișcare.

În zona recepției nu se afla nimeni; lămpi puternice luminau pardoseala mochetată într-o nuanță de gri. Sloane trebui să se folosească din nou de cartelă, pentru a intra în zona birourilor. Ajunsă acolo, o porni grăbită pe coridor. Biroul lui Ostroff, aflat la capătul culoarului, era o încăpere mare, amplasată pe un colț al clădirii, frumos mobilată. Sloane aprinse lumina și se apropie imediat de computer. În mai puțin de zece secunde își dădu seama că softul era dotat cu tot felul de chei și de semnale încriptate, proiectate de ANS.

N-are nici un fel de importanță, își zise Sloane. *Eu caut ceva care ține de trecut, nu de lucrările ei la zi.*

Sertarele de la birou nu erau încuiate. Căută grăbită, dar nu descoperi decît niște dări de seamă lipsite de importanță. Pe rafturile bibliotecii se aflau diverse cărți, de la cea mai recentă ediție a lui *Jane's Fighting Ships* și pînă la *Politica externă.*

Îşi îndreptă atenţia spre dulapurile de sub rafturi. Cînd deschise uşa celui din mijloc, descoperi un cub de oţel, impenetrabil.

Tastatura din faţă era alfanumerică. Sloane se uită la literele şi la cifrele acelea care i se păreau nişte hieroglife.

Să mă gîndesc la Ostroff. Să gîndesc la fel ca ea. Cum era ea? Foarte deşteaptă, foarte stăpînă pe sine, o profesionistă. Ce ar folosi ea? Dar eu?

Sloane trecu în revistă ce ştia ea despre Ostroff. Combinaţia ar fi putut reprezenta orice – un număr de telefon, o dată de naştere... Sloane le cunoştea. Toate acestea erau ştiute şi oricine se putea folosi de astfel de date.

Întrebarea e ce n-ar folosi Ostroff.

Ce n-ar trece ea în fişa personală? Sau în computerele serviciului de securitate? Ceva necunoscut chiar de un prieten apropiat sau chiar de familia ei?

E o femeie singură. Aşa a vrut ea – aşa s-a născut.

Sloane îşi zise că pînă la urmă tot va afla codul. Se uita atentă la seiful de oţel, dar acesta nu-i sugera nimic. N-avea de unde să ştie nici măcar dacă nu era legat cumva la vreun sistem de alarmă, care se putea declanşa la prima combinaţie greşită. Sloane îşi privi mîinile, cu buricele degetelor încă încreţite de la apa îngheţată în care stătuse ca să scoată cadavrul lui Susan Ostroff.

Să încercăm.

Se ghemui în faţa seifului încercînd să-şi stăpînească tremurul mîinilor şi apăsă pe taste: G-A-R-R-E-T-T.

Ledul roşu de pe tastatură se stinse şi apăru o lumină verde. Sloane roti mînerul şi trase.

Înăuntru era plin de dischete, cel puţin cincizeci la număr. Sloane le băgă pe toate în geantă. Pipăi în interiorul cubului de oţel, dar nu mai găsi nimic altceva. Încuie seiful şi închise uşa dulapului.

Sloane ajunsese pe coridor şi mergea grăbită, cînd la serviciul de pază sosi apelul. Ofiţerul de serviciu verifică pe

computer identitatea şi autoritatea celui care făcuse apelul, după care ascultă mesajul acestuia.

„Doctor Susan Ostroff, şefa secţiei China, a suferit în această seară un accident mortal. Puteţi verifica acest lucru, la poliţia din Washington. Între timp va veni o echipă ANS care va prelua toate documentele ei secrete. Vă rugăm să permiteţi accesul agenţilor ANS."

– Am înţeles, domnule, zise ofiţerul de serviciu. Dar se întîmplă ceva ciudat.

– Ce anume?

– Doctor Ostroff a intrat aici în urmă cu douăzeci de minute. Acum se află în biroul ei.

Sloane se folosi iar de cartela lui Ostroff, la lift. Pierdu cîteva secunde preţioase, pentru că nu fusese atentă şi nu observase că lumina rămăsese roşie. Uşa liftului nu se deschidea. În clipa următoare conştientiză faptul că acea cartelă albă nu îi mai folosea la nimic. Ştia care era explicaţia.

Se întoarse şi o luă grăbită pe scări. Nu cunoştea modul de închidere a uşilor, iar lifturile erau blocate. Paznicii aveau să mişune peste tot, pînă la etajul trei. Şi uşa de la garaj ...

I se părea asurzitor zgomotul tocurilor ei în timp ce cobora scara. La fiecare uşă se aştepta să apară un bărbat cu revolverul ţintit asupra ei.

Ajunse la parter, apoi la subsol. Deschise cu brutalitate uşa de acces în garaj şi o auzi apoi cum se închide la loc, pocnindu-se cu un zgomot sec de rama cauciucată. În timp ce alerga spre maşină, aceasta i se părea minusculă, în cavoul acela de beton, lung cît jumătate dintr-un teren de fotbal. Apoi o orbiră farurile unei maşini care tocmai sosea. Înainte ca Sloane să poată reacţiona, automobilul ajunsese şi viră în ultima clipă, frînînd. Sloane recunoscu imediat maşina şi se urcă. Ea trînti portiera, după care maşina îşi roti botul spre rampa de ieşire de la primul nivel.

– E totul în ordine? Eşti cumva rănită?

Sloane îl privi pe Lee Porter, care manevra cu siguranță volanul, ca să ia curbele strîns, pentru ca apoi să se îndrepte în viteză spre rampa de ieşire.

– N-am pățit nimic, zise ea.

– Măcar ai luat ce-ai vrut? Sloane se holbă la el. *Ai luat ce-ai vrut?* repetă el întrebarea.

– Nu ştiu exact. Sper.

– Auzi, şi eu sper acelaşi lucru, pentru că de data asta chiar că ai călcat în strachini. Porter tăcu o vreme, după care continuă: Indiferent de ceea ce se va întîmpla, să nu scoți un cuvînt. Ai înțeles?

– De unde ai ştiut că...

– Vorbim despre asta ceva mai tîrziu. Acum trebuie să ieşim dracului de aici. Fii pregătită.

Sloane văzu uşa de oțel şi trei bărbați înarmați care-i aşteptau, în poziție de tragere. Porter trecu încet pe lîngă ei, ca la vamă, arătîndu-i paznicului legitimația.

– N-am găsit pe cine căutam, spuse el vesel. Cred că a cam încurcat ora.

Paznicul se uită pe videomonitor.

– Domnule Porter, dumneavoastră aveați permisiunea de trecere, dar tînăra nu figurează pe listă.

– Este cu mine. Arată-ți legitimația, Sloane.

Sloane scoase legitimația de la MJ-11. Paznicul se uită iar pe monitor.

– Nu e trecută pe lista de intrări.

Porter ridică din umeri.

– E tîrziu. Avem o întîlnire. Pînă la urmă, ce s-a întîmplat, de fapt?

– Domnule, a apărut o urgență, există un intrus aici.

– Auzi, nici eu şi nici domnişoara Ryder nu sîntem intruşi.

Cu coada ochiului, Sloane îl văzu pe paznic cum ezită.

– Domnule, trebuie s-o rețin pe domnişoara.

Porter puse mîna pe telefon.

– Dau telefon la consilierul ANS, care acum se află într-o şedinţă de urgenţă la Casa Albă. Preşedinta ne aşteaptă, pe mine şi pe domnişoara Ryder. Poate îi explici dumneata de ce vom întîrzia.

Porter scoase telefonul pe geam, întinzîndu-l spre paznic. Sloane auzi apelul, apoi o voce:

– Trimble, consilier ANS. Alo? *Alo?*

Paznicul se dădu cîţiva paşi înapoi şi le făcu semn colegilor să ridice poarta.

Calm, Porter întrerupse legătura şi puse telefonul la loc, în suportul lui.

Lăsînd în urmă dîre de cauciuc, el demară în trombă, pierzîndu-se în noapte.

Sloane simţi o enormă eliberare. Ţinea geanta, cu dischetele, între genunchi.

– Cum ai ştiut că sînt aici? întrebă ea.

Porter o ţintui o clipă cu privirea, apoi întoarse capul uitîndu-se la drum.

– Plecaseşi de la hotel, iar acasă la Alley mi-a răspuns robotul, aşa că am bănuit.

– Ce norocoasă sînt!

– Sloane, ce se întîmplă?

– Asta ar trebui să te întreb eu pe tine. Cînd ai aflat că lipseşte cartela lui Ostroff, ai ştiut că mă vei găsi aici.

– M-am gîndit că persoana sub ordinele căreia lucra Ostroff, oricare ar fi fost aceea, ar putea încerca să-i facă o curăţenie generală prin lucruri, zise Porter.

– Cineva de la MJ-11?

Porter îşi împinse în afară buza inferioară.

– Bine, oricum ţi-aş fi spus pînă la urmă. Ascultă-mă cu atenţie. Ce au în comun Garrett şi Ostroff?

Sloane se gîndi o clipă.

– China. Amîndoi au fost experţi în problema chineză.

– Şi cine ţi-a blocat ţie cariera la New York?

– MacGregor.

– Nu numai el.

– Mi Yang. Problema aceea cu East China Oil.

– Corect, aprobă Porter. Noi am monitorizat activitatea financiară chineză cu mare atenție, după alegerile din '92 și mai ales după cele din '94, cînd s-a zvonit că banii lor finanțează diverse campanii electorale. Am aflat multe despre modalitățile lor de acțiune – prin cine anume îi distribuie, unde și pentru ce. MacGregor și omologul lui chinez, Mi Yang, au făcut o imensă tranzacție cu petrol. Întrebare: pentru ce au fost chinezii atît de dornici să facă publică această afacere, în loc s-o păstreze ca monopol de stat, cînd au nevoie și de cea mai infimă picătură de energie? Ce s-a dovedit mai important pentru ei decît o sursă de energie stabilă și sigură?

– Bani. Bani gheață. Mulți bani gheață. Foarte mulți bani gheață.

– Zeci de miliarde de dolari. Chinezii strîngeau capital și se străduiau să facă acest lucru foarte repede. Ca și cum ar fi avut un termen limită.

– Legat de ce anume?

– Nu știm sigur încă. Pe urmă ai apărut tu și l-ai scos la iveală pe MacGregor. Puțin mai tîrziu, el se sinucide în plin bulevard. Tu ți-ai asumat vinovăția morală pentru gestul lui disperat, și ai devenit, astfel, oaia neagră de pe Wall Street.

– Pe urmă ai apărut tu, deoarece bănuiai că s-ar putea să știu ceva mai mult decît despre afacerea aceea, interveni Sloane.

– Și noi i-am bănuit pe chinezi de lucruri murdare, zise Porter. Știm că ei ne interceptează corespondența, dar nu putem dovedi acest lucru. N-am aflat cine este poștașul lor. Am ajuns la concluzia că ai putea să ne ajuți să mișcăm lucrurile în favoarea noastră, poate chiar să ne indici direcția în care să acționăm.

– Eram o forță proaspătă.

– Ce zici?

– Aşa ai gîndit tu. Dar eu am devenit o cîrtiţă. Sloane se întoarse spre el. La dracu', pentru ce nu mi-ai spus-o în faţă?

– Pentru că n-am vrut să-ţi perturb instinctul. N-am vrut să-ţi spun ceva care te-ar fi făcut poate să te îndrepţi într-o direcţie greşită. Tu trebuia să-ţi găseşti de una singură direcţia, cu ajutorul flerului tău.

– Aşa am făcut – iar de atunci, alte două persoane au murit.

– Nu din cauza ta! se răsti Porter. Înţelege odată! Evenimentele se precipită. Oamenii sînt omorîţi atunci cînd îşi termină treaba pe care o aveau de făcut. Iar lucrurile se precipită. În seara asta ai riscat foarte mult, însă s-ar putea să fi pus mîna pe ceva util. Ce zici?

– Stai să vedem mai întîi ce rahat se află pe dischetele astea.

La ivirea zorilor i s-a permis şi ultimului martor să plece. Holul hotelului aproape că se golise. Rămăsese doar o echipă care cerceta scurgerea şi traseul căderii aceleia de apă, acum tăcută, ca urmare a întreruperii alimentării pompelor. Whip Alley, Paco Santana şi Peter Mack strînseseră o mulţime de notiţe, care dovedeau eforturile depuse în desfăşurarea anchetei.

Fusese găsită şi poşeta lui Susan Ostroff, din care nu lipsea decît legitimaţia ei de la Departamentul de Stat.

Paco Santana se uita prin holul cel mare, golit acum de lume, în care doar poliţiştii îşi vedeau neabătuţi de treaba lor.

– L-am scăpat, zise el dezamăgit. A fost aici şi l-am ratat încă o dată.

– Pe cine? întrebă Mack, care răsfoia prin notiţe. Uite ce zice pianistul: „Era un individ bătrîn, cu codiţă". Basistul zice: „Da, ea dansa cu un tip, în vîrstă de vreo patruzeci de ani, care semăna puţin cu Mel Gibson". Iar barmanul declară: „A fost cam agolmerat; ştiu doar că ea a băut un pahar cu vin şi că lîngă ea stătea un tip mai în vîrstă. La un moment dat, cînd m-am întors, nu mai erau acolo."

Mack ridică mîna, ca şi cum ar fi întrebat: „Şi ce-am rezolvat cu asta?"

– Prea multe se întîmplă, mormăi Santana. Cei din salonul de sus căutau doar să agațe pe cineva cu care să meargă acasă. După atîta băutură şi droguri, putea să fie împins peste balustradă un elefant şi ei tot nu şi-ar fi dat seama ce se petrece. Întrebarea este: Ce căuta Ostroff printre ei? Modul acela de a petrece n-o caracteriza.

– Poate că şi-o fi căutat şi ea pe cineva, zise Mack. Părea ea cam bătoasă, dar...

– Era femeie serioasă.

Alley interveni:

– Paco are perfectă dreptate. N-avea ce căuta acolo. Cei din familia ei erau jos, împreună cu ceilalți musafiri. N-avea nici un motiv să se afle în barul ăla... doar dacă nu urma să se întîlnească acolo cu cineva, cineva care ştia că era singurul loc unde nu puteau fi văzuți împreună şi unde nu se afla prea multă lume. Lume era, dar nu genul lor de lume.

– Şi acel cineva a omorît-o acolo, trase concluzia Mack.

– Nu. Acel cineva i-a înlesnit doar asasinului treaba.

Mack se ridică în picioare şi se îndreptă spre locul în care cei de la hotel le lăsaseră ceştile cu cafea.

– Zece dintre cei anchetați au declarat că ea a dansat cu un individ, zise el. Din păcate, descrierea acestuia nu ne spune nimic. În plus, nimeni n-a văzut cînd şi cum a căzut femeia în apă. Nimeni n-a afirmat că partenerul ei de dans ar fi împins-o sau ar fi lovit-o, ori i-ar fi făcut ceva cît de cît rău.

– Toți spun doar că el a fost acolo, după care a dispărut. Nimeni dintre cei prezenți nu poate spune cum şi cînd anume s-a întîmplat crima, zise Santana.

– Sînt de acord cu tine: cred că Ostroff a fost asasinată. Din păcate, n-am nici o probă. Mack făcu o pauză. Şi, încă un lucru, toți martorii au vorbit doar de un individ, nu de doi.

– Cel care i-a înlesnit asasinului crima nici nu şi-a propus

vreo clipă să se afle acolo, zise Alley. Era o persoană cunoscută de Ostroff, în care ea avea deplină încredere. Altfel nu i-ar fi acceptat propunerea. Ea a fost de acord să se întîlnească cu cineva într-un loc care nu-i era familiar şi a crezut că va fi în siguranţă datorită aglomeraţiei. Cel care i-a întins această cursă este un individ foarte inteligent. Lui Ostroff nici prin cap nu i-a trecut ce urma să i se întîmple.

– În concluzie, nu avem nici o dovadă că e vorba de o crimă, zise Mack. Iar fără dovezi...

Se auzi sunînd telefonul lui Alley. Acesta răspunse, ascultă cîteva clipe, apoi se întoarse către ceilalţi.

– E Sloane. Zice că a descoperit ceva.

Iluminarea din birourile BCG-ului era mai bună decît aceea din celelalte clădiri guvernamentale, datorită unei instalaţii foarte scumpe, care furnizează o lumină asemănătoare celei solare. Cu toate acestea, lui Sloane i se părea că, din cauza acelei instalaţii de iluminare, o ustură ochii.

Însă ceea ce descoperise ea pe computer compensa efortul şi concentrarea care îi obosise ochii. Verifica încă o dată secvenţa descoperită, în momentul în care intrară Alley şi ceilalţi doi.

– Bine aţi venit, domnilor, zise Porter, scoţîndu-şi pipa din gură. Se pare că am avut o noapte grea.

– Se vede, spuse Alley.

– Te cred.

Porter îşi dădu seama că trio-ul era nerăbdător.

– Sloane, arată-le odată oamenilor ce ai găsit.

Fata întoarse monitorul spre ei şi începu să le povestească cum intrase ilegal în biroul lui Ostroff. Sloane surprinse figurile uluite ale colegilor săi. Paco Santana zîmbea mîndru.

– Pe ecran sînt datele ascunse de Ostroff, de ani şi ani de zile. Unele merg pînă în urmă cu zece ani.

Se folosi de mouse şi pe ecran apărură documentele.

– Sînt date mai mult decît secrete, şopti Mack impresionat. Provin de la Rand Corporation, sau de la Institutul de Război Hoover...

– Din locurile unde a lucrat Garrett, înainte de a-l aduce Trimble la Casa Albă, preciză Sloane. Toate aceste date, transmise lui Ostroff de către Garrett, au un numitor comun.

– China, exclamă Alley. Din ceea ce văd este vorba numai despre China.

– Cele mai importante, continuă Sloane, sînt documentele ce cuprind luări de poziţie, scenariile de război, rapoartele economice şi politice pe care i le-a transmis Garrett lui Ostroff, după ce el a început să lucreze la Casa Albă. Toate documentele astea au o importanţă deosebită. Ele ar fi trebuit să rămînă în biroul consilierului ANS. Ostroff nu avea nici o tangenţă cu ele.

– Eşti sigură că Garrett a fost acela care i le-a transmis? întrebă Mack.

După tonul lui, se vedea limpede că era foarte îngrijorat de serioasa ameninţare la adresa siguranţei statului. Sloane ar fi vrut să-l ajute cu ceva, însă lucrurile nu se opreau aici.

– Garrett a fost, zise ea. Există semnătura lui pe cîteva documente. Avem şi adnotările lui Ostroff, referitoare la sursa documentelor.

– Şi? întrebă cu timiditate Alley.

– Şi acum ştim că Susan Ostroff a avut o legătură, de scurtă durată, dar extrem de pasionată, cu un chinez din Taiwan, pe care-l cheamă Lin. Acesta s-a dovedit de multe ori un adept fervent al reunificării Chinei. Este clar că ţine cu Beijingul.

– La dracu'! şopti Mack.

– Nu avem dovezi că Ostroff i-ar fi transmis direct lui datele obţinute de la Garrett.

– Nu se leagă. Pentru ce să n-o fi făcut?

– Pentru că le transmitea în altă parte.

– Lui Murchison, zise Alley. În fişierele ei apare şi numele acestuia.

Mack se albi la față.

– Șefului de Stat Major? Lui îi transmitea ea informațiile?

– Erau informații pe care Murchison nu le-ar fi obținut, sau le-ar fi obținut mult prea tîrziu ca să-i mai fie de vreun folos. Nu înțelegi, Mack? Doar știi cît de separată este lumea informațiilor. Totul este să fii deasupra, să faci în așa fel încît să știi ceea ce altul nu știe încă, pentru a i-o lua înainte și a-l putea domina.

– Așa-i, recunoscu Mack. Deci aici sînt date secrete despre China, date care au fost sustrase și care s-au scurs. Dar s-au scurs în cadrul propriului nostru guvern.

Lee Porter interveni:

– Scurgerea de informații a fost canalizată către un anume individ, în care toți au atîta încredere, încît niciodată nu le-ar trece prin minte să-l bănuiască de trădător. Și, indiferent cine este, el asigură legătura cu chinezii.

– Este vorba de o rețea conspirativă de zece ori mai complexă și mai eficientă decît trădarea lui Robert Hanssen, zise Mack, făcînd referire la agentul FBI care se dovedise pînă la urmă a fi un celebru agent dublu.

– Crezi că e Murchison? întrebă Alley. Despre el este vorba pînă la urmă? Dumnezeule, un astfel de om poate face tot ce vrea, se poate întîlni cu oricine fără să ridice nici un fel de semne de întrebare.

– Nu știm dacă lanțul se oprește la el, zise Porter.

– Ce-ar fi să-l întrebăm? zise Alley.

Porter îl privi curios, dar pe urmă înțelese că Alley nu aflase ultimele noutăți.

– Veniți încoace.

Îi conduse pe toți în biroul lui, unde exista un televizor, cu volumul sonor dat la zero. Imaginea ar fi putut reprezenta un reportaj din timpul Războiului din Golf: cerul irakian iluminat de trasoare și de rachete, care formau un fantasmagoric joc de artificii; o imagine fugară cu o navă americană de război, care

lansa o rachetă Tomahawk; reportaje de la corespondenți din toată zona Golfului Persic.

– Totul a început în urmă cu cinci ore, zise Porter. Sateliții-spion și zborurile de noapte au indicat faptul că irakienii încărcau rachete Scud cu materiale biochimice. Președinta a ordonat o contralovitură rapidă. Ceea ce vedeți acum – și arătă spre ecran – este o activitate suplimentară, pornită de la Gărzile Republicane.

Porter se uită la Alley.

– Acum înțelegi de ce nu-l putem chestiona momentan pe Murchison? El se află actualmente în cine știe ce buncăr de comandă, de unde-i pune sare pe coadă lui Saddam Hussein.

26

Ca mai toată omenirea, Sloane și cu Alley au fost și ei afectați de știrile transmise din Golf, în următoarele șaptezeci și două de ore. Serile se cuibăreau alături pe canapea, urmărind raidurile bombardierelor și ale rachetelor americane. Conferințele de presă ale oficialităților militare ofereau o viziune generală asupra atacurilor purtate împotriva zonelor înțesate de armatele irakiene; corespondenții de la sol confirmau măcelul.

– Grozăvenie mare, zise Alley.

Ziua, Sloane purica viața și cariera militară a generalului Sam Murchison. Începuse cu activitatea acestuia la West Point și cercetase toate călătoriile lui în Asia de Sud-Est, căutînd în permanență o legătură chineză, care trebuia să existe pe undeva. Nu găsi nimic semnificativ. Încetul cu încetul, numărul persoanelor care îl ajutaseră în întreaga lui carieră devenise mai mare. Una dintre aceste persoane, se gîndea Sloane, trebuie să fie cea la ordinele căreia răspundea Murchison.

Cînd n-a mai rămas decît cu o singură persoană pe listă, Sloane a cerut o întîlnire cu Lee Porter şi cu Peter Mack. Ştia care va fi reacţia lui Peter la concluziile ei şi de aceea solicitase şi participarea acestuia. Spera că îşi va ţine jurămîntul de profesie şi îşi va face pînă la urmă datoria.

Acum se aflau toţi trei în biroul lui Porter. Ea se uita la Porter şi la Mack care citeau raportul ei. Apoi Mack o fulgeră cu privirea.

– Glumeşti, nu? Spune-mi că e doar o glumă.

– Nu e nici un fel glumă, zise Sloane.

– Eşti sigură? o întrebă, calm, Porter.

– Este persoana pe care o sună şi cu care se întîlneşte Murchison în mod regulat, spuse Sloane. Este legătura comună cu China.

– Dar e de neconceput! rosti iritat Mack.

– În majoritatea lor, trădătorii sînt cei la care te gîndeşti cel mai puţin.

– Ştiu. Dar...

Sloane înţelegea că Mack era total descumpănit.

– Ar mai fi ceva demn de luat în seamă, zise Porter. Din cauza situaţiei existente în Irak, s-ar putea să nu-i putem încă transmite concluzia noastră preşedintei. Ceea ce ştim noi – ca şi ceea ce bănuim – va submina încrederea ei în capacitatea lui Murchison de a-şi face datoria.

– Şi el îşi face cu brio datoria, zise Mack cu amărăciune.

– Ba mai mult, a apărut şi ceva legat de Lin. Se pare că acesta nu mai intenţionează să candideze la apropiatele alegeri pentru parlamentul din Taiwan. Se vorbeşte mult despre asta în Asia şi toţi se întreabă care este motivul. Se pare că nu de Lin depinde această decizie.

– Înseamnă că Trimble nu mai are nici un fel de argumente, cum că Taiwanul ar deveni vulnerabil în cazul unui atac chinez, zise Sloane.

Porter le comunicase că Trimble se arătase foarte îngrijorat, în timpul ultimei şedinţe de la Casa Albă.

– Toate se leagă de o manieră ciudată, de parcă cineva îl subminează deliberat pe Trimble, făcîndu-l să apară mereu într-o lumină proastă în faţa preşedintei, sau cel puţin să pară cam incompetent, concluzionă Sloane.

– Ai grijă ce spui în privinţa asta, o avertiză Mack.

– Ce spun? i-o reteză Sloane. Susan Ostroff a fost amanta lui Lin. Lin luptă de zeci de ani pentru reunificare şi, brusc, îşi abandonează idealul de-o viaţă, tocmai cînd se află, mai mult ca oricînd, pe cale să şi-l îndeplinească? Pariez că cineva i-a cerut să facă acest lucru.

– Ostroff? întrebă Porter.

– Eu zic că da. Ea putea comunica cel mai bine cu el. Sau să-l pună pe Murchison s-o facă.

– Că tot veni vorba de Murchison, zise Mack. Ce facem cu el?

– Nimic, pînă cînd nu revine în ţară, spuse Porter.

– Şi cînd revine?

– Îi punem în faţă dischetele lui Ostroff şi vom vedea ce zice.

– Doamne, Porter! Vrei să interoghezi un soldat care se întoarce acasă erou? spuse Mack.

– Eu nu-i discut competenţa pe cîmpul de bătălie, i-o tăie Porter. Pot să-i dea toate medaliile din lume pentru asta. Pe mine mă interesează alte chestiuni.

Sloane se uită atentă la Mack.

– Peter, tu ce ai împotrivă?

Mack se folosi de capătul stiloului ca să dea hîrtia cu numele trădătorului la o parte, de parcă n-ar fi dorit să se murdărească punînd mîna pe ea.

– Nu sînt de acord cu această concluzie, zise el. În el se dădea o luptă între datoria lui de agent FBI şi încrederea în

omul pe care-l considerase întotdeauna deasupra oricărei suspiciuni.

În cele din urmă, Peter Mack își dădu seama că nu are de ales.

Mack se îndrepta spre hotelul Four Seasons din Georgetown conducînd în aglomerația specifică orei de vîrf. Deschise radioul pe postul național care anunța încheierea armistițiului din Golf.

În barul hotelului, se vorbea numai despre asta. Cînd comentatorul postului de televiziune citi condițiile armistițiului și vorbi cît de eficiente se dovediseră atacurile aeriene, se auziră chiuituri. Mack nu se alătură entuziaștilor. Stătea în capătul barului, cu un pahar de whisky Old Weller Antique în față. El termină repede băutura. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît îi devenea mai clar ce avea de făcut. Privind lichidul galben-maroniu, nu găsi nici un motiv de a mai da înapoi. Scoase celularul și sună.

După treizeci de minute, se afla pe aleea conacului. Îi deschise ușa un servitor, care îl conduse în biblioteca cu iz de fum de lemn și de tutun. Dodge French îl primi îmbrăcat la patru ace.

– E o petrecere la club, se explică el privindu-l atent pe Mack. Ziceai că e ceva urgent, Peter.

Mack se uita la fața aceea de bătrîn înțelept, plină de îngrijorare și de curiozitate. Se gîndi la Sloane și la Lee Porter. Nu. Trebuia să-și vadă de treburile lui.

– Cei de la MJ-11 au ajuns repede la concluziile finale, zise el. Dumneavoastră mi-ați spus despre Ostroff, dar Sloane și echipa erau deja pe urmele ei. Moartea lui Ostroff nu a fost una accidentală.

French își făcu de lucru cu vătraiul răscolind lemnele din șemineu. Apoi se răsuci spre Mack ținînd încă vătraiul în mînă.

– Adevărat? Dar acest lucru contrazice rapoartelor pe care le-am primit. Și dacă nu a fost un accident, atunci ce a fost?

Mack observă cum fața lui French începe să exprime uimire pe măsură ce îi relata despre teoria asasinatului, emisă de Sloane.

– Are Porter vreo dovadă? îl întrebă French, după ce Mack termină de povestit.

– Nimic despre asasin, dar Sloane a făcut legătura între Garrett și Ostroff, ca și între Ostroff și altcineva.

– Da?

French părea uluit de cele auzite. El fusese cel care sunase la paza Departamentului de Stat, anunțînd că Susan Ostroff avusese un accident mortal și că biroul ei trebuia sigilat. Paznicii ajunseseră însă prea tîrziu. Ryder fusese în biroul acesteia și, mai grav, reușise să-i deschidă seiful. Din clipa în care Sam Murchison îi transmisese că Ostroff amenință cu deconspirarea, French intuise că femeia îi avea la mînă cu niște probe. Intenționase să-i „calce" chiar el biroul în seara galei, dar întîrziase. Îi dorise moartea, tocmai pentru a se păstra secretul.

French ascultă, îngrozit și stupefiat, relatarea lui Mack despre dischetele scoase de Ryder din biroul lui Ostroff. În final, el înțelese că motivul trădării acesteia se datora unui lucru pe care el, care nu fusese niciodată căsătorit și nici îndrăgostit nebunește, nu-l putea înțelege: o mare dragoste.

– N-aveți nici un dubiu în legătură cu autenticitatea datelor de pe dischetă?

– Nu, domnule.

– Ostroff l-a desemnat pe Murchison ca fiind receptorul informațiilor obținute de ea și de Garrett?

– Da.

French scutură din cap.

– Mi se pare incredibil. Sam Murchison să fie implicat într-o acțiune de spionaj. E ceva de neconceput.

– Ryder și Porter nu cred acest lucru, domnule.

– Dovada, Peter, dovada! Ce făcea Murchison cu informațiile astea? Cui le dădea el?

– Ryder şi Porter nu ştiu încă. Mack făcu o pauză. Personal nu cred că un om ca Murchison poate să se facă vinovat de înaltă trădare.

– Mi se pare normal! French începu să se plimbe prin cameră, bătînd cu pumnul în căuşul celeilalte palme. Ştiu ce e de făcut. O dată cu armistiţiul acesta, pot lua legătura cu Sam. Ca să-i explic ce se întîmplă...

– Credeţi că ar fi înţelept, domnule?

– Înţelept? E absolut necesar. Sam este unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei. Îl cunosc foarte bine. Crede-mă, pe mine nu mă poate minţi privindu-mă în ochi. Iar dacă este vinovat, eu însumi vi-l aduc pe tavă!

După ce plecă Mack, Dodge French se duse la Clubul River Run, fondat cu ajutorul familiei sale. Acolo el ţinu un toast în cinstea victoriei preşedintei şi mai rosti cîteva gînduri legate de posibile evenimente ulterioare. La miezul nopţii, se afla înapoi la Kalorama. În casă domnea o linişte totală; French începu să bîntuie prin camere, ca o stafie. Într-un tîrziu, el apelă pe cineva aflat nu la capătul celălalt al lumii, ci doar la capătul opus al oraşului.

Ca şi French, Mai Ling lucra pînă tîrziu şi dormea puţin. Femeia era trează atunci cînd o sună el. French o auzea cum trage din ţigară.

– Au apărut date noi despre care ar trebui să ştii şi tu, îi spuse el şi îi explică totul, de-a fir-a-păr. Înţelegi, cred, că dacă ajung la Murchison, ăla o să mă toarne.

– Da, mai mult ca sigur, se declară de acord Mai Ling. Ea nu avu nimic împotriva remediului propus de French şi îl îmbărbătă: Nu mai sînt decît nouă zile. Trebuie să rămînem pe poziţii încă nouă zile.

– Nouă zile, repetă el.

Dodge French ştia, mai bine ca oricine, cît de mult sînge va curge în acele nouă zile.

*

Generalul Sam Murchison părăsi Golful la două ore după declararea armistițiului, la bordul unui avion-spion SR-71. Sub numele de cod „Mierla", aeronava putea atinge o viteză de patru ori mai mare decît a sunetului, la o altitudine de patruzeci de metri. La trei ore de la plecare, „Mierla" ateriză la Baza Aeriană Andrews, unde Murchison făcu un duș și se schimbă, după care fu dus imediat cu mașina la Casa Albă pentru a participa la ședință.

Președinta se ridică din scaun și traversă Biroul Oval.

– Bună, Sam. Mă bucur că te afli din nou acasă. Felicitări.

– Mulțumesc, doamnă președintă.

Lui Murchison i se păru că președinta părea mai slabă. Avea ochii umflați, iar mișcările îi erau iuți, aproape bruște. N-avea de unde să știe că parțial comportamentul ei se datora durerii provocate de moartea inutilă a prietenei sale, Susan Ostroff.

– Crezi că va fi respectat armistițiul? îl întrebă Ballantine.

– Dumneavoastră ați pus condițiile, doamnă președintă. Nu se știe dacă Saddam se va conforma. Pregătim o a doua lovitură. Murchison făcu o pauză. Putem porni la luptă oricînd.

– Prezintă-mi, te rog, situația.

Murchison se conformă, încercînd să fie cît mai concis, dar relatarea lui dură totuși circa o oră.

– Și, în concluzie, Sam?

– Ar cam trebui să terminăm ce-am început.

– Dar numărul victimelor din rîndul populației civile va fi mare.

– Asta pentru că ei se folosesc de civili ca de un scut, obligîndu-i să doarmă afară, în jurul palatelor lui Saddam. În felul acesta ei devin, vrînd-nevrînd, soldați.

– Trebuie să mă mai gîndesc la acest lucru, Sam.

– Cum doriți, doamnă.

Sub masca lui impasibilă, Murchison fierbea în suc propriu. Cu ani în urmă, fusese obligat să le ceară comandanților acțiunii

Furtună în Deşert să renunţe la luptă. El considera că, dat fiind modul în care Saddam îi jucase pe degete pe occidentali în toţi aceşti ani, ordinul de atac ar fi trebuit să vină în mod automat. Şi, la fel ca atunci, o persoană civilă n-avea acum curajul să dea acel ordin.

După ce plecă din Aripa de vest, Murchison îi ceru şoferului să-l ducă acasă. El cumpărase prin anii '70, în cartierul Chevy Chase, o casă unde locuise împreună cu soţia sa, pînă la moartea acesteia, petrecută în urmă cu doisprezece ani. Impunătoarea vilă, cu un singur nivel, fusese construită într-o zonă împădurită şi era amplasată pe o ridicătură a reliefului, practic de netrecut. În faţa casei se desfăşura o peluză tunsă perie, pe care existau doar cîteva tufe joase. Casele învecinate se aflau la aproximativ treizeci de metri depărtare, şi erau separate de garduri vii, înalte. Proprietarii erau prieteni buni cu Murchison.

De la izbucnirea ostilităţilor cu Irakul, casa beneficiase de o echipă de pază, formată din doi ofiţeri. Reşedinţa părea absolut sigură, atunci cînd intră.

Murchison se duse direct în birou şi îşi turnă un pahar mare de whisky. Ca de obicei, se apropiase cu paharul în mînă de comoda pe al cărei blat lucios erau îngrămădite mai multe fotografii şi îşi trecu degetele peste imaginile care-l înfăţişau împreună cu soţia lui. Se aflau acolo toţi cei douăzeci şi unu de ani ai căsniciei lor, curmate într-un mod atît de nemilos, chiar în momentul în care el ajunsese în culmea unei cariere închinată în totalitate slujirii patriei sale.

Murchison se duse apoi în dormitor. După ce făcu un duş, îmbrăcă un trening pufos şi îşi mai turnă nişte whisky dintr-o sticlă aflată într-un mic bar. Apoi se îndreptă către camera de zi. Telefonul, identic cu cel din birou, era prevăzut cu echipamente de comunicaţie prin satelit şi cu un dispozitiv digital de secretizare a convorbirilor. Murchison formă rapid numărul lui French.

– Dodge?

– Sam. Unde eşti acum?

– Acasă. Am sosit acum cîteva ore. Preşedinta a dorit o întrevedere cu mine, se pune la curent cu mersul operaţiunilor.

– Şi?

– Ca de obicei. Murchison îi relată pe scurt întrevederea lui cu Claudia Ballantine, după care adăugă: N-are curaj să termine treaba începută.

Dodge French sesiză frustrarea şi mînia bătrînului soldat.

– Mai sînt nouă zile, Sam. Cît mai rămîi pe-aici?

– Cel mult patruzeci şi opt de ore. Atîta durează armistiţiul încheiat cu Saddam.

– Bine. Mai avem ceva de făcut, pînă pleci înapoi.

– Am auzit că s-a întîmplat un incident la Meridien.

– Susan Ostroff a fost victima unui accident mortal.

Murchison închise ochii.

– Înţeleg. Asta e.

– Din păcate, nu e numai asta. Ryder şi colegii ei au aflat că ea a avut legături cu tine. Dacă ar fi ştiut că vii acasă, s-ar fi aflat deja la uşa ta, ca să te ia la întrebări.

Murchison tocmai sorbea din whisky şi se înecă.

– Iisuse! Cum de-ai putut scăpa situaţia din mînă, Dodge?

– Nu e deloc scăpată, zise calm French. Doar că trebuie să o neutralizăm.

În rîsul lui Murchison se putea sesiza o notă de isterie.

– Să o neutralizăm? Cîţi vor mai muri?

– Vor muri mult mai mulţi, dacă nu trecem imediat la acţiune, replică pe un ton sec French. Auzea în receptor clinchetul cuburilor de gheaţă aflate într-un pahar ţinut de o mînă care începuse să tremure uşor. Încă o acţiune, Sam. Doar de atît avem nevoie. O singură acţiune.

Mereu e nevoie de o nouă acţiune, se gîndea Murchison. *Pentru îngroparea greşelilor şi a prostiilor, ca şi pentru rescrierea istoriei.*

– Bine, acceptă el agasat. Te ascult.

*

În vestul capitalei, pe şoseaua 66, la Tyson's Corner, se află un imens magazin universal, încadrat de două magazine Nordstrom's şi Bloomingdale's – şi de un hotel Ritz-Carlton. Zilnic, prin el trec zeci de mii de cumpărători, sau chiar mai mulţi, în perioada premergătoare Zilei Recunoştinţei, cu ocazia sărbătorilor de iarnă şi cînd se fac reduceri de preţuri. A urmări o persoană într-un asemenea spaţiu uriaş este practic imposibil. Chiar dacă agenţii din echipa FBI ar fi cunoscut statutul pe care îl avea bătrîna în cadrul Ambasadei Chineze, aceasta tot ar fi scăpat de ei, în mulţimea aceea.

Meşterul o găsi pe Mai Ling în raionul de alimente, sub o boltă, stînd la un bar vizavi de şirul de bufete fast-food. În zonă era plin de clienţi care luau o gustare rapidă.

Mai Ling avea în faţa ei o ceaşcă aburindă de ceai.

Meşterul se aşeză lîngă ea şi începu să soarbă din ceva care voia să fie cafea cu lapte. Pentru că trăise în Franţa atîţia ani, nu-i plăcea cafeaua americană.

Mai Ling împinse în faţă un plic închis. Meşterul îl deschise şi rămase stupefiat de fotografiile pe care le găsi înăuntru.

– Problema trebuie rezolvată cît se poate de urgent, îi spuse chinezoaica. Nu mai tîrziu de poimîine. În privinţa momentului, tu alegi, însă nu şi locul. Ea i-l comunică.

Meşterul cunoştea zona la care se referise Mai Ling. Era un memorial bine cunoscut din Washington. Acolo veneau mii de vizitatori în fiecare zi, mulţi zăbovind ore în şir.

Meşterul îşi imagină zona şi o studie, din fiecare unghi, căutînd punctele slabe. În final ajunse la concluzia că locul îi convenea, dar era foarte greu să acţioneze în timpul zilei.

Meşterul dădu la o parte ceaşca cu cafea, care între timp se răcise.

– Trebuie lucrat noaptea. Soarele apune între cinci şi

jumătate şi şase fără un sfert; între şase şi şase şi jumătate vor fi mulţi oameni acolo şi asta ne va avantaja.

Mai Ling zîmbi şi dădu din cap:

– Se rezolvă.

La patruzeci şi opt de ore după vizita lui Peter Mack acasă la Dodge French, sună telefonul secretizat al lui Lee Porter.

– Domnule Porter, la telefon este generalul Murchison.

Porter activă sistemul de înregistrare.

– Da, generale. Suni din Golf?

Vocea lui Murchison avea un ton agresiv.

– Nu. Ascultă, am auzit că anchetezi moartea lui Martin Garrett şi pe cea a lui Susan Ostroff.

– Da, aşa este, generale. M-ai sunat ca să mă ajuţi cumva în desfăşurarea anchetei?

– Ia nu mai face tu pe nebunu' cu mine, Porter! Ştiu tot ce avea Ostroff în seiful ei – şi mai ştiu ce ai aflat tu.

– Atunci cred că înţelegi foarte bine cît de mult doresc să stăm de vorbă.

–Habar n-ai în ce te-ai băgat. Treaba asta te depăşeşte. Îl depăşea şi pe Garrett, o depăşea şi pe Ostroff, mă depăşeşte chiar şi pe mine.

– Bine, atunci de ce nu-mi povesteşti şi mie, generale. Ne putem întîlni oriunde şi oricînd doreşti dumneata.

Porter auzi răsuflarea greoaie de la celălalt capăt al firului.

– Generale?

– Nu pot avea încredere în tine, Porter.

– De ce?

– Pentru că tu nu-mi poţi asigura protecţia! După cum ţi-am mai spus, habar n-ai despre ce este vorba. Vreau garanţii că voi fi protejat – şi totală imunitate.

– Eu n-am puterea de a-ţi oferi imunitate, generale. Asta depinde de judecătorul general sau de procurorul general. Dar de protejat, te pot proteja.

Porter auzi fornăitul disprețuitor.

– Tot așa cum i-ai protejat pe Garrett și pe Ostroff? Știam că ești în permanență pe urmele lor.

– Zi-i tot ce dorești, generale, replică Porter cu calm.

– În cazul în care accept să vin, vreau să fie prezent și FBI-ul la întîlnire. Îl vreau acolo pe agentul special Peter Mack. Porter fu luat pe nepregătite și Murchison sesiză imediat. Porter, nu ești tu singurul om din lume care poate intra într-un computer. Mack lucrează pentru tine de o bună bucată de vreme.

– Va fi și el acolo, generale.

– Bineînțeles că va fi, pentru că o să am eu grijă de asta. Nu-l vreau decît pe el și pe Ryder, atît.

– Vin și eu...

– Nu, tu nu vii. Să vină doar Mack și cu Ryder. Dacă văd pe oricine altcineva prin preajmă, nu mai apar.

Porter înțelese că nu avea de ales.

– S-a făcut. Unde și cînd, generale?

Murchison îi dădu cîteva instrucțiuni concise și închise telefonul. Porter rămase pe gînduri o vreme, apoi o sună pe Sloane Ryder.

– Unde-i Mack?

– La sediul lui. De ce?

– A sunat Murchison...

– Cum?

– S-a întors. Nu știu unde se afla. Dorește o întrevedere. Porter se uită la ceas. Peste exact șaptezeci și cinci de minute. Ascultă cu atenție. Îi puse banda cu înregistrarea convorbirii. Ce părere ai?

– Cred că e tare speriat. Ce dracu' caută el acum, aici?

– Îmi imaginez că n-a plecat el din mijlocul cîmpului de bătălie, fără un motiv bine întemeiat. Fie l-a chemat președinta pentru o întrevedere secretă, fie a găsit el un motiv, bine ticluit. Porter tăcu. A zis că nu vrea să se întîlnească decît cu tine și cu Mack. Nu pot fi de acord cu așa ceva, după toate cîte s-au întîmplat.

– Dacă Peter aduce cu el şi alţi agenţi, Murchison nu-şi va face apariţia. De data asta sînt convinsă că a vorbit foarte serios.

– Şi eu vorbesc la fel de serios atunci cînd îţi spun că nu vă pot lăsa să mergeţi doar voi doi. Nici Alley nu cred că ar fi de acord cu asta.

– Ce-ar fi să vină şi el? Împreună cu Paco Santana. Ei nu fac parte din armată. Ştiu ei cum să procedeze ca să nu fie văzuţi.

Porter se gîndi cîteva clipe. Tentaţia de a pune mîna pe Murchison, care ar fi putut deţine răspunsuri la multe dintre întrebările lor, se bătea cap în cap cu nevoia de a o proteja pe Sloane. Aceasta se apropiase deja mult prea mult de cele două victime – şi prin urmare şi de ucigaş. În cele din urmă, Porter se decise:

– Anunţă-i pe Alley şi pe Santana să vină aici. Îl sun eu pe Mack. Ne întîlnim cu toţii, în douăzeci de minute, în sala de şedinţe.

Inaugurat în 1982 şi amplasat între Aleea Henry Bacon şi Bulevardul Constituţiei, Memorialul Veteranilor din Vietnam, sau mai pe scurt Zidul, este unul dintre cele mai impresionante monumente din oraş. Numele a peste cincizeci şi opt de americani, morţi în acel război, sînt incrustate pe lezpezi de granit negru, înfipte în pămînt. Memorialul nu are un program de vizitare, accesul la el fiind permis nonstop, pentru toţi aceia care vor să vină să păstreze un moment de reculegere. Noaptea, aleile sînt slab luminate.

Pentru Murchison, Zidul era o opţiune fără dubii, în favoarea lui. Mergea adesea acolo, din dorinţa de a se afla printre aceia pe care îi comandase şi pe care îi pierduse în luptă. Bodyguarzii lui nu găseau ciudate aceste vizite repetate, şi cu atît mai puţin pe cea din seara respectivă: generalul mergea acolo ca să-i facă părtaşi la victorie pe toţi cei căzuţi la datorie.

Zumzetul traficului de seară îl întîmpină pe Murchison, atunci cînd coborî din maşina care se oprise pe Aleea Henry

Bacon. Împreună cu oamenii lui, generalul merse de-a lungul aleii şi trecu pe lîngă steagul imens aflat la stînga lacului. Ca de obicei, bodyguarzii mergeau în urma lui. Flori şi steguleţe erau înşirate la baza Zidului, ofrande aduse de Ziua Veteranilor. La ora aceea majoritatea vizitatorilor plecaseră, iar bodyguarzii erau liniştiţi. În plin sezon turistic, veneau mulţi oameni la Memorialul Lincoln, dar niciodată la Zid. Acesta era un loc sfînt, de care se temeau pînă şi tîlharii. Din cauza vîntului care bătea în rafale, Murchison îşi ridică gulerul de la palton.

La celălalt capăt al Zidului, acolo unde monumentul merge paralel cu Bulevardul Constituţiei, Whip Alley şedea pe scaunul şoferului, în maşina sa de teren şi vorbea în microfon:

– Paco, mă auzi?

Îmbrăcat într-o tunică militară de camuflaj, Santana se găsea la marginea estică a Zidului, şi îi urma, la douăzeci de metri distanţă, pe Sloane Ryder şi pe Peter Mack.

– Îi văd, şopti el în microfonul de la încheietura mîinii. E al dracului de frig aici şi nu mai e nimeni în jur.

– Să fii foarte atent.

Lui Alley nu-i plăcea deloc operaţiunea aceasta. Fusese pregătită în fugă. Sloane şi cu Mack de-abia avuseseră timp să se acomodeze cu ideea. Locul şi întunericul îi dădeau motive de îngrijorare în plus. Lumina din jurul Zidului era redusă şi nu existau multe locuri unde să te ascunzi, dacă ar fi fost nevoie. Alley insistase asupra amînării acestei întîlniri, pînă la verificarea temeinică a întregii zone, dar Sloane nu fusese de acord. Murchison venea acolo astăzi, şi n-avea altă ocazie să-l contacteze. Dacă nu profitau acum de ocazia de a lua legătura cu el, era posibil să nu mai aibă alta prea curînd.

Mergînd unul lîngă celălalt, Sloane şi Mack parcurseseră aproape o treime din lungimea Zidului şi se apropiau de punctul în care aleea cotea spre Memorialul Lincoln. Auziseră schimbul de cuvinte dintre Alley şi Santana în micile lor receptoare, ale căştilor din urechi. Îl auziră din nou pe Santana.

– Avem un musafir care se apropie de aleea sudică.

Aşteaptă puţin... Da, îl văd. Este îmbrăcat în uniformă militară. E într-un cărucior de invalid. Are ceva în poală, poate nişte flori... Da, sînt flori. Se opreşte şi încearcă să pună florile jos...

Mack văzu cum Sloane se relaxează, după ce Santana ajunsese la concluzia că omul din cărucior nu era periculos pentru ei.

– Cum te simţi? o întrebă el.

– Foarte bine.

Discutaseră în amănunt cum să-l abordeze pe Murchison. Sloane trebuia să scoată de la el tot ce va putea, cît mai repede. Mack avea să supravegheze în timpul ăsta toată zona şi să-i conducă spre jeep. Nu dorea ca Murchison să rămînă descoperit mai mult decît era strict necesar.

– Uite acolo, e el, zise Sloane.

Mack îl văzu şi el, îşi deschise fermoarul de la geacă şi îşi pipăi arma.

Murchison se oprise chiar la intersecţia celor două secţiuni ale Zidului. Stătea cu mîinile îndesate în buzunare şi se uita la cei doi, care se apropiau.

– Domnişoara Ryder?

– Eu sînt, generale. Iar el este agentul special Peter Mack, de la FBI.

– Aş vrea să vă văd legitimaţiile.

Mack îi arătă legitimaţia şi văzu cum Murchison se străduieşte să desluşească ceea ce scria pe ea.

– Generale, e prea frig ca să discutăm aici, zise Sloane. Avem o maşină, pentru siguranţa dumneavoastră...

– Nu e nimic sigur! i-o reteză Murchison. Voi doi nici nu vă puteţi închipui cu ce vă confruntaţi.

– Spuneţi-ne dumneavoastră, zise Sloane.

Murchison îşi umezi buzele.

– Datează de ani de zile, de cînd Kissinger a vizitat China, în anul 1972. Încă de atunci ştim că, la un moment dat, China va lua locul Rusiei, ca mare putere, şi că trebuie să ne obişnuim cu gîndul ăsta.

– Cum anume? întrebă Sloane.

– În materie de teritorii. Voi pentru ce credeți că a fost retrocedat Hong Kong-ul? Aveți impresia că britanicii l-au cedat așa, de bună voie? Nici gînd. Au făcut-o pînă la urmă, ca să poată sta la masă cu China. Și noi am procedat la fel. Numai că nu toți sînt de aceeași părere. Vor să nesocotească protocoalele secrete...

– Despre ce protocoale este vorba, generale? interveni Mack.

– Cele care garantează retrocedarea Taiwanului către țara-mamă, la sfîrșitul acestui an.

– Ce tot spuneți? Președinta n-ar fi niciodată de acord cu acest lucru, zise Sloane.

– Președinta n-are ce face în privința asta! Nu înțelegeți? Toate datele pe care le-ați obținut de la Garrett și de la Ostroff – nu vedeți unde bat ele?

Sloane îl fulgeră pe Mack cu privirea.

Cum de știe Murchison ce anume am aflat noi?

Înainte ca Sloane să poată spune ceva, interveni Mack:

– Garrett și Ostroff v-au oferit multe informații ultrasecrete, pe care dumneavoastră le-ați folosit în fundamentarea politicii militare față de China, nu-i așa?

– Așa este.

– Iar toată această politică a fost structurată nu pentru constrîngerea Chinei, ci pentru a-i oferi acesteia ceea ce dorea.

– Numai ceea ce a fost absolut necesar să-i oferim!

– Dar n-ați fost de unul singur în toată chestiunea asta, nu? îl presă Mack. Dumneavoastră n-aveți toate legăturile necesare. Nu v-ați putut permite să fiți văzut la dineurile ambasadei, în timpul cărora ați fi putut să le transmiteți informațiile. Atașații militari chinezi nu vin la dumneavoastră în vizită, spre deosebire de cei ai rușilor.

Sloane încercă să se bage între Mack și general, dar Mack nu-i oferi șansa.

– *Cui i-ați transmis informațiile acestea?* strigă el. Ce se va întîmpla de Ziua Recunoștinței? De ce a fost data aceasta

atît de importantă pentru MacGregor şi pentru Yang? Îl luă pe Murchison de reverele paltonului şi îl tîrî spre Zid. Sloane îl auzi pe Murchison respirînd greoi.

– MacGregor, strigă Murchison. El a fost primul...

Brusc, îşi întoarse capul. Sloane şi Mack auziră şi ei acel şuierat ascuţit. O siluetă într-un cărucior venea pe alee, către ei.

El a fost primul... Sloane dorea cu disperare ca Murchison să spună totul.

Bărbatul aflat în scaunul cu rotile trecu de o zonă luminată, şi intră în penumbră. Şuieratul încetă.

– Ce dracu', începu să spună Mack.

Sloane auzi un păcănit şi scoase un strigăt, atunci cînd Mack se prăvăli peste ea. Îl apucă şi încercă să-l sprijine, apoi văzu gaura din ceafă şi sîngele care şiroia pe gît.

Se întoarse fulgerător în direcţia bărbatului din căruciorul de invalid, cînd simţi că ceva dur şi fierbinte o loveşte în piept. Pămîntul parcă îi fugi de sub picioare şi Sloane simţi cum o cuprinde întunericul, în timp ce auzea nişte voci care o strigau.

Murchison se îndepărtă puţin de cele două corpuri devenite acum inerte, şi de sîngele care formase o baltă pe pămîntul îngheţat din faţa zidului de granit. Auzi din nou şuieratul slab al căruciorului electric. Asasinul şedea nemişcat şi se uita la el.

– Sînt morţi, şopti Murchison. Gata. Hai să mergem!

– Mai e ceva de făcut, zise Meşterul, şi apăsă încă o dată pe trăgaci.

Ultimul lucru pe care-l auzi fu şuieratul uşor al căruciorului, care se îndepărta pe alee.

Alley ascultase atent schimbul de cuvinte dintre Sloane, Mack şi Murchison. Apoi auzi păcăniturile, urmate de două strigăte slabe.

– Sloane? Mack? În cască nu se mai auzea decît un gîlgîit. Paco!

Glasul lui Alley răsună în casca din urechea lui Santana, care zăcea pe un pat de frunze uscate, lîngă un copac, cu ceafa spulberată de primul glonț tras de Meşter.

Alley băgă jeepul în viteză, trecu peste trotuar şi intră în viteză în parc.

Meşterul se apropie de bodyguarzii lui Murchison, care aşteptau nerăbdători. Cel căruia trebuia ei să-i asigure protecția era plecat de suficientă vreme ca oamenii să înceapă să se îngrijoreze. Silueta aceea din scaunul cu rotile avea să fie ultima imagine pe care o vedeau.

Meşterul se dădu jos din cărucior şi îi buzunări rapid. Găsi cheile de la maşină, apoi se întoarse în scaun şi merse cu ajutorul lui spre trotuarul care mărginea Aleea Henry Bacon. Se uită grăbit în jur şi deschise portbagajul maşinii lui Murchison.

Scaunul cu rotile motorizat era destul de greu, însă Meşterul reuşi să-l urce în portbagaj. După un minut, rula spre portul din Washington, închis şi pustiu în acea perioadă a anului. Maşina avea să se scufunde în Potomac. Curenții şi mareele vor spăla orice dovadă pe care ar fi putut să o lase în urma lui.

Sloane inspiră adînc şi îşi simți plămînii arzînd. Expiră prelung şi cu zgomot, apoi inspiră din nou, şi mai profund. De fiecare dată cînd trăgea aer în piept, simțea că mintea i se mai limpezeşte puțin. Îşi desfăcu geaca şi trase de benzile cu care îi era legată vesta antiglonț.

Apoi auzi un horcăit lîngă ea şi se întoarse. Ridică mîinile şi văzu că are degetele pline de sînge.

– Peter...

Mack zăcea pe spate, cu un braț întins lateral şi cu celălalt căzut de-a curmezişul pieptului. În clipa următoare văzu cadavrul lui Murchison.

– O capcană... Ticălosul ne-a întins o capcană, murmură Peter.

– Nu vorbi, Peter. Vine imediat Whip. Te ducem la spital.

Se aplecă spre el şi îi simţi în obraz respiraţia gîfîită.

– M-a trădat, şopti Mack.

Sloane îl luă în braţe.

– Cine, Peter?

Mack oftă:

– ... am fost la French.

– *Ce spui?*

Mack avea ochii larg deschişi. Pe sub haină ea îi simţea vesta antiglonţ, care lui nu-i fusese de nici un folos.

– Am vrut să mă conving că tu ai dreptate. I-am spus totul... totul despre Murchison. M-am gîndit că dacă era amestecat şi el, îl va avertiza pe Murchison. Nu puteam crede una ca asta.

Mack tuşi, şi sîngele îi ţîşni din rană. Prinse mîna lui Sloane.

– M-a trădat!

Peter Mack fu cuprins de un ultim spasm, care-l zgudui violent. Apoi rămase încremenit, cu ochii deschişi, cu capul în poala lui Sloane.

Aşa îi găsi Whip Alley, după ce trecuse în trombă printre copaci, oprindu-se brusc în faţa Zidului.

27

Dale Greer, şeful poliţiei din Corona, ieşise din schimbul de pază a cimitirului şi rula pe străzile liniştite şi goale la ora cinci dimineaţa. Cu excepţia băiatului care aducea ziarele în cartier, cît vedeai cu ochii nu se zărea nici ţipenie de om.

Greer remarcă faptul că uşa casei lui Sik era deschisă. Kyung Sik ieşise din casă şi pornise motorul microbuzului său cu care transporta flori. Apoi apărură şi rudele lui; băieţelul

bolnav era îmbrăcat într-un costum albastru de ski. Femeia – parcă Cho o cheamă, îşi aminti Greer – observă maşina poliţiei şi strigă după Sik, ca să-l atenţioneze.

Greer lăsă în jos geamul din dreapta.

– Salut, Kyung! Azi e o zi mare.

– Da, da. Zi mare. Duc familia la aeroport.

În spatele zîmbetului, Greer sesiză o nervozitate. Întoarse capul şi se uită la femeie, care urca copilul în microbuz.

– Băiatul se întîlneşte cu preşedinta. Cred că e încîntat.

– Da, foarte încîntat. Sik se uită peste umăr. Uşile microbuzului fuseseră închise. Motorul mergea. Trebuie să plec acum, şefu'. Să vii la magazin să-ţi faci rost de un brad frumos de Crăciun.

– Sigur că da.

Greer nu ridică geamul şi continuă să se uite la microbuz. Îşi aminti de primii ani de armată, cînd i se întîmplase adeseori să împingă la astfel de vehicule în puterea nopţii. Se dădu jos din maşină şi părul de pe ceafă i se ridică. Instinctul de poliţist îi dicta să facă investigaţii.

– Ei, la dracu'! mormăi el.

– Ce s-a întîmplat, şefu'? întrebă Sik.

S-a întîmplat ceva cu roata asta, asta-i tot ce s-a întîmplat. Dar era o dimineaţă ca oricare alta, în oraşul în care locuia, nu se afla pe o autostradă uitată de lume. Iar omul acela era un vecin de la care nevasta lui cumpăra bulbi de lalele primăvara şi ghivece cu flori, nu un infractor aflat la volan, cu mîinile ascunse.

– Nu s-a întîmplat nimic, Kyung. Transmite-le rudelor tale că le urez mult noroc. Şi vezi să facă multe fotografii cu preşedinta. Vecinii noştri or să vrea să le vadă.

– Bine, şefu'. Mulţumesc.

Aveau să fie într-adevăr o mulţime de fotografii, gîndi Sik, însă nu dintre acelea la care toţi se uită cu plăcere.

Cu două luni în urmă, Kyung Sik închiriase un mic avion. Pentru că aparatul nu necesita o pistă lungă, putea folosi micul

aeroport regional situat la douăzeci de kilometri vest de Corona, pentru a evita aglomerația obișnuită de Ziua Recunoștinței pe La Guardia, Newark și J.F. Kennedy.

Sik își pregătise permisul de intrare, pentru a i-l arăta paznicului de la poarta aeroportului. Paznicul îi făcu semn să treacă. Pilotul și copilotul îi așteptau lîngă avion. Sik semnă toate documentele și ascultă atent indicațiile pilotului, referitoare la itinerarul dintre Long Island și Providence, Rhode Island. Aveau parte de o vreme minunată, le spuse el, dar s-ar putea să fie puțin aglomerat la Washington.

Femeia nu se liniști decît după ce avionul decolă. Se asigură că 1818 ședea confortabil și începu să aștepte ca sedativul pe care i-l amestecase în laptele fierbinte să-și facă efectul. După ce copilul adormi, închise și ea ochii.

Zborul dură șaptezeci și cinci de minute. Avionul aterizâ la Providence. Cu o dubiță închiriată, Kyung Sik îi duse pe cei din familia Cho pînă într-o zonă rezidențială, cu case vechi, bine întreținute, ale căror ferestre imense dădeau spre mare. Dubița intră în garajul uneia dintre vile și ușa automată se închise după el.

Casa, plină de covoare orientale scumpe și de mobilă stil, fusese închiriată cu un an în urmă de un bancher asiatic. Acesta îi spusese agentului imobiliar că intenționează să deschidă o mică fabrică de dispozitive electronice, în metropolă. Bancherul plătise anticipat chiria, cu bani gheață, după care nu se mai auzi nimic despre el. De casă avusese grijă o familie de soți asiatici, care plecaseră din țară cu o zi în urmă.

Femeia îl conduse pe 1818 pe coridorul din spatele casei. Acolo, într-o încăpere care fusese cîndva o seră, așteptau trei bărbați, înconjurați de echipamente medicale, cumpărate de-a lungul anului, unele provenind din depozite sanitare din New York, altele din Boston. Masa chirurgicală, tăvile, monitoarele, instalația de oxigen pentru respirație artificială și echipamentul de anestezie erau asemeni celor utilizate în cele mai moderne spitale. Pînă seara toate aveau să dispară fără urmă.

Femeia se uită la fețele celor trei bărbați. Aveau aproape șaizeci de ani, dacă nu mai mult, și aveau fețe cu aspect slav. Nu-i cunoștea, știa doar că lucraseră cîndva în aparatul de securitate al fostei Uniuni Sovietice, KGB. În noua Rusie, nu prea mai era nevoie de calificările lor, astfel încît ei răspundeau oricui apela, contra cost, la experiența și la cunoștințele lor. Acoperirea prezenței lor în Statele Unite era aceeași: toți trei fuseseră invitați la un seminar medical, la Boston. Aveau vizele și documentele în ordine. Ca la majoritatea manifestărilor de acest gen, existau multe ore libere între conferințe. În perioadele de răgaz, cei mai mulți dintre participanți făceau cumpărături sau vizitau orașul. Cei trei călătoriseră patru ore, cu o mașină, pentru a ajunge la Providence.

– Ceilalți pleacă. Tu rămîi, i se adresă femeii Vladimir Kirov, chirurgul principal. Toți trei medicii erau echipați deja, în vederea intervenției chirurgicale.

Femeia le făcu semn lui Sik și „soțului" ei, îndemnîndu-i să plece.

– Du-l acolo pe băiat și dezbracă-l, zise Kirov anestezistului, indicîndu-i un paravan mobil. Vezi să rămînă stabil.

Kirov se apropie de femeie și o străpunse cu privirea.

– Ai mai făcut asta vreodată?

– Nu.

– Dar ești obișnuită.

– Sînt specialistă.

Kirov mormăi:

– Uite!

O conduse la o masă aflată lîngă cea de operație și deschise o hartă anatomică ce reda trupul unui băiat. Existau semne pe ambele fese, sub brațe și pe pulpe.

– Inciziile vor avea fix șase centimetri pe fese, doi centimetri și trei milimetri sub brațe, respectiv trei centimetri și un milimetru pe pulpe, zise Kirov. Ele trebuie să se potrivească cu locurile însemnate.

– Ce grosime?

– Jumătate de centimetru.

– Şi detonatoarele?

Kirov trase şervetul aflat peste tava chirurgicală. Alături de instrumentele lucioase se afla şi o cutiuţă din plastic, cu bucăţele de sîrmă, de doi centimetri, care aduceau mult cu agrafele de prins hîrtia.

Femeia inspiră profund. Aceasta era cheia. Întreg efortul pe care îl făcuse ea, ca să-l aducă pe 1818 în America, s-ar fi dovedit inutil dacă ruşii n-ar fi putut aduce cu ei detonatoarele. Ea n-ar fi putut să le aducă, şi cu atît mai puţin să le procure din Statele Unite. Medicii obişnuiau să călătorească cu multe instrumente stranii şi necunoscute. Chiar dacă, prin absurd, cutia ar fi fost deschisă la intrarea în SUA, acele bucăţele strălucitoare, ca de oţel, aşezate frumos în burete protector, ar fi fost considerate un fel de ace chirurgicale.

Femeia ştia că sîrmele acelea nu erau din oţel, ci dintr-un plastic foarte dur, tratate să semene cu metalul. Interiorul gol era împărţit în două cavităţi minuscule, separate printr-un aliaj termosensibil, în care se afla un microreceptor de radiofrecvenţă. O cavitate conţinea o cantitate, cît o zecime dintr-o lacrimă, de accelerator de combustibil, iar cealaltă o cantitate similară de explozibil. Cînd semnalul radio ajungea la aliaj, acesta se dizolva şi cele două componente se amestecau. Rezultatul era o explozie în miniatură, ca aprinderea unui băţ de chibrit. Asta va fi însă suficient.

Anestezistul reapăru de după paravan.

– Băiatul este stabil. Semnele vitale sînt normale. E încă ameţit din cauza sedativului, dar asta ne va uşura munca.

– Aveţi un costum şi pentru mine? îl întrebă femeia pe Kirov.

– N-ai nevoie. Doar noi vom atinge băiatul. De altfel nu ne temem de o infecţie postoperatorie. Nu e cazul.

– Aveţi dreptate.

– Atunci, hai să începem. Adu-l pe masă. După ce va

adormi, poți începe să pregătești asta. Arătă cu capul înspre un cub dintr-o substanță gri închis, de mărimea unui pachețel de unt de o sută de grame.

Femeia merse după paravan, unde 1818 stătea culcat, gol, sub o pătură subțire. Tremura tot – din pricina frigului din încăpere – și se agăță în mod instinctiv de ea, în timp ce femeia îl duse la masa chirurgicală unde, după ce-l așeză, abia reuși să-i desprindă degetele încleștate de gît. Anestezistul îi administră copilului o injecție și 1818 căzu într-o stare de inconștiență. După ce îl aranjară pe masă, acționară monitoarele, iar anesteziculîncepu să curgă prin masca ce-i acoperea nasul și gura. Cînd instrumentul arătă că 1818 era total inconștient, chirurgii se aplecară asupra lui. Kirov îl acoperi cu o pînză lăsîndu-i descoperite doar fesele. Se uită spre ceilalți, apoi în direcția femeii, și apucă bisturiul.

Femeia rămase surprinsă de cît de puțin sînge se scurse de sub lamă. Îl urmări pe Kirov cum face incizia și cum trage pielea și țesutul gras.

Apoi ea se ocupă de acea substanță gri, păstoasă, un explozibil plastic, fabricat în Orientul Îndepărtat, doar cu puțin mai slab decît explozivul american C-4, dar mai stabil. Luă o bucățică de explozibil, îl rulă între palme ca pe un aluat, pînă cînd bucata se subție, ajungînd de grosimea unei spaghete. Tăie bucata la lungimea necesară, apoi o înfășură cu atenție în jurul detonatorului.

Imediat ce femeia puse explozibilul pe tavă, Kirov îl și introduse în țesutul gras din fesa stîngă. Aranjă țesutul gras și mușchiul, pînă cînd poziționă tubul așa cum dorea. Pe parcursul activității desfășurate în cadrul KGB – și mai recent în alte locuri –, el efectuase această procedură de sute de ori. Dacă procedura chirurgicală ar fi putut fi inclusă în reviste medicale, i-ar fi purtat numele. În locul recunoașterii sale de către posteritate, el se mulțumea cu un substanțial cont bancar.

Cînd Kirov termină de suturat marginile inciziei, femeia era deja gata cu următorul explozibil. Procedurile se repetară,

timp de trei ore şi jumătate, pînă cînd toate cele şase încărcături fură implantate în trupuşorul lui 1818. Cînd totul se termină, Kirov era ud de transpiraţie. Îşi scoase boneta, masca şi mănuşile şi le aruncă într-un coş de gunoi. Apoi îşi aprinse o ţigară şi îi zîmbi femeii, care îl privea uimită.

– Am închis deja oxigenul, iar fumul nu-l deranjează. Arătă spre 1818, încă inconştient.

– Te-ai descurcat de minune, spuse femeia.

Kirov ridică din umeri nepăsător. Se gîndea la o masă îmbelşugată, după întoarcerea la Boston.

– De acum încolo trebuie să fii foarte atentă, îi spuse el femeii. Inciziile au fost mici, dar o să-l jeneze. Va dori să se scarpine.

– I-am tăiat deja unghiile.

– Am observat. Totuşi, cînd doarme, leagă-l. Poţi folosi şi un anestezic local, ca să nu mai simtă zonele în care am umblat.

Femeia sesiză întrebarea din ochii lui Kirov şi rămase uimită. I se spusese că omul era un geniu în materie de confecţionare de bombe umane. Bombe care trăiau, respirau, vorbeau. Ar fi vrut s-o întrebe cui îi era destinat copilul-bombă, dar îi trecu repede curiozitatea.

Kirov stinse ţigara cu călcîiul.

– Parcă americanii sînt aceia care afirmă că nu armele ucid oamenii, ci că oamenii ucid oameni, zise el făcînd ştrengăreşte cu ochiul. Dar noi nu sîntem pe pămîntul ăsta de azi, de ieri.

28

Sloane visa că înoată aproape de suprafaţa oceanului. Apoi că s-a întors cu faţa în sus şi a văzut soarele, ale cărui raze se desfăceau într-un larg evantai strălucitor de lumină. Aproape

că îşi pierduse răsuflarea, încercînd să răzbească la suprafaţă, cu braţele întinse. Oceanul avea o peliculă tare, de care ea nu putea trece. S-a împins cu mîinile, s-a agăţat cu degetele, dar tot nu reuşea să treacă de pojghiţa aceea. Plămînii au început să-i ardă, iar muşchii o dureau. Nu mai avea aer. A deschis gura şi apa i-a intrat...

Sloane deschise ochii şi dădu să se ridice, constatînd că nu apa o blocase, ci braţele lui Whip Alley.

– Linişteşte-te, îl auzi ea spunînd. Totul e în ordine.

Sloane îşi puse capul pe umărul lui, închise ochii şi se lăsă legănată pînă cînd inima încetă să-i mai bată cu atîta putere şi respiraţia i se normaliză.

– Unde mă aflu?

– La Centrul Medical Universitar.

Sloane se rezemă de perne şi-şi trecu trei degete de-a lungul sternului. Îşi simţea pieptul ca şi cum ar fi fost lovit cu o bîtă.

– Totul e în ordine acum, repetă Alley. Glonţul te-a lovit, însă vesta antiglonţ te-a salvat.

La auzul cuvîntului „glonţ", Sloane îţi reaminti tot ce se întîmplase la Zid.

– Şi Peter?

Alley scutură din cap.

– N-a avut nici o şansă de supravieţuire. Îmi pare rău.

– Dar trăia, şopti Sloane. Era un om puternic. S-a zbătut să supravieţuiască şi a apucat să-mi spună multe. Pe Sloane n-o impresionă figura stupefiată a lui Alley. Pe Murchison l-aţi prins? E în viaţă?

Alley o mîngîie cu un deget pe obraz.

– Toţi au murit. Murchison, bodyguarzii acestuia, Paco.

– Nu se poate.

Se uită în ochii lui Whip, împăienjeniţi de lacrimi. Îl îmbrăţişă trăgîndu-l spre ea şi îi simţi răsuflarea grea în ceafă.

– Înainte să moară, Peter mi-a spus că a fost la Dodge

French, murmură ea. I-a spus tot ce ştiam noi despre Ostroff şi Murchison şi despre legătura pe care am făcut-o noi între ei. Dar a comis o mare greşeală spunîndu-i totul lui French. Lui Peter nu i-a venit să creadă că French ar putea fi marele trădător şi singura modalitate de a afla dacă lucrurile stăteau sau nu astfel a fost să-i spună totul ca să vadă reacţia lui.

– Şi pe urmă French l-a păcălit şi pe Murchison.

– Ba mai mult. Asasinul a fost acolo. Numai French putea să-i fi spus cînd şi unde avea să se întîlnească Murchison cu noi. Sloane tăcu o vreme. Peter a avut încredere în French, iar acesta l-a trădat.

– L-ai văzut cumva pe cel care a tras? o întrebă Alley.

Sloane scutură din cap.

– Ne-a luat prin surprindere, a venit din spate. Mai întîi a fost lovit Peter. Îmi amintesc că am întors capul şi... Şi apoi nimic. Whip, ce-a fost acolo? Ce s-a mai întîmplat după ce ai venit tu?

Alley îi relată toată nebunia care urmase după ce ajunsese el la Sloane şi o găsise aproape lipsită de cunoştinţă, strîngîndu-l în braţe pe Peter Mack.

Apelase la alarma de cel mai înalt grad, 10-13, adică poliţist doborît.

În cîteva minute, la locul masacrului au sosit ambulanţa şi maşinile de poliţie, urmate de o echipă de la Omucideri. Dat fiind că printre victime se afla şi şeful Marelui Stat Major al armatei, împreună cu doi dintre bodyguarzii acestuia, a fost anunţat imediat şi Departamentul de Interne de la Fort Belvoir. Uciderea lui Peter Mack i-a adus la faţa locului şi pe cei de la FBI. Într-o oră, la locul crimei începuse o uriaşă anchetă, pe mai multe niveluri de jurisdicţie.

– Fiecare îşi cerceta cazul său, conchise Alley. Eu nu le-am suflat nici un cuvînt despre asasin.

– Dar presa ce spune?

– O nebunie! Un individ de la Interne s-a trezit fantazînd,

iar ziariştii s-au năpustit, care mai de care, să preia vorbele aruncate în doi peri drept o ştire de senzaţie, şi anume că Murchison ar fi fost victima unui comando de teroriști irakieni.

– Nu se poate!

– Ba da. Şi să ştii că va ţine povestea asta, după toate cîte s-au petrecut acolo. Irakienii bineînţeles că se vor grăbi să nege orice amestec, însă nimeni n-o să-i creadă.

Sloane se gîndea că ăsta într-adevăr era exact genul de ştire pe care oamenii se simt tentaţi s-o creadă fără rezerve şi în acelaşi timp să se simtă revoltaţi. O ştire cu un efect instantaneu.

– Unde-mi sînt hainele?

Alley făcu un semn în direcţia dulapului, schiţînd un timid protest:

– Medicii vor ca tu să stai...

– N-am nici pe dracu'. Doar că nu pot respira încă suficient de uşor. Auzi, Whip, trebuie să vorbesc urgent cu Porter. Murchison a spus nişte treburi înainte... înainte de a fi împuşcat.

– N-a fost decît o capcană, Sloane. Era în stare să vă spună orice, ca să vă reţină acolo pînă la sosirea ucigaşului.

– Sînt sigură că voia să rămînem lîngă el, dar pentru că ştia că Peter şi cu mine vom muri, cea mai bună modalitate de a ne capta interesul, pînă să-şi facă asasinul meseria, era să ne spună adevărul gol-goluţ. Poveştile de adormit copiii nu şi-ar fi avut cîtuşi de puţin rostul, poate ne-ar fi făcut chiar bănuitori. Însă cum tot ce ne spunea el se potrivea cu ceea ce noi ştiam deja, ne-a determinat să zăbovim acolo.

– Chiar eşti convinsă că Murchison v-a spus ceva adevărat?

– Asta veţi hotărî tu şi Porter.

Alley se ridică de pe marginea patului.

– Porter este aici. Aşteaptă afară de cînd te-am adus, zise Alley.

Lee Porter ajunsese la locul faptei după douăsprezece minute de la telefonul lui Alley. După ce se convinsese că Sloane avea să-şi revină, sunase la Casa Albă. Apoi, escortase

ambulanța cu care fusese transportată Sloane la centrul medical.

– Sloane, ți-ai revenit!

Porter fu uimit văzînd-o îmbrăcată. Se aplecă și o strînse în brațe.

– Ușor, îl atenționă ea. Sînt cam fragilă.

Sloane îi povesti pe scurt ceea ce se întîmplase lîngă Zid.

– Acum, ascultați și restul, spuse ea.

La zece și douăzeci seara, adică după trei ore și jumătate de la măcelul săvîrșit la Memorial, Porter intra la Casa Albă.

Un agent al Serviciului Secret îl escortă printre personalul agitat de vestea asasinării generalului Murchison. Ușa Biroului Oval se deschise brusc și Porter remarcă faptul că președintei Claudia Ballantine încă nu-i venea a crede ceea ce se întîmplase.

– Bună, Lee, rosti Claudia Ballantine. Ce nenorocire. S-a răspîndit deja în toată lumea vestea că Murchison a fost asasinat. L-am delegat pe Jack Carter să se ocupe de Golf. Mi-a dat asigurări că este oricînd gata să riposteze, în cazul în care irakienii ar dori să profite de situație.

– Există o bănuială despre făptași, zise Porter.

Claudia Ballantine dădu din cap.

– A auzit toată lumea de zvonul acesta. Irakienii urlă ca din gură de șarpe către noii lor prieteni, francezii și rușii, cum că n-ar avea nici un amestec în asasinatele acestea. Sînt stupefiați cu toții că noi am îndrăznit să bănuiam Bagdadul de aceste crime.

Președinta îl privi drept în ochi.

– Din păcate, nu știm de ce a fost omorît Murchison și cine a comandat acest asasinat. Mă înșel cumva?

– Doamnă președintă, va mai dura ceva timp, iar răspunsurile nu vor fi deloc plăcute.

Claudia Ballantine se strîmbă.

– Puteam să jur.

Porter îi relată cum ajunseseră Sloane Ryder și colegii

acesteia la Murchison, cum Peter Mack se pripise discutînd cu French. El încheie cu rezultatele fatale care au urmat ca o consecință logică.

Claudia Ballantine pălea tot mai tare, pe măsură ce el vorbea.

După ce Porter termină de povestit, președinta întoarse capul și se uită spre grădina scăldată într-o lumină plăcută.

Se simțea frustrată constatînd că fusese trădată de toți cei în care avusese cea mai mare încredere. Era furioasă mai ales pentru că se lăsase atît de ușor păcălită.

– Dacă Mack era omul lui French, întrebă ea, atunci din ce cauză să fi ordonat acesta omorîrea agentului?

– A crezut fie că Mack i-a întins o cursă, fie că acesta va ajunge pînă la urmă la Murchison, iar el va fi expus. Amîndoi trebuia să moară.

– Și ceilalți – bodyguarzii, detectivul?

– Sînt pagube colaterale. Asasinul n-a vrut să lase nici un martor în urma sa.

Porter înțelese cît de greu îi era președintei să audă toatea acestea. Dodge French îi era prieten și avusese dintotdeauna încredere deplină în el.

– Se leagă perfect tot ce spui tu, conchise pe un ton calm Claudia Ballantine. Totuși, nu ai nici o probă clară împotriva lui French.

– Am o bandă cu înregistrarea conversației telefonice dintre el și Murchison.

Președinta îl privi surprinsă.

– Pusesem telefonul lui Murchison sub urmărire. Generalul a sunat, de la el de-acasă, la reședința lui French, din Kalorama. Convorbirea a fost secretizată digital. ANS se va strădui să deschidă calea, însă decodificarea va lua ceva timp.

Președinta scoase ceva dintr-un sertar al mesei sale de lucru, apoi se ridică în picioare și ocoli încet biroul.

– Continuă, te rog.

– Murchison i-a spus lui Ryder că asta – nu știu ce înseamnă „asta" – a început în 1972, o dată cu vizita secretă a lui Kissinger în China. Împărțiri de teritorii, protocoale secrete cu Beijingul...

– Lee, eu nu știu nimic de așa ceva!

– Protocoale care garantează returnarea și realipirea Taiwanului la patria mumă, la China, pînă la sfîrșitul acestui an, continuă Porter.

– Dar e absurd! șopti președinta.

– Pare într-adevăr absurd, doamnă președintă. În plus, n-am cum s-o dovedesc. Astfel de acorduri trebuie să fi fost semnate la nivelurile cele mai înalte. Presupun că ele sînt extrem de bine securizate.

– Vom afla, dacă există așa ceva!

– Doamnă președintă, conform celor spuse de Murchison, dumneavoastră nu veți putea opri ofensiva chinezilor.

Ea îl fulgeră cu privirea.

– Și de ce, mă rog frumos? îl întrebă ea.

– Gîndiți-vă puțin. Dodge French este recunoscut de ani de zile ca expert în problema relațiilor cu China...

– Dar el n-are nici o putere de decizie, Lee.

– Poate că el nu a deținut niciodată puterea în mod nemijlocit, însă i-a avut pe Garrett, pe Ostroff și pe Murchison. În felul acesta a beneficiat de cele mai bune informații – nu numai dinspre noi, ci și dinspre partea chineză. Garrett, Ostroff, Murchison – poate și alții – au fost instrumentele politicii noastre față de China. Ei n-au lucrat însă niciodată în favoarea patriei noastre; ei i-au fost loiali doar lui French. Scopul lui n-a fost să preseze China, ci să o favorizeze, în așa fel încît ea să-și poată recupera toate teritoriile, deci a trădat interesele noastre naționale.

Claudia Ballantine strînse pumnii atît de tare încît unghiile îi lăsară urme în palme.

– Așadar, ori de cîte ori eu sau predecesorii mei l-am chemat pe Dodge pentru consiliere, el ne-a îndrumat, cu multă viclenie, în direcția atingerii scopurilor Chinei, șopti ea îngrozită. Dumnezeule, ce-am permis noi să se întîmple?

Porter ar fi vrut să tacă, dar președinta trebuia să afle întreg adevărul.

– Mai e și chestiunea cu MacGregor, zise el. Conform spuselor lui Ryder, Murchison a susținut că acesta a fost primul.

– Primul ce?

– Poate că MacGregor a fost determinat să se sinucidă în urma unui șantaj.

– A dracului alegere: ori te sinucizi, ori trăiești sub amenințarea unui glonț care în mod sigur tot te va ajunge pînă la urmă, oriunde te-ai ascunde, rosti pe un ton sumbru președinta. Ea frecă obiectul pe care-l ținea în mînă.

– O întrebare, doamnă președintă: sînteți de acord să nu dezmințim zvonul potrivit căruia sînt implicați irakienii?

Claudia Ballantine miji ochii.

– Tu ce părere ai, Lee?

– Eu cred că s-ar declanșa un dezastru dacă am face public ceea ce v-am spus. Vom lăsa să planeze această bănuială. Presa va avea de lucru și astfel vor exista presiuni și asupra Irakului, poate îndeajuns de mari ca să contracarăm o eventuală ripostă din partea lor. Astfel vom avea răgazul necesar pentru a ne făuri un plan pentru a-l prinde pe French. Cred că trebuie să aflăm mai întîi dimensiunea exactă a conspirației din care face parte și în ce măsură a participat.

– Vrei să spui măsura exactă în care s-a făcut vinovat de înaltă trădare.

– Dacă French își va da seama că sîntem pe urmele lui, s-ar putea să inventeze ceva despre Murchison și despre ceilalți, care să-l scoată pe el basma curată. Și atunci președinția dumneavoastră va deveni vulnerabilă – tocmai într-un moment în care ne pregătim de război.

Claudia Ballantine se opri lîngă Porter și își desfăcu palma. El rămase uimit de ceea ce văzu. Era Medalia pentru Libertate, cea mai înaltă distincție pe care o putea oferi un președinte unei persoane civile.

– Intenționam să i-o ofer lui Dodge poimîine, de Ziua

Recunoştinţei. Ne-a fost prieten, Lee, mie şi lui Robert. Am avut întotdeauna încredere în el. A oferit mult ţării... şi în acelaşi timp a trădat-o.

– Cei ce dau mult sînt cel mai greu de cunoscut, şi mai dificil de prins, zise Porter cu blîndeţe. Pentru că au servit mult timp patria, loialitatea lor se afla mai presus de orice suspiciune. N-am bănuit că în spatele unor acţiuni publice stau ambiţii personale, programe secrete.

– Să-l ia dracu'! şopti preşedinta.

– Da, dar ca să-l poată lua dracu', trebuie să acţionăm foarte prudent.

Claudia Ballantine ascultă în tăcere planul pe care i-l expuse Porter, întrerupîndu-l doar ca să-i pună o întrebare sau ca să-l roage să-i clarifice vreun detaliu. După ce Porter tăcu, ea îi spuse:

– Ai uitat, totuşi, ceva, Porter. L-ai uitat pe asasin. Vreau să-l găsiţi şi să-l prindeţi. Îl vreau viu, doar dacă nu...

– Îmi depăşeşte posibilităţile, doamnă.

– Ţi-o dau pe Holland Tylo, de la paza executivului. Preşedinta vorbea foarte serios. Tylo ştie de cine anume avem noi nevoie acum şi unde putem găsi persoana respectivă.

Dodge French îşi rugase menajera să-i pregătească o cină uşoară – şuncă rece, salată de cartofi şi o jumătate de sticlă de merlot californian. Femeia îi aduse cina la el în birou, unde French urmărea CNN-ul. La ora 7:02 seara, programul a fost întrerupt pentru ştiri urgente. A apărut Zidul, luminat de farurile maşinilor de poliţie. Peste tot mişunau oameni în uniforme şi civili, care gesticulau cu toţii şi strigau unul la altul. S-a produs învălmăşeală, atunci cînd reporterii şi echipele de operatori de televiziune încercînd să se apropie mai mult au fost îndepărtaţi de poliţişti cu feţe dure.

A fost difuzat apoi primul reportaj. Un asasinat colectiv, cu armă de foc, lîngă Zid. Cinci morţi şi o persoană grav rănită, cu prognostic sumbru.

Cei uciși erau: generalul Samuel Murchison, doi din bodyguarzii săi, detectivul Paco Santana, de la Omucideri, și agentul special FBI Peter Mack. Supraviețuise doar o femeie în jur de treizeci de ani, probabil o turistă prinsă, din pură întîmplare, chiar în mijlocul schimbului de focuri.

Mestecînd încet, French dădu aprobator din cap. Omul lui Mai Ling se dovedise harnic și destoinic. Spera ca victima rănită să fie Sloane Ryder, care-l însoțise pe Peter Mack.

Dar ce era asta? Folosindu-se de telecomandă, French dădu volumul mai tare. Reporterul bolborosea ceva în legătură cu Murchison, care venise în secret la Washington ca s-o informeze pe președintă despre situația din Orientul Mijlociu. O bandă de terorişti irakieni îl aşteptaseră, ca să-l omoare. Generalul făcuse un pelerinaj la Zid, un obicei cunoscut și de care irakienii profitaseră, ca să-și ducă la îndeplinire asasinatul.

Lui French nu-i venea să creadă ce auzea. Nu exista nici un temei pentru așa ceva. Chiar dacă reporterul începuse relatarea cu cuvintele-cheie – „Surse de încredere" și „purtători de cuvînt ai poliției", reportajul era o tîmpenie. În schimb, îi era favorabil lui. Era chiar perfect. Americanilor le plăcea să identifice un om rău. Acum îl aveau: acesta era, din nou, Saddam Hussein. Oamenii vor reacționa prompt pronunțîndu-se în favoarea războiului. Iar datele deținute de Ryder vor fi total ignorate, spulberate de speculații, care mai de care mai neroade.

Aflat în mijlocul acelui scandal, French se simțea acum în deplină siguranță. Mai avea nevoie de încă o zi. Iar pe urmă, de Ziua Recunoștinței...

Se auzi țîrîitul telefonului.

– Domnul French?

– Chiar el.

– Sînt Joyce McMartin. Președinta dorește să vă vorbească.

Măi, să fie.

– Dodge?

– Da, doamnă președintă.

– Te-ai uitat la știri. Nu era o întrebare.

– Da.

– Îți dai seama în ce situație ne aflăm?

French se gîndea că vocea Claudiei Ballantine exprima epuizare și nervozitate. Asta îi convenea. Cu cît era președinta mai descumpănită, cu atît era mai bine pentru el.

– Cu ce-aș putea să te...

– M-am gîndit să convoc un comitet ad-hoc, ca să ne formăm o imagine a celor întîmplate. Mîine seară, la ora șapte. Aș dori să fii și tu prezent.

– Sigur că da, doamnă președintă.

– Mulțumesc, Dodge. Eram sigură că pot conta pe tine.

Desigur, Claudia. Întotdeauna poți conta pe mine.

Era aproape de miezul nopții cînd Alley o aduse pe Sloane acasă, la Brook Hill, în patul din dormitor. Ultimul lucru de care-și dădu seama fu acela că îmbrăcă un tricou de-al lui Whip și că se băgă în așternut.

Alley stinse lumina și dădu un telefon. După douăzeci de minute, trei detectivi, care nu erau în clipa aceea de serviciu, ajunseră la Brook Hill, ca să păzească casa. Alley le spuse că va lipsi doar cîteva ore. Oamenii l-au asigurat că poate sta cît va fi necesar. După uciderea lui Paco Santana, întreaga poliție din Washington era gata să facă dreptate.

După o oră, Alley se afla în biroul medicului legist și parcurgea raportul preliminar al autopsierii. Rămăsese uimit constatînd că la morgă nu se afla decît cadavrul lui Santana.

– Armata i-a transferat pe Murchison și pe cei doi bodyguarzi ai săi la Fort Belvoir, îi spuse medicul legist. FBI-ul și-a luat și el agentul.

– Unde-s rudele lui Paco?

Medicul legist arătă cu capul spre sala de așteptare, care avea jaluzelele lăsate.

– Nu trebuie să faci tu identificarea, Whip, zise medicul legist.

– Nici n-am venit pentru asta.

Whip deschise uşa şi intră în sala de aşteptare, unde îi îmbrăţişă pe părinţii şi pe sora lui Santana. Apoi îi conduse în sala de vizitare, unde ridică jaluzelele şi trase cearşaful. Îşi făcu semnul crucii şi plecă fruntea în faţa trupului neînsufleţit al colegului său.

Alley se întoarse acasă şi dormi trei ore. Se sculă la ora şapte şi o trezi pe Sloane, din somnul ei agitat.

– Porter ne aşteaptă la el, la ora opt, îi spuse el, mîngîind-o pe obraz şi sărutînd-o tandru pe buze.

După ce plecase de la morgă, se dusese să-l vadă pe Porter, care se afla la biroul MJ-11. Porter îi relatase întîlnirea lui cu preşedinta şi îl prevenise că va urma o zi grea. Alley îşi dădea seama de miza imensă a acţiunii: Dodge French în cătuşe, privat de putere, de prestigiu şi de toate privilegiile care-l protejaseră pînă atunci.

Porter era deja în garajul BCG, cînd Alley intră cu maşina. Sloane sesiză pe bărbia lui Porter urma lăsată de lama de ras.

– Mergem la aeroportul Baltimore-Washington, zise Porter. Trebuie să preluăm de acolo pe cineva. Putem sta de vorbă pe drum.

În timp ce Alley conducea, Porter îi puse la curent cu noutăţile.

– Supravegherea totală a lui French a intrat în vigoare la ora patru dimineaţa. Arătă spre staţia radio a poliţiei, de la bordul maşinii. Cînd French se va pune în mişcare, vom şti imediat.

– Şi cînd îl arestăm? întrebă Sloane.

Porter îi explică modul în care hotărîseră, el şi preşedinta, să se acţioneze. Planul era îndrăzneţ şi lui Sloane i se păru bun. În sinea ei admira puterea Claudiei Ballantine de a da o mînă de ajutor la întinderea unei curse în care urma să cadă prietenul ei de o viaţă.

– Ceea ce mă deranjează este că momentan n-avem nimic concret împotriva lui, zise Alley. Şi-a acoperit urmele cu cadavrele celor care ne-ar fi dus la el. Am putea să-l reţinem o scurtă vreme, invocînd motive de siguranţă naţională, însă cu-adevărat important este să-l prindem cu ocaua mică sau cu mîţa-n sac, şi asta cît se poate de repede.

– Şi asasinul? întrebă Sloane.

– Preşedinta doreşte să păstrăm deocamdată versiunea cu irakienii, îi răspunse Porter. FBI-ul şi armata vor căuta, în locuri nepotrivite, persoane nepotrivite, însă poate că totul va fi în favoarea noastră. Îţi închipui că acum French şi cu lunetistul lui urmăresc ştirile. Atîta vreme cît cred că se caută într-o direcţie greşită, se vor simţi în deplină siguranţă. Nu am pretenţia că vor fi convinşi sută la sută de ceva aşa de prostesc, dar sper că cel puţin nu ne vor observa apropiindu-ne de ei.

– Dar dacă îl arestăm pe French, asasinul s-ar putea să o zbughească, zise Sloane.

– Trebuie să riscăm, n-avem încotro, replică Porter. French este acum singurul care cunoaşte toate detaliile afacerii. Şi eu îl vreau pe asasin, la fel de mult ca şi tine, însă dacă-l prindem pe acesta şi îl scăpăm din mînă pe French, probabil că n-am afla mare lucru. S-ar putea ca ucigaşul să fie doar un simplu executant.

– Poate vom avea noroc, zise Alley. Poate că French îl va preda pe ucigaş, ca să-şi scape pielea.

Sloane era de altă părere. Era convinsă că după ce va fi arestat, French nu va vorbi, pentru a cîştiga timp.

Lipsa oricărei dovezi palpabile contra lui o scotea din sărite pe Sloane. Cu cît se gîndea mai mult la situaţie, cu atît devenea mai convinsă că ceva le scăpa. Parcă ar fi urmărit o imagine uşor defocalizată, pe care nu reuşea nicicum s-o regleze.

Privind pe geam, Sloane văzu că ajunseseră deja la aeroport. Alley o luă spre zona de mărfuri şi-şi pregăti legitimaţia, pentru a o arăta celor de la pază.

– Ce faci? îl întrebă Sloane nedumerită.

Alley îi arătă o aeronavă care rula spre locul ce îi fusese destinat la aterizare. Nu existau nici camioane şi nici motostivuitoare care să-i preia marfa. De fapt, în jurul avionului locul era destul de gol. Sloane îşi încordă privirea, ca să citească logo-ul înscris cu verde şi albastru pe fuselajul avionului şi pe coadă. Avionul aparţinea unei companii aeriene de transport de care ea nu auzise niciodată.

Lîngă jeepul lui Alley se ivi un automobil guvernamental la volanul căruia se afla Holland Tylo. Aceasta coborî geamul şi îi strigă lui Alley:

– Ia-te după mine.

În timp ce se apropiau de avion, Sloane văzu cum se deschide uşa acestuia în faţa unei scări. Femeia care apăru sus, în capătul scării, avea cam treizeci şi ceva de ani, era îmbrăcată cu nişte pantaloni kaki şi cu o geacă sport, matlasată. Părul, deschis la culoare, contrasta cu tenul uşor bronzat. Femeia ţinea într-o mînă o cutie dreptunghiulară.

– Îmi pare bine să te revăd, i se adresă Tylo lui Sloane, care se apropiase între timp de ea. Apoi adăugă: Deşi ar fi fost mai bine să ne întîlnim în alte condiţii.

– Doamne-ajută, zise Sloane, privind către femeie. Cine e?

– Hollis Fremont. Lucrează într-un serviciu guvernamental inexistent în documente – Omega –, un grup invizibil, care funcţionează doar în afara Statelor Unite. Serviciul acesta are menirea de a stopa din faşă acţiunile asasinilor profesionişti, care au drept scop eliminarea unei ţinte americane.

Sloane o privi mirată pe Tylo.

– Şi pentru ce a venit aici?

– A venit – la ordinul expres al preşedintei – pentru a face ceea ce se pricepe ea cel mai bine să facă.

În capătul scării apăru un bărbat înalt, de vreo patruzeci şi ceva de ani. Acesta aruncă o privire rapidă spre cei de jos, apoi o strînse pe femeie cu tandreţe în braţe şi o sărută duios, asemeni unui iubit.

Fremont se uită după el cum dispare în aeronavă şi apoi coborî scara. Cînd ajunse în faţa lui Tylo, puse jos cutia şi cele două femei se îmbrăţişară.

– Hollis Fremont, zise Tylo, ţi-o prezint pe Sloane Ryder.

Fremont îi strînse mîna lui Sloane.

– Tylo mi-a povestit despre tine, zise Fremont zîmbind. Am auzit că eşti un investigator de mare clasă.

– Exagerezi.

– L-ai văzut îndeaproape pe Meşter cum lucrează. A tras în tine şi totuşi ai scăpat cu viaţă. Doar o persoană a mai avut norocul ăsta: eu. Fremont privi pentru ultima oară la avion, apoi întrebă: Putem merge undeva să stăm de vorbă?

Autovehiculele intrară într-un hangar gol, ales în prealabil de Tylo.

– Am venit aici din mai multe motive, începu Fremont. Mai întîi, bărbatul pe care-l urmăriţi este cunoscut sub numele de Meşterul. Nu se ştie de unde-i vine porecla, aşa cum nu i se ştie nici vîrsta exactă şi nici naţionalitatea. Ceea ce ştim totuşi despre el este faptul că are între patruzeci şi cinci şi şaizeci de ani, că se poate lăuda cu o condiţie fizică excelentă, că este un trăgător de elită şi un asasin foarte inventiv. Credem că este american de origine, dar că a locuit aproape toată viaţa în străinătate. Şi mai ştim că pînă acum patru ani nu a operat niciodată în SUA. Dacă ajunge în preajma ta cu intenţia de a te omorî, şansa de a supravieţui este minimă. Eu am reuşit să scap, în Statuia Libertăţii, atunci cînd Meşterul l-a asasinat pe soţul preşedintei, Robert Ballantine. Fremont întoarse capul spre Tylo. Aşa se explică faptul că l-am recunoscut, după fotografiile mărite, luate din filmuleţul făcut în parc, cu toate că şi-a schimbat înfăţişarea. Am venit aici gîndindu-mă că, dacă ajungem destul de aproape de el, s-ar putea să-l remarc înainte de a mă observa el pe mine. Pe mine sau pe unul dintre voi.

Alley atinse cutia dreptunghiulară cu vîrful ghetei.

– Şi atunci tu vei fi ultima persoană pe care o va mai vedea el.

– Nu crezi că Meşterul şi-a cam încheiat socotelile aici? întrebă Porter.

Fremont scutură din cap.

– Pentru că a omorît deja mai mulţi oameni? Nu. Meşterul îl protejează pe Dodge French, ucigîndu-i pe toţi cei legaţi de acesta, înainte ca ei să-l poată implica sau discredita. Acum a rămas doar French. Dar French, la vîrsta lui, mai poate reprezenta oare o ameninţare fizică la adresa cuiva? Mă îndoiesc. El e genul de om care dă ordine. Mîine va avea loc o mare ceremonie. Puteţi fi siguri că Meşterul se va dovedi la înălţimea reputaţiei sale.

– Dată fiind specializarea acestui individ, ce ţintă crezi că are acum? întrebă Alley.

– Deocamdată a ajuns pînă la şeful Marelui Stat Major. Cine a mai rămas?

Se schimară priviri sumbre, într-o tăcere mormîntală. În cele din urmă, Holland Tylo se transformă în purtătorul de cuvînt al tuturor.

– Preşedinta? S-ar putea petrece ceva de genul celor întîmplate cu soţul ei la Statuia Libertăţii?

– Meşterul nu are păreri proprii, îi atenţionă Fremont. S-ar putea, deşi personal mă îndoiesc. Are un alt fel de contract acum.

Ideea că Dodge French ar putea pune la cale asasinarea vechii lui prietene îi şocă pe toţi.

– Nu este programată nici o ieşire a preşedintei din Casa Albă, în următoarele trei zile, spuse Tylo. Mai ales acum, după moartea lui Murchison şi cu situaţia instabilă din confruntarea cu Irakul. Presupunînd că preşedinta este ţinta, cum ar putea ajunge Meşterul pînă la ea? Acum Casa Albă a devenit o adevărată fortăreaţă.

– Vreau să înţelegeţi faptul că Meşterul lucrează la nivel înalt, zise Fremont. Pînă acum n-a făcut decît să cureţe pe ici,

pe colo şi să se încălzească pentru marea finală. Sfatul meu este: arestaţi-l pe French şi încercaţi, prin orice mijloace, să-l faceţi să vorbească. El este singura verigă pe care o mai avem la dispoziţie.

29

Din maşină, Alley vorbi cu echipele de supraveghere. Dodge French nu plecase încă de acasă. Alley le atrase atenţia oamenilor lui să fie extrem de atenţi şi de precauţi. După spusele lui Porter, care ştia lucrul acesta de la preşedintă, French urma să iasă din casă, cel puţin o dată, înainte de gala de la Casa Albă.

În timp ce o urma pe Holland Tylo înapoi spre Washington, Alley le explică, lui Sloane şi lui Porter, cum putea fi prins French. Planul era meticulos, ca cel pentru o operaţiune militară. French avea să se folosească de bani, de numele lui şi de întreaga influenţă, ca să le scape. Cei care-l vînau nu aveau ca atu decît elementul-surpriză şi trebuia să profite la maximum de el.

– Dacă ne despărţim, ţineţi minte că oamenii aflaţi pe urmele lui French trebuie să ajungă în locul ăsta, le zise Alley, cu ochii aţintiţi la drum. Îi trebuiră cîteva minute bune pentru a le da toate indicaţiile.

– E bine aşa, aprobă Porter.

Sloane se declară şi ea de acord, însă în timp ce îl asculta pe Alley, femeii îi veni o idee.

– Lee, ai putea să ne introduci în biroul lui Peter, de la FBI?

Porter o privi surprins, apoi zise:

– Nu-i uşor, dar pînă la urmă am putea ajunge acolo. Făcu o pauză după care o întrebă: Cè cauţi acolo?

– Peter obişnuia să-şi ia notiţe. Consemna fiecare întîlnire,

făcea comentarii pe documentele la care lucra, ca şi pe marginea rapoartelor. Poate că şi-a notat cîte ceva şi despre French.

– Cred că paza de la FBI i-a luat deja biroul la puricat, zise Alley.

– Aşa este. Dar cred că ei caută ceva legat de Irak, nu ceva despre French.

Porter ridică din umeri.

– Mai avem cîteva ore bune pînă la întîlnirea cu Tylo şi cu Fremont – sau pînă se va pune French în mişcare.

– Atunci, hai să dăm curs ideii lui Sloane, zise Alley, trăgînd brusc de volan şi trecînd peste trei benzi de circulaţie, în drum spre ieşire.

În timp ce se îndreptau către FBI, Porter vorbi cu şeful pazei. Acesta îi aşteptă.

– Ne-am înţeles să nu luaţi nimic din biroul acesta, fără acordul nostru? îi preveni el în drum spre biroul lui Mack.

– Bine, încuviinţă Porter.

Din primul moment biroul lui Peter, cu sertarele întredeschise, cu dosare răsfirate şi cu dischete împrăştiate neglijent, o făcu pe Sloane să-şi dea seama că paza FBI-ului trecuse deja pe-acolo.

Porter închise uşa şi întrebă:

– Cu ce vrei să începem?

Sloane privi în jur. Aveau puţin timp, aşa că ea trebuia să profite la maximum de fiecare minut.

– Whip, ce-ar fi să te ocupi tu de dischete? Lee, noi doi ne vom ocupa de documente. Eu voi verifica şi teancul ăsta de casete.

În fundul unui sertar, Sloane găsi un casetofon portabil. Îşi puse casca, trase un scaun lîngă birou, luă un teanc de dosare, apăsă pe butonul de pornire al casetofonului şi concomitent începu să citească.

Trecură mai bine de două ore, fără ca nimeni să scoată vreo vorbă.

După patru ore, încă nu descoperiseră nimic care i-ar fi putut interesa.

– Trebuie să ne întîlnim cu Tylo şi cu Fremont peste o jumătate de oră, le aminti Porter.

Sloane mai avea de verificat ultimele două casete. Îşi scoase casca şi o puse împreună cu casetofonul şi cu cele două casete în geanta ei. Alley o privi întrebător. Sloane îi explică:

– Le voi asculta în maşină. Dacă nu găsesc nimic interesant pe ele, o să le înapoiez.

O dată ajunsă în jeep, Sloane introduse una dintre cele două casete şi reglă volumul căştilor.

– Nu conduce prea repede, îi spuse ea lui Alley şi începu să asculte.

Destinaţia lor era acum sediul Serviciului Secret, de pe Strada G, nr. 1800, în partea de nord a Washingtonului. Alley încerca să se descurce în traficul intens de după-amiază, vorbind în acelaşi timp cu echipele de supraveghere. French nu se mişcase de acasă. Alley spera ca informaţia preşedintei să fie corectă. Dar dacă anul acesta French va încălca tradiţia, vor fi nevoiţi să-l preia cînd va pleca spre Casa Albă.

Alley tocmai intenţiona să închidă microfonul, cînd Sloane scoase caseta din micuţul aparat şi o introduse în casetofonul maşinii.

– Ascultaţi şi voi ce am găsit!

Frazele îi aparţineau, fără putinţă de tăgadă, lui Dodge French.

„Acum treaba ta este să afli tot ce ştiu deja oamenii lui Porter despre Martin Garrett. Ei l-au făcut vulnerabil, iar apoi n-au fost în stare să împiedice uciderea lui. Aici intri tu în scenă, ca să afli cine anume l-a omorît şi dacă Susan Ostroff ar putea fi o a doua ţintă. Ea este cheia rezolvării misiunii tale. Axează-te pe ea. Orice mişcare neobişnuită, orice fapt ieşit din comun, vreau să mi le aduci la cunoştinţă imediat."

– Bestia! explodă Alley. N-am fost în stare să împiedicăm uciderea lui? Păi French i-a hotărît soarta lui Garrett. Garrett era ca şi mort în momentul în care French a...

– Whip, taci şi ascultă ce mai spune!

Sloane reluă caseta şi toţi trei ascultară din nou frazele lui French.

Porter scutură din cap.

– Nu aud decît cum îl păcăleşte French pe omul care avea încredere în el. Mack i-a furnizat lui French toate datele de care ticălosul avea nevoie. Astfel a aflat cît de periculoşi deveniseră pentru el Garrett, Ostroff şi, în cele din urmă, Murchison.

– Ascultaţi ce spune French despre Ostroff, zise Sloane. Gîndiţi-vă la momentul cînd a fost făcută înregistrarea şi întrebaţi-vă cum de a ştiut încă de atunci French că Ostroff era legată de Garrett? Numele lui Ostroff nu fusese rostit la întîlnirea cu preşedinta, nu-i aşa?

Porter dădu aprobator din cap.

– În momentul acela, nimeni nu avea de unde să ştie că este şi ea implicată...

– Cu excepţia lui French, şeful ei, conchise Sloane.

– Iată dovada de care aveam nevoie, rosti Alley.

– Aşa este, îl aprobă Sloane. Acum avem o dovadă de netăgăduit. Pus în faţa ei, French va ceda.

– Crezi că Mack se acoperea înregistrînd banda asta? o întrebă Porter. Să fi bănuit cum stau lucrurile, încă de atunci?

– Sub nici o formă, spuse Sloane calm. Cred că toate astea au fost înregistrate din întîmplare, fără ca Mack să-şi dea seama. Tăcu o vreme. Peter a avut răspunsul tot timpul. Doar că nu şi-a dat seama. N-a sesizat ce pericol îl păştea. Nici French nu va sesiza.

Dodge French îşi petrecuse ziua închis în biblioteca sa de-acasă, din Kalorama, urmărind cum „ştiriştii" vînau mereu cîte un nou reportaj despre măcelul de la Zid. Toate canalele de

televiziune au făcut speculații în legătură cu un presupus comando de teroriști irakieni. Pînă la urmă majoritatea americanilor au ajuns să creadă că Irakul era responsabil pentru carnagiu. Foarte mulți dintre ei erau gata să sprijine orice acțiune de răzbunare.

Luările de cuvînt curajoase ale reprezentanților Irakului nu puteau ascunde însă teama. Sateliții de informații ai Franței și ai Rusiei relevau activități intense ale armatei americane, în cadrul bazelor militare din Arabia Saudită și de pe insula Diego Marcia. Americanii nu făceau nici un secret din faptul că o contralovitură era iminentă. Zi și noapte aveau loc consultări diplomatice, însă era evident faptul că totul se derula în defavoarea Irakului. Cînd hotărîrea avea să fie luată, bombardierele americane urmau să atace fără milă.

În schimb, nu se vorbea deloc despre China. French își zise că țara sa pierduse din prestanță, abandonîndu-și una dintre poziții, în timp ce o alta era amenințată. Mișcarea lui Murchison, cu cele două grupe de portavioane luate din Strîmtoarea Taiwan și trimise spre Golful Persic, lăsase în urmă o poziție foarte expusă, foarte vulnerabilă. Lin, naționalistul carismatic al Taiwanului, era în curs de organizare a unui mare marș, în ziua următoare. Sute de mii de taiwanezi aveau să inunde străzile. Majoritatea serviciilor publice își vor înceta activitatea. Poliția și forțele de securitate, deși bine antrenate și înarmate, vor fi copleșite. În plus, urmau și cîteva surprize, pentru că agenții lui Lin aveau să intercepteze liniile de comunicație ale autorităților.

French se gîndi la chinezi. Dăduse un singur telefon în ziua aceea, pe linia securizată, la o mare băcănie. Îi răspunsese Mai Ling, care-i spusese că forțele chineze erau pregătite să intervină.

Navele de desant erau încărcate și gata să ridice ancora. Navele de război escortatoare își încălzeau motoarele pentru scurtul raid de traversare a strîmtorii. Pe aerodromurile militare, avioane de transport încărcau soldați și tot materialul necesar pentru preluarea controlului asupra aeroporturilor de pe insulă

şi asigurarea de măsuri defensive urgente. Strategii chinezi apreciau că o lovitură rapidă avea să se confrunte cu o rezistenţă puternică, dar de foarte scurtă durată. Toate elementele din ecuaţie urmau să creeze haos, iar haosul este întotdeauna în favoarea agresorului.

Dodge French avea în mîna lui toate atuurile în favoarea acţiunii-surpriză. Pe parcursul întregii zile, el îşi reanalizase foarte atent cărţile, una cîte una:

1. Preşedinta continuă să lege ancheta, aflată în curs de desfăşurare, numai de măcelul de la Zid şi de situaţia potenţial explozivă din Irak. Privea, cu ochelari de cal, într-o direcţie greşită. Asta era foarte bine.

2. Armata încă se străduia să facă faţă dispariţiei lui Murchison. Înlocuitorul acestuia, amiralul Carter, era probabil cel mai slab de înger dintre toţi posibilii candidaţi din întreg Statul Major. El va conduce prin consens şi se va orienta după cum bate vîntul. În clipa aceea, vîntul bătea în direcţia Peninsulei Arabice. Carter nu va ordona în nici un caz reîntoarcerea portavioanelor în Strîmtoarea Taiwan. Chiar dacă, prin absurd, ar vrea să facă acest lucru şi ar acţiona imediat, flota lui tot nu putea ajunge în timp util. Şi asta era bine.

3. Prin cercetări discrete, French aflase că singura care supravieţuise masacrului de lîngă Zid era Sloane Ryder. Ar fi preferat ca aceasta să fi fost scoasă definitiv din joc, însă o dată cu moartea lui Murchison şi a celorlalţi, Ryder nu mai reprezenta o ameninţare pentru el. Un alt lucru bun.

4. Anthony Foster, vicepreşedintele, aproape la fel de implicat în criză ca şi Claudia Ballantine, făcuse ceea ce era de aşteptat – ţinuse distanţa corespunzătoare faţă de French, după cum se înţeleseseră. Probabil că se întreba ce avea să se întîmple a doua zi. French ştia că la început Foster avea să fie bulversat şi scîrbit de evenimente. Cele cîteva minute ale vidului de putere dintre moartea lui Ballantine şi depunerea jurămîntului de către

Foster ca preşedinte vor fi critice. French îşi zise că Foster avea nevoie de un sprijin.

5. Mai era 1818, copilul care va zdrobi inima naţiunii. French nu mai auzise nimic despre el, dar ştia că era pregătit.

Trecîndu-şi în revistă cărţile de care dispunea, French îşi zise că poseda o mulţime de atuuri infailibile.

La ora patru fix, French îşi puse paltonul preferat, cel cu marca Burberry, şi se duse în garaj. Acolo, în lumina fluorescentă, lîngă Rolls-Royce-ul lui de toată ziua, se afla şi jucăria lui favorită, un Porsche galben, pe care-l conducea doar el.

După ce ieşi pe autostrada 95, French lăsă maşina să alerge în voie, cu motorul mugind satisfăcut. Nici o clipă nu-i trecu prin cap lui French că Buick-ul familial din oglinda retrovizoare sau jeepul cu geamuri fumurii ar aparţine cuiva important pentru el.

Buick-ul îl supraveghease pe French, aşteptîndu-l să iasă din casă.

– Îţi vine să crezi cît de norocoşi sîntem? îl întrebă prin staţie şoferul Buick-ului pe Alley. Nu puteam pierde motanul, nici să fi vrut.

– Fiţi atenţi, zise Alley şi o privi pe Sloane, care se afla pe scaunul din dreapta. Apoi schimbă canalul şi îl informă despre situaţie pe Lee Porter, care conducea întreaga acţiune, de la centrul de comunicaţii al Serviciului Secret.

– Aveţi mare grijă, spuse Porter, să nu-i trezim niscaiva bănuieli.

Alley, care se intercalase şi el între urmăritori, imediat ce devenise evident faptul că French se îndrepta spre autostrada 95, ţinea deschis canalul codificat şi vorbea cu oamenii lui folosind fraze clare, laconice. Aflat în maşina lui puternică, French ar fi putut-o lua rapid pe un drum lateral, ca să se facă pierdut. Mai era însă şi elicopterul care zbura la treizeci de metri altitudine, deasupra traficului dintre Quantico şi zona de sud. Aparatul făcea parte din flotila Serviciului Secret şi le

avea la bord pe Holland Tylo şi pe Hollis Fremont. Pilotul, împreună cu pasagerele sale, era informat tot pe frecvenţa echipei de supraveghere. Oricum, chiar dacă nu ar fi primit în permanenţă informaţii de la sol, tot nu ar fi avut nici o problemă în detectarea automobilului sport a cărui culoare galbenă îţi sărea în ochi.

Neştiută însă de celelalte echipe de supraveghere, mai era o altă pereche de ochi care-l urmărea pe Dodge French, de la sol, mult în faţa acestuia.

Ochii aceea văzură cum French iese pe drumul lateral 160 şi cum reduce viteza, o dată ajuns la periferia unui sătuc numit Occoquan.

La începutul secolului al XVIII-lea, Occoquan-ul fusese un tîrguşor în care înflorise morăritul şi comerţul cu tutun.

Pe la mijlocul anilor '90, el găzduia deja peste o sută de magazinaşe de lux, de la galerii de artă la băcănii pline cu delicatese rare. Datorită lui Mai Ling, Meşterul ştia cu precizie în ce magazin va intra French. El observase şi echipajul de supraveghere de lîngă casa acestuia şi o informase pe femeie. Meşterul considerase această supraveghere cam naivă.

Meşterul observă cum French iese din Porsche-ul său galben, cum pune alarma în funcţiune şi cum trece strada. Fosta consilieră de preşedinţi nu-l dezamăgea niciodată. Omul mergea, şi de data asta, exact acolo unde spusese Mai Ling că va merge.

Meşterul privi magazinul plin cu ultimii clienţi pentru Ziua Recunoştinţei şi cu cei preocupaţi deja de cadourile de Crăciun şi se îndreptă repede spre locul unde erau parcate jeepul şi Buick-ul. Trecînd pe lîngă Buick, el îi lipi, rapid şi discret, o bucăţică de bandă adezivă neagră, pe anvelopa din spate-dreapta. Aproape că nici nu se observa, pe cauciucul negru. Procedă la fel şi cu jeepul. Cînd ajunse sub copertina unui magazin de dulciuri, îşi cumpără un măr caramelizat. Din punctul lui de observaţie, urmărea atent desfăşurarea echipei de supraveghere. Îi observă

pe cei doi din Buick, dar nu le dădu nici o importanță. Sloane Ryder și cu prietenul ei, detectivul, care mergeau pe partea cealaltă a străzii, erau cei care îl interesau.

Meșterul sesiză regia urmăririi. În timp ce French se apropia de magazinul Maggie's, Ryder și detectivul se strecurară după el. Cei doi din Buick ajunseseră în timpul ăsta pe trotuarul de vizavi, într-un loc de unde puteau supraveghea magazinul.

Cu mărul în mînă, Meșterul o luă în sus pe stradă, apoi în jos, pe rampa parcării, în care-și lăsase mașina. În parcare nu mai era nimeni, astfel că n-avea cine să-l vadă cum se schimbă într-o îmbrăcăminte care nu-l făcea cîtuși de puțin invizibil: niște pantaloni albi, simpli, o haină de lucru și un șorț, toate pătate, nu mai mult decît s-ar fi cuvenit, cu sînge. Ca să-și desăvîrșească deghizarea, el își ascunse părul sub o bonetă, conform normelor legale de igienă, aflate în vigoare în domeniul comerțului alimentar. Pantalonii și șorțul erau prevăzute cu niște buzunare mari, în care încăpeau foarte bine toate cele trebuincioase, alese de Meșter pentru această ocazie.

În timp ce urca rampa, Meșterul revăzu în minte modul în care avea să decurgă totul, acum cînd personajele se aflau aproape de locurile destinate lor, în regia imaginată de el. Doar că greșise ceva. În îngîmfarea sa, nu își mai asigurase spatele și nu sesiza acum umbra care se furișa în urma lui.

Elicopterul Serviciului Secret aterizase pe un teren situat la vreo sută de metri distanță de centrul orașului. Hollis Fremont sărise prima din elicopter, lăsîndu-și ascunsă sub scaun pușca Super Magnum, prevăzută cu lunetă.

Strategia elaborată împreună cu Tylo, Ryder, Alley și Porter era foarte simplă. Ryder și Alley urmau să se țină în apropierea țintei. Acest lucru i-ar fi lăsat lui Fremont un cîmp mai larg de acțiune, în zona din spatele Meșterului, în cazul în care acesta l-ar fi urmărit și el pe French. Misiunea ei era aceea de acoperire pentru detectivi.

Fremont se apropie de obiectivul ei, și ajunse la vreo

treizeci de metri distanță de măcelărie. Ea supraveghea magazinul, nelăsînd să-i scape nimic şi nimeni.

Văzu o pereche – tatăl împingea un cărucior de copil –, doi îndrăgostiți, oamenii lui Alley; spinarea unui bărbat înalt, într-un halat murdar de măcelar, azvîrlind ceva într-un coş de gunoi şi grăbindu-se să ajungă pe o alee din spatele magazinelor.

Totul părea normal, aşa cum se şi aşteptase. În cazul în care asasinul s-ar fi aflat prin preajmă, membrii echipei de supraveghere încă nu-l reperaseră. La gîndul acesta, Fremont îşi concentră şi mai tare atenția. Nu avea încredere în instinctul de turmă.

Magazinul Maggie's, amplasat într-o fostă gheţărie, avea pardoseala şi pereții din gresie, precum şi un frigider imens, care fusese cîndva utilizat la păstrarea a o sută de kilograme de gheață. De-a lungul unuia dintre pereți se întindea o tejghea, o vitrină lungă de sticlă, plină cu tăvi strălucitoare, doldora de carne de curcan, de rață, de gîscă, de vînat şi de pui. Magazinul era foarte aglomerat, iar măcelarii nu mai pridideau cu scoaterea curcanilor preambalați solicitați de clienți. La un capăt al tejghelei, se afla un taburet înalt, de la înălțimea căruia Maggie, cocoțată precum o coțofană pe o cracă, discuta cu clienții şi le încasa banii.

– Bună, Maggie. Am venit să-mi iau şi eu pasărea.

– Un curcan pentru domnul French! Comanda French! strigă femeia.

În timp ce înainta de-a lungul tejghelei, French nu îi observă pe Sloane Ryder şi pe Whip Alley, care intrau în magazin o dată cu alți cumpărători.

Meşterul însă îi observase. El stătea lîngă uriaşul frigider, pe jumătate ascuns de privirile vînzătorilor care mişunau de colo-colo. Deoarece era îmbrăcat în straie de lucru, nici unul dintre angajați nu îl privi cu atenție, toți presupunînd că este un comisionar.

Erau fără îndoială Sloane Ryder şi detectivul ei, amîndoi

ceva mai tensionați decît puțin mai înainte, cînd Meşterul îi urmărise pe stradă. Uitîndu-se acum mai bine la ea, Meşterul îşi aminti în cele mai mici detalii seara petrecută lîngă Zid, părul ei strălucitor în lumina aceea molcomă, ca şi gesturile prin care încercase să-l convingă pe Murchison să plece împreună cu ei.

Ar fi trebuit s-o împuşc şi pe ea tot în gît, la fel cum l-am împuşcat pe celălalt.

Nu-i trecuse o clipă prin cap că fata avea să vină la întîlnire echipată cu vestă antiglonț. Agentul FBI, da. De asta îl şi împuşcase în gît. Dar un civil? Acum ea se prefăcea interesată de sosurile şi condimentele rafinate, expuse în vitrină. Mai Ling îl asigurase că Ryder se afla încă la spital. Oricum nu mai avea nici o importanță. Va rezolva imediat problema. În mod impecabil.

Meşterul se uită la poziția în care stătea French, pe urmă la cea a urmăritorilor acestuia. French se afla cam la trei metri distanță, la capătul tejghelei cu carne, în diagonală față de uşa din dreptul frigiderului, aşteptînd ca cineva să-i aducă curcanul. Ryder şi Alley ajunseseră la rafturile dispuse pînă în tavan, pline cu diverse conserve. Apoi, detectivul se desprinde de acolo şi o luă înspre French, într-o evidentă intenție de flancare.

Meşterul se uită pe deasupra cumpărătorilor, prin ferestre, spre locul unde întăririle îşi luaseră pozițiile, de o parte şi de cealaltă a uşii.

Iată-l pe vînzătorul care aducea un pachet cu numele lui French înscris pe hîrtia de ambalaj.

Îl vor prinde, de cum va pune mîna pe pasăre. E ca şi cum ar avea deja cătuşele la mîini.

Meşterul scoase din buzunarul încăpător al pantalonilor un pistol de calibrul 22, modificat, dotat cu un amortizor confecționat artizanal, mare cît degetul lui gros. Ținînd arma ascunsă sub haina de măcelar, se răsuci doar cît să-şi ia poziția de tragere.

Vînzătorul îi trecu prin față, se apropie de French şi, prezentîndu-i acestuia pachetul, îl întrebă dacă nu vrea să i-l

ducă la maşină. French scutură din cap, Sloane Ryder făcu un pas înainte, iar vînzătorul îi ură lui French „La Mulţi Ani", după care se întoarse către alt cumpărător.

Acum.

Dodge French auzi un zgomot sec, parcă de tuse convulsivă. Ceva tare îl izbi, iar şocul acela îl făcu să se clatine şi să alunece. În timp ce se prăbuşise, French apucă să vadă haina însîngerată de măcelar şi cele două mici găuri negre care tocmai apăruseră în ea. Mai văzu şi faţa aceea, ochii aceia reci şi impasibili, fixaţi asupra lui, apoi se lovi cu capul de marginea tejghelei şi se prăbuşi pe piatra rece.

30

Sloane privise şocată cum French fusese aruncat doi paşi înapoi, cu o expresie de groază îngheţată pe faţă. Dînd din mîini, el încercase să-şi menţină echilibrul şi lovise borcanele de sticlă de pe tejghea. Şi sîngele acela... care-i şiroia din cap.

E mort. Dumnezeule, e mort.

În timp ce îşi reveni din şoc şi se aruncă spre French, Sloane îl văzu pe Whip Alley cum apucă de braţ un client şi scoate arma. Waltherul de calibru 9 milimetri apăruse deja de sub sacoul lui, iar el se rotise pe jumătate. Arma îi sări însă din mînă, în timp ce Alley se apuca de umăr şi se rezema de [illegible]

Clienţii se năpustiră să iasă din magazin, ţipînd de [illegible] focului şi iscînd o învălmăşeală cumplită. Borcanele şi sticlele se făcură ţăndări şi se auziră strigătele celor călcaţi în picioare.

Sloane îşi făcu cu greu loc prin mulţime, ca să ajungă lîngă Alley, care se sprijinise de tejghea, în timp ce din umăr îi curgea sînge.

– Nu sînt rănit grav, zise el cu privirea îndreptată spre frigider.

– Unde-i Meşterul? strigă Sloane.

– Lasă-l dracului pe Meşter. Scoate-l cît mai repede pe French de-aici!

– Whip...

– Fă ce-ţi spun!

French, palid la faţă, zăcea pe podea. Sloane îngenunche lîngă el, îi apucă mîinile şi i le depărtă de corp. Îi descheie paltonul şi îşi petrecu degetele pe sub sacou, atingîndu-i cămaşa. Ambele erau uscate.

– Ridică-te! îi strigă ea bătrînului cu privirea fixă. Ridică-te odată, la dracu'!

Îl prinse de subsuori, îl ridică pe picioare şi îl împinse înspre uşă, călcînd pe cioburile de sticlă. Cei doi detectivi care păziseră uşa reuşiseră în sfîrşit să pătrundă înăuntru, cu armele pregătite. Unul dintre ei se apropie de Sloane.

– Ajută-l pe Whip! strigă ea. Mă ocup eu de ăsta.

Cu o mînă înfiptă în gulerul lui French, Sloane îl împinse spre uşă. Ajunsă acolo se uită înapoi, dar Whip Alley nu se mai vedea nicăieri.

Cînd Hollis Fremont percepu haosul de la magazin, îşi dădu imediat seama ce se întîmplase.

Ea îşi reprimă pornirea de a intra să îi ajute pe ceilalţi, pentru a nu fi prinsă în grămada aceea de oameni isterizaţi.

Sigură de faptul că Meşterul nu avea să iasă din magazin pe uşa din faţă, ea se deplasă să acopere aleea ce ducea din faţa magazinului spre uşa din spate. În felul acesta scăpă de gloata care ieşea din magazin şi păşi repede pe alee, cu arma lipită de coapsă. După ce dădu colţul, Fremont observă că uşa din spate a magazinului era închisă. Verifică clanţa, dar aceasta nu cedă. Asta însemna că Meşterul tot înăuntru era.

Făcu doi paşi înapoi şi trase în încuietoare, după care deschise uşa cu piciorul.

*

Bătrînul frigider pentru gheață era prevăzut cu trei bare prinse de tavan, de care erau atîrnate cîrligele în care se înfigeau hălcile de carne. Într-un colț se găseau: un dispozitiv de tăiere, sprijinit de podea, o masă mare de măcelărie și un set de cuțite. Se mai aflau acolo maldăre de tigăi și tăvi și niște recipiente mari de plastic, pentru oase și alte resturi. Cîteva scoabe, încastrate în perete, formau un fel de scară care ducea la o ușiță în tavan, prin care se putea ieși direct pe acoperiș.

Deoarece Meșterul știuse dinainte unde avea să meargă Dodge French, sosise la fața locului cu două ore mai devreme. Astfel el avusese suficient timp să studieze topografia zonei, magazinul Maggie's, să meargă pe alee și să urce pe cea mai apropiată scară de incendiu pînă pe clădirea alăturată, de unde sărise pe acoperișul măcelăriei. Meșterul n-ar fi putut scăpa din interiorul frigiderului, fără o pregătire prealabilă a traseului de fugă; el deschisese din vreme încuietoarea ușiței de pe acoperiș. Mulțumit de faptul că descoperise modalitatea de a scăpa de acolo viu și nevătămat, el lăsase ușița descuiată, după care rămăsese în așteptarea lui French.

În clipa în care fusese nevoit să tragă de două ori în Dodge French, Meșterul își dăduse seama că misiunea lui era compromisă. French, din motive inexplicabile, ridicase pachetul preluat de la vînzător. Greutatea curcanului ar fi trebuit să-l facă pe French să lase mîinile în jos, expunîndu-și astfel exact zona pieptului, unde ar fi trebuit să ajungă gloanțele. Dar se petrecu exact pe dos și în loc să dea peste carne de om, gloanțele de calibru 22 milimetri rămaseră îngropate în carcasa curcanului, spre marele noroc al lui French.

În momentul următor, Meșterul văzuse cum Whip Alley scoate arma. Cel de-al treilea glonț, care urma să-l doboare pe French, trebui să-l tragă asupra detectivului.

Meșterul nu mai avu timp și pentru un al patrulea glonț. În magazin se dezlănțuise deja haosul, și el se folosi de ocazie pentru a intra nestingherit în camera frigorifică. Vînzătorii care auziseră

vacarmul trecuseră pe lîngă el, ca să vadă ce se întîmplă în magazin. Meşterul găsi scara improvizată şi începu să urce spre tavan.

După cîteva secunde, el deschise chepengul şi ajunse pe acoperiş. Merse ghemuit către streaşină, şi sări apoi peste micul parapet al clădirii vecine. De acolo, nu-i trebui decît o clipă ca să ajungă la scara de incendiu.

Înainte de a coborî, Meşterul îşi scoase boneta de măcelar şi înfăşură şorţul în jurul revolverului, aruncînd totul într-o gură de ventilaţie. Apoi coborî repede scara de incendiu, sărind peste ultimele trepte direct pe pămînt.

– Hei, domnule poliţist!

Meşterul se întoarse fulgerător. În faţa lui se afla un băieţel de vreo zece ani, care privea cu ochii mari la acel poliţist din Virginia, apărut ca din neant.

– Ce e, băiete?

Băiatul se repezi la el.

– Vino repede. A fost împuşcat cineva, într-un magazin.

Meşterul se apropie de băiat.

– La Maggie's?

Băiatul aprobă dînd din cap.

– Părinţii tăi unde sînt?

– Sînt vizavi. Mama...

Meşterul puse o mînă pe umărul băiatului, şi cealaltă pe revolverul Magnum de 44 de milimetri.

– Du-te repede şi spune-i că trebuie să stau de vorbă cu tine după ce o să termin cu oamenii ăia răi. Acum, şterge-o!

Băiatul ţîşni ca din puşcă. Traversă strada, şi cînd ajunse la magazin, se uită peste umăr: poliţistul dispăruse ca prin farmec.

– Cum adică nu-i aici? Pe unde-ar fi putut pleca?

Ţinîndu-se de umărul rănit, Whip Alley privea stupefiat în jurul lui. Bătrînul frigider parcă îşi bătea joc de el.

– Uite, zise Hollis Fremont. Este singura ieşire. Îi arătă scoabele din fier înfipte în zid.

– Ticălosul!

În timp ce Fremont urca scara, Alley vorbi prin stație cu cei doi oameni ai lui, avertizîndu-i că Meşterul s-ar părea că a ajuns pe acoperişul clădirii de alături. Scrîşni din dinți, urcînd şi el scara, după care ieşi pe acoperiş. O găsi pe Fremont pe clădirea învecinată, ținînd în mînă un şorț de măcelar.

– Ne-a scăpat, strigă ea furioasă.

– Nu cred că a ajuns prea departe...

– Ba eu cred că da. Alerg acum la elicopter. Spune-i lui Ryder să ia legătura cu mine.

Înainte ca Alley să-i mai poată spune ceva, Fremont dispăru. El se aşeză pe parapet, privi în jos şi rămase stupefiat. Scoase repede radiotelefonul şi vorbi în microfon:

– Sloane? Mă auzi?

Sloane rula în plină viteză pe autostrada 95, spre Washington. Roțile sfîrîiau pe şosea, înghițind kilometru după kilometru. La douăzeci de minute după ce plecase din Occoquan, jeepul ajunsese deja la autostradă, depăşind pe drum tot ce se putuse depăşi. În tot acest timp, ea se gîndise numai la Whip şi la rana acestuia. Se bucură cînd îi auzi glasul în stația radio.

– *Mă auzi?*

Sloane apăsă pe butonul de transmisie şi deschise canalul.

– Da. Cum te simți?

– Bine. French e cu tine?

Sloane privi spre silueta rezemată de portieră.

– Da. Este cam terminat, dar îşi va reveni pînă la urmă.

– Unde te afli acum?

– Pe autostrada 95, la aproximativ douăzeci de kilometri nord de intersecția cu 123. Whip, Meşterul...

– Ne-a scăpat. Auzi, Sloane? Fremont şi Tylo sînt în elicopter. Te vor găsi în următoarele zece-cincisprezece minute. Rămîi pe frecvența asta. După ce vorbeşti cu ele, vei fi protejată pînă în metropolă. Tylo o să ceară de la Serviciul Secret încă o escortă. Ai înțeles?

– Da.

– Acum plec şi eu. Rămîn pe acelaşi canal. Dacă am puţin noroc, o să te prind din urmă înainte de a ajunge tu la Washington. Se auziră nişte paraziţi, dar Sloane prinse esenţialul, cuvintele de care avea atîta nevoie... „iubesc."

Staţia de radio amuţi şi Sloane auzi un şuierat răguşit.

– Un prieten?

Sloane îşi luă o clipă privirea de la autovehiculul din faţa ei. French se rezema de spătar şi se uita la petele întunecate de pe paltonul lui.

– S-a terminat cu el, mormăi French. Ştii de cîţi ani am eu paltonul ăsta? Cred că va trebui să-mi iau altul.

Vorbăria asta fără rost o cam înfurie pe Sloane.

– Omul tău a ucis pînă acum şapte persoane. Tu ar fi trebuit să fii al optulea. Totul a fost aranjat de cel ce a ştiut că tu vei veni aici astăzi.

– Ţi se pare.

– Ba chiar aşa a fost!

– Tu eşti Sloane Ryder?

– Da.

– Eşti foarte inteligentă, domnişoară Ryder. Păcat că eforturile tale n-au nici un rezultat. Poţi să-mi spui unde mergem acum?

– La Casa Albă. Preşedinta vrea să vorbească cu tine.

– Da, aşa presupuneam şi eu.

În staţie se auzi glasul lui Holland Tylo, aflată în elicopter.

– Ne aflăm cam la trei minute în spatele tău, Sloane. E totul în regulă?

– Pînă acum, da.

– Ce face pasagerul tău?

– Deocamdată, bine. Unde-i Whip?

– Goneşte ca să te ajungă. Sloane, te-ai descurcat de minune. Te protejăm noi pînă la destinaţie.

Sloane se concentră din nou asupra drumului. Camioneta în urma căreia se afla semnaliza că opreşte. Sloane încetini, văzu cum maşina face la dreapta, apoi ajunse în spatele unui microbuz.

– Văd că eşti foarte stăpînă pe tine, remarcă French.

– Spune-mi de ce-ai făcut-o, îl întrebă ea brusc.

French o privi de parcă Sloane tocmai picase din lună. Apoi apăsă butonul de pornire a casetofonului.

– Te interesează ceva anume? îl întrebă ea.

– Îmi iau elementarele precauţii. N-aş vrea să existe vreo casetă care să ne deranjeze intimitatea. Vezi tu, eu ştiu că n-ai nimic de înregistrare asupra ta. Dată fiind natura operaţiunii din Occoquan, nu era necesar aşa ceva. Deci, putem discuta cît se poate de deschis.

– De ce ai făcut-o? repetă Sloane întrebarea.

– Nu te grăbi, o avertiză French. Aşa nu vei afla nimic. Şi să nu-ţi închipui că vei găsi prea multe răspunsuri la Casa Albă. French tăcu o clipă. Spune-mi te rog, ce te-a făcut, de fapt, să mă reţii? Sînt sigur că nu ţi-am oferit motive şi dovezi palpabile.

– Peter Mack mi-a oferit motive şi dovezi foarte palpabile.

French păru sincer surprins.

– Ce zici?

– O înregistrare de toată frumuseţea. La una dintre întîlnirile voastre, Peter a avut un microcasetofon în buzunar, unul care se declanşează cînd cineva începe să vorbească. Probabil că nici nu şi-a dat seama că îl are asupra sa şi că s-a înregistrat pe casetă convorbirea voastră.

– Ce întîmplare! şopti French. Şi, de fapt, ce conţine caseta aceea?

– Tu ai făcut în aşa fel încît Peter Mack să lucreze împreună cu MJ-11. L-ai chemat acasă la tine, chiar după şedinţa de la Casa Albă, cu preşedinta. Garrett murise deja. Tu nu ştiai cît de multe aflase deja MJ-11 şi intenţionai să te foloseşti de Peter ca

să descoperi acest lucru. I-ai comunicat numele lui Susan Ostroff, pentru ca el să aibă un punct de pornire. Voiai ca Peter să te informeze imediat ce ea ar fi intrat în vizorul nostru.

Sloane tăcu un moment, după care continuă:

– Interesant era că nimeni nu rostise pînă atunci numele ei, şi nici nu se descoperise legătura ei cu Garrett. I-ai dat lui Peter nişte informaţii pe care numai tu le puteai avea, la momentul respectiv.

French îşi ciocăni cu unghia un dinte din faţă.

– Ce noroc aţi putut avea. Peter a înregistrat acea conversaţie şi voi aţi dat peste ea. Dar tu i-ai fost amantă. Tu îi cunoşteai foarte bine toate obiceiurile, toate ticurile.

Sloane nu dădu nici o importanţă vorbelor răutăcioase ale lui French.

– Ceea ce am găsit la Peter, după moartea lui, este mai mult decît suficient ca să fii spînzurat. Dar repet întrebarea: de ce ai făcut-o?

– Pînă acum tot ce spui sînt mai degrabă deducţii. Eşti pe aproape. Sînt convins că vei face în curînd pasul cel mare. Deci, domnişoară Ryder, spune-mi cu ce mă ocupam eu?

– Eşti un trădător. Ţi-ai înfiinţat propria reţea de spionaj, în cadrul guvernului: Garrett îi transmitea informaţii lui Ostroff, Ostroff lui Murchison, iar Murchison ţi le servea ţie. Tu n-ai avut decît legături sporadice cu primii doi: cu Garrett care-o informa pe Ostroff şi cu Ostroff care-l informa pe Murchison.

– Şi care era obiectivul meu?

– Vinderea de secrete politice chinezilor.

– Vinderea? Pentru bani? Nu aveam şi nu am nevoie de bani.

– Atunci din considerente ideologice. Tu erai – eşti – cel mai mare expert în problema chineză. Poate că îţi place mai mult China decît propria patrie.

– Domnişoară Ryder, sentimentele nu au ce căuta într-o asemenea ecuaţie. Aici este vorba de probleme de stat, nu de dragoste.

– Oricum, prin acţiunile tale, tot de înaltă trădare te-ai făcut vinovat.

– Chiar aşa? Eu cred că graniţa dintre înaltă trădare şi patriotism nu poate fi precis trasată. Eu n-am procedat la subminarea politicilor ţării mele faţă de China, ci le-am dirijat doar. La Casa Albă există unii care consideră China ca o entitate de care trebuie să ne fie teamă, că ea este un al doilea mare imperiu al răului.

– James Trimble.

French dădu din cap, adăugînd:

– Şi preşedinta.

– Iar pentru asta ea trebuie eliminată.

French nici nu clipi.

– China nu doreşte decît ca noi să respectăm protocoalele pe care le-am semnat.

– Care protocoale?

– Acele protocoale secrete, semnate de şefii marilor noastre corporaţii, acorduri care, pe parcursul întregii lor durate, ar valora zeci, dacă nu chiar sute de miliarde de dolari. Defunctul Paul MacGregor a fost omul-cheie în aceste negocieri. Sigur, tu n-ai ştiut nimic, dar a fost o greşeală de neiertat faptul că a ieşit la iveală legătura dintre MacGregor şi Mi Yang.

– MacGregor? Sloane scutură din cap. Dar eu n-am ştiut absolut nimic. Eu n-am văzut decît o scrisoare de însoţire a unor alte documente. Scrisoare lipsită de orice importanţă.

– Dimpotrivă, domnişoară Ryder. Scrisoarea aceea conţinea în ea o anumită dată, o dată despre care bănuiesc că l-ai întrebat şi pe generalul Murchison.

– Ziua Recunoştinţei. Mîine...

– Exact.

– Pentru asta ai ordonat uciderea lui MacGregor şi mi-ai distrus cariera? Îţi era teamă că referirea aceea la Ziua Recunoştinţei m-ar fi făcut pe mine să înţeleg ceva mult mai important?

– MacGregor mai era implicat şi în alte treburi. Tu însă trebuia să fii umilită. French rîse nervos. Ce ironie a sorţii, nu? Eu te-am distrus pe tine, iar tu m-ai înfundat, aruncîndu-mă în braţele lui Lee Porter şi ale oamenilor săi.

Sloane se concentra din răsputeri, ca să reţină tot ce-i spunea French.

– Protocoalele, zise ea. Ce presupun acestea? Dacă erau deja în vigoare, înseamnă că înţelegerea a fost încălcată. Plata – ca să zic aşa – fusese deja efectuată.

– Tu bănuieşti doar acest lucru. Poate că ar fi bine să te gîndeşti şi la posibilitatea ca plata să nu fi fost încă efectuată.

Sloane rămase şocată.

– Tu dirijezi politica noastră cu China – asta face parte din plată, nu? Nu e nimic spectaculos în asta. Un cuvînt acolo, o piedică dincolo. Chiar dacă, tehnic vorbind, nu mai erai în serviciul guvernamental, tot mai aveai nişte oameni. Garrett la ANS, Ostroff la Externe, Murchison la armată. Ştiai care vor fi politicile noastre, le transmiteai chinezilor, care apoi îşi modificau poziţia astfel încît să ne risipească nouă orice îndoieli.

– Bravo, domnişoară Ryder. Pricepi foarte repede.

– Dar mai e o treaptă, nu? Tu l-ai corupt şi te-ai folosit de Garrett nu numai pentru informaţiile pe care ţi le putea procura, ci şi în ideea că acele informaţii ar fi servit mai tîrziu la discreditarea lui Trimble. Şi l-ai ucis pe Murchison... Dar te-ai folosit mai întîi de el ca să scoţi forţele noastre navale din Strîmtoarea Taiwan şi să le duci în Golf.

French remarcă faptul că Sloane se luminase la faţă acum că înţelesese aceste lucruri.

– Continuă. Termină-ţi ideea.

– Chinezii tocmai acolo voiau să ajungă flota noastră, pentru ca astfel Taiwanul să rămînă fără apărare.

– Exact.

– Iar tu ai reuşit să faci toate astea, în timp ce te prefăceai că eşti în slujba preşedintei, care te considera cel mai bun prieten.

Sloane se scutură, de parcă ar fi dorit să scape de un coşmar.

– Eşti o femeie de excepţie, domnişoară Ryder, absolut remarcabilă.

– Dar faptul că ai lăsat Taiwanul expus, pentru satisfacerea protocoalelor, nu este totul. Sloane sesiză cum French mijeşte ochii. Preşedinta ar mai putea găsi o modalitate de a te opri, aşa că ea trebuie să dispară. Chiar mîine.

Pe faţa lui French nu se citea nici milă, nici regret.

– Asta înseamnă că acum chinezii se pot lipsi de tine, continuă Sloane. Ţi-ai jucat rolul în pregătirea a tot ceea ce va urma. Altfel, Meşterul nu şi-ar pierde vremea cu tine. Chinezii nu te mai consideră util. Ai devenit pentru ei la fel de periculos precum deveniseră Murchison şi toţi ceilalţi pentru tine. Ai fost expus şi ai devenit şi tu vulnerabil.

Cabina jeepului era inundată de farurile altor maşini din trafic, luminînd şi întunecînd chipul lui French. Acesta rămăsese nemişcat, cu o faţă imobilă şi rece, lipsită de orice expresie.

– Aveai totul, zise Sloane. Poziţie socială, renume. Totul cu excepţia unui elementar simţ al ruşinii. Dar mai ai o şansă de a recupera acest lucru. Demonstrează-mi că eşti ceva mai bun decît te cred eu!

– Te înşeli, răspunse French, accentuînd fiecare cuvînt. Mîine lumea va fi alta, va intra într-o eră nouă, iar eu voi culege roadele muncii mele de-o viaţă. Ai auzit cumva de scriitorul Lawrence Durrell? Probabil că nu. Ai face bine să răsfoieşti

cartea lui, *Justine,* în care, printre altele, spune: „Noi sîntem copiii mediului în care trăim; acesta ne dictează întreg comportamentul şi chiar gîndirea, în măsura în care noi reacţionăm la stimulii lui."

Citatul acesta nu-i prea spunea nimic lui Sloane. Femeia se gîndea chiar să-l determine pe French să-i explice sensul frazei respective, cînd observă în oglinda laterală un automobil care înainta vertiginos, în stînga ei. Duse instinctiv mîna la butonul de radiotransmisie, apoi şi-o retrase. Nu era nimic grav. Automobilul avea faruri pe portbagajul de pe acoperiş şi, uitîndu-se mai bine, Sloane putu citi inscripţia de pe portieră: POLIŢIA STATULUI VIRGINIA.

Maşina pe care Meşterul o parcase în garajul din Occoquan era unul dintre modelele preferate de poliţie. El desprinsese de pe portiera şoferului o folie, aproape invizibilă, din material plastic, dînd la iveală sigla poliţiei din Virginia. Repetă operaţiunea şi la portiera din dreapta. Scoase din portbagaj un set de faruri şi îl fixă, trăgîndu-le firele printr-un orificiu al geamului din stînga, pînă la panoul electric de sub bord.

După ce porni motorul, Meşterul activă Sistemul Global de Poziţionare, prin intermediul căruia îi apăru pe ecran două luminiţe. Una dintre ele se afla deja pe autostrada 95; probabil că era cea care indica poziţia jeepului. A doua se găsea încă la Occoquan şi era automobilul de acoperire, folosit de detectiv.

Meşterul părăsi garajul şi ieşi din oraş pe şoseaua 123. Cînd ajunse la autostradă, se făcuse deja noapte şi el accelera fără să-şi facă griji pentru o eventuală patrulă care ar fi venit din direcţie opusă şi ar fi putut să se întrebe pentru ce atîta grabă.

Pe cînd intra în traficul aglomerat, Meşterul se gîndi la operaţiunea de la magazin. Păcat că nu reuşise să-l ucidă pe

French. Dar şi mai grav era faptul că, în timpul fugii sale pe acoperiş, el văzuse o stafie – Hollis Fremont.

Cu cîţiva ani în urmă, îl scosese pe Meşter din Paris, fără să ştie cine era, şi îl introdusese în New York. După ce îşi făcuse treaba, ar fi trebuit omorîtă, chiar pe aeroportul Kennedy, însă interveniseră complicaţii. Cu ajutorul marelui vînător de asasini de la Omega ea reuşise nu numai să scape cu viaţă, dar şi să-i strice Meşterului toate ploile. În acea zi, la Statuia Libertăţii, Claudia Ballantine ar fi trebuit să moară, nu soţul ei.

Şi-acum, Fremont, singura persoană care ar fi putut să-l detecteze, în ciuda deghizărilor sale, făcea din nou parte din ecuaţie. Meşterul resimţi în mod acut faptul că ea îl căuta, undeva, în întuneric, şi brusc îl cuprinse teama. Faptul că femeia asta era acolo, în America, însemna că regulile fuseseră modificate. Activitatea agenţiei Omega se desfăşura exclusiv în afara Statelor Unite. Probabil că fusese cerut acordul expres al preşedintei, pentru ca Fremont să poată intra şi să poată acţiona acolo, iar căutările ei vor fi neobosite şi perseverente. Trebuia să rezolve cît mai repede problema cu French.

Meşterul se uită la ecranul Sistemului de Poziţionare şi mări viteza. Jeepul era la vreo treizeci de metri în faţă. Băgă mîna în sacoşa de pînză de pe scaunul din dreapta şi căuta obiectul de care urma să se folosească.

– Sloane, cum te descurci?

Glasul lui Holland Tylo o scoase pe Sloane din amorţire. Gravitatea şi implicaţiile celor spuse de French o uluiseră. Încercă să-i răspundă.

– Traficul este din ce în ce mai aglomerat, dar sîntem în mişcare.

– Vă văd de aici, de sus. Sîntem deasupra voastră, puţin la stînga. Se pare că te descurci bine.

– Unde-i Whip?

– La vreo zece kilometri în urmă. Cred că are probleme cu traficul, dar îl vei vedea peste cîteva minute. Ce-ți face pasagerul?

Sloane se uită la French.

– Se ține tare.

După cîteva secunde, ea auzi un huruit şi văzu prin parbriz elicopterul, care înainta pe deasupra autostrăzii.

Se uită în oglinda laterală. Maşina poliției se afla tot acolo, aproape de tamponul ei din stînga. Apoi aceasta acceleră şi Sloane auzi un sunet surd, de parcă cineva ar fi încercat să vorbească sub apă. Coborî puțin geamul antiglonț şi auzi glasul metalic al polițistului în megafonul de pe tavanul maşinii lui.

– Treci de microbuz, pe banda centrală. Te ocolesc şi-ți deschid drumul.

Din cauza întunericului Sloane nu putea observa decît nişte trăsături vagi ale celui aflat la volan. Totuşi, nu se întrebă nici o clipă de ce Holland Tylo nu-i spusese nimic despre acea maşină a poliției.

Meşterul văzu cum jeepul trece pe banda centrală, devansînd microbuzul şi oferindu-i loc să poată trece pe banda din dreapta.

Meşterul trebuia acum să acționeze rapid. Ryder urma să aştepte ca maşina patrulei să-i treacă prin dreapta şi să se instaleze în față, ca să îi deschidă calea. Dacă nu s-ar fi întîmplat acest lucru, ea şi-ar fi pus întrebări şi ar fi apelat imediat la stația de radio-emisie-recepție.

Meşterul apăsă pe accelerator şi începu să înainteze uşor pe lîngă jeep. Uitîndu-se la geamurile negre, blindate, el văzu profilul lui Dodge French. Coborî geamul şi întinse mîna dreaptă spre explozibil.

Atunci cînd Meşterul lipise pe anvelopa jeepului banda

aceea adezivă, special tratată, descoperise cu ce fel de automobil avea de-a face. Roţile supradimensionate, axul din spate întărit şi panourile armate îi indicaseră cîteva elemente de ranforsare. În consecinţă, îşi alesese în mod corespunzător arma: trei straturi subţiri de explozibil în formă de I, suprapuse, avînd aspectul unui fagure. Stratul de deasupra avea încorporat un dispozitiv separat de temporizare, pentru a exploda cu o fracţiune de secundă înaintea celorlalte două, de sub el. Explozia ar fi aprins imediat conducta de alimentare cu combustibil, pe care ar fi distrus-o, iar rezervorul ar fi explodat. Dacă prima explozie şi pierderea implicită a controlului asupra maşinii nu i-ar fi ucis pe Ryder şi pe French, atunci combustibilul aprins şi explozia rezervorului ar fi terminat treaba.

Meşterul îşi luă mîna dreaptă de pe volan, ca să jupoaie folia din material plastic care învelea explozivul şi să scoată astfel la iveală partea adezivă. Apoi el trecu bomba cu efect întîrziat în mîna stîngă şi se apropie pe nesimţite de partea laterală a jeepului, pînă cînd între cele două vehicule rămăseseră doar treizeci de centimetri. Întinzînd mîna în care ţinea bomba, Meşterul lipi încărcătura explozivă pe aripa jeepului, chiar deasupra roţii din faţă dreapta.

Se scurseseră exact cincisprezece secunde de cînd desfăcuse Meşterul ambalajul de plastic al explozibilului, amorsînd astfel bomba şi declanşînd numărătoarea inversă. Acum el se distanţă încet de jeep, continuînd să numere în şoaptă: *... 1016, 1017, 1018...*

Whip Alley se afla pe scaunul din dreapta al Buick-ului. Lîngă el, şoferul înjura de mama focului traficul aglomerat şi slalomul pe care era nevoit să-l facă, cu ditamai hardughia. Detectivul de pe bancheta din spate îşi verifica încărcătura automatului Heckler and Koch MP-5, pe care îl scosese din portbagaj.

Alley avea umărul înfăşurat într-un bandaj foarte strîns şi înghiţise un pumn de analgezice, în momentul cînd cel de la salvare se uitase în altă direcţie. Pulsaţia pe care o simţea acum în rana de la umăr anihila orice efect al calmantelor. Era agitat şi ştia că nu avea să-şi găsească liniştea pînă nu o va şti pe Sloane în siguranţă.

– Cred că acolo, în faţă, ei sînt, mormăi detectivul aflat la volan.

Alley scrută drumul şi văzu jumătatea din faţă a jeepului, ieşind în evidenţă dintre maşini. Nu-i plăcuse deloc acest lucru, dar el nu luase de la început legătura prin radio cu Sloane, ştiind că era cu mult mai bine să lase elicopterul s-o facă, deoarece acesta avea o perspectivă incomparabil mai bună. Acum însă interveni hotărît prin staţia de emisie-recepţie.

– Sloane, mă auzi?

– Whip!

– Sînt la şase maşini în spatele tău, pe banda rapidă. Într-o clipă ajung lîngă tine.

– Ce s-a întîmplat cu maşina poliţiei?

Alley rămase ca năuc.

– Care maşină a poliţiei?

– A venit lîngă mine cu cîtăva vreme în urmă şi mi-a spus să-l urmez. Iar acum a dispărut. Vocea ei fu acoperită de paraziţi, iar pe Alley îl apucară toţi dracii.

– Măreşte viteza! strigă el la şofer. Sloane, spune ceva!

– Acum îl văd. Cred că a fost în dreapta mea. Acum se află ceva mai în faţă, dar nu-i mai zăresc girofarul. Ar fi trebuit să mă escorteze...

Alley trase o înjurătură.

– Sloane, fii atentă la mine! Ieşi urgent de pe drum! Chiar în clipa asta! Du-te imediat pe refugiu...

– Dar poliţistul...

– E un fals poliţist. Este Meşterul. Pentru Dumnezeu,

Sloane, ieşi de pe drum, ieşi din maşină şi îndepărtează-te de ea, cît de repede poţi!

... 1026, 1027, 1028...

– Sloane, mă înţelegi? Ieşi din maşină!

Sloane se uită la French, care zîmbea uşor.

– Se află pe urmele tale, Sloane, şopti acesta.

A înnebunit de-a binelea, se gîndea Sloane. *Lucru de înţeles.*

– Ba nu! El după tine umblă. Iar eu îi stau în cale.

Sloane auzi un huruit în spatele ei, se uită în oglinda laterală şi văzu Buick-ul imens care venea în viteză. Ar fi înaintat şi mai repede, dacă n-ar fi fost o maşină sub acoperire, fără girofar, doar cu un beculeţ anemic pe bord. Sloane sesiză un spaţiu liber şi strecură jeepul pe-acolo. Roti volanul şi roţile din dreapta începură să arunce pietricele şi praf de pe refugiu. Reduse viteza.

– Pregăteşte-te să sari afară din maşină, îi strigă ea lui French, reducînd şi mai mult viteza, gata să scoată maşina în afara părţii carosabile.

... 1029, 1030.

Puterea exploziei scutură cumplit maşina. În acea fracţiune de secundă, înainte să observe vîlvătăile, Sloane crezu că trecuse peste un buştean gigantic. Partea frontală a jeepului se ridică în văzduh, permiţînd explozibililor să-i intre sub pîntece. Jumătatea din dreapta a motorului explodă; comenzile direcţiei şi ale transmisiei fură distruse de explozibilii care pătrunseseră prin blindaj, spulberînd întreg ansamblul motor şi roţile din faţă. Partea din dreapta a podelei fusese sfîşiată, iar aşchiile de oţel îi pătrunseseră lui French în picioare. Lui Sloane îi curgea sînge

din nas, şi urechile îi erau înfundate. Nu mai putea auzi nici măcar urletele îngrozitoare ale lui French.

Caroseria jeepului fu aruncată pînă pe banda centrală, unde lovi o mică Toyota Camry. Răsunară bufnituri şi scîrţîituri în spatele maşinii, dar Sloane nu le mai auzi. Trăia doar datorită centurii de siguranţă şi *air-bag*-urile care se declanşaseră. Apoi simţi şocul unei izbituri, în spatele jeepului, şi, aproape concomitent, o a doua şi o a treia lovitură. Jeepul, cu partea din faţă total distrusă, fu răsturnat de-a curmezişul şoselei. Se mai rostogoli încă o dată, avu o ultimă balansare înainte şi înapoi, după care rămase nemişcat, cu acoperişul pe caldarîm.

Elicopterul Serviciului Secret ajunsese la capătul rondului său şi tocmai se întorcea spre Sloane, cînd se auzi strigătul uluit al pilotului.

– Uitaţi! Acolo! Dumnezeule, ce se întîmplă?

Tylo şi Fremont priveau încremenite globul de flăcări din mijlocul autostrăzii. Tylo reacţionă imediat şi încercă să ia legătura prin radio cu Sloane, dar nu auzi decît bruiajul.

– Meşterul se află pe-acolo pe undeva, strigă Fremont în microfon. Trebuie să dăm de el.

– Ne întoarcem după ea! replică dur Tylo. Nici nu mai fu cazul să-i spună pilotului să se grăbească.

Tylo schimbă frecvenţa.

– Whip, mă auzi? Eşti acolo?

– ... aud bine. A fost o bombă pe maşină. Mă ocup eu. Sloane mi-a spus ceva despre o maşină a poliţiei, care a depăşit-o. Cred că în ea se afla Meşterul. Presupun că n-a putut ajunge prea departe, în traficul ăsta. Duceţi-vă voi după el!

Pilotul se uită peste umăr. Tylo o privi pe Fremont şi rosti:

– Ne întoarcem!

Pe şosea, în jurul maşinii, pîlpîiau flăcărui. Alley trecu în mare grabă pe lîngă ele, îndreptîndu-se către jeepul răsturnat.

Mirosul de ulei şi de benzină era într-atîta de puternic, încît îi veni să vomite.

– Whip, o să explodeze! strigă unul dintre detectivi.

Alley nu-l luă în seamă. Băgă mîna pe sub automobil, încercînd să ajungă în habitaclu. Geamul de la portiera şoferului se spărsese, dar cioburile nu se împrăştiaseră în întregime. Alley o văzu pe Sloane atîrnînd cu capul în jos. O strigă cît putu de tare, deşi o văzuse că se mişcă.

– Daţi-mi cricul! urlă el la oamenii lui.

Alley n-avea să-şi mai amintească cum ajunsese cricul în mîinile lui. Nu-i mai păsa de durerea sfîşietoare din umăr, în timp ce ridica cricul pentru a lovi geamul. Apoi el desprinse cioburile cu mîinile goale, ca pe nişte coji de portocală. Încercă să ajungă la Sloane şi simţi mirosul de spumă de stins focul, împrăştiată de oamenii săi, din extinctoare, pentru a întîrzia explozia. În cele din urmă reuşi să o apuce pe Sloane de geacă şi încercă să o tragă în afară. Sloane spînzura acum, ieşită pînă la piept din maşină, restul corpului fiindu-i prins în centura de siguranţă.

– Un cuţit! strigă Alley.

Apoi îşi strecură mîinile înăuntru, trase cu forţă şi reuşi să o scoată pe Sloane din epavă.

Unul dintre detectivi ridică femeia pe umăr, asemenea unui pompier.

Celălalt îl trase pe Alley, zicîndu-i:

– Haide! Trebuie să plecăm imediat de-aici!

Apoi Alley auzi explozia şi văzu flăcările. Se desprinse de lîngă detectiv şi se repezi, clătinîndu-se, către cealaltă portieră a jeepului.

– Spune ceva, Harry, îi strigă Tylo pilotului.

– O clipă... o clipă.

– Nu mai avem timp. Este el pe undeva, pe acolo, jos. Găseşte-l odată!

Hollis Fremont își scosese puşca cu lunetă şi se pregătea de atac. Deschisese uşa elicopterului şi cerceta cu atenție maşinile de pe şosea. Luneta, cu sistemul ei de vedere pe timp de noapte, transformase întunericul într-o mare de un verde pal. Farurile maşinilor păreau nişte smaralde.

– Dacă tu îl găseşti, eu îl dobor, îi zise ea lui Tylo.

– Bine, bine. L-am reperat! Pilotul făcu un gest cu mîna. Se află pe autostrada 395 şi trece acum prin dreptul „Centrului de modă" din Pentagon City.

Tylo îi smulse binoclul cu vedere pe timp de noapte şi îl îndreptă spre autostradă.

– La ora zece, față de mine! îi strigă pilotul.

Tylo văzu maşina de poliție rulînd cu o viteză nu mai mare de şaptezeci de kilometri pe oră.

– Să-l luminez? întrebă pilotul, ținînd degetul mare deasupra butonului care ar fi declanşat aprinderea unui reflector extraordinar de puternic.

Tylo o privi întrebător pe Fremont, care scutură din cap.

– Dacă ne vede, o să fugă. Oare unde o merge?

– În metropolă. Singura ieşire de pe autostradă. Poate ajunge numai la Pentagon City. Iar acolo, n-are ce căuta.

– Dar asta înseamnă că trebuie să treacă un pod.

– Da, George Mason. Şi va intra pe la Memorialul Jefferson.

– La pod, zise Fremont încet. Voi blocați intrarea în Washington. Iar noi o să venim după el.

Tylo duse mîna la stație, dar simți o atingere pe umăr.

– Poate să intre şi în rîu, zise Fremont. Cîndva, l-am pierdut în apă.

Pe jumătate din lățimea autostrăzii I-95, mai precis pe jumătatea care ducea la Washington, trona acum un morman de fiare. La cîteva secunde după ce Whip Alley îi trăsese pe Sloane

şi pe Dodge French afară din maşină, flăcările se înălţaseră mistuitoare, distrugînd nu numai jeepul, ci şi alte patru maşini care se izbiseră de el. Şoferii şi pasagerii acelor automobile avuseseră timpul şi prezenţa de spirit să iasă din maşini şi să se îndepărteze. Cu toţii erau înspăimîntaţi, dar nici unul dintre ei grav rănit.

Pentru că poliţia, pompierii şi ambulanţele îşi făceau loc cu mare greutate pînă la locul exploziei, cei doi detectivi ai lui Alley deveniseră agenţi de circulaţie. Fixaseră o zonă în jurul Buick-ului şi alta în jurul epavelor care ardeau. Şoferii atraşi de eveniment au fost îndrumaţi să se întoarcă la vehiculele lor. Răniţii, din maşinile cu care se ciocnise jeepul, au fost conduşi la o rulotă mare care se transformase în staţie de salvare.

Alley stătea pe scaunul şoferului din Buick, cu portiera deschisă. Tocmai vorbise prin staţie cu cei din elicopterul poliţiei, care aducea o echipă de pompieri şi de poliţişti. Urma să sosească şi un elicopter sanitar.

– Cum se simte? îl întrebă Sloane.

Alley se uită la Sloane, care stătea întinsă pe canapeaua din spate, proptită de portieră. El se întinse şi o luă de mînă. Avea pielea rece şi pulsul rapid. Scăpase de explozie doar cu cîteva zgîrieturi şi vînătăi urîte. Dodge French nu fusese la fel de norocos.

– Nu prea bine, îi răspunse el.

Lui French, explozia îi amputase ambele picioare, iar ceea ce mai rămăsese din el zăcea pe un pat de campanie în rulotă. Alley se agitase cu disperare şi improvizase nişte garouri, ca să mai reducă din hemoragie.

– Oare va supravieţui? întrebă Sloane.

Alley se uită spre cer. Parcă auzea zgomot de motor în depărtare.

– S-ar putea, dacă ajunge repede elicopterul sanitar.

– Trebuie să-l ținem în viață, Whip. Lucrurile pe care le știe el... trebuie cunoscute de președintă.

El o mîngîie în palmă cu degetul mare.

– Ziceai că ți-a spus multe. Tu vei pleca prima de aici.

– Mi-a spus puține, șopti Sloane.

– Poate că de-ajuns. Alley tăcu. Mă și mir că ți-a spus cîte ceva.

– Din îngîmfare. French este megaloman. Nici nu i-a trecut prin cap că ar putea să fie omorît. Încă mai crede că va trăi, ca să-și vadă munca de o viață încununată de succes.

– Poate că Dumnezeu are alte planuri în legătură cu el.

Amîndoi auziră acum zgomotul motoarelor. Sloane se ridică în șezut și se schimonosi de durere.

– French mi-a spus că a făcut ceea ce trebuia. Se crede un fel de Dumnezeu. Meșterul a venit pentru el și l-a ratat. În mintea lui French asta a fost dovada că nu i-a venit sorocul. În mașină, lîngă mine, era convins că mie îmi sunase ceasul.

Folosindu-se de poliția din Washington, Serviciul Secret oprise traficul la intersecția unde autostrada I-395 intră pe autostrada 1. Apoi agenții au ordonat tuturor șoferilor să întoarcă, între autostrada 1 și Podul George Mason. La picioarele podului, cu vederea spre Memorialul Jefferson, drumul era blocat de șase vehicule ale Serviciului Secret, inlusiv cîteva blindate. Pe drum erau presărați agenți, în timp ce lunetiștii își luaseră pozițiile, de ambele părți ale podului.

Potomacul era supravegheat de o ambarcațiune a poliției.

La un kilometru în spatele Meșterului, mașinile de poliție ale statului Virginia îi opreau pe șoferi. Procedura viza evacuarea autostrăzii, permițîndu-le astfel polițiștilor aflați sub acoperire să se deplaseze cu mașinile lor în traficul existent și să-i verifice pe cei rămași în trafic, unul cîte unul. Se urmărea ca în jurul Meșterului să rămînă doar cîteva mașini. Nimeni nu dorea urmărire ca-n filme sau o eventuală luare de ostatici.

– Avem zece maşini, un jeep şi două camionete în jurul lui, zise Tylo, cu binoclul la ochi. Dacă mai reducem din ele, va deveni bănuitor.

– Slavă Domnului că e noapte, zise Fremont. Altfel ar fi observat că în urma lui sînt prea puţine maşini.

Nici una dintre ele nu-şi exprimă temerea că Meşterul observase deja numărul redus de faruri din spatele lui.

– Cum e fluxul maşinilor în faţa lui? întrebă Fremont.

– Constant, la o viteză de circa şaizeci şi cinci-şaptezeci de kilometri pe oră. Poliţia a înscenat un mic accident, la ieşirea din parcul Memorialului, ca să se mai reducă viteza.

– Asta înseamnă că traficul se va îngreuna. Uite. S-a întîmplat deja. Chiar dacă el observă filtrul şi accidentul, n-o să creadă în ruptul capului că e o coincidenţă. El nu crede niciodată în coincidenţe.

– Podul este blocat pe cealaltă parte, zise Tylo încordată. Dacă vrea să-l treacă, nu ajunge nicăieri. La fel şi ieşirea din parc. Iar noi îi suflăm în ceafă. Unde ar putea merge? Ce ar putea face?

Fremont nu ştia ce idee i-ar mai fi putut trece Meşterului prin cap, şi asta era partea cea mai proastă. Meşterul imagina mereu cele mai neaşteptate situaţii. La Statuia Libertăţii crezuseră că l-au prins, dar Meşterul venise cu temele făcute. El crease nişte diversiuni de mari proporţii, se folosise de confuzia creată în rîndul mulţimii şi izbutise în ultima clipă să fugă. Fremont privi în jos, la Potomacul negru ca cerneala, în care se reflectau luminile oraşului, şi se arătă nemulţumită de înaintarea prea lentă a ambarcaţiunii de poliţie.

– Viteza în trafic a ajuns acum cam la cincizeci de kilometri pe oră, zise Tylo. Dacă vrea să fugă, acum ar fi momentul s-o facă.

– Spune-i pilotului să ne ducă mai aproape, la vreo şaizeci de metri.

Tylo simți un gol în stomac cînd elicopterul pierdu brusc înălțime. Acum nu mai avea nevoie de binoclul cu infraroșii deoarece autostrada era bine iluminată.

Traficul, oricît de mic era, se blocase de tot. Tylo văzu luminația de pe autostradă, luminile intermitente ale mașinilor poliției, precum și pe polițiștii de la circulație care le făceau semn șoferilor spre ieșire.

Reperă mașina Meșterului, datorită girofarurilor.

Tylo se întoarse către Fremont.

– Ceva se întîmplă. Uită-te!

Mașina Meșterului se strecură printre semnalizatoare, spre polițiștii care dirijau circulația și mai avea în față doar două mașini pînă la ieșire.

– Opriți-o, zise repede Tylo. Doar n-o să ne scape pe pod, pentru că eu nu am timp să-mi pun oamenii la capătul lui. Ori îl reține polițiștii...

– Să-l rețină ei, zise Fremont.

Tylo vorbi cu cei din Serviciul Secret. Chiar înainte să termine convorbirea, primele mașini ajunseseră deja pe Podul George Mason. Apoi, Fremont văzu mașinile de poliție care înaintau spre ieșire.

– Lăsați să treacă ultima mașină din fața lui, și după aceea săriți cu toții pe el, rosti Tylo în microfon. Schimbă frecvența și vorbi cu pilotul.

– Du-ne cît mai aproape de el, Harry. Și cît mai jos. Mai aproape... Bine așa, pune acum lumina pe el!

Reflectorul se aprinse și lumina lui orbitoare transformă mașina Meșterului într-un obiect de un alb strălucitor. Fremont ascultă țipetele polițiștilor, ținîndu-se de ușa deschisă a elicopterului, în timp ce pilotul cobora aparatul. Ea duse atentă la ochiul drept luneta telescopică.

– L-am prins! L-am prins! E la pămînt. La loc sigur.

Portiera mașinii de poliție se deschisese și ieșise un bărbat,

cu mîinile ridicate. Se lăsase în genunchi, se aplecase, iar acum zăcea cu fața în jos și cu mîinile la ceafă. Patru polițiști îl somau cu revolverele de la un metru distanță. Un polițist făcu un pas înainte, îi puse cătușele, apoi îl ridică în picioare.

– L-am prins! exclamă Tylo triumfătoare, izbind aerul cu pumnul.

Elicopterul ateriză și elicele se opriră. Tylo era cît pe-aci să sară jos, cînd observă figura dezamăgită a lui Fremont.

Fremont puse la loc capacul lunetei.

– I-am văzut fața, spuse ea. Ăsta nu-i Meșterul.

31

Credeți-mă că exact așa s-au petrecut lucrurile! Exact așa cum v-am povestit!

– Mai povestește-ne încă o dată.

Tylo se tot zgîia la suspectul așezat pe scaunul grosolan de lemn din camera de anchetă aflată în sediul serviciului de circulație al Poliției statului Virginia, de pe autostrada Old Jefferson Davis.

Îl chema Billy Waterstone. Era negru, avea treizeci și patru de ani, niște ochi ca niște boabe de cafea și o față presărată cu urme de acnee juvenilă. Era îmbrăcat cu o geacă groasă, gen tablă de șah, colorată în negru și roșu. Billy Waterstone era zidar; în portofelul său fuseseră găsite, alături de un permis de conducere eliberat în statul Maryland, un carnet de sindicalist și un fluturaș cu salariul pe care îl primise recent.

Tylo se uită la Fremont și la comandantul garnizoanei, apoi repetă:

– Mai povestește-ne încă o dată, domnule Waterstone.

Pe masa ale cărei picioare erau fixate în pardoseală, se afla un casetofon ale cărui role se învîrteau lent.

Waterstone se tot fîţîia pe scaun, cu un aer stingherit.

– Bine. Mă aflam la volan, singur în maşină, şi-mi vedeam liniştit de treaba mea...

– Conduceai camioneta.

– Da. Deci, cum mergeam eu, zăresc deodată o maşină de poliţie cu girofarul aprins, care mă ajunge din urmă. Ştiam că nu condusesem repede şi verificasem de curînd luminile, dar am tras imediat pe dreapta.

Tylo sesiză resemnarea care se putea desluşi în tonul omului. Pentru el, faptul că un negru este tras pe dreapta, din nu se ştie ce motive obscure, era ceva foarte obişnuit.

– Poliţaiul opreşte şi el, vine la mine şi-mi spune foarte politicos că are ceva probleme. Şi că ar avea nevoie de ajutorul meu. Waterstone scutură din cap. Măi, să fie.

– Ţi-a arătat vreun act de identitate? îl întrebă Tylo.

– Dar era în uniformă, avea insignă, armă. Şi maşina lui. De ce să nu-l fi crezut?

– Şi pe urmă a spus...

– A spus că avea o urgenţă şi că motorul îi făcea fiţe. Şi că avea imediată nevoie să-i împrumut camioneta mea. A zis că eu puteam să iau maşina lui şi să merg cu ea cît mă va duce aceasta. În cazul în care aş fi ajuns cu ea pînă în oraş, ar fi trebuit să o duc în faţa Secţiei cinci şi să-l aştept acolo.

– Şi nu ţi s-a părut nimic suspect în asta?

– Credeţi-mă, totul s-a derulat foarte repede. M-am trezit că mă opreşte şi îmi spune că are ceva urgent de rezolvat. A vrut să-mi ia camioneta, foarte bine, dar mi-a lăsat maşina lui. Nu rămîneam fără mijloc de deplasare.

– Şi nu te-ai gîndit să-l întrebi dacă n-a chemat prin staţie ajutoare? îl întrebă Tylo.

– V-am mai spus, totul s-a întîmplat extrem de repede. Mi-a deschis portiera, eu am coborît... Waterstone scutură din cap.

– Ce e?

– Dacă ar fi fost altcineva, poate că aş fi pus nişte întrebări. Dar pe tipul ăla? A fost politicos, dar rece. Şi ochii lui – avea nişte ochi inexpresivi. Ştiţi, eu mi-am făcut stagiul militar pe timpul Furtunii în Deşert. Am întîlnit indivizi care lucrau în spatele liniilor irakiene. Nu mi-au spus cu ce se ocupau, nu erau obligaţi. Aveau însă ochii la fel ca ai ăstuia.

– Şi ţi-a luat maşina, îl stimulă din nou Tylo să continue.

– Mi-a luat maşina şi a pornit-o repede pe autostradă. Eu m-am dus la maşina poliţiei. Avea cheile în contact, exact aşa cum îmi spusese el. M-am aşezat la volan, am rămas aşa cam un minut – nu mai fusesem niciodată pe scaunul din faţă într-o maşină de poliţie. Am căutat radioul şi bordul acela sclipitor, dar nu avea nimic din toate astea. Nici măcar un suport pentru armă. M-am gîndit că poate era un alt tip de maşină de poliţie. Şi am pornit la drum.

Waterstone zîmbi vag.

– Credeţi-mă că m-am simţit minunat să pot conduce aşa ceva, să văd felul în care se uitau oamenii la mine, cînd treceam pe lîngă ei. Ba mă simţeam şi mai grozav, pentru că nu purtam uniformă şi pentru faptul că eram negru.

– Şi ai luat-o înspre oraş, zise Tylo.

– Exact. Maşina mergea perfect. Motorul torcea frumos. Nu ştiu ce probleme avusese mai înainte, dar nu le mai avea. Nu mă gîndeam decît ca nu cumva să-mi distrugă camioneta, în cine ştie ce urmărire.

– Şi ai urmat sfaturile poliţistului? Intenţionai să mergi la Secţia a cincea.

– Sigur. M-am apropiat de pod şi traficul era aglomerat rău. Am văzut semnele poliţiştilor care întorceau maşinile şi am crezut că e vreun accident. Waterstone se uită la comandant şi începu cu un glas dur, aproape acuzator: Mi-a venit şi mie rîndul. Am oprit frumos şi brusc cerul a căzut pe mine. Din senin, au

apărut polițaii. M-am culcat la pămînt gîndindu-mă că polițiștii cred că eu am furat nenorocita aia de mașină.

Ceafa comandantului devenise roșie.

– Te pot asigura că nu la asta s-au gîndit oamenii mei.

Tylo sesiză ostilitatea dintre ei.

– Domnule Waterstone, polițistul acela este un impostor, un criminal periculos, căutat de poliție.

– Da, zise Waterstone. M-am gîndit eu la asta.

– Îmi pare rău că ai fost băgat în așa ceva.

– Sînt băgat rău, doamnă. Tipul ăla mi-a luat mașina.

Poate că n-o va reține foarte multă vreme, își zise Tylo.

Camioneta fusese dată în urmărire, în șase state, imediat ce Waterstone le spusese povestea lui.

Consemnul conținea multe precauții. În cazul în care camioneta este zărită, polițiștii să nu se apropie de ea, ci să ia imediat legătura cu Serviciul Secret, să o urmărească și să ceară întăriri. De cînd se dăduse alarma, trecuseră șaptezeci și cinci de minute, dar Tylo mai spera.

– Îți aducem noi camioneta înapoi, zise ea. Comandantul va lua măsuri ca să ajungi oriunde dorești.

Waterstone privea neîncrezător la chipurile celor din jurul lui.

– Adică pot pleca?

– Cu scuzele noastre.

Waterstone se ridică în picioare.

– Aș putea să vă întreb, sau o să aud la știri? Cine este individul ăsta? Ce-a făcut? A omorît vreun polițist?

– Cam așa ceva. Tylo îi deschise ușa. Ești un om norocos, domnule Waterstone.

Aglomerarea de autobuze ale mass-media, din jurul Casei Albe, le-a dat serios de furcă agenților, în uniformă, ai Serviciului Secret. Reporterii se aliniaseră lîngă poarta neagră din fier forjat,

gata să-şi înceapă reportajele. Dincolo de peluza întunecată, în Biroul Oval, străluceau feeric luminile. Aşa-zisul act terorist irakian ameninţa să dea în clocot. Faptul că preşedinta se afla încă la serviciu în seara dinaintea Zilei Recunoştinţei era un element încurajator.

Dar reprezentanţii presei n-aveau de unde să ştie că activitatea de la Casa Albă şi sosirea reprezentanţilor armatei, ca şi cea a consilierilor civili, toţi cu feţe posomorîte, n-avea cîtuşi de puţin legătură cu situaţia încinsă din Orientul Mijlociu. Problema irakiană se dovedea acum un camuflaj perfect.

– A venit ca o adevărată mană cerească, zise Claudia Ballantine, conştientă de faptul că reporterii stăteau la pîndă în întuneric.

Se întoarse către Sloane Ryder, care se aşezase, alături de o altă persoană, lîngă şemineul în care ardeau butucii.

– Eşti cam palidă. Crezi că mai poţi face faţă?

Sloane se uită la puloverul cu fir argintiu pe care-l purta. Ea şi preşedinta aveau cam aceeaşi mărime, iar Claudia Ballantine o trimisese sus, în apartamentele sale, ca să-şi schimbe hainele pline de sînge.

– Mă descurc, doamnă preşedintă, răspunse Sloane. În ce stare se mai află... domnul French?

– Oficial vorbind, este bine-mersi, interveni James Trimble. Consilierul ANS scutură din cap. Medicii de la spitalul Johns Hopkins nu înţeleg cum de mai trăieşte. Oricum nu garantează că va supravieţui pînă mîine. Trimble făcu o pauză, înainte de a continua: Doamnă preşedintă, scuzaţi-mă că vă bat la cap, dar în Taiwan e aproape miezul zilei.

– Ştiu.

Claudia Ballantine se uită la Sloane. În ultimele două ore, tînăra femeie îi spusese cea mai fantastică poveste, una atît de revoltătoare şi de indecentă, încît preşedintei parcă nu-i venea să creadă. Însă adevărul conţinut în spusele lui Sloane se vedea

în fiecare rană şi vînătaie pe care o avea, ca şi esenţa frazelor ei aproape incredibile.

Cînd Sloane revenise din apartamentul preşedintei, găsise Biroul Oval plin de lume. Erau prezenţi membrii importanţi ai cabinetului şi militari de rang înalt. Unii o priviseră cu suspiciune, altora nu le venise să-şi creadă urechilor, însă totul se schimbase cînd preşedinta o îndemnase să repete întreaga poveste. Apoi în birou se auziră blesteme şoptite, însoţite de priviri temătoare, furişe.

Cînd se încinseseră dezbaterile legate de ceea ce trebuia întreprins, Sloane se retrăsese pe un fotoliu şi rămăsese cu privirile pierdute în flăcările şemineului. Sloane îşi auzi numele şi cînd ridică privirea constată că în încăpere nu se mai aflau decît preşedinta şi James Trimble.

– Spune-le că venim, i se adresă preşedinta lui Trimble.

Trimble vorbi scurt la telefon, apoi le urmă pe preşedintă şi pe Sloane în hol. Deoarece riscul ca Meşterul să o fi luat drept ţintă pe preşedintă era foarte mare, Serviciul Secret dublase paza la Casa Albă.

Micul ascensor, amplasat între Biroul Oval şi Sala de întrunire a cabinetului, era plin acum de bărbaţi vînjoşi, ale căror sacouri erau descheiate, pentru a le permite să pună rapid mîna pe armă, dacă ar fi fost cazul.

În timp ce liftul cobora cei nouăzeci de metri pînă în adîncurile subsolului, Sloane încerca să se pregătească pentru ceea ce avea să urmeze. Însă, după cum aflase deja, niciodată nu poţi fi pregătit să faci faţă unui univers asemănător aceluia în care tocmai aterizase.

Ascensorul încetini şi se opri lin. Agenţii îşi escortară obiectivul pînă la uşa antiatomică, dincolo de care se putea zări centrul prezidenţial de comandă nucleară.

Rolul acelei încăperi, ca şi atmosfera care domnea acolo, o făcură pe Sloane să se cutremure. Camera, cît o mică sală de

conferințe, cu trei niveluri, era prevăzută la cel inferior cu trei monitoare, fiecare de mărimea unui ecran multiplex. Unul dintre ele înfățișa proiecția Mercator a globului pămîntesc, al doilea oferea o vedere de ansamblu, din satelit, asupra coastei de sud a Chinei și asupra Taiwanului, iar al treilea prezenta, mult mai în detaliu, imaginea cîtorva porturi și aeroporturi chinezești.

Cel de-al doilea nivel era ocupat în totalitate de computere, la care lucrau, cu căștile pe urechi, peste treizeci de ofițeri.

La al treilea nivel, cel mai de sus, se aflau mai multe fotolii mari și confortabile, din piele, așezate în fața unei lungi console. În centru se afla fotoliul prezidențial și cîteva telefoane așezate alături.

Un general de aviație o escortă pe președintă la locul ei și îi șopti ceva la ureche. Claudia Ballantine scutură din cap și spuse un „nu" ferm. Sloane se întrebă dacă nu cumva ofițerul încerca s-o facă să se răzgîndească.

Mai devreme, în Biroul Oval, avusese loc o dezbatere furtunoasă cu privire la oportunitatea unei mutări a președintei la Mount Vermont, în Munții Albaștri din Virginia. Din acel loc, mult mai sigur, ea și consilierii ei ar fi putut acționa într-o eventuală confruntare nucleară, folosindu-se de studiourile de televiziune din Mount Weather, pentru a lua legătura cu supraviețuitorii.

Sau poate că locul acela fusese ales din cauza musafirului.

După o clipă, Claudia Ballantine îi făcu semn generalului să plece și îi spuse lui Trimble:

– Adu-l aici.

Bărbatul părea și mai mic între cei doi ofițeri de marină care îl escortau, dar și din cauza ușii enorme. După ce omul intră în centrul de comandă, ușa începu să se închidă în urma lui. Încăperea se zgudui abia perceptibil, atunci cînd zăvoarele ușii se închiseră.

Li Peng, ambasadorul Chinei, privi lung împrejurul său, de parc-ar fi ajuns într-o altă lume. Pentru un chinez, era destul

de înalt. Avea trăsături frumoase şi un păr negru ca abanosul. Faptul că absolvise două facultăţi americane, şi că avea o ţinută agreabilă, îi permisese să-şi facă mulţi prieteni sus-puşi, atît în guvern, cît şi în domeniul afacerilor. Pentru că era obişnuit cu America şi în acelaşi timp rămăsese devotat Partidului, Li Peng fusese numit în funcţia de ambasador. Nimic din experienţa lui nu-l pregătise însă pentru o astfel de situaţie. Telefonul urgent de la Casa Albă şi graba cu care venise acolo îl cam neliniştiseră. El privi din nou în jur şi înţelese că lucrurile nu erau deloc roz.

– Domnule ambasador, zise preşedinta ridicîndu-se, în timp ce Trimble îl conducea pe diplomat spre fotoliul ei.

– Doamnă preşedintă, murmură Peng.

Nu-şi mai putea lua privirile de la uriaşele ecrane şi de la toţi operatorii care îşi făceau imperturbabili meseria.

Preşedinta îl invită să se aşeze pe un fotoliu, lîngă ea.

Peng se aşează şi în clipa aceea avu aceeaşi imagine a lumii ca şi preşedinta. Simţea că, într-un mod inexplicabil, ea şi-l făcea complice.

– Ştii pentru ce te-am rugat să vii aici, domnule ambasador?

– Nu, doamnă preşedintă. Mi s-a spus doar că este foarte urgent.

– Da, este. Claudia Ballantine îl privi drept în ochi. Acum cincizeci şi opt de ani, mai exact pe data de 7 decembrie 1941, doi diplomaţi japonezi s-au întîlnit cu ministrul Apărării al SUA. Şi ei au pretins atunci că nu ştiu pentru ce fuseseră chemaţi la ordine, deşi aveau la ei o declaraţie oficială de război. Au înmînat-o puţin prea tîrziu. Bombele căzuseră deja peste Pearl Harbor.

– Doamnă preşedintă...

– Te rog, priveşte monitorul din stînga.

Lui Peng i se tăie răsuflarea. Pe ecran apăruse Dodge French, zăcînd pe un pat de spital, înconjurat de aparatura care-l ţinea în viaţă. Un felcer tînăr intră în cadru şi apropie o oglinjoară de buzele lui French. Camera video mări imaginea şi prinse în cadru oglinjoara aburită.

– Poate nu crezi în aparate, zise preşedinta, dar oglinda nu minte. Dodge French a scăpat cu viaţă, iar noi vom avea grijă să nu moară.

Preşedinta nu-i spuse nici pentru cîtă vreme va putea fi menţinut astfel, şi nu-i explică lui Peng faptul că ridicăturile care se distingeau sub pătură, acolo unde ar fi trebuit să se afle picioarele lui French, erau nişte pături rulate.

– Ne-a spus deja destule lucruri, continuă ea. Şi sperăm să ne mai spună. Deocamdată ştim atît cît avem nevoie. Vrei să afli cîte ceva?

Peng îşi trecu limba peste buzele care i se uscaseră.

– Doamnă preşedintă, nu ştiu ce să spun. Credeţi-mă, ar trebui să iau legătura cu guvernul ţării mele, pentru a primi instrucţiuni...

– Asta ceva mai tîrziu. Acum ar fi mai bine să asculţi. Sloane?

Sloane îşi adună gîndurile şi îi repetă lui Peng ceea ce-i spusese Dodge French, în timpul fugii lor din Occoquan.

– Doamnă preşedintă, mi se par toate de necrezut! rosti Peng cu vehemenţă. Acuzaţiile acestea sînt simple calomnii! Ţara mea nu are cunoştinţă de...

– Acum are, zise preşedinta, închizîndu-i gura. Ceea ce vom face acum, e hotărît de mult.

Preşedinta se aplecă în faţă şi spuse în microfon:

– Căpitane.

Undeva jos, un ofiţer introduse un cod de acces. Imaginea cu French la spital dispăru, iar pe ecran apăru o proiecţie a globului. Într-o zonă, înconjurată de Filipine, Okinawa şi Thailanda, pulsau cîteva puncte roşii.

– Majoritatea consilierilor mei militari n-au fost de acord să-ţi arăt toate astea, zise preşedinta. Nici măcar n-au vrut ca tu să vii aici. Pe de altă parte însă, eu vreau să vezi totul, pentru ca raportul pe care îl vei trimite la Beijing să fie complet şi exact. Aceste puncte roşii, domnule ambasador, reprezintă forţele noastre prezente în Orientul Îndepărtat. După cum poţi vedea,

ele încercuiesc Taiwanul. Strîmtoarea Taiwan este, în această clipă, fără apărare, din motivele pe care cu toții le știm. Poate că forțele noastre par pentru moment prea departe. Totuși, tu și șefii tăi ar trebui să înțelegeți următoarele: avioanele noastre de bombardament, inclusiv modelul B-2 Stealth, pot fi realimentate în aer.

Președinta se uită la ceasul digital suspendat de tavan.

– Peste exact cincisprezece minute, toate porturile și aeroporturile chineze se vor afla în raza de acțiune a rachetelor noastre. În același timp, comandanții submarinelor care au posibilități de lansare a rachetelor vor fi alertați și vor redirecționa armamentul împotriva oricărei nave chinezești sau a oricărui transportor de trupe, care ar intra în Strîmtoarea Taiwan.

– Doamnă președintă, dar asta este o amenințare mai mult decît directă!

Președinta se apropie de Peng.

– Nu, domnule! Aceasta este o reacție rezonabilă, față de un potențial atac asupra unui stat suveran. Informatorii voștri știu că forțele noastre militare nu sînt echipate numai cu arme convenționale. În cazul de față, numai primul atac va fi convențional și va ținti doar soldații voștri care se îndreaptă spre Taiwan. Dar nu trebuie să se ajungă la asta. Transmite Beijingului să se retragă, domnule ambasador. Știm că atacul va avea loc de Ziua Recunoștinței, dar nu cunoaștem dacă ora se referă la ora noastră, ori la a voastră. Dacă e după ora voastră, atunci atacul va începe în curînd, deci va trebui să reacționați rapid. Dacă este vorba de ziua de mîine, atunci în momentul atacului vom avea și mai multe forțe în zonă.

Președinta se îndepărtă.

– China nu trebuie să facă asta. Nu are nevoie de așa ceva. Ați așteptat zeci de ani ca să vă recuperați Hong Kong-ul. Curînd bătrînii din Taiwan și cei de aici vor dispărea. Atunci poate

doar chinezii din Taiwan şi cei din ţara mamă vor dori unificarea. Lăsaţi-i pe ei să decidă, nu pe cei cîţiva industriaşi şi comercianţi care nu urmăresc decît profitul. Astfel de oameni nu au avut, şi nici nu vor avea vreodată, puterea de a creea astfel de protocoale.

Preşedinta se ridică şi arătă cu mîna spre încăpere.

– Acum ştii ceea ce ştim şi noi. Ai văzut ceea ce am văzut şi noi. Înţelegi ceea ce se va întîmpla dacă Beijingul se încăpăţînează să rămînă pe poziţii. Vorbeşte cu şefii tăi, domnule ambasador. Fă-i să înţeleagă că această naţie nu va tolera un nou Pearl Harbor. Nu sub privirile mele. Sub nici o formă!

În ajunul Zilei Recunoştinţei, Chinatown era pustiu. Se aflau acolo doar nişte bătrîni, care nu agreaseră niciodată această sărbătoare, şi cîţiva imigranţi, sosiţi de curînd.

Mai Ling şedea în bucătăria măcelăriei şi se uita la bucătarii care jucau cărţi într-un colţ, fără să facă nici un zgomot. Proprietarul măcelăriei şi soţia acestuia îşi făceau calculele încasărilor. Nimeni nu ridică privirea cînd uşa din spate se deschise şi în încăpere intră un bărbat alb, înalt.

– Bună seara, mamă, zise Meşterul.

Mai Ling îşi aprinse calmă ţigara, iar în clipa următoare îl plesni pe Meşter peste faţă.

Meşterul simţea usturimea palmei pe obraz şi ştia că asta se datora faptului că nu-l omorîse pe French.

– Nu va mai trăi multă vreme, mamă, spuse el calm. Adică nu va mai apuca să spună ceva. Poate că deja a murit.

Mai Ling explodă:

– Te înşeli. A supravieţuit îndeajuns ca să spună destule.

Ea îi relată ceea ce-i spusese Li Peng, la întoarcerea de la ambasadă. Li Peng, frîngîndu-şi mîinile şi vorbind cu glasul lui şovăielnic.

– Li Peng l-a văzut pe French, pe un monitor, zăcînd într-un pat de spital, zise Meşterul. Dar nu l-a văzut direct.

– Şi respira, adăugă Mai Ling.

– La oglindă, da. Interesant e faptul că preşedinta s-a străduit cam mult să demonstreze acest lucru. Oare Li Peng nu e victima unei farse? Mă pricep bine la deghizări şi la efecte speciale. Oglinda ar fi putut fi aranjată.

– Peng crede că americanii nu l-ar fi adus în cea mai discretă încăpere a lor doar ca să facă o farsă.

– N-o puteau face mai bine, decît strecurîndu-i o minciună mică, învăluită într-un mare adevăr.

– Nu poţi să accepţi că l-ai ratat pe French.

Meşterul scutură din cap.

– Ştii ceva? Cred că americanii au aflat despre intenţiile voastre în legătură cu Taiwanul, dar după cele spuse de Peng, nu ştiu cu precizie momentul. Au reacţionat astfel, deoarece cred că operaţiunea se află deja în curs de desfăşurare, orientîndu-se după ora Taiwanului, şi nu că începe de-abia mîine.

– Şi?

– Şi nu se va schimba nimic din ceea ce era deja plănuit să aibă loc mîine. Indiferent ce le-a spus, French n-a scos un cuvînt despre familia Cho, nu-i aşa?

Mai Ling scutură din cap. Ea luase legătura cu familia Cho, cu mai puţin de o oră în urmă. Aceştia, inclusiv 1818, se aflau într-un hotel din apropiere.

Meşterul se ridică în picioare şi îşi încheie nasturii de la pardesiu. Nu se va mai întîlni cu Mai Ling. Nu mai era necesar. Ştia cu precizie ce urma să facă.

– Să ai noroc mîine, îi ură Mai Ling, după care adăugă: Ar fi trebuit să te ascult şi să te las să-i vii de hac femeii aceleia, Ryder!

Meşterul o privi peste umăr.

– Da. Însă nici acum nu e prea tîrziu.

32

În vreme ce în apartamentul pentru oaspeți de la Casa Albă, Sloane Ryder se răsucea într-un somn agitat și neodihnitor, legătura prin satelit dintre Taipei și Washington funcționa.

Înainte ca președinta și primul-ministru al Taiwanului să termine discuția, primele unități navale taiwaneze ieșeau deja din bîrlogul lor pentru a-și ocupa pozițiile defensive în apele lor teritoriale.

Sub denumirea de „exerciții militare comune", acestora li se alăturase și aviația taiwaneză. Avioanele F-16 și F-18, înarmate pînă-n dinți, ieșiseră din hangarele lor și patrulau pe cer. Ele erau realimentate în timpul zborului și aterizau doar pentru schimbarea piloților.

În același timp, submarinul american Virginia, avînd la bord, printre altele, o gamă de rachete de croazieră, ieși la suprafață doar atîta cît să fie observat de sateliții chinezi. Era un semnal evident, pentru Beijing, că americanii nu mințiseră în legătură cu prezența lor în strîmtoare.

Între timp, sateliții americani și avioanele-spion SR-71 circulau încolo și încoace deasupra țărmului chinez, pentru a depista eventuale mișcări de trupe.

La Washington, se făceau preparative de un cu totul alt gen.

Holland Tylo și Hollis Fremont se întorseseră de la sediul poliției statale și raportaseră că Meșterul scăpase și că nu fusese găsită camioneta lui Waterstone. Președinta se hotărî să sporească presiunile asupra forțelor de ordine. Dat fiind că poliția avea deja descrierea Meșterului, transmisă telegrafic, ea îl convocă pe șeful FBI și pe cel al poliției din Washington pentru a-i informa că era posibil ca atentatul la viața lui Dodge French să aibă legătură cu asasinarea generalului Sam

Murchison. Prin urmare, ambele acțiuni puteau fi opera unuia și aceluiași asasin sau grup de asasini, aflați în slujba lui Saddam Hussein. Cum scurgerile de informații nu puteau fi evitate deoarece erau implicate multe persoane, presa avea să facă legătura dintre știrea referitoare la French și restul poveștii.

În timp ce Fremont aștepta cu nerăbdare ca Meșterul să fie semnalat pe undeva, Tylo se străduia să crească măsurile de securitate care o priveau pe președintă. Senzorii pentru depistarea oricărui intrus, dispozitivele audio, video, electronice, traductoarele de presiune și instalațiile cu radiații infraroșii, care înconjurau ca o rețea invizibilă Casa Albă, fuseseră verificate cu mare atenție. Echipele de pază ale Serviciului Secret, cu tot armamentul din dotare, fuseseră amplasate pe acoperiș. Trei agenți monitorizau sistemul digital de localizare, care urmărea deplasarea președintei, atît în interiorul Casei Albe, cît și în exteriorul acesteia. S-a procedat la revizuirea programului Claudiei Ballantine pentru Ziua Recunoștinței. La Casa Albă urmau să sosească o sută treizeci de copii, împreună cu părinții lor. Tylo ordonă reverificarea pe computer a tuturor rudelor copiilor respectivi. Eventualele amănunte dubioase, o dată descoperite, urmau să-i fie aduse imediat la cunoștință.

La ora trei dimineața, președinta se retrase în dormitor. După o oră, Tylo, care verificase datele tuturor părinților, pe măsură ce îi parveneau, se duse și ea să se culce.

Activitatea de căutare se desfășura cu maximă rigoare.

Meșterul observase sporirea efectivelor de poliție aflate la datorie.

În presă apăruseră reportaje care subliniau o posibilă legătură între accidentul lui Dodge French și asasinarea șefului de Stat Major. Asta însemna că FBI-ul și toate celelalte forțe federale se aflau și ele la pîndă. Pînă și în hotel măsurile de securitate sporiseră. Recepționerii și diverși alți oameni, îmbrăcați civil, erau atenți la toate persoanele din hol și din celelalte încăperi publice.

Meşterul îşi petrecuse noaptea în livingul apartamentului închiriat de Ambasadă, pentru familia Cho. Privind pe fereastră, dincolo de parc, spre Grădina Rock Creek, constată că era o superbă zi de toamnă.

Intră în baia care separa cele două camere şi îl examină cu ochi critici pe bărbatul din oglindă.

Umflătura de pe abdomen, un dispozitiv folosit de actriţe ca să pară gravide, îl făcea să pară mai scund decît era în realitate şi mult mai gras. Pantalonii largi şi sacoul de tweed se potriveau cu barba căruntă, cu mustaţa tăiată scurt, cu ramele de baga ale ochelarilor şi cu pipa. Arăta acum ca un om de ştiinţă prea puţin interesat de imaginea lui.

Se întoarse în living şi scormoni atent în portofelul jerpelit, în care se aflau un permis de conducere emis în California, o legitimaţie de la Universitatea din California, un bilet de avion, spre Los Angeles, un carnet de asigurări sociale şi cîteva cărţi de credit, toate pe numele Joseph Pularski. În cazul în care ar fi fost oprit şi legitimat, Joseph Pularski n-ar fi ridicat nici un semn de întrebare.

– Eşti gata.

Meşterul se întoarse spre nord-coreeancă.

– Da.

– Eşti mai ceva decît un cameleon.

El zîmbi satisfăcut.

– Şi băiatul?

– Este bine, exact aşa cum ne doream. Sedativul pe care i l-am dat aseară şi-a făcut efectul. Femeia se uită la ceas. Mai sînt două ore pînă la ceremonie. Dacă va fi tot ameţit, îi voi da cinci miligrame de dexedrină, ca să se comporte la fel ca ceilalţi copii.

Femeia căută în poşetă şi îi întinse Meşterului un telefon celular, Motorola.

Meşterul îl cîntări în palmă.

– E ceva mai greu decît unul obişnuit.

– Puţin mai greu, din cauza emiţătorului. Ca să-l foloseşti,

tragi antena, apeşi pe butonul de alimentare, apoi pe tasta „pound" şi în fine pe tasta de expediere, „send".

Meşterul se uită la micuţul telefon, ale cărui măruntaie fuseseră înlocuite cu un emiţător suficient de putemic, astfel încît comanda declanşării să ajungă la ţintă, în ciuda nenumăratelor interferenţe de semnal întîlnite în cale.

– Şi raza de acţiune?

– O sută optzeci de metri. Distanţa faţă de „kilometrul zero" este de numai optzeci şi cinci de metri, peste Peluza din Sud, pînă la uşa Sălii de recepţii. Vremea e atît de bună încît vor ţine petrecerea în aer liber, pe peluză, după cum scriu ziarele. Asta îţi va uşura sarcina.

Meşterul băgă telefonul în buzunar şi luă de pe măsuţă un exemplar mototolit din *Moby-Dick*.

– Îţi doresc o călătorie plăcută pînă acasă, îi spuse el femeii şi dădu să plece.

– Oare va fi plăcută?

Cu mîna pe clanţă, Meşterul îi răspunse:

– Ţi-e teamă că te voi omorî, o dată ce ţi-ai terminat rolul, pentru că ştii cum arăt?

Ea dădu din cap. Meşterul continuă:

– Vei fi deja în drum spre aeroport, cînd eu îmi voi termina treaba. N-ai avea cum să intervii sau să mă opreşti. Da, te vei afla în deplină siguranţă.

Femeia se pricepea foarte bine să identifice minciuna, iar acum ea nu observă, în vorbele Meşterului, nici un semn care să o avertizeze că acesta n-ar fi spus adevărul. Însă ea nu avea de unde să ştie cît de sincer sunase promisiunea Meşterului în urechile colonelului care condusese lagărul din care fusese luat copilul cu numărul 1818.

În timp ce Meşterul ieşea din apartamentul închiriat de ambasadă, la Casa Albă se efectuau ultimele retuşuri ale petrecerii.

La micul dejun, în sufrageria de serviciu, Holland Tylo

insistase ca petrecerea să aibă loc în interior, în cadrul sigur al Sălii de recepţii, dar preşedinta nu cedase. Ea plănuise ca micuţii oaspeţi să mănînce şi să se hîrjonească afară ţinînd cont şi de faptul că vremea se arăta bună. În plus, Sala de recepţii era rezervată părinţilor, pentru ca aceştia să poată conversa.

Personalul Casei Albe aranjase mesele, scaunele, lămpile portabile pentru încălzirea alimentelor şi cărucioarele de servit, pe Peluza din Sud, aparatura între cele două scări exterioare, de piatră, care descriau fiecare cîte un semicerc, spre uşa Sălii de recepţii. De acolo, părinţii îşi puteau supraveghea copii care se jucau.

La bucătărie, maeştrii culinari ai Casei Albe se aflau în faza finală a preparării prînzului. La pregătirea mîncării, se ţinuse cont de necesităţile dietetice, atît ale copiilor, cît şi ale părinţilor acestora. Din fericire, carnea de curcan şi celelalte preparate erau perfect compatibile, în majoritatea cazurilor. Pentru cîţiva dintre invitaţi, curcanul fusese înlocuit cu carne de miel sau cu peşte. Un rabin supraveghease personal prepararea unui prînz, cuşer, pentru o familie din Israel.

La ora douăsprezece şi jumătate, Tylo procedă la ultima verificare a întregului amplasament. La fiecare punct de control al vehiculelor, se aflau, împreună cu instructorii lor, cîini specializaţi în depistarea eventualelor bombe. Agenţi sub acoperire patrulau discret în zonele împădurite din spatele gardului înalt de trei metri, care separa terenul Casei Albe de trotuarele publice. Barierele de ciment de pe Bulevardul Pennsylvania fuseseră verificate în zori, pentru a se descoperi o eventuală încărcătură explozivă. Serviciul Secret verificase uşile şi ferestrele Sălii de recepţii. Două elicoptere cu lunetişti patrulau continuu deasupra Casei Albe. Buna funcţionare a radarului folosit de Serviciul Secret pentru urmărirea aeronavelor care aterizau şi decolau la aeroportul naţional fusese atent testată.

– Cum staţi? o întrebă Fremont pe Tylo, cînd aceasta îşi termină tura de inspectare în preajma punctului de pază de pe Strada 5.

– Sîntem pregătiți. Dar ce se aude cu Meşterul?

Fremont scutură din cap a neputință.

– Se află el pe undeva prin preajmă şi aşteaptă. Poate că în clipa asta ne urmăreşte.

Tylo se uită în lungul Străzii 5. La intersecția cu Bulevardul Pennsylvania se oprise un autobuz, din care coborîse un grup de adulți însoțiți de copiii lor.

– A început, zise ea.

– La fel şi Meşterul, spuse Fremont.

Merseră pîna la Aleea Executivului, alee care înconjoară Peluza de Sud. Dincolo de gardul din fier forjat, fîntîna arteziană arunca apa la mare înălțime.

– A ta a fost ideea? o întrebă Fremont.

Tylo dădu din cap. Cu cît presiunea apei era mai mare, cu atît mai sus se înălța şuvoiul de apă şi astfel putea bloca sau devia un eventual glonț.

Pînă şi de Ziua Recunoştinței, ciorchinele de turişti nu lipseau de lîngă gard, pentru a face fotografii. Tot acolo se aflau două maşini de urmărire, un Branco şi un automobil de oraş. Geamurile Branco-ului erau coborîte, pentru ca agenții să poată cerceta cu ajutorul binoclurilor turiştii.

– Nu poate face nimic, zise Tylo. Nu poate trage de acolo. Şi e singurul loc de unde s-ar putea trage.

Fremont nu comentă. Ca fost agent al Serviciului Secret, Fremont o înțelegea foarte bine pe Tylo. Era adevărat. Se făcuseră verificări repetate asupra tuturor persoanelor legate de acest eveniment, mergîndu-se pînă la spălătorii de vase de la bucătărie. Nu se ridicase nici un semn de întrebare; nimic alarmant. Poate că tocmai din această cauză încordarea ajunsese la cote maxime. Liniştea aceea părea nefirească, în aşteptarea ceremoniei care urma să aibă loc; devenise aproape insuportabilă.

– Tu ce vei face? o întrebă Fremont.

– Eu mă voi afla în continuă mişcare, la numai un metru de preşedintă. Dar tu? Ai vreo treabă înăuntru?

– O să rămîn afară o vreme. L-am ratat la Occoquan, dar nu va mai avea parte încă o dată de un asemenea noroc.

Cei doi Cho, împreună cu 1818, se urcară ultimii în autobuzul aflat pe aleea hotelului şi se aşezară pe locurile din spate. Femeia constată cu bucurie că toţi părinţii erau foarte emoţionaţi, iar cei emoţionaţi nu-şi mai amintesc ulterior mare lucru.

Călătoria pînă pe Strada 5 dură mai puţin de zece minute. Soţii Cho şi 1818 coborîră ultimii din autobuz şi rămaseră la capătul cozii care număra şaizeci şi ceva de oameni. După ce sosi încă un autobuz, cu musafiri, soţii Cho deveniră nişte anonimi, pierduţi în mulţime.

În timp ce se apropiau de punctul de verificare, femeia încercă să facă abstracţie de agentul Serviciului Secret, aflat înăuntru, şi de camerele video. Îşi spuse că trebuia să pară o mamă emoţionată, surescitată, încîntată de tot ce vedea în jurul ei. Îşi trase soţul de mînecă şi începu să vorbească cu el, arătînd spre clădirea Trezoreriei. Bărbatul intră în joc. Cei doi continuară să comenteze în timp ce coada înainta spre punctul de verificare.

– Invitaţia şi actele dumneavoastră, vă rog?

Paznicul avea un ton politicos, dar privirea lui îi cerceta cu atenţie pe cei trei Cho.

Bărbatul îi dădu scrisoarea şi paşapoartele.

Paznicul se uită la fotografii şi le compară cu cele trei figuri din faţa lui. Apoi trecu invitaţia din partea „Mîinilor Speranţei" printr-un dispozitiv de scanare, care evidenţia anumite însemne, invizibile cu ochiul liber, printre care şi figura lui George Washington. Însemnele erau autentice şi se aflau exact în locurile în care trebuia să se afle.

Paznicul făcu o ultimă verificare, introducînd în computer numerele de paşaport şi fotografiile celor trei Cho.

– Vă mulţumesc, oameni buni. Acum puteţi intra. Vă urez distracţie plăcută.

Zîmbetul femeii ascundea un imens oftat de uşurare. Ea se

uită în jos, la 1818, care privea în jurul său, fascinat de veveriţele care se zbenguiau pe crengile arborilor din apropiere.

– Avem mii – la veverițe mă refeream, zise tînăra care-i luă în primire. Bună, eu sînt Jenny, unul dintre ghizii voştri.

Îl mîngîie pe 1818 pe creştet.

– Ce copilaş dulce. Doamnă, domnule, vă rog să veniţi după mine. Vă conduc pînă la Sala de recepţii. E o zi minunată, nu-i aşa?

Coreencei îi stătu pe limbă să-i spună că ziua va fi şi mai grozavă.

Lee Porter o găsi pe Sloane în biblioteca de lîngă apartamentele pentru oaspeţi ale Casei Albe, aşezată la un birou, cu un laptop, un carneţel şi o carte deschisă în faţă. El se încruntă atunci cînd îi observă umflătura de pe obraz şi cînd o văzu cum se schimonoseşte de durere, în timp ce ridica mîna ca să-l salute.

– Cum te simţi? o întrebă el.

– Mă voi simţi mult mai bine la sfîrşitul zilei, sau cînd va fi prins nenorocitul ăla. Se uită plină de speranţă spre şeful ei.

Porter scutură din cap.

– Parcă l-a-nghiţit pămîntul. Mi-ar plăcea să cred că a văzut întreaga desfăşurare de forţe şi că a renunţat la atentat.

– Nu-ţi face iluzii deşarte. Sloane continuă, după o scurtă pauză: Dar chinezii?

– Nu zic nici pîs. Toate survolările noastre indică faptul că stau în aşteptare. Nici un fel de protest faţă de exerciţiile taiwaneze. Letargie totală. Porter arătă spre birou. Şi tu, ce-ai mai descoperit?

Sloane ciocăni uşor cu unghia în ecran.

– Absolut nimic, cel puţin pînă acum. Am parcurs toate rapoartele analiştilor. Nu avem decît presupuneri bazate pe interpretări asupra celor spuse de French. Ştim că undeva există un asasin. Ştim că preşedinta este ţinta lui. Facem tot ce putem ca s-o protejăm...

– Însă nu îndeajuns.

Sloane scutură din cap.

– Ceva ne scapă. Sîntem pe-aproape, dar nu vedem.

– Ce carte e asta?

Sloane îi arătă volumul *Justine,* de Lawrence Durrell.

– În biblioteca de la Casa Albă nu l-am găsit, aşa că l-am luat din Georgetown, de la Olsson's.

Porter citi cu glas tare pasajul subliniat: „Noi sîntem copiii mediului în care trăim; el ne dictează întreg comportamentul şi chiar gîndirea, în măsura în care noi reacţionăm la stimulii lui".

– Din tot ce mi-a spus French, acest pasaj, cred eu, a fost cel mai interesant. A încercat să-mi sugereze o explicaţie a modului în care gîndeşte. Din păcate, nu ştiu cum să-l interpretez, ce semnificaţie ar trebui să-i dau, sau cu ce să-l pun în relaţie.

– Poate că a încercat doar să te încurce, zise Porter. Lui French îi place să facă asemenea glumiţe.

– Da, îi place. Însă eu cred că atunci nu glumea. Sloane privi pe geam, dincolo de Porter. Ce se întîmplă afară?

– Vino să vezi cu ochii tăi.

Petrecerea se afla în plină desfăşurare. Cîţiva copii, între şapte şi doisprezece ani, se jucau pe Peluza de Sud, ţipînd, în timp ce agenţii din Serviciul Secret care formaseră un cordon în jurul zonei, îi supravegheau. Alţi stăteau la coadă în faţa cărucioarelor cu alimente, ţinînd în mîini farfurii pentru friptură şi salată. O parte dintre copii se aşezaseră în jurul meselor şi începuseră să mănînce.

– Preşedinta unde este? îl întrebă Sloane.

– E înăuntru acum, cu părinţii. Porter se uită la ceas. Peste trei sferturi de oră va ieşi pentru a-şi ţine discursul.

Sloane nu îşi putu reţine un zîmbet, privindu-i pe acei copii condamnaţi la o moarte nemeritată şi prematură, jucîndu-se sub cerul lui Dumnezeu, ca şi cum n-ar fi avut nici o grijă. Apoi îi privi pe cei conduşi de părinţi la bufet. Văzu o fetiţă indiancă, cu semnul distinctiv pe frunte, apoi un băiat asiatic, în costum de marinar, ţinut strîns de mînă de mama lui. Băiatul părea

supărat sau nervos. Femeia se aplecă asupra lui, moment în care, fără nici un avertisment, băieţelul începu s-o lovească cu pumnii săi mici, în ochi, în cap, unde nimerea.

Lui Sloane i se tăiase răsuflarea. Femeia îl strîngea tare pe băiat, şi părea gata să-l lovească. În ultima clipă, ca şi cum ar fi sesizat ceva, ea se abţinu, îngenunche şi încercă să-l mîngîie. Băiatul scutură din cap, apoi începu să se scarpine pe fese. Femeia îl luă de braţe şi copilul se agăţă de gîtul ei. Atunci, cu o mişcare care o uimi pe Sloane şi o făcu să se simtă jenată, femeia îşi băgă mîna în pantalonaşii copilului şi pipăi funduleţul acestuia, ca şi cum ar fi verificat starea unui pampers.

Să aibă oare incontinenţă urinară?... Poate că da, ca un efect secundar al medicaţiei.

Sloane o urmări pe femeie cum îl linişteşte pe copil şi cum îl duce încet spre coada de la bufet.

– Ce vezi acolo atît de interesant?

Sloane nu-şi dăduse seama că Porter plecase între timp de lîngă geam.

– Nimic deosebit...

O dată ajunsă la coadă, femeia nu-l lăsă pe copil să se descurce singur. Ea îl ajută să-şi ţină farfuria şi îl conduse la o masă unde existau mai multe locuri libere.

– Sloane?

Noi sîntem copiii mediului în care trăim...

Sloane continua să privească la petrecere. Nu era posibil aşa ceva. Sau era?

Pentru orice eventualitate, ea îşi scoase mobilul şi formă un număr. Tylo răspunse imediat.

– Sloane la telefon.

– S-a întîmplat ceva?

Sloane avu o ezitare, conştientă că ceea ce avea să spună suna cumplit. Apoi îşi luă inima-n dinţi:

– I-ați verificat pe toți cei care-au intrat, da? Pe absolut toți?

– Toți trebuia să aibă însemnele acelea pe invitație. Pașapoartele au fost și ele verificate.

– Dar copiii – marea lor majoritate – nu au pașapoarte. Numele lor figurează pe pașapoartele părinților.

– Sloane, unde vrei să ajungi?

– Ați verificat toți adulții. Dar pe copii i-ați verificat?

– Toți au trecut prin detectorul de metale...

– French a zis: „Noi sîntem copiii mediului în care trăim". Am găsit pasajul în *Justine*. Durrell vorbea despre personajele adulte din romanul lui. Dar dacă French nu se referea la asta? Dacă se referea *ad litteram* la copii? Sloane auzi respirația accelerată a lui Tylo. Holland, președinta nu... nu s-a amestecat în mulțime?

– Ba da.

– Bine. Știi ce ai de făcut, în situația asta. Dar dacă atunci cînd va ieși afară și se va opri la un copil îl va lua în brațe?

– Dar și copiii au trecut prin detector!

– Auzi, nu știu dacă e adevărat sau nu. Voi i-ați verificat pe părinți. Dar pe copii...

– Stai puțin, Sloane. Vorbesc pe altă linie.

În Sala de recepții, Tylo se îndepărtă puțin de președintă și îi făcu semn altui agent, ca să o înlocuiască. Apoi vorbi în microfonul de la încheietura mîinii.

– Paza președintei. Ridicați la nivelul doi. Repet, la nivelul doi.

Mesajul ajunse la toți agenții de serviciu. Mîinile lor ajunseră în sacouri sau deblocară încuietorile servietelor în care se aflau armele automate. Nivelul doi însemna că exista un potențial pericol în zona de securitate.

Tylo o urmări pe președintă cum face cu mîna mulțimii, zîmbind. Probabil că sesizase și ea faptul că agenții începuseră să se strîngă în jurul ei și o privi pe Tylo.

– Spune-i preşedintei că deocamdată totul e în ordine, rosti ea în microfon; agentul se aplecă spre preşedintă, ca să-i transmită mesajul.

Tylo atinse rapid butonul.

– Hollis?

Spaţiul din faţa Peluzei de Sud se aglomerase. Profitînd de vremea frumoasă şi de absenţa traficului rutier, mulţi veniseră să se bucure de o plimbare.

– Sînt tot acolo, îi răspunse Fremont. Pe Aleea Executivului.

Tylo nu-şi pierdu timpul ca să-i mai explice tot ce îi spusese Sloane.

– Tu ce părere ai? Crezi că am greşit cumva cu copiii? Ar fi posibil ca unul dintre ei să fi fost folosit pentru introducerea unei arme?

Mintea lui Fremont începu să lucreze febril. În munca ei la Omega, avea acces la informaţiile cele mai recente, adunate din întreaga lume. Copiii... Ceva legat de copii. Existase cîndva ceva legat de asta, şi ea se strădui să-şi amintească ce anume.

Copii care poartă arme... Nu, nu e asta. Haide. Haide odată. Ce mai era? Copii, copii, copii...

Copii folosiţi ca arme. Asta era!

Fremont simţi că se sufocă. Cu doi ani în urmă, un raport venit de la Mossad ajunsese şi pe biroul ei. Ideea: trimiterea de oameni cu dinamită în jurul mijlocului, într-un centru aglomerat din Tel Aviv. Explozii, corpuri dezmembrate, braţe şi picioare zburînd prin aer. Schijele făcuseră victime pe o rază de şaizeci de metri.

Concluzia raportului fusese: Mossad-ul confirmă faptul că există mulţi copiii, în taberele de antrenament ale teroriştilor. Acolo sînt învăţaţi cum să transporte bombe. Cum să devină ei înşişi bombe.

Greşit! Dacă un copil ar fi fost burduşit sub haine cu

explozibil, detectoarele şi cîinii l-ar fi descoperit. Mai gîndeşte-te!

Taberele de antrenament... Pe cine mai menţionase raportul? Consilieri: vietnamezi, foştii membri ai KGB-ului, nord-coreeni...

– Holland, este vreo familie din Coreea de Nord?

– Nu. Doar din Coreea de Sud. Familia Cho. De ce?

– Stai puţin.

Nord-coreeni. Consilieri KGB. Consilieri medicali.

Implanturi.

– Unde-i preşedinta? întrebă Fremont.

– În Sala de recepţii. Tocmai vrea să iasă.

– Să nu iasă încă. Să mai stea de vorbă acolo. Totul să pară cît se poate de natural. Opreşte-o imediat.

Tylo îşi duse încheietura mîinii la gură.

– Alarmă de gradul trei. Spune-i preşedintei să mai rămînă în încăpere. Să nu iasă deocamdată afară.

Agentul aflat lîngă preşedintă se aplecă şi îi transmise, zîmbind, mesajul. Bine lucrat, se gîndi Tylo. Apoi zîmbi şi preşedinta şi începu să discute cu altă pereche.

– Gata, a rămas la loc sigur, zise Tylo.

– Ascultă-mă. Este posibil ca unuia dintre copii să-i fi fost implantate explozibile. Iar astea nu sînt detectabile. Nici cîinii nu simt nimic.

Tylo vorbea calm.

– Toţi copiii sînt afară. Şi cîţiva părinţi.

– Părinţii – dacă asta le sînt – vor sta lîngă copil. Procedura de implant este foarte dureroasă. Copilul ar putea fi drogat astfel încît să stea cuminte, să pară normal. Dacă medicamentul nu-şi mai face efectul sau dacă doza a fost greşită, se va manifesta ciudat.

– Ai spus „el". Dar poate fi şi o fetiţă?

– Posibil.

– Eu mă duc afară, ca să văd ce se întîmplă. Sloane e în

bibliotecă. De acolo are o vedere de ansamblu. Întreab-o dacă a descoperit ceva neobişnuit.

Sloane o văzu pe Tylo ieşind. Sună mobilul.

– Hollis la telefon. Eşti la fereastră?

– Da.

– Descrie-mi ce vezi.

– Toţi copiii mănîncă. Mai sînt acolo nişte bucătari, cîţiva ospătari, doi clovni, iar tipul costumat în dinozaur trece de la o masă la alta...

– Dar părinţi există?

– Sînt cîţiva. Doi soţi, la o masă, cu fetiţa lor. Două mame, la o altă masă. Stai puţin. A ieşit un bărbat. Se îndreaptă spre un băiat aflat la o masă... Un băiat care stă cu mama lui.

Fremont sesiză schimbarea din tonul lui Sloane.

– Ce-i cu ei?

Sloane avu o ezitare.

– Nu sînt sigură. Toţi ceilalţi copii se comportă... normal. Rîd, se joacă, se distrează. Copilul ăsta e cam ciudat, de parcă s-ar afla sub influenţa vreunui medicament, ceva de genul ăsta.

– Ce rasă este?

– Asiatic.

– Şi mama?

– La fel.

– Sloane, poţi să-mi spui dacă sînt japonezi, chinezi sau...

– Nu, nici una, nici alta. Thailandezi, poate coreeni.

Fremont simţi că i se strînge inima.

– Sloane, ţine linia deschisă şi supraveghează-i. Spune-mi dacă fac vreo mişcare.

– De ce? Ce...

– Sloane, aşteaptă puţin. Trebuie să vorbesc cu Tylo.

Fremont comută canalele.

– Este un băiat asiatic, împreună cu mama lui, pe peluză, îi comunică ea lui Tylo. E posibil să fie coreeni. Apoi îi transmise rapid informaţiile furnizate de Sloane. Ar putea fi ei.

– Să verific.

Mişcîndu-se cît putea ea mai repede şi mai degajat în acelaşi timp, Tylo ajunse în Sala Hărţilor, unde fusese instalat un birou temporar.

Ea începu să scaneze lista computerizată a invitaţilor. Coreea de Sud. Familia Cho. Vizele emise din iunie. Verificările n-au ridicat probleme.

Tylo avu o ezitare. N-o putea ţine la infinit pe preşedintă în Sala de recepţii. În acelaşi timp nu se putea apropia de băiatul familiei Cho sau de mama acestuia, pînă nu era sigură de vinovăţia lor. Şi *dacă* ei erau atentatorii? Dacă băiatul avea cumva implanturi explozive în clipa în care s-ar fi apropiat de preşedintă, Tylo s-ar fi aruncat asupra lui. Cît explozibil purta el oare? Cît de departe ar fi trebuit să rămînă preşedinta, ca să scape nevătămată?

Oare el să fie?

Tylo ştia că are timp pentru o singură încercare. Şi o puse în practică. Luă legătura cu un agent care ştia limba coreeană. Îi tastă rapid numărul pe ecran şi îi spuse să sune.

Secundele i se păreau ore. Apoi agentul o sună şi îi spuse:

– Am vorbit cu bunica. Zice că fiica ei şi soţul acesteia, împreună cu nepoţelul, se află acum la Washington, pentru întîlnirea cu preşedinta.

Asta-i. Nu sînt suspecţi.

Agentul însă nu terminase tot ce avea de spus.

– Dar ea a încercat zadarnic să ia legătura cu ei. Nimeni nu i-a răspuns la hotel. Este îngrijorată. Îi e frică să nu li se fi întîmplat ceva rău.

– Li s-a întîmplat, rosti Tylo încrîncenată. Sun-o din nou pe bunică şi încearcă să obţii cît mai multe amănunte posibile despre ei.

Tylo reveni la Fremont.

– Implanturile. Ce fel de implanturi ar putea fi? Şi cum ar putea fi ele detonate?

– Băiatul a trecut de cîini şi de porţi, aşa că bănuiesc că este vorba de plastic. Din acelaşi motiv, cu siguranţă că nu el deţine detonatorul, adică o telecomandă, un semnal electronic.

– Ce fel de semnal?

– Ştiu şi eu? Prin radio, prin telefon, prin impulsuri.

– Şi cum l-am putea neutraliza, la emitere?

– Dumnezeule. Nici nu ştim ce frecvenţă are emiţătorul. Va trebui să neutralizezi toate emisiile electronice din zonă, ca să fim siguri de reuşită.

– Dacă va fi nevoie, vom face şi asta. Tylo tăcu o vreme. Dacă băiatul nu poartă la el emiţătorul, atunci cu siguranţă nici mama lui şi nici tatăl lui nu îl au asupra lor. Asta înseamnă...

– Meşterul. Ştiu. Este pe aici pe undeva. Copiii se află la vreo cincizeci de metri de stradă. Trebuie să aibă un semnal îndeajuns de puternic ca să acopere distanţa asta, plus încă ceva de rezervă. Dar nu va fi prea departe. Va dori să vadă explozia.

– E voyeurist?

– Nu. Dar va dori să fie sigur de reuşită. O să încerc să mă ocup de lumea de aici. Poate am noroc.

– Ai grijă... şi ţine canalul deschis.

Tylo formă numărul de la Sala de pregătire a Bazei Aeriene Andrews. Îi răspunse imediat o voce încordată.

– Locotenent Matthews.

– La telefon este agent Tylo de la Serviciul Secret. Fiţi pregătiţi să verificaţi o identitate.

– Am înţeles.

– Delta, kilo, nouă, nouă, trei, şapte, opt, alfa.

Tylo auzi în receptor respiraţia lui Matthews şi clicurile tastaturii.

– Identitate verificată. Ce doreşti?

– Am o alarmă de gradul trei în Cuib. Am nevoie de o intervenţie de bruiaj, Starburst.

– Am înţeles. Starburst.

– Cît durează?

– Estimez efectul în patru minute, poate mai puțin.

– Ar fi bine să fie cît mai repede.

– Președinta – este... ?

– Este bine-mersi și va rămîne astfel.

– Te țin la curent, doamnă. După o pauză, adăugă: Doamne-ajută!

La patruzeci și cinci de secunde după ce se ceruse intervenția, două avioane de interceptie F-16 decolară de pe pista L-29, prinseră rapid înălțime și ajunseră la o altitudine de trei mii de metri. Traficul aerian de pe Aeroporturile Dulles International și Ronald Reagan fusese întrerupt.

La un minut după decolarea celor două avioane F-16, în zbor se afla și o navă aeriană de protecție electronică, AWACS. Era un avion deosebit, datorită farfuriei radar montată deasupra, un adevărat centru electronic zburător, specializat în direcționarea avioanelor de luptă și a bombardierelor spre țintele acestora. Totodată monitoriza înaintarea forțelor inamice și supraveghea mișcările de trupe în zona de bătălie. Avionul mai putea îndeplini încă o funcție.

La două minute și douăsprezece secunde după decolare, el se apropie de cele două avioane escortatoare. Prin locotenentul Matthews aflat în Sala de pregătire, pilotul vorbi direct cu Tylo.

– Zborul de intervenție către sol. Mă auzi, agent Tylo?

– Da.

– Ne aflăm la circa nouăzeci de secunde de țintă. Sistemele Starburst au intrat în funcțiune. Sîntem la dispoziția ta.

– Confirm zborul de intervenție. Vă caut eu.

Tylo sesiză o ezitare a pilotului, înainte ca acesta să întrebe:

– Ăăă, agent Tylo? Cunoști cum acționează Starburst?

– Aeronava voastră este prevăzută cu un emițător de mare putere, care emite semnale radio pentru neutralizarea țintelor electronice.

– Exact. Avem o armă specială, HERF. Adică putem acoperi o zonă mai mică dintr-un oraş, dar va depăşi aria Casei Albe. Doar echipamentele militare şi alte instalaţii speciale nu vor fi afectate.

– Daţi-i drumul. Tylo schimbă radiofrecvenţa. Puneţi mîna pe el!

Tylo nu termină de rostit ordinul cînd doi agenţi, deghizaţi în oameni de serviciu, se deplasară spre bărbatul coreean. Faptul că bărbatul avea în mînă o farfurie era în avantajul lor. În timp ce se apropia, Tylo îl văzu pe coreean cum îi zîmbeşte unuia dintre cei doi „oameni de serviciu", arătînd spre farfurie, ca şi cum ar mai fi dorit o porţie de fructe de mare. El nu-l observă şi pe cel de-al doilea agent, care venea din stînga. În clipa următoare simţi mîinile celor doi prinzîndu-l ca într-un cleşte. Agenţii îl apucaseră zdravăn şi-i duseseră mîinile la spate.

Tylo se afla deja destul de aproape ca să prindă din zbor farfuria pe care o scăpase coreeanul din mînă şi ca să poată citi pe chipul acestuia furia nedisimulată, în timp ce era scos rapid din încăpere. Tylo privi rapid în jurul ei, mulţumită de faptul că nimeni dintre oaspeţi nu sesizase cele întîmplate.

Tylo ieşi pe uşa care dădea spre Peluza de Sud. Sloane nu mai luase legătura cu ea şi Tylo înţelese de ce: coreeanca se afla tot la masă, cu fiul ei, însă părea agitată, şi avea o expresie încordată şi bănuitoare.

Se întreabă de ce oare întîrzie preşedinta.

Tylo se opri la prima masă şi spuse:

– Oameni buni, aş dori să vă aduc la cunoştinţă faptul că preşedinta îşi va face apariţia curînd. Discursul şi-l va ţine acolo, şi Tylo arătă un mic podium, cu un pupitru. Vom aranja în aşa fel scaunele, încît să vedeţi cît mai bine ceremonia. Vă rog să vă luaţi scaunele...

Părinții începură să se agite. Tylo merse pînă lîngă masa coreencei şi vorbi cu oaspeții îndemnîndu-i să-şi ia şi ei scaunele. Vorbi suficient de rar, pentru ca femeia să-i poată înțelege vorbele.

Cum femeia şi băiatul rămăseseră ultimii la masă, Tylo se întoarse şi vorbi în microfonul de la încheietura mîinii.

– Alarmă de gradul patru. Coreeanca cu băiatul. Imobilizați-o.

Tylo înaintă spre femeie, cu un zîmbet dezarmant pe buze.

– Bună. Aveți cumva probleme? Vă simțiți bine?

Femeia îşi ridică fruntea.

– Da, foarte bine.

Tylo se strecură în spatele femeii. Cu mîna stîngă, ea arătă în direcția podiumului; ochii femeii priviră într-acolo. Asta urmărise Tylo, care scoase din sacoul costumului un revolver Sig Sauer, şi-l lipi de ceafa femeii.

– Nici să nu te gîndeşti să mai mişti, zise ea în şoaptă. Acum, du mîinile la spate, încet, pe după scaun.

Femeia se supuse. Unul dintre cei doi agenți care apăruseră lîngă Tylo îi puse repede cătuşele.

– Luați-o de-aici, le zise Tylo.

Băiatul se uita speriat la ea, ținînd în mînă o linguriță cu înghețată. Ea nu-l scăpă din priviri, în timp ce transmise prin radio:

– Scoateți-o pe președintă! Acum! Apoi luați-i pe toți cei de pe peluză.

În timp ce agenții o duceau pe coreeancă, Tylo se apropie de copil. Privi în jurul ei şi văzu că toți oaspeții se aflau în Sala de recepții. Apoi tresări puternic. Sloane Ryder se apropia de băiat cu mîna întinsă.

33

Meşterul se afla lîngă kilometrul zero, pe Aleea Executivului. O observase deja pe Hollis Fremont şi, folosindu-se de cîţiva turişti francezi drept camuflaj, îi urmărea atent mişcările.

Tare şi-ar fi dorit să o omoare pe băgăcioasa aia, dar pe Aleea Executivului erau mai multe forţe de securitate ca de obicei. S-ar fi putut apropia de Fremont, însă n-ar fi putut-o omorî fără să fie văzut. În acelaşi timp Fremont era utilă. Meşterul o văzuse vorbind, atît la telefonul mobil, cît şi prin radio. După fiecare convorbire, ea o lua în altă direcţie. Meşterul îşi zise că urmărind-o, ar reuşi să-şi dea seama încotro se îndrepta atenţia agenţilor.

O văzu pe Fremont venind spre zona în care se afla el cu intenţia de a coti pe Aleea Executivului, care ajungea în Strada 17. Meşterul se îndepărtă de turiştii francezi şi dădu peste o familie de negri care făceau fotografii. Amabil, el le făcu o poză de grup, în faţa gardului de la Casa Albă.

Înapoindu-le aparatul de fotografiat, Meşterul se uită la ceas. Preşedinta ar fi trebuit să iasă şi să se îndrepte spre podium. Băiatul 1818 urma să stea pe rîndul din faţă, la mai puţin de trei metri distanţă de ea.

Meşterul ajunse în spatele lui Fremont, tocmai cînd aceasta cotea pe alee. El rămase la cinci metri în urma ei. Observînd un microbuz care oprise pe Strada 17 şi din care coborîseră cîţiva turişti gălăgioşi, Meşterul se alătură grupului. Acesta se dispersă în faţa gardului ca să privească peluza. Exact asta îşi dorise. Din acel unghi, putea urmări peluza şi panta care ducea la Casa Albă. Văzu baloane roşii, albe şi albastre – probabil că erau prinse de scaune – care se legănau în bătaia vîntului. Îl surprinse lipsa zgomotului specific unei mulţimi adunate.

Meşterul privi spre Fremont, care umbla printre turişti. Hotărî că trebuia să riște. Scoase un binoclu mic din buzunarul sacoului şi îl îndreptă către Casa Albă. Nimeni n-ar fi observat această mişcare, dacă lumina soarelui ar fi căzut dintr-un alt unghi.

Bobby Ryan era unul dintre cei patru bărbaţi staţionaţi în Bronco-ul de pe Aleea Executivului. Avea şi el un binoclu cu care cerceta mulţimea de pe alee. Singura persoană care îi atrăsese atenţia fusese un bărbat cu aspect de profesor neglijent îmbrăcat. Ryan se întreba pentru ce profesorul acela îi urmărea lui Fremont fiecare mişcare. Se hotărî să acţioneze.

– Alarmă doisprezece către alarmă unu. Mă auzi?

– Da, alarmă doisprezece.

Tylo era singura persoană care mai rămăsese în Sala de recepţii. Preşedinta fusese condusă în Sala de protecţie, iar copiii şi părinţii lor spre Sala din est, de cealaltă parte a Casei Albe.

– Colega ta, Fremont – are vreo acoperire?

– Nu, doisprezece. Nu are acoperire. Ce-ai văzut?

Ryan îşi îndreptă binoclul spre Meşter.

– Persoană de sex masculin, în jur de cincizeci de ani, tipul de şoarece de bibliotecă. Are pipă şi o carte în mînă. Mai are un binoclu mic şi se uită pe peluză. Se ţine după Fremont şi rămîne în spatele ei.

Tylo miji ochii.

– Alarmă doisprezece, nu încercaţi – repet – nu încercaţi să stabiliţi contactul cu el. Nu cumva să simtă că este supravegheat. Revin.

Tylo luă legătura cu Fremont şi-i transmise raportul lui Ryan.

– Tu îl vezi? o întrebă ea.

– Da. Se află chiar lîngă gard, la circa cincisprezece metri de mine. În jurul lui este multă lume. Nu-l zăresc prea bine.

– Hollis, să nu observe că te uiţi la el! Dacă îşi dă seama, s-ar putea să transmită pe loc semnalul de declanşare a exploziei. Aşteaptă puţin.

Tylo luă legătura cu avionul de bruiaj.

– Aici alarmă unu. Cum staţi?

– Mai avem zece secunde pînă la ţintă, răspunse pilotul.

– Porniţi bruiajul.

– Dacă îi dăm drumul acum, nu avem garanţia că va fi acoperită toată zona.

– N-are importanţă! Daţi-i drumul acum!

– Bine. Vezi ca oamenii tăi să fie alertaţi, ceilalţi nu-şi vor da seama ce s-a întîmplat.

Pilotul mări viteza la maximum. În faţă apăru Monumentul Washington. *Tot departe este!* gîndi el. Dăduse însă ordinul echipei aflate în compartimentul principal al avionului:

– La semnalul meu, domnilor. Trei, doi, unu...

Meşterul auzi huruitul unui avion care se apropia, încă înainte de a-l vedea. Privi în sus şi observă farfuria radarului. Duse mîna la emiţător, îi trase antena, apoi degetele sale apăsară pe taste.

Alimentare. Semnul pound. Send.

– Bună. Ce faci? Sloane văzu cum copilului i se scurge îngheţata din linguriţă mînjindu-i costumul de marinar. Stai puţin, să te ajut.

Luă un şervеţel şi trase băiatul spre ea.

– Dă-mi te rog, linguriţa. Aşa...

Sloane puse linguriţa pe masă, îşi înfăşură şervеţelul pe deget şi-i şterse cu blîndeţe urmele de îngheţată de pe mînecă. Cînd îl atinse pe coapsă, băiatul se strîmbă de durere şi se retrase.

– Iartă-mă, micuţule, iartă-mă. N-am vrut.

Sloane observă o pată întunecată pe turul pantalonilor. Băiatul începu să se scarpine, înnebunit, pe fese.

– Nu face asta, dragule, îi şopti ea.

Băiatul încetă să se mai scarpine. Ochii i se umplură de lacrimi, iar privirea lui, îndurerată, îi frînse inima lui Sloane.

Îi cuprinse faţa cu palmele.

– Pot să mă uit, da? Pe urmă te duc la un doctor.

Băiatul nu avea cum să o înțeleagă, însă reacționă pozitiv la tonul ei blînd.

Sloane îi descheie cu grijă pantalonașii. Brusc, băiatul și-i dădu jos singur, dînd la iveală două răni, care se deschiseseră și supurau.

– Vai, Doamne!

Fundulețul băiatului era plin de sînge amestecat cu un lichid deschis la culoare, vîscos, ca un albuș de ou.

– Copilașule, ce ți-au făcut?

Sloane îngenunchease. Băiatul oftă speriat, apoi se aruncă spre ea și o cuprinse cu brațele pe după gît.

Deasupra, Sloane auzi huruitul avionului, apoi glasul lui Tylo, în spatele ei.

– Sloane, să nu te întorci. Să nu te uiți la mine. Ascultă-mă doar. Băiatul are implantați explozivi. Soseşte acum o unitate de anihilare a bombelor...

Brusc se lăsă liniștea. Zgomotul mașinilor se reduse, apoi încetă complet. Nu se mai auzeau claxoane, sirene sau alarme. Nu se mai auzeau decît vîntul bătînd în steaguri și păsărelele...

Tylo ridică mîna cu microfonul.

– Hollis, mă auzi?

– Da. Ceva nu e în regulă. Omul ține în mînă un telefon celular, care pare să nu-i funcționeze.

– Este emițătorul. Arma specială HERF a acționat cu eficacitate.

– Se îndepărtează de mulțime.

– Pune mîna pe el, Hollis.

– Ce se întîmplă? strigă Sloane, strîngînd în brațe copilașul.

– Totul e în regulă. Sloane, ar fi cazul să te îndepărtezi de băiat. Acum!

– Nu e nevoie să fie transportat într-un vehicul destinat bombelor. Cheamă un medic și o ambulanță!

– Sloane, tot ar mai putea reprezenta un pericol...

– Ce dracu' spui! Conduc eu ambulanța. Tu doar cheam-o! Băiatul începuse să plîngă. Holland, te rog!

Meşterul nu-şi pierdu vremea pentru a repeta încercarea de declanşare. Expozia ar fi trebuit să se producă în clipa în care apăsase pe „send", dar nu se produsese. Asta însemna că avionul antiemițător, cu impulsurile sale ghidate de laser, fusese suficient de aproape ca să acopere acea zonă din oraş. Acum nu mai funcționa nimic – nici motoarele automobilelor, nici luminile, nici computerele, nici telefoanele. Şi nici emițătorul din telefonul lui. Undele de şoc blocaseră toate comunicațiile şi toate transporturile. Dar mai exista o posibilitate.

Meşterul nu se uita înapoi. Simțea cum se apropie de el Hollis Fremont. Şi ceilalți. Băgă mîna în buzunar, după cutia de tutun. O scoase şi o deschise. Ținînd cutia într-o mînă şi o brichetă în cealaltă, el se răsuci fulgerător pe călcîie.

Fremont se afla la trei metri în spatele lui, îndreptată spre el. Meşterul scutură din cap şi îi zîmbi, aruncînd bricheta aprinsă în cutie, iar cutia la picioarele lui Hollis.

Faptul că văzuse obiectele acelea îi salvă lui Fremont viața. Ea se aruncă spre stînga. Flacăra brichetei aprinsese tutunul, declanşînd explozia unei mici bombe ascunse pe fundul cutiei. Fremont se afla deja la pămînt atunci cînd explodă bomba.

Unda de şoc îi presă plămînii. Fremont auzi urletele turiştilor care fuseseră doborîți sau se izbiseră de gardul din fier forjat al Casei Albe.

Fremont se săltă în genunchi, respirînd cu greu şi tuşind. Cineva o ajută să se ridice.

– Cum îți e? o întrebă Bobby Ryan, cu glasul gîjîit din cauza fumului.

– Bine. Fremont îşi reveni. Dar Meşterul?

– Cine?

– Tipul acela pe care l-ai descoperit tu!

Bobby Ryan scutură din cap, a neputință:

– A dispărut fără urmă, parcă l-a înghițit pămîntul.

*

De consecințele impulsurilor armei speciale de bruiere HERF scăpaseră doar dispozitivele și releele comunicațiilor militare ale guvernului. Toate celelalte aparate electronice – de la radiouri, instalațiile de aprindere ale autovehiculelor, și pînă la rețelele de comunicații încetară să funcționeze. În cîteva secunde, centrul capitalei se găsi într-un haos total.

Meșterului îi trebuiră doar cîteva minute ca să ajungă la stația de metrou Farragut West, de la intersecția Străzii I cu Strada 17. În jurul lui era plin de automobile și de camionete oprite. Toate străzile fuseseră blocate de nenumăratele tamponări, produse în momentul în care șoferii, luați prin surprindere, intraseră cu mașinile lor în celelalte mijloace de transport. Victimele accidentelor – adică cele care se puteau mișca – se rezemau acum de autovehiculele lor sau mergeau aiurite printre mașinile lovite. Sute de alte persoane ieșiseră din birouri și din case.

Meșterul văzuse că Fremont nu fusese ucisă de explozia bombei. Femeia se dovedise foarte agilă. Reușise însă să-i întîrzie pe urmăritori, deoarece oamenii Serviciului Secret se năpustiseră mai întîi în direcția femeii.

Meșterul făcu un slalom rapid printre mașinile care se ciocniseră, avînd grijă să pară la fel de uluit ca toți ceilalți oameni. În jur se aflau mulți polițiști și nu dorea să le atragă atenția asupra sa.

După ce găsi o intrare în stația de metrou, coborî grăbit scările. Probabil că Fremont apucase deja să transmită descrierea lui, prin toate liniile de comunicații guvernamentale și către toate zonele neafectate de bruiaj ale metropolei. Asta însemna că trebuia să scape rapid de tot hainele cu care se deghizase. Apoi intenționa să fugă cu metroul, pe Linia Portocalie, pînă în centru. De acolo va lua metroul ce mergea pe Linia Roșie.

Ajungînd la prima scară rulantă, Meșterul descoperi că aceasta nu funcționa. Ceva se întîmplase. Brusc își dădu seama

că nu se auzea zgomotul specific vagoanelor aflate în mers.

Apoi văzu şi de ce. Oamenii intraţi în panică urcau pe scările blocate şi se îmbulzeau pe lîngă poliţiştii în uniformă. Metroul fusese închis.

Cînd Holland Tylo auzi explozia de pe Aleea Executivului, primul impuls fu să fugă într-acolo. Apoi îşi dădu seama că nu putea şi nici n-avea voie s-o lase pe Sloane singură cu băiatul.

– Ce-a fost asta? strigă Sloane, strîngînd copilul la piept.

– O bruiere electromagenetică, îi răspunse Tylo. Pe o rază de douăzeci de intersecţii de aici nimic nu mai funcţionează – nici autovehicule, nici telefoane, cu excepţia telecomunicaţiilor noastre. Sloane, va sosi imediat o echipă de medici militari, ca să se ocupe de băiat.

Înainte să apuce să-i răspundă, Sloane auzi un tropăit de bocanci, care se apropia. Puse mîna peste faţa copilului, pentru ca acesta să nu vadă soldaţii alergînd spre ei, îmbrăcaţi în echipament special.

Aceştia se opriră la vreo cincisprezece metri distanţă şi întinseră un cort portocaliu, mare, în formă de cupolă, de genul celor folosite de exploratori la pol. Înăuntru fu introdusă aparatura necesară şi un pat de campanie, sub atenta supraveghere a unui ofiţer pe a cărui insignă erau vizibile însemnele de chirurg.

Acesta se uită la Sloane şi îi strigă:

– Sînt colonelul Powell, de la unitatea militară chirurgicală mobilă 2833, a armatei. Cum vă simţiţi, domnişoară Ryder?

Sloane îi făcu semn cu capul.

– Slavă Cerului că aţi sosit. Vi s-a spus ce i-au făcut bietului băiat?

– Da, ni s-a spus, dar încă nu ne vine să credem. E nevoie să-i dau un sedativ înainte de a-l aduce înăuntru.

– Şi eu ce trebuie să fac? întrebă Sloane.

– Ţine-l. Crede-mă, nu va simţi nici o durere.

Powell aduse cu el o seringă pneumatică încărcată,

pregătită pentru utilizare. Se apropie încet de băiat, care se atîrnase de mijlocul lui Sloane. Ofițerul ar fi preferat să-i facă injecția în braț, dar nu dorea să riște, așa că se mulțumi cu coapsa dezgolită.

Powell se lăsă pe vine și lipi seringa de coapsa băiatului, apăsînd pe trăgaci. Sloane auzi țipătul ascuțit al băiatului, îl simți cum se încordează și cum devine imediat moale ca o cîrpă.

Powell îl luă repede în brațe și păli cînd văzu inciziile.

– Cine i-a putut face așa ceva? șopti el.

– Poate că o să ai ocazia să-l cunoști, zise Sloane.

Se uită după Powell, care ducea băiatul în cort, apoi fugi la Tylo și la Fremont.

– Încotro a luat-o? întrebă Sloane, în timp ce automobilul Serviciului Secret, cu sirena și girofarurile în funcțiune, ocolea vehiculele care umpluseră Bulevardul Pennsylvania.

– Știm unde nu s-a dus, zise Fremont, răsucindu-se în scaunul din față. Încă nu-și revenise complet după explozie, dar recupera rapid. Aeroportul național a fost închis, iar Dulles este prea departe. Nu va reuși să iasă din oraș.

– La metrou, zise Sloane. S-ar putea să meargă spre periferie – la Bethesda sau la Falls Church.

Tylo, aflată la volan, scutură din cap.

– În clipa în care a fost declanșată operațiunea Starburst, întreaga rețea de metrou a încetat să funcționeze.

Arătă pe geam, în direcția convoaielor militare care se vedeau venind pe bulevard.

– Sînt de la marină, din Quantico. Vor înconjura toate clădirile federale și vor ajuta poliția la restabilirea traficului.

Tylo arătă din nou pe geam:

– Vedeți autovehiculul acela mare? Cred că e o mașină a comandamentului. Îl caută.

Se răsuci către Sloane:

– Cred că este pe undeva pe-aici. Armata poate face un filtru total, ca să ne ajute să-l găsim pe ticălos.

*

Meşterul se întoarse, în clipa în care îi zări pe poliţişti, dar nu urcă scările decît o dată cu gloata de oameni. Ieşi din staţia de metrou exact în clipa în care pe Strada 18 trecea un convoi de camioane ale armatei.

Văzînd vehiculele militare, mulţimea îşi încetini mersul, răspîndindu-se la intrarea în staţia de metrou. Meşterul îşi făcu loc şi merse după convoi, pînă pe Strada H colţ cu Bulevardul Pennsylvania, unde camioanele se opriseră. Cînd soldaţii începură să sară din camioane, Meşterul înţelese că se formau cordoane de militari. El continuă să meargă pînă ajunse lîngă o maşină accidentată, unde un bărbat se ţinea de portieră şi-şi apăsa o batistă pe fruntea care-i sîngera. Se uită la el timp de cîteva secunde, gîndindu-se intens. Gîndurile îi fură întrerupte de scrîşnetul unor frîne de autovehicul.

Lîngă o maşină militară mare oprise un automobil guvernamental. Din maşina armatei ieşi un ofiţer îmbrăcat în echipament de luptă. Acesta fu abordat de femeia care coborîse de la volanul automobilului. Femeia era Holland Tylo, de la Serviciul Secret. Pe urmă ieşi din automobil şi Hollis Fremont, de la Omega. Apoi şi Sloane Ryder.

Meşterul se apropie de maşina avariată şi de şoferul ameţit. Îngenunche pe asfalt şi îl întrebă pe om dacă îl poate ajuta cu ceva. În tot acest timp privi pe furiş, pe lîngă maşină. Tylo vorbea în continuare cu ofiţerul, făcînd semne spre intersecţie. Fremont şi Ryder priveau cu atenţie feţele celor care treceau pe lîngă ele.

Meşterul nu era înarmat. Şi chiar dacă ar fi fost, tot n-ar fi putut ucide decît pe una dintre cele trei, înainte ca militarii să-l ciuruiască. Se străduí să se concentreze asupra mişcărilor de trupe.

Ofiţerul vorbi ceva într-o staţie radio. La întretăierea Străzii 18 cu Strada I, apărură două camioane, care blocară intersecţia. Un al treilea camion fu oprit de-a curmezişul bulevardului. Urmărind cum se forma cordonul, Meşterul descoperi o breşă, prin care spera că va reuşi să scape.

– Pot bloca întreaga zonă, în douăzeci de minute, îi spuse colonelul lui Tylo.

Pe colonel îl chema Redwing (Aripăroşie), iar pe chipul lui închis la culoare se putea lesne citi originea lui indiană. Nu se bucurase de faptul că în zona de care răspundea el apăruseră şi civili, cu toate că aceştia făceau parte din Serviciul Secret. Îşi schimbă atitudinea abia după ce Tylo îi înmînă telefonul, şi se trezi vorbind chiar cu şeful său.

Colonelul întinsese o hartă pe capota maşinii.

– Nimeni şi nimic nu va trece pe-aici, zise trasînd cu degetul perimetrul aflat în discuţie. Vom chema şi un elicopter, pentru a putea supraveghea de sus.

Apucînd staţia radio, Redwing ordonă decolarea elicopterului, apoi verifică desfăşurarea trupelor sale. Se întoarse spre Tylo:

– Aş avea nevoie de o descriere a omului vostru.

Fremont îl descrise, dar îl şi avertiză:

– Individul ăsta este un maestru al deghizării. Cred că nu mai are acum nici burta şi nici frizura aceea. Va părea cu cel puţin zece kilograme mai slab şi nu va mai arăta a profesor. Îl vor trăda însă ochii. Nu vor avea expresia unui om speriat sau neajutorat – ci a unei persoane care caută, disperată, o ieşire.

– Şi, de fapt, ce-a făcut individul ăsta? întrebă Redwing.

– A încercat s-o asasineze pe preşedintă.

Redwing miji ochii.

– La nevoie, pot să-l şi omor?

– Opreşte-l prin orice mijloace vei găsi de cuviinţă, îi răspunse Tylo.

Meşterul o luă spre vest, pe Strada H, ocolind maşinile şi camionetele care se urcaseră pe trotuare şi intraseră în garduri, sau se opriseră pe peluzele instituţiilor guvernamentale. Fără să-i pese de gemetele răniţilor şi de strigătele celor care încercau să îi ajute, el îşi croi drum pînă la Centrul Medical Universitar George Washington, de pe Strada 19.

Meşterul pătrunse în spital, cu capul plecat. Zăpăceala care domnea acolo îl liniştea; strigătele asistentelor medicale şi ale medicilor, gemetele răniţilor erau ca un balsam pentru el. Ştia unde se află garderoba infirmierilor. Ajuns acolo, îşi scoase peruca şi pîntecele fals, şi-şi îndepărtă machiajul. În dulapul cu halate, Meşterul găsi unul pe măsura lui. Îmbrăcat în alb, el deveni invizibil, în mijlocul mulţimii în halate.

Pe aleea dinspre intrarea de urgenţă în spital se aflau mai multe ambulanţe, printre care mişunau civili şi militari. Neţinînd cont de soldaţi, Meşterul se strădui să găsească ceea ce-i trebuia. Găsi o jachetă bleumarin de infirmier pe un scaun din sala de urgenţe. Ca să-şi procure şi al doilea lucru de care avea nevoie îi trebuiră cîteva minute.

El ochi o ambulanţă care tocmai oprise lîngă intrare. Cei doi infirmieri deschiseseră în mare grabă uşile maşinii şi scoseseră pe o targă o femeie gravidă pe care o duseră direct la camera de gardă. Era o adevărată mană cerească. În grabă, unul dintre infirmieri uitase cheile în contact. Meşterul se strecură la volan şi demară liniştit îndreptîndu-se spre stradă.

– Am ajuns cu o intersecţie mai departe, îi spuse Redwing lui Tylo. Nici urmă de el.

Tylo privea elicopterul care aterizase pe cea mai înaltă clădire din zonă. În el se aflau doi piloţi şi doi lunetişti. Unul dintre lunetişti era Hollis Fremont.

Soldaţii intraseră în toate clădirile şi, începînd de pe acoperiş, cercetaseră etaj cu etaj. Indiferent că erau birouri, sau apartamente de locuit, ocupanţii acestora fuseseră adunaţi în hol. După ce li se verificase identitatea, fuseseră duşi în stradă. Acum ei stăteau îngrămădiţi, în mici grupuri, cu hainele strîns înfăşurate pe ei, uitîndu-se absenţi unul la celălalt şi la soldaţii aceia grăbiţi care le invadaseră intimitatea, în vreme ce alţi vecini sau colegi la fel de uluiţi erau scoşi afară.

Redwing se uită la Tylo.

– Nu va putea ieşi de aici, zise el, de parcă-i intuise

temerile nerostite. Nu mişcă decît vehiculele militare şi ambulanţele. Am pătruns şi în canale. Oricine îi seamănă cît de cît, va fi oprit. Strîngem laţul.

Tylo ar fi dorit să creadă şi ea acelaşi lucru. Privi în jur, apoi îl întrebă pe Redwing:

– Ai văzut-o cumva pe Ryder?

– Am crezut că are treabă, zise el şi îi arătă intersecţia dintre Strada H şi bulevard.

Prin radio se auzi un mesaj. Echipele de cercetare erau pregătite să verifice altă zonă.

– Spune-le să fie cu ochii în patru, zise Tylo.

Meşterul se întorsese în locul de unde le urmărise pe cele trei femei discutînd cu ofiţerul. După cum sperase, maşina accidentată şi singurul ei ocupant, rănit, se afla tot la intersecţia Străzii H cu bulevardul. Şoferul reuşise să revină la volan şi stătea cu capul rezemat de tetieră ţinîndu-şi batista plină de sînge pe frunte.

Meşterul scoase o targă şi o aduse la locul accidentului.

– Uşurel, omule. Totul va fi bine. Poţi să te ridici în picioare?

Bărbatul îşi dădu la o parte batista şi clipi, privindu-l pe Meşter ca pe o minune dumnezeiască.

– Mulţumesc, şopti el. Capul...

– Ştiu. Hai, să te ajut.

Meşterul îl ajută să se aşeze pe targă şi îl prinse în chingi. Folosindu-se de batista îmbibată de sînge, el murdări puţin cearşaful tărgii, ca să impresioneze, după care urcă targa în ambulanţă. Înainte de a reveni la volan, memoră numărul de apel al salvării, înscris pe portieră. Apoi luă staţia şi chemă dispeceratul de la Centrul Medical Universitar George Washington.

– Salvarea 1072, către centru.

– Aici centrul. Spune!

– Bărbat alb, patruzeci şi ceva de ani, lovit la cap. Sîngerare masivă. Sînt singur şi trebuie să-l aduc repede.

– Am înţeles, salvare 1072. Nu putem accepta pacientul...

Meşterul contase pe faptul că spitalul era depăşit de situaţie şi că îşi redirecţiona pacienţii.

– Atunci dă-mi alternativa, pentru că omul ăsta moare!

Meşterul vorbea cu un glas metalic, nu ca s-o impresioneze pe dispeceră, ci pentru că ştia că armata monitoriza toate transmisiile.

– Ambulanţa 1072, ai alternativă la Spitalul Universitar din Georgetown de pe...

– Ştiu unde este! se răsti Meşterul, dar mă aflu în zonă de carantină.

Dispecera se enervă. Meşterul îşi închipuia cum sunau apelurile la centrală.

– Ambulanţa 1072, vei putea trece pe la punctul de control de la intersecţia Străzii H cu Strada 20. Baftă.

– Mersi.

Meşterul tocmai agăţa microfonul în suport, cînd auzi o voce în spatele lui.

Hollis Fremont fusese ajutată să urce în elicopterul armatei, iar Tylo avea treabă cu colonelul Redwing. Dotată doar cu o staţie radio, Sloane mergea pe Strada 18 şi cerceta mulţimea. Cînd ajunse pe Bulevardul Pennsylvania, zări o ambulanţă şi un infirmier care ducea un rănit pe o targă. Se gîndi că ar putea da şi ea o mînă de ajutor.

Sloane mări ritmul, dar nu se gîndi să-l strige pe infirmier. Se afla la vreo trei metri de ambulanţă cînd omul vorbea prin radio. La un moment dat, acesta se întoarse astfel încît îl văzu din profil. În creierul ei reveniră imagini din banda video înregistrată în ziua morţii lui Martin Garrett. Fără să vrea, îi scăpă exclamaţia:

– Eu te cunosc!

Meşterul se întoarse. Sloane îl văzu cum lasă microfonul

şi duce mîna la piept. În clipa următoare, el fandă rapid şi braţul lui o lovi. Sloane simţi o durere pătrunzătoare, cînd lama bisturiului o lovi la gît.

Din cauza şocului, genunchii i se muiară şi ea căzu, lovindu-se cu umărul de caldarîm. Ajunse pe spate lipită de pavaj. Privi în sus şi-l văzu pe Meşter cum se apleacă deasupra ei, cu bisturiul pregătit.

O să-mi taie beregata.

Meşterul ar fi avut nevoie doar de cîteva fracţiuni de secundă ca să înfigă lama în gîtul lui Sloane, dar îl opri zgomotul unui motor diesel.

Un autovehicul militar, cu lunetistul aşezat sus, în spatele şoferului dăduse colţul. Lunetistul, din poziţia în care se afla, îl vedea bine pe Meşter. Camionul se îndrepta chiar spre el.

Meşterul ezită o clipă, apoi dădu drumul bisturiului şi o privi furios pe Sloane.

– Îmi datorezi viaţa! şopti el, apoi o lovi tare, cu muchia palmei drepte, după ureche, fugi la ambulanţă, se urcă la volan şi dădu drumul la sirenă şi la girofaruri.

Meşterul demară şi luă microfonul staţiei de radio:

– Sînt ambulanţa 1072, către vehiculul militar din spatele meu. Mă auzi?

– Te aud, ambulanţa 1072. Ce s-a întîmplat?

– Am un rănit grav la cap, în maşină. Centrul medical m-a trimis la Spitalul Universitar din Georgetown, ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai escorta. Omul din ambulanţă se simte rău.

– Ambulanţa 1072, aşteaptă puţin.

Meşterul se aşteptase ca omul din autovehicul să verifice mai întîi cazul.

– Ambulanţa 1072, se confirmă apelul de la Centrul medical, dar va trebui să opreşti.

Meşterul se prefăcu că protestează:

– Dar...

– Trebuie să verificăm ce ai acolo, omule. Apoi vom merge cu toată viteza.

Sigur că trebuie să verifice.

Din maşină săriră doi soldaţi înarmaţi. Meşterul ocoli ambulanţa şi deschise uşile. Era mulţumit nu numai de faptul că rănitul îşi pierduse cunoştinţa, dar şi de faptul că rana sîngera. Soldaţii priviră atenţi, cercetară ambulanţa, dar avură grijă să nu atingă victima.

– Are vreo legitimaţie? întrebă unul dintre ei.

Meşterul scoase portofelul luat de la rănit. Soldaţii se uitară la permisul de conducere, emis în Maryland.

– E în ordine. Închide ambulanţa şi urmează-ne, zise unul dintre ei.

Meşterul le trimise un salut şi sări în cabina ambulanţei.

Sloane se zbătea în întunericul care ameninţa s-o învăluie. Conştientiza faptul că zăcea cu capul lipit de asfalt şi că tîmplele îi zvîcneau.

Mişcă degetele, apoi duse mîna la buzunar, după staţia radio. Căută înfrigurată butonul de emisie şi în sfîrşit îl găsi.

– Hollis. Hollis, mă auzi?

Elicopterul se afla la un sfert de kilometru depărtare şi menţinea plafonul de zbor la două sute de metri altitudine. Hollis Fremont tresări, auzind în cască glasul stins al lui Sloane.

– Spune-mi unde eşti, Sloane!

Fremont îşi apăsă casca în ureche, ca să-i audă mai bine răspunsul.

– Vin după tine, zise ea şi le spuse piloţilor şi celuilalt lunetist: Individul se află la intersecţia Străzii H cu Bulevardul Pennsylvania.

Meşterul urmă vehiculul militar care se apropie de centrul de control. Cele două maşini ale armatei, care blocau strada, nu se dădură însă la o parte. Meşterul încetini şi porni sirena.

Şoferii îi făcură loc să treacă. Meşterul îi salută, cu un deget la bonetă, şi trecu în viteză printre ei.

Prinsă în centura de siguranţă, Fremont se aplecă afară din elicopter. Prin lunetă o văzu pe Sloane zăcînd pe stradă. Era pe punctul de a o apela pe Tylo, cînd auzi în căşti glasul slăbit al lui Sloane.

– 1072...

– Sloane, nu vorbi. Sînt deasupra ta!

– 1072. E numărul ambulanţei. Este în ambulanţă...

– Stai puţin, Sloane. O să anunţ. Te sun imediat.

Fremont schimbă frecvenţa şi îi spuse lui Tylo ceea ce se întîmplase.

– O să le transmit soldaţilor ordinul să oprească toate ambulanţele, îi răspunse Tylo. Trimit o ambulanţă după Sloane...

Fremont auzi vocea lui Redwing, pe alt canal.

– La intersecţia străzilor H şi 20, a fost raportată o ambulanţă care a trecut acum un minut, zise el grăbit. Avea permisiunea să meargă la Centrul Medical Universitar din Georgetown. A fost oprită în zona de carantină, şi patrula a verificat pacientul. Nu era cel pe care-l căutăm noi. Tăcu puţin, după care adăugă: Nu l-au verificat însă pe şoferul ambulanţei.

– Trimite urgent pe cineva la Sloane, zise Fremont. Eu mă îndrept spre Georgetown şi te chem de-acolo.

Fremont îl bătu pe umăr pe pilot şi elicopterul o luă spre vest.

La sol, Holland Tylo se afla deja la volanul automobilului ei. Soldaţii şi civilii se împrăştiau, în timp ce ea trecea în viteză pe Strada 18.

În mai puţin de un minut, elicopterul trecuse de podul peste Rock Creek, care face legătura dintre Georgetown şi restul metropolei. Fremont zări ambulanţa, blocată în traficul de pe pod, cu girofarurile aprinse. Pe acoperiş era scris cu cifre groase 1072.

– Coboară, ca să văd mai bine, îi ceru Fremont pilotului.

Elicopterul luă un viraj din scurt, apoi se îndreptă spre ambulanță. Fremont privi prin lunetă spre cabină și înjură cînd văzu că aceasta era goală.

– Lasă-mă jos, zise ea, apoi se întoarse spre celălalt lunetist: Tu acoperă-mă.

Pilotul menținu elicopterul nemișcat, la treizeci de metri deasupra ambulanței. Fremont își petrecu în jurul mijlocului o centură legată de un troliu. Cu arma îndreptată spre ambulanță, ea îi făcu semn pilotului și începu să coboare. După cîteva secunde atinse cu picioarele acoperișul ambulanței. Dădu drumul la centură, se ghemui și sări pe capotă, îndreptînd arma spre parbriz. În cabină nu era nimeni.

Cel de-al doilea lunetist ajunsese și el la sol. Fremont îi făcu semn s-o urmeze în spate. Îi arătă ușa dublă, apoi prinse mînerele și trase de ele.

Fremont ținea degetul pe trăgaci. Auzi un geamăt și văzu apoi fața însîngerată a celui prins de targă.

Meșterul se afla la mai puțin de două intersecții distanță, lîngă intrarea din spate a hotelului Four Seasons din Georgetown. Oprise salvarea și fugise cu cîteva secunde înainte de a se auzi motorul elicopterului, lăsînd în urma lui șoferi descumpăniți și iritați.

Intră în hotel. Arăta ciudat în jacheta aceea de infirmier, dar o păstră pe el, zicîndu-și că îi conferea o oarecare autoritate.

Trecu pe lîngă chioșcul de ziare, pe lîngă recepție și se amestecă printre clienții de seamă ai hotelului, care discutau în vreo șase limbi despre ce se întîmplase în oraș. Zvonurile, foarte diferite, vorbeau ba de o pană majoră, ba de un atac terorist.

În timp ce trecea pe lîngă un televizor așezat în hol, îl auzi pe comentator anunțînd că președinta avea să se adreseze națiunii peste cîteva minute. Era prima confirmare oficială a faptului că președinta Claudia Ballantine trăia și că tentativa sa eșuase.

Meșterul nu acordă atenție știrii. Singura sa preocupare

era cum să plece cît mai repede din oraş. Acel hotel plin îi oferea numeroase posibilităţi. Exista uzina hotelului, cu punctul de termoficare, cu climatizarea şi cu reţeaua de canalizare, conducte ce se legau de canalizarea metropolei, la o imensă reţea de tuneluri sub oraş. Meşterul petrecuse ore întregi la muzeul Smithsonian, ca să studieze labirintul subteran care-l putea duce departe, spre Potomac sau în Virginia, unde ar fi avut numeroase posibilităţi să iasă din ţară.

Meşterul auzi vaietul îndepărtat al sirenelor poliţiei. Veneau şi întăriri cu elicoptere. În curînd, nici traficul aglomerat de pe îngustele străzi din Georgetown nu-i va mai opri pe urmăritorii săi. Trebuia să ajungă în catacombele oraşului.

Tocmai încerca să-i localizeze pe cei de la securitatea hotelului pentru a găsi o modalitate de a trece de aceştia, cînd remarcă o altă variantă posibilă: lîngă intrarea principală şedea un domn în vîrstă, într-un scaun cu rotile. Băiatul de serviciu încărcase cîteva valize mari pe un cărucior, şi îl împingea spre o limuzină parcată sub copertina hotelului. O femeie elegantă, de vreo cincizeci şi ceva de ani, supraveghea întreaga acţiune. *Soţia.*

Meşterul îşi aranjă jacheta de infirmier şi se apropie de invalid. Pe eticheta de bagaje de la British Airways, de pe o frumoasă valiză din piele de crocodil, scria: J.E.M. Sykes.

– Domnul Sykes?

Bătrînul avea o mină de om bolnav şi părea cam ameţit de medicamente.

– Cine eşti dumneata? întrebă Sykes, cu o voce stinsă.

– Mă numesc Charlie Landon, domnule. Sînt felcer. Directorul hotelului m-a chemat să vă conduc pînă la aeroport.

Tonul Meşterului era plin de solicitudine. Dorea ca Sykes să-l considere doar un biet servitor.

– Jeremy, cine este domnul?

Arătoasa doamnă Sykes se uită la Meşter ca la un ceainic interesant, din secolul al XVIII-lea, scos la o licitaţie.

– E de la hotel, îi răspunse Sykes. Zice că vine cu noi ca

să mă ajute să urc în avion.

– Frumos din partea lor, zise doamna. Cum te numeşti?

– Charlie, doamnă.

– Charlie, maşina ne aşteaptă. Arătă cu mîna spre limuzina neagră. O să-l rog pe hamal să aducă şi restul bagajelor...

Meşterul apucă mînerele scaunului cu rotile şi o porni încet spre uşă, le zîmbi celor doi portari, şi acceptă chiar ajutorul unuia dintre ei pentru a-l ridica pe domnul Sykes din cărucior şi a-l băga în maşină.

Meşterul tocmai strîngea căruciorul şi îl punea în portbagaj, cînd auzi din nou urletul sirenelor, de astă dată mult mai aproape. După cîteva secunde observă girofarurile unei maşini de poliţie. Două jeepuri şi un automobil intrară pe şoseaua care lega hotelul de Parcul Rock Creek.

Meşterului îi bătu inima mai repede cînd îl zări pe Whip Alley ieşind din automobil. Purta un pulover gros, tăiat la umăr pentru a face loc unui bandaj mare.

După o clipă sosi încă o maşină, din care coborî Holland Tylo.

Meşterul îşi ţinu respiraţia şi se ascunse după un stîlp. Alley îl văzuse de aproape, iar Tylo îl cunoştea din descrierea făcută de acesta. Dacă unul dintre cei doi s-ar fi uitat în direcţia lui, probabil că l-ar fi recunoscut.

Meşterul o zări cu coada ochiului pe doamna Sykes păşind maiestuos în faţa hamalului. El îi ieşi în întîmpinare, exact în clipa în care detectivul se uita la ei. În loc să dea alarma, Alley le ordonă ceva poliţiştilor în uniformă.

Încă un minut...

Doamna Sykes merse la portbagajul maşinii, ca să supravegheze încărcarea ultimelor bagaje. Meşterul văzu imaginea lui Alley în geamul fumuriu, în timp ce deschidea portiera din spate a limuzinei. Zîmbindu-i domnului Sykes, el îi puse o pătură peste genunchi.

– Plecăm imediat, îl asigură el.

Şoferul trecu pe lîngă Meşter, ca să închidă portbagajul,

apoi îi deschise doamnei Sykes portiera. Patru polițiști discutau cu portarii și cu hamalii, privind de dincolo de uși, la clienții hotelului aflați sub copertină. Meșterul îl depăși pe șofer, gata-gata să o calce pe doamna Sykes pe picior, și se așeză pe locul situat față în față cu canapeaua din spate a limuzinei. Prin geamul fumuriu zări o umbră și auzi o bătaie în geam.

– Ce atîta vînzoleală? mormăi doamna Sykes coborînd geamul cîțiva centimetri pentru a vorbi cu un polițist pe care Meșterul nu-l putea zări. Da, ce e?

– Mergeți la aeroport, doamnă?

– Sigur, domnule polițist. Sper că este deschis, în ciuda zarvei ăsteia.

– Dulles este deschis. Scuzați-mă, domnul este soțul dumneavoastră?

Meșterul văzu privirea lui Sykes care se plimbă de la soția sa la polițist, și de la acesta spre el.

Nu te uita la mine. Eu nu sînt aici.

– Bineînțeles, se răsti doamna Sykes. Auzi, domnule polițist, nu știu ce se întîmplă, dar o să întîrziem.

Meșterul văzu umbra polițistului îndepărtîndu-se și auzi urarea acestuia:

– Călătorie plăcută, doamnă.

– Da, bine, mulțumesc. Doamna apăsă pe interfon: Șofer, ce mai aștepți?

Meșterul nu se mișcă pînă cînd limuzina nu dădu colțul, pe Aleea Parcului. Era atît de concentrat, încît nici nu-și dădu seama că bătrînul i se adresase.

– Auzi, tu cum te întorci de la aeroport?

– Nu vă faceți griji, spuse Meșterul. Plătește hotelul.

– Frumos din partea lor, nu crezi, draga mea?

Cufundată în răsfoirea ultimului număr din *Vogue,* soția nu-i dădu nici o atenție.

Pentru prima dată după cîteva ore, Meșterul își permise să se relaxeze. Aeroportul Internațional Dulles avea să fie și pentru el poarta de ieșire din țară.

Imediat după sosirea la Washington, își luase cîteva precauții. Adică niște bani și niște documente de identitate, ascunse bine, în diverse căsuțe de bagaje de la Aeroportul Internațional Ronald Reagan, Aeroportul Internațional Baltimore-Washington și de la Gara Union. Un al patrulea set se afla, tot într-o căsuță de bagaje, la Dulles International. Documentele atestau cetățenia franco-canadiană. Mai erau acolo un schimb de haine, bani, un bilet pînă la Montreal și o mică trusă de machiaj, cu care avea să-și schimbe înfățișarea, astfel încît să se potrivească cu imaginea din fotografia de pe pașaport.

Meșterul era sigur că cei doi Cho fuseseră arestați. Chiar dacă americanii ar fi recurs la „serul adevărului", tot ar fi avut nevoie de timp ca să-i facă să vorbească. În plus, descrierea ce avea să li se ofere nu se va potrivi cîtuși de puțin cu noua sa înfățișare. Securitatea de la Dulles, deja alertată, va căuta un bărbat care încetase deja să mai existe.

Ascultînd zgomotul roților pe asfalt, Meșterul se gîndi la tot ce se întîmplase și se încruntă abia perceptibil. Mai Ling îl plătise, pentru ceva ce el nu izbutise să rezolve. Asta însemna că trebuia să returneze banii. O vreme chinezii vor fi mult prea ocupați cu găsirea unei modalități de a-i omorî pe cei doi Cho, ca se mai gîndească și la el. Pînă la urmă însă îi va veni și lui rîndul. Chinezii îl vor găsi și vor pune întrebări, la care vor aștepta răspunsuri. Meșterul își zise că n-aveau să-i reproșeze prea multe. Ei și nu el, deținuseră controlul operațiunii; principala lui sarcină fusese aceea de a-l apăra pe Dodge French atît timp cît le era de folos. Apoi... el se achitase de obligație.

Detonarea bombei fusese o sarcină pe care o acceptase mult mai tîrziu; insuccesul se datora faptului că cei doi Cho se lăsaseră descoperiți.

Meșterul ajunse la concluzia că amenințarea cea mai mare la adesa lui nu provenea de la chinezi, ci de la cele trei femei. Mai întîi fusese Hollis Fremont, de la Omega, o amenințare permanentă. Acum, pentru că el reprezentase o amenințare la

adresa preşedintei, Holland Tylo i se alăturase lui Hollis. Nu trebuia s-o neglijeze nici pe cea mai de temut dintre toate, pe Sloane Ryder, pe care o agresase mult prea mult, pentru ca ea să-l poată uita vreodată.

Meşterul îşi zise că ar trebui să obţină toate informaţiile despre cele trei femei, şi apoi să le transmită astrologului Fat Lee. Zîmbi la gîndul că astrele nu le pot fi în permanenţă favorabile.

Meşterul simţi bastonul bătrînului Sykes atingîndu-i piciorul.

– Ce te-a înveselit chiar aşa de tare, tinere? îl întrebă acesta.

– Mă gîndeam la fetele mele, îi răspunse Meşterul, privind prin geamul la fel de întunecat ca sufletul lui.

Doamna Sykes se foia pe canapeaua limuzinei. Ceva o atrăgea la felceraşul acela, poate trăsăturile lui bărbăteşti şi misteriosul său aer de om periculos. Nu avea belciug în deget şi nu părea a fi tată. Femeia se întrebă dacă el făcuse vreodată o partidă de amor într-un aşternut de mătase, stimulat de o şampanie franţuzească. Femeia o cam luase razna şi, dîndu-şi seama de asta, reveni la înalta sa preocupare intelectuală, aceea de a frunzări revista *Vogue*. La urma urmei, omul nu era altceva decît un biet sărăntoc.

EPILOG

Medicul militar care se ocupase de rana lui Sloane voia să o trimită imediat la cel mai apropiat spital. Sloane îi ceru doar să-i bandajeze rana şi să-i dea nişte calmante pentru durerea înfiorătoare de cap.

Centralista de la staţia de radio a unităţii medicale îi făcu legătura cu Holland Tylo. Aceasta îi ordonă ofiţerului de serviciu s-o aducă pe Sloane la Casa Albă.

De cum intră pe uşa Aripii de Vest, Whip Alley îi ieşi în întîmpinare. El făcu ochii cît cepele, cînd îi văzu bandajul de pe ceafă şi umăr.

– Sloane...

– N-am mai nimic, zise ea, sărutîndu-l în trecere.

– Slavă Domnului că eşti în viaţă, şopti el. Credeam...

Ea îi puse un deget pe buze.

– Vreo ştire despre Meşter?

Alley scutură din cap a neputinţă.

– Parcă l-ar fi înghiţit pămîntul.

Lui Sloane nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Cu toată puzderia aceea de oameni?

Alley o luă de braţ.

– Hai să mergem.

Fremont, Tylo şi Lee Porter aşteptau într-o încăpere aflată în apropierea Biroului Oval. Bucuroase că o văd, cele două femei se apropiară şi începură să discute cu Sloane; Porter o strînse uşor la piept.

– Mi-a spus Whip că n-ați găsit urmă de Meşter, rosti Sloane dezamăgită.

– Aşa este, încuviință Tylo. Am transmis descrierea lui peste tot – la autoritățile locale, la cele statale, la cele federale, şi la armată. Deocamdată nimic.

– Ne scapă, zise Sloane. Aeroporturile sînt închise?

– Doar Aeroportul Național Ronald Reagan, zise Porter. A fost afectat de bruiaj.

Sloane scutură din cap, nedumerită.

– Nu înțeleg. Pentru ce nu şi celelalte?

– În afară de noi şi de chirurgul militar care s-a ocupat de micuțul coreean, nimeni nu ştie ce anume s-a întîmplat astăzi, îi explică Porter. Şi nici nu va şti.

– Băiatul cum se simte?

– Chirurgul a reuşit să-i scoată toate implanturile cu explozibil, spuse Fremont, dar boala lui se află în stadiul trei. Se pare că nu va supraviețui pînă mîine.

– Şi femeia care era cu el?

– E agentă nord-coreeană – ca şi aşa-zisul ei soț. De la ea n-am aflat nimic, dar el n-a rezistat.

Sloane făcu ochii mari.

– Ei sînt doar vîrful aisbergului. Trebuie să găsim o modalitate de a-i pedepsi pe cei aflați în spatele lor.

– Există una, zise Porter. Dar mai întîi trebuie luate anumite măsuri. Nu ne putem permite ca țara să afle cît de aproape au fost nord-coreenii şi chinezii de a o asasina pe preşedintă. După aceea, vom găsi noi o modalitate de a-i pedepsi pentru ceea ce au încercat să facă.

Lee Porter arătă spre televizor şi dădu sonorul mai tare.

– Să ascultăm ce spune preşedinta. Apoi vom face o mică plimbare.

În ciuda haosului creat în centrul Washingtonului, guvernul a continuat să funcționeze.

Preşedinta a transmis prin televiziune, din Biroul Oval, o

declarație către națiune. Incidentul din capitală fusese rezultatul unui exercițiu militar, prost conceput. Amănuntele legate de eveniment, aflate sub semnul securității naționale, au fost puține.

Totuși, președinta a subliniat faptul că nici o națiune nu ar trebui să creadă că America s-ar simți în vreun fel afectată și i-a avertizat pe cei care ar intenționa să profite de situație să renunțe.

Rapoartele zborurilor de spionaj și ale sateliților au indicat faptul că omenirea recepționase avertismentul ei. De pe țărmul chinez n-a plecat nici o navă, de pe aeroporturi nu s-a înălțat nici un avion. Tăcerea Beijingului era cel puțin supărătoare.

După discurs, președinta s-a urcat la bordul elicopterului Marine Two, pentru o scurtă călătorie pînă la spitalul Johns Hopkins din Baltimore. Acolo, într-o cameră echipată cu cea mai nouă tehnologie, ea se găsi față în față cu asasinul ei potențial.

Dodge French arăta rău și respira precipitat. Claudia Ballantine înțelese că nu aparatura îl ținea în viață, ci propria lui voință. În clipa în care o văzu pe femeia care îl considerase cel mai bun prieten, sufletul lui păru că începe să dea semne de slăbiciune.

– Da, Dodge, sînt în viață, i se adresă președinta. Am vrut să mă vezi cu ochii tăi, să te convingi singur.

French reuși cu greu să-i zîmbească.

– Ești o adevărată supraviețuitoare, Claudia. Mereu ai fost o supraviețuitoare.

– N-ai pus singur la cale cele întîmplate, Dodge. Vreau să știu numele celor de la Beijing, care au complotat cu tine.

Zîmbetul enigmatic îngheță pe buzele lui French.

– Am pus mîna pe femeie și pe bărbat. Și pe băiat. Președinta scutură din cap. Nu-mi vine să cred cît de cruzi ați putut fi cu acel copil. Atît de importantă era pentru tine bucățica aia de stîncă numită Taiwan?

– Tu n-ai avut niciodată o imagine globală, de ansamblu, reuși să articuleze French.

– Ba da. Imaginea mea de ansamblu a fost prietenia noastră, construită pe încredere, timp de treizeci de ani. Acum s-a

terminat. Spune-mi ceea ce trebuie să ştiu, Dodge.

Zîmbetul lui French se transformă într-un rictus. Deschise gura, dar din gîtlej nu-i ieşi decît un horcăit sec. Capul îi căzu pe pernă.

Claudia Ballantine avu nevoie de ceva timp ca să-şi revină, apoi ieşi din încăpere şi merse în sala de aşteptare, în care se aflau Ryder, Fremont şi Tylo.

– A murit, le spuse ea.

– A mărturisit ceva? întrebă Tylo.

Claudia Ballantine scutură din cap.

– Nu mi-a spus absolut nimic. Ne va lua ceva timp ca să obţinem dovezi ale implicării chinezilor. În clipa asta însă avem ceva mai urgent de făcut.

Preşedinta se uită, rînd pe rînd, la cei trei.

– Meşterul există pe undeva. El ştie ce-a făcut French, poate chiar mai mult.

O privi pe Ryder, apoi pe Tylo şi pe Fremont. Cele trei femei dădură din cap, ca şi cum ar fi ştiut ceea ce avea să le ceară preşedinta.

– Găsiţi-l, le zise Claudia Ballantine, indiferent cît de greu va fi, pentru a nu ne mai putea lovi niciodată.

Sfîrşit